TESS GERRITSEN

CHIRURGUL

www.virtual-project.eu

Alte romane de

TESS GERRITSEN

SERIA JANE RIZZOLI & MAURA ISLES

Ucenicul
Păcătoasa
Dublura
Dispariția
Clubul Mefisto

THRILLERE MEDICALE

Epidemia
Un oraș liniștit
Delirul
Transplantul
Grădina oaselor

TESS GERRITSEN

CHIRURGUL

Traducere din limba engleză
OANA BARBELIAN

CLASS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GERRITSEN, TESS
Chirurgul / Tess Gerritsen; trad.: Oana Barbelian. -
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2008
ISBN 978-973-103-502-4

I. Barbelian, Oana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

TESS GERRITSEN
The Surgeon
© 2001 by Tess Gerritsen
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

2008

ISBN 978-973-103-502-4

Mulţumiri

Le datorez mulţumiri speciale:

Lui Bruce Blake, detectivului Wayne R. Rock de la Departamentul Poliţiei din Boston şi lui Chris Michalakes, doctor în medicină, pentru ajutorul tehnic.

Lui Jane Berkey, Don Cleary şi lui Andrea Cirillo pentru comentariile constructive asupra primei variante.

Editoarei mele, Linda Marrow, pentru că mi-a indicat drumul cu atâta delicateţe.

Îngerului meu păzitor, Meg Ruley. (Fiecare scriitor are nevoie de o Meg Ruley.)

Şi soţului meu, Jacob. Întotdeauna, lui Jacob.

Prolog

Astăzi îi vor găsi cadavrul.

Ştiu exact cum o să se întâmple. Pot să îmi imaginez destul de bine cum se vor desfăşura evenimentele care vor duce la descoperire. Până la nouă, doamnele îngâmfate de la Agenţia de Voiaj Kendal & Lord vor fi deja la birou, tastând la calculator cu degetele lor cu manichiură impecabilă, rezervând o croazieră pe Mediterană pentru domnul Smith sau o vacanţă la schi în Klosters pentru domnul Jones. Domnul şi doamna Brown au nevoie de ceva diferit anul acesta, poate Chiang Mai sau Madagascar, nimic solicitant însă; o, nu, mai presus de toate, aventura trebuie să fie confortabilă. Ăsta e mottoul celor de la Kendal & Lord: „Aventuri confortabile". E o agenţie cu mulţi clienţi, iar telefonul sună des.

Nu va dura mult şi doamnele vor observa că Diana lipseşte. Una dintre ele va suna la domiciliul Dianei din Back Bay, dar nu i se va răspunde. Poate că Diana e la duş şi nu-l aude. Sau poate a plecat deja spre serviciu, dar întârzie. Zeci de explicaţii nevinovate îi vor trece prin minte celei care va suna. Dar, pe măsură ce timpul se va scurge şi telefoanele vor rămâne tot fără răspuns, va începe să se gândească la lucruri din ce în ce mai tulburătoare.

Cred că administratorul clădirii va fi cel care îi va da drumul în apartament colegei Dianei. Parcă îl şi văd clipind agitat în timp ce rosteşte:

– Sunteţi prietena ei, nu? Sunteţi sigură că n-o să se supere? Fi'ncă o să trebuiască să-i zic că v-am lăsat înăuntru.

Intră în apartament, şi colega strigă:

– Diana? Eşti acasă?

Traversează holul trecând pe lângă afişele frumos înrămate cu imagini din călătorii, administratorul urmând-o îndeaproape, fiind atent să nu fure ceva.

Apoi îşi aruncă privirea în dormitor. O vede pe Diana Sterling, iar furtul devine o chestie lipsită de orice importanţă. Nu vrea decât să iasă din apartament înainte să vomite.

Mi-ar plăcea să fiu acolo când o să ajungă poliţia, dar nu-s prost. Ştiu că vor cerceta fiecare maşină care se va apropia, fiecare faţă curioasă din mulţimea de privitori adunaţi pe stradă. Ei ştiu că dorinţa de a mă întoarce e foarte puternică. Chiar şi acum, când stau în Starbucks, privind pe fereastră cum se luminează afară, simt camera aia chemându-mă înapoi. Dar eu, asemenea lui Ulise, sunt legat în siguranţă de catargul ambarcaţiunii mele, ademenit fiind de cântecul sirenelor. Nu m-aş arunca peste stânci. Nu voi face greşeala asta. În schimb, stau şi-mi beau cafeaua în vreme ce afară Bostonul se trezeşte la viaţă. Îmi pun trei linguriţe de zahăr în ceaşcă şi amestec; îmi place cafeaua dulce. Toate îmi plac aşa. Să fie perfecte.

În depărtare, se aude o sirenă chemându-mă. Mă simt precum Ulise trăgând de sfori, dar ele mă ţin bine.

Astăzi îi vor găsi cadavrul.

Astăzi vor şti că m-am întors.

UNU

Un an mai târziu

Detectivul Thomas Moore ura mirosul de latex, şi, în timp ce îşi punea mănuşile, împrăştiind pudră de talc, fu curpins de o senzaţie familiară care de obicei preceda greaţa. Acel miros îi amintea de cele mai neplăcute aspecte ale slujbei lui, aşa că, asemenea câinelui din experimentul lui Pavlov, antrenat să saliveze la comandă, ajunsese să-l asocieze cu cel de sânge şi de lichide corporale care îl însoţea în mod inevitabil.

Semnalul olfactiv îl avertiza să se pregătească pentru ceva neplăcut. Şi asta încerca să facă pe când stătea în faţa camerei pentru autopsii. Venise de la căldură, iar sudoarea îi îngheţase deja pe piele. Era 12 iulie, într-o după-amiază de vineri umedă şi ceţoasă. Peste tot în Boston, aparatele de aer condiţionat scoteau tot felul de zgomote şi picurau, în vreme ce spiritele se încingeau. Pe Tobin Bridge, maşinile formau o coloană imensă în timp ce se îndreptau spre nord, către pădurile răcoroase din Maine. Dar maşina lui Moore nu se afla printre ele. Fusese chemat înapoi din vacanţă pentru a cerceta o oroare cu care chiar n-ar fi vrut să se confrunte.

Îşi pusese deja un halat chirurgical pe care îl luase din căruciorul cu rufărie de la morgă. Îşi aranjă pe cap o bonetă de hârtie ca să prindă firele de păr rebele şi încălţă nişte botoşi din hârtie peste pantofi, pentru că văzuse ce se scurgea uneori de pe masă pe podea. Sânge, bucăţi de ţesut. Nu era deloc un bărbat îngrijit, dar nu avea nici un chef să ducă acasă vreo rămăşiţă din sala de autopsii. Se opri câteva

secunde înainte de a intra şi trase aer în piept. Se resemnă apoi şi deschise uşa.

Cadavrul acoperit zăcea pe masă – după forme, era al unei femei. Moore evită să se uite prea mult la victimă şi se concentră în schimb asupra oamenilor din încăpere. Dr. Ashford Tierney, medicul legist, şi un asistent aşezau ustensilele pe o tavă. Dincolo de masă, faţă în faţă cu Moore, stătea Jane Rizzoli, un alt ofiţer din Departamentul de omucideri din Boston. Rizzoli avea treizeci şi trei de ani şi era o femeie scundă, cu faţa pătrăţoasă. Buclele ei neîmblânzite erau ascunse sub o bonetă chirurgicală de hârtie, aşa că, fără părul negru care să-i mai îndulcească trăsăturile, faţa îi părea ascuţită, ochii negri – cercetători şi intenşi. Se transferase de la Moravuri şi narcotice cu şase luni în urmă. Era singura femeie din Departamentul de omucideri, şi deja apăruseră problemele. Intrase în conflict cu un alt detectiv, îl acuzase de hărţuire sexuală – un război în toată regula. Moore nu era sigur că o plăcea şi nici ea nu dădea semne că l-ar fi agreat. Până în acel moment avuseseră doar relaţii strict profesionale, şi bărbatul era de părere că ea alesese să fie aşa.

Lângă Rizzoli stătea Barry Frost, un poliţist vesel, a cărui faţă blândă şi lipsită de barbă îl făcea să pară mai tânăr de treizeci de ani. Frost lucra cu Rizzoli de două luni, fără să se plângă, fiind singurul bărbat din departament destul de calm să-i suporte toanele.

În timp ce Moore se apropia de masă, Rizzoli zise:

– Ne întrebam când o să apari.

– Eram pe autostrada principală când m-aţi chemat.

– Te aşteptăm de la cinci.

– Şi tocmai sunt pe punctul de a începe examinarea organelor interne, interveni Tierney. Cred că detectivul Moore a ajuns la timp.

Un bărbat îi lua apărarea altuia. Trânti uşa încăperii cu zgomot. Era una dintre puţinele ocazii în care lăsa să se vadă că se enervase. Dr. Tierney era originar din statul Georgia, un cavaler respectuos care credea că doamnele trebuie să se comporte ca nişte doamne. Nu-i plăcea să lucreze cu agasanta Jane Rizzoli.

Asistentul de la morgă roti o tavă cu ustensile spre masă, şi avu un schimb de priviri cu Moore, părând să zică: „Îţi vine să crezi ce căţea?"

– Îmi pare rău pentru excursia ta, îi zise Tierney lui Moore. Se pare că trebuie să îţi amâni vacanţa.

– Eşti sigur că e tot tipul nostru?

Drept răspuns, Tierney apucă învelitoarea şi o trase, dezvelind cadavrul.

– O cheamă Elena Ortiz.

Deşi Moore anticipase privelişte a, se simţi ca şi cum tocmai ar fi încasat o lovitură. Părul negru al femeii, încleiat în sânge, era ţepos, părând că iese din faţa de culoarea marmurei brăzdate de dâre albastre. Avea gura întredeschisă, ca şi cum s-ar fi oprit în mijlocul frazei. Sângele îi fusese spălat de pe corp, iar rănile păreau nişte crestături purpurii pe pânza cenuşie a pielii. Avea două răni vizibile. Una era o tăietură adâncă de-a lungul gâtului, începând de la urechea stângă, care secţiona artera carotidă, dezvăluind cartilajul laringian. Asta fusese lovitura de graţie. Cea de-a doua crestătură era făcută în partea de jos a abdomenului, dar nu fusese făcută cu scopul de a ucide; avusese o cu totul altă finalitate.

Moore înghiţi cu greutate.

– Văd de ce m-ai chemat din vacanţă.

– Eu conduc cazul ăsta, se răsti Rizzoli.

Avertismentul din replica ei era evident; în acel fel îşi marca teritoriul. Moore înţelegea de unde venea teama ei, ştia cum răutăţile constante şi neîncrederea cu care erau întâmpinate femeile poliţist le făceau să fie susceptibile, sensibile la orice jignire. În realitate, nu-şi dorea să o provoace.

Erau amândoi implicaţi în caz, şi era prea devreme să se lupte pentru preluarea conducerii.

Avu grijă să păstreze un ton respectuos.

– Poţi să mă pui la curent cu faptele?

Rizzoli încuviinţă scurt din cap.

– Victima a fost găsită la nouă azi-dimineaţă în apartamentul ei din Worchester Street, în South End. De obicei mergea la serviciu în jurul orei şase, la Celebration Florists, la câteva blocuri de casă. Părinţii Elenei Ortiz au o afacere, şi s-au îngrijorat când au văzut că nu mai apare. Fratele ei s-a dus să vadă ce-i cu ea. A găsit-o în dormitor. Dr. Tierney estimează că decesul s-a produs între miezul nopţii şi patru dimineaţa. Potrivit declaraţiilor familiei, nu avea nici un iubit şi nimeni

din bloc nu-şi aduce aminte să fi văzut vreun bărbat intrând la ea. Era o fată simplă, muncitoare şi credincioasă.

Moore privi încheieturile victimei.

– A fost imobilizată.

– Da. Încheieturile mîinilor şi gleznele i-au fost prinse cu bandă adezivă. Era dezbrăcată. Purta doar câteva bijuterii.

– Ce fel de bijuterii?

– Un colier. Un inel. Cercei. Cutia cu bijuterii din camera ei era neatinsă. Jaful iese din discuţie.

Moore se uită la vânătaia orizontală de pe coapsa victimei.

– Şi bustul i-a fost imobilizat.

– Am găsit bandă adezivă pe talie, pe coapse şi pe gură.

Moore oftă adânc.

Uitându-se la Elena Ortiz, avu viziunea deconcertantă a unei alte tinere. Un alt cadavru – o blondă cu tăieturi pe gât şi pe abdomen.

– Diana Sterling, murmură el.

– Am extras deja raportul autopsiei lui Sterling, îl anunţă Tierney. Asta în cazul în care vrei să te uiţi peste el.

Nu mai era însă nevoie să recitească hârtiile; condusese ancheta în cazul Sterling şi nu uitase nimic.

În urmă cu un an, Diana Sterling, de treizeci de ani, angajată la Agenţia de Voiaj Kendal & Lord, fusese găsită goală şi legată de pat cu bandă adezivă. Gâtul şi partea de jos a abdomenului prezentau urme de tăieturi. Crima rămăsese nerezolvată.

Dr. Tierney îndreptă fasciculul de lumină spre abdomenul Elenei Ortiz. Sângele fusese înlăturat, lăsând în urmă marginile roz pal ale inciziei.

– Avem vreo urmă? întrebă Moore.

– Am adunat câteva fire de ţesătură înainte să o spălăm. Şi am găsit şi un fir de păr agăţat de marginea rănii.

Moore ridică privirea cu interes.

– Al victimei?

– Mult mai scurt. Şaten-deschis.

Părul Elenei Ortiz era negru.

Rizzoli spuse:

– Am cerut deja mostre de păr de la toţi cei care au intrat în contact cu cadavrul.

Tierney le atrase atenţia spre rană.

– Avem aici o tăietură transversală. Chirurgii numesc asta o incizie Maylard. Peretele abdominal a fost tăiat strat cu strat. Mai întâi pielea, apoi învelişul superficial, după aceea muşchiul şi în cele din urmă membrana pelviană.

– La fel ca în cazul Sterling, completă Moore.

– Da, la fel. Dar sunt şi câteva diferenţe.

– Da?

– La Diana Sterling unele crestături arătau ezitare sau nesiguranţă. Aici nu avem aşa ceva. Ai văzut cum a fost tăiată pielea? Nu avem nici o crestătură. A fost foarte sigur pe el.

Tierney se uită la Moore.

– Necunoscutul nostru învaţă. Şi-a îmbunătăţit tehnica.

– Asta dacă într-adevăr e vorba despre acelaşi individ, spuse Rizzoli.

– Mai există şi alte asemănări. Vezi marginea pătrată de la capătul rănii? Asta ne dă de înţeles că incizia a fost făcută de la dreapta la stânga. La fel ca la Sterling. Lama folosită are un singur tăiş nezimţat. Exact ca lama folosită la Sterling.

– Un scalpel?

– Cu scalpelul tăietura e mai sigură. Asta îmi spune că lama nu a fost deloc răsucită. Victima a fost fie inconştientă, fie atât de strâns legată, încât nu s-a putut mişca, cu atât mai puţin lupta. Nu a avut cum să devieze lama în drumul ei precis.

Barry Frost mai avea un pic şi vomita.

– O, Doamne. Spune-mi, te rog, că era deja moartă când a tăiat-o.

– Mă tem că asta nu e o rană post-mortem.

Deasupra măştii chirurgicale, ochii lui Tierney scânteiau de furie.

– A existat sângerare ante-mortem? întrebă Moore.

– Sângele s-a adunat în cavitatea pelviană. Asta înseamnă că inima încă îi mai bătea. Era încă în viaţă când... manevra asta a fost făcută.

Moore se uită la vânătăile din jurul încheieturilor. La fel erau şi gleznele, pe care însă se mai vedea şi o urmă de ciupituri – nişte broboane sângerânde. Elena Ortiz se luptase să scape de legături.

– Mai există încă o dovadă că era vie când au fost făcute inciziile, adăugă Tierney. Bagă mâna în rană, Thomas. Cred că ştii deja ce o să găseşti.

Fără nici o tragere de inimă, Moore introduse mâna înmănuşată în rană. Carnea era rece, îngheţată în urma celor câtorva ore de congelare. Asta îi aminti de senzaţia pe care o avea când îşi băga mâna într-o carcasă de curcan ca să caute măruntaiele. Bagă mâna până la încheietură, cercetând cu degetele marginile rănii. Acea intrare în cea mai secretă zonă a anatomiei unei femei era un fel de violare a intimităţii. Evită să privească faţa Elenei Ortiz. Asta era singura modalitate prin care îi putea analiza cu obiectivitate cadavrul, singurul mod prin care se putea concentra asupra ciopârţirii făcute cu sânge-rece.

– Lipseşte uterul.

Moore îl privi pe Tierney.

Legistul încuviinţă.

– I-a fost scos.

Moore îşi retrase mâna din corp şi se uită fix la rana căscată ca o gură. Rizzoli introduse şi ea mâna înmănuşată, întinzându-şi degetele scurte ca să poată cerceta cavitatea. Întrebă:

– N-a mai fost extras nimic în afară de asta?

– Doar uterul, răspunse Tierney. A lăsat vezica şi intestinele intacte.

– Ce e chestia asta pe care o simt aici? Nodul ăsta mic şi tare de pe partea stângă? vru ea să ştie.

– E o cusătură. A folosit-o ca să lege vasele de sânge.

Rizzoli se uită speriată la medicul legist.

– E un nod chirurgical?

– Un catgut, se repezi Moore uitându-se la Tierney şi căutând confirmarea.

Tierney aprobă.

– Am găsit aceeaşi sutură şi la Diana Sterling.

– Un catgut? întrebă Frost cu o voce pierdută.

Se depărtase de masă, iar acum stătea într-un colţ al încăperii, pregătit să fugă spre chiuvetă.

– Asta e un fel de... firmă sau ce?

– Nu e nici o firmă, grăi Tierney. Catgutul e un fel de fir făcut din intestine de vacă sau de oaie.

– Şi atunci de ce-i zice catgut[1]? întrebă Rizzoli.

[1] Maţe de pisică

– Numele îi vine din Evul Mediu când mațele erau folosite la instrumentele muzicale. Muzicienii își numeau instrumentele kit, iar corzile purtau numele de de kitgut. Cuvântul a devenit între timp catgut. În chirurgie, tipul ăsta de sutură e folosit pentru a lipi două straturi adânci de țesut. În cele din urmă, corpul descompune materialul cusăturii și îl absoarbe.

– Și de unde putea criminalul să ia un catgut?

Rizzoli se uită la Moore.

– Ai depistat vreo sursă în cazul Sterling?

– E aproape imposibil să identifici o sursă anume, preciză Moore. Catgutul e fabricat de o duzină de companii diferite, majoritatea din Asia. Genul ăsta de sutură e încă folosit în câteva spitale străine.

– Doar în spitalele din afară?

Tierney răspunse:

– Acum avem materiale mai bune. Catgutul nu este la fel de puternic, nici la fel de rezistent ca suturile sintetice. Mă îndoiesc că în State mai sunt mulți chirurgi care să folosească așa ceva.

– Dar tipul nostru de ce îl mai folosește?

– Ca să-și mențină câmpul vizual. Ca să controleze sângerarea cât mai mult și să vadă ce face. Tipul nostru e un individ extrem de organizat.

Rizzoli își trase mâna din rană. În palma înmănușată ținea un cheag de sânge ca o mărgică de un roșu strălucitor.

– Cât e de priceput? Avem de-a face cu un doctor? Sau cu un măcelar?

– Cu siguranța are cunoștințe de anatomie, răspunse Tierney. Nu am nici o îndoială că a mai făcut asta înainte.

Moore se dădu un pas înapoi, scârbit la gândul că Elena Ortiz suferise probabil enorm. Îi era imposibil să își alunge de acel gând. Consecința zăcea cu ochii deschiși chiar în fața lui.

Se întoarse speriat când ustensilele zdrăngăniră pe tava de metal. Asistentul de la morgă împinsese tava spre Tierney, care se pregătea pentru incizia în formă de Y. Asistentul se aplecă apoi în față și se uită în despicătura abdominală. Vru să știe:

– Și ce se întâmplă cu el? După ce scoate uterul, ce face cu el?

– Nu știm, răspunse Tierney. Organele nu au fost niciodată găsite.

DOI

Moore stătea pe trotuarul din cartierul South End unde murise Elena Ortiz. Pe vremuri, fusese un cartier cu locuințe de închiriat, o zonă murdară în care băltea apa, despărțit de jumătatea mai selectă a Bostonului prin liniile de cale ferată. Dar un oraș în extindere este o creatură rapace, întotdeauna în căutare de noi teritorii, iar calea ferată nu reprezintă deloc o barieră în calea căutărilor investitorilor înfometați. O nouă generație de locuitori ai Bostonului a descoperit South End, așa că, treptat, vechile imobile au fost transformate în blocuri de locuințe.

Elena Ortiz locuia exact într-una dintre acele clădiri. Deși priveliștea apartamentului ei de la etajul al doilea nu era deloc plăcută – ferestrele dădeau spre spălătoria de peste drum –, clădirea oferea totuși, o facilitate de care rar puteai avea parte în Boston: locuri de parcare înghesuite pe aleea vecină.

Moore înaintă pe respectiva alee, analizând ferestrele apartamentelor de deasupra, întrebându-se cine putea să îl urmărească în acel moment. Nu sesiză nici o mișcare în spatele ferestrelor lucioase. Chiriașii din apartamentele cu vedere spre alee fuseseră interogați; nimeni nu oferise nici o informație folositoare.

Se opri sub fereastra băii Elenei Ortiz și se uită cu atenție la ieșirea de incendiu care dădea într-acolo. Scara era ridicată și blocată. În noaptea morții Elenei Ortiz, mașina unui chiriaș fusese parcată exact sub această ieșire de incendiu. Pe acoperișul automobilului fuseseră mai târziu găsite urme de pantofi mărimea 42. Necunoscutul se urcase pe ea pentru a ajunge la scara de incendiu.

Observă că fereastra băii era închisă. În noaptea crimei în care fata își întâlnise criminalul, nu fusese însă închisă.

Părăsi aleea, coti şi intră în bloc prin faţă.

O bandă era pusă de-a latul uşii apartamentului Elenei Ortiz. Când descuie uşa, praful pentru detectat amprente îi acoperi mâna ca şi cum ar fi fost funingine. Intră în apartament, şi banda îi alunecă pe umeri.

Sufrageria era aşa cum şi-o amintea din ziua precedentă când trecuse pe acolo cu Rizzoli. Fusese o vizită neplăcută, încinsă de tensiunea rivalităţii. Cazul Ortiz debutase cu Rizzoli la conducere, dar ea era destul de nesigură şi se simţea ameninţată de oricine putea să-i submineze autoritatea, cu atât mai mult de un bărbat poliţist mai în vârstă. Deşi acum făceau parte din aceeaşi echipă, care se extinsese la cinci membri, Moore se simţea ca un intrus pe teritoriul ei şi era atent să-şi exprime sugestiile cât mai diplomatic cu putinţă. Nu avea nici cea mai mică intenţie să se lase prins într-o luptă a orgoliilor, dar, din păcate, chiar asta se întâmplase. Cu o zi în urmă încercase să se concentreze asupra locului crimei, dar simţise ranchiuna lui Rizzoli şi nu se putuse concentra.

Putea în sfârşit să cerceteze cu atenţie apartamentul în care murise Elena Ortiz. În sufragerie, observă aranjamentul nepotrivit al mobilelor în jurul unei măsuţe de cafea din nuiele. În colţ se găsea un birou pentru calculator. Podeaua era acoperită de un covoraş bej cu model de frunze de viţă-de-vie şi flori roz. Din câte spunea Rizzoli, de când se petrecuse crima, nimic nu fusese mutat sau schimbat. Ziua era pe sfârşite, dar el nu aprinse luminile. Rămase mult timp în picioare, fără să-şi mişte măcar capul, aşteptând să se aştearnă liniştea deplină. Era prima ocazie de a vizita locul crimei de unul singur, de a sta în acel apartament fără să fie deranjat de vocile, de feţele locului. Îşi imagină moleculele aerului, deranjate pentru câteva momente de intrarea lui, încetinind, grupându-se. Voia ca încăperea să-i vorbească.

Nu simţi nimic. Nici o vibraţie malefică, nici o senzaţie de groază persistentă.

Necunoscutul nu pătrunsese pe uşă. Nici nu hoinărise prin nou-revendicatul regat al morţii. Tot timpul îşi concentrase atenţia asupra dormitorului.

Moore trecu pe lângă bucătăria micuţă şi străbătu holul. Simţi cum i se zbârleşte părul pe ceafă. Se opri în faţa uşii şi se uită în baie. Aprinse lumina.

„Noaptea de joi este una sufocantă. E aşa de cald, încât în tot oraşul ferestrele sunt deschise lăsând să intre, cea mai slabă adiere răcoroasă. Te ghemuieşti deasupra ieşirii de siguranţă, transpirând în hainele tale închise la culoare, holbându-te în dormitorul ăsta. Nu se aude nici un sunet; femeia doarme înăuntru. Trebuie să se trezească devreme pentru slujba ei de la florărie, aşa că la ora asta doarme adânc şi e greu de trezit.

Nu aude cum cuţitul zgârie chitul în timp ce scoţi geamul."

Moore se uită la tapetul decorat cu boboci de trandafir. Cu siguranţă pe gustul unei femei, nicidecum alegerea unui bărbat. Era baia unei femei, începând cu şamponul cu aromă de căpşuni, cutia de Tampax de sub chiuvetă, până la dulapul cu medicamente ticsit cu cosmetice. O împătimită a produselor cosmetice.

„Te cateri pe fereastră, iar ţesătura cămăşii bleumarin ţi se agaţă de ramă. Poliester. Tenişii tăi mărimea 42 lasă urme în timp ce păşeşti pe linoleumul alb de pe jos. Sunt urme de nisip, amestecate cu cristale de ghips. Un amestec obişnuit pentru cineva care merge prin Boston.

Poate te opreşti, ascultând în întuneric. Tragi adânc aer în piept, simţind dulceaţa stranie a spaţiului unei femei. Sau poate nu pierzi deloc timpul şi treci direct la treabă.

Dormitorul."

Pe măsură ce păşea pe urmele intrusului, aerul devenea mai îmbâcsit, mai greu. Nu doar îşi închipuia răul; îl putea chiar mirosi.

Veni spre uşa dormitorului. I se făcu părul măciucă. Ştia deja ce avea să vadă înăuntru; credea că era pregătit. Cu toate astea, când aprinse lumina, groaza îl copleşi încă o dată, ca atunci când intrase pentru prima oară.

Sângele era vechi de două zile. Cei care trebuiau să curăţe nu veniseră încă. Dar, cu toţi detergenţii, înălbitorii şi vopselele din lume, nu aveau cum să şteargă în totalitate ce se întâmplase în cameră, pentru că aerul însuşi era imprimat cu groază.

„Intri în cameră pe uşă. Draperiile din bumbac fără imprimeuri sunt subţiri, aşa că lumina de la becurile de pe stradă trece prin ţesătură şi cade pe pat. Peste femeia adormită. Cu siguranţă trebuie să zăboveşti o clipă să o studiezi. Te gândeşti cu plăcere la ce trebuie să faci. Pentru că îţi face plăcere, nu? Eşti din ce în ce mai tulburat. Fiorii

îţi străbat venele ca un drog, trezind fiecare nerv, până când, chiar şi buricele degetelor îţi palpită de emoţie."

Elena Ortiz nu avusese timp să ţipe. Sau, dacă avusese, n-o auzise nimeni. Nici familia din apartamentul de alături, nici cuplul de dedesubt.

Intrusul îşi adusese instrumentele cu el. Bandă adezivă. O cârpă îmbibată cu cloroform. O mulţime de unelte chirurgicale. Venise bine pregătit.

Chinul trebuie să fi durat mai bine de o oră. Elena Ortiz fusese conştientă o bună bucată de vreme. Pielea de la încheieturi şi de la glezne era iritată, semn că se luptase. În panica, în agonia ei, îşi golise vezica; urina udase salteaua, amestecându-se cu sângele ei. Operaţia fusese una delicată, iar el nu se grăbise, pentru că trebuia să facă totul ca la carte, să ia doar ce îl interesa, nimic mai mult.

Nu o violase; poate era chiar incapabil s-o facă. Când terminase îngrozitoarea operaţie, fata era încă în viaţă. Rana pelviană continuase să sângereze, şi inima să pompeze. Cam cât timp? Dr. Tierney estimase cam o jumătate de oră. Treizeci de minute care Elenei Ortiz i se păruseră probabil o eternitate.

„Ce făceai tu în timpul ăsta? Îţi puneai instrumentele înapoi? Îţi aşezai premiul într-un borcan? Sau doar stăteai aici, bucurându-te de privelişte?"

Ultima operaţie fusese rapidă, cumva ca o afacere. Călăul Elenei Ortiz luase ce voia, aşa că era timpul să încheie socotelile. Se mutase la capul patului. Cu mâna stângă o apucase de păr, trăgând-o pe spate aşa de tare, încât smulsese câteva zeci de fire, care fuseseră găsite mai târziu, împrăştiate pe pernă şi pe podea. Petele de sânge arătau desfăşurarea ultimelor evenimente. Imobilizându-i capul, nu avusese de făcut decât o tăietură adâncă de-a lungul gâtului, începând de la falca stângă înspre dreapta. Atinsese carotida din stânga şi traheea. Sângele ţâşnise. Pe perete, în stânga patului, erau pete formate din picături mici care se prelinseseră, tipic pentru o arteră secţionată, cât şi pentru o trahee prin care se revarsă sângele. Perna şi aşternuturile erau îmbibate cu sânge. Câteva picături răzleţe, împrăştiate atunci când intrusul scuturase lama, stropiseră pervazul.

Elena Ortiz trăise suficient de mult încât să-şi vadă propriul sânge ţâşnind din gât şi împroşcând ca o mitralieră peretele cu roşeaţă. Trăise

suficient de mult încât să-şi inspire sângele în traheea tăiată, să-l audă gâlgâind în plămâni şi să tuşească, scuipând exploziv o flegmă de un roşu aprins.

Trăise destul de mult încât să-şi dea seama că moare.

„Şi când totul s-a terminat, când agonia zbaterilor ei a încetat, ne-ai lăsat o carte de vizită. Ai împachetat frumos cămaşa de noapte a victimei şi ai lăsat-o pe măsuţa de toaletă. De ce? Să fie ăsta un semn nebun de respect pentru femeia pe care tocmai ai măcelărit-o? Sau doar îţi baţi joc de noi? Aşa ne spui tu cine deţine controlul?"

Moore se întoarse în sufragerie şi se cufundă într-un fotoliu. Deşi era foarte cald şi sufocant în apartament, el tremura. Nu-şi dădea seama dacă frigul era o senzaţie fizică sau era pe fond nervos. Îl dureau coapsele şi umerii, probabil răcise. O răceală de vară, una dintre cele mai îngrozitoare. Se gândi la toate locurile în care i-ar fi plăcut să fie în acel moment – în voia valurilor pe un lac din Maine fluturând în aer firul undiţei sau stând pe malul mării, uitându-se cum se aşterne ceaţa. Oriunde altundeva decât în acel loc al morţii.

Ţârâitul pagerului îl sperie. Îl opri, cu inima stând să-i sară din piept. Încercă să se liniştească înainte să ia telefonul mobil şi să formeze numărul.

– Rizzoli, răspunse imediat o voce.

– M-ai sunat pe pager.

– Nu mi-ai spus niciodată că ai găsit o pistă la VICAP[1], zise.

– Ce pistă?

– În cazul Diana Sterling. Mă uit peste dosarul ei acum.

VICAP era Programul de Arestări ale Criminalilor Violenţi, o bază naţională de date cu informaţii despre omucideri şi atacuri, adunate în urma unor cazuri din toată ţara. De multe ori, criminalii repetau tiparul şi, datorită acelor date, detectivii puteau să descopere crimele comise de aceiaşi infractori. Conform procedurii, Moore şi partenerul lui de la acea dată, Rusty Stivack, iniţiaseră o căutare pe VICAP.

– În New England nu am găsit nimic care să se potrivească, răspunse Moore. Am căutat fiecare crimă care să implice mutilarea, pătrundere pe timp de noapte şi legarea cu bandă adezivă. Nu era nimic care să trimită la cazul Sterling.

[1] Violent Criminals Apprehension Program

– Dar crimele în serie din Georgia? Acum trei ani au fost patru victime. Una în Atlanta, trei în Savannah. Toate erau trecute în baza de date de la VICAP.

– Am cercetat cazurile alea. Autorul lor nu e necunoscutul nostru.

– Ascultă aici, Moore. Dora Ciccone, douăzeci şi doi de ani, licenţiată la Emory. Victima a fost mai întâi adormită cu Rohypnol, apoi legată de pat cu un fir de nailon...

– Băiatul nostru foloseşte cloroform şi bandă adezivă.

– I-a despicat abdomenul. I-a scos uterul. Lovitura de graţie – o singură tăietură de-a lungul gâtului. Şi, în cele din urmă – fii atent –, i-a împachetat cămaşa de noapte şi a lăsat-o pe un scaun de lângă pat. Îţi spun eu, seamănă al naibii de mult.

– Cazurile din Georgia sunt clasate, replică Moore. Sunt închise de doi ani. Criminalul e mort.

– Şi dacă poliţia din Savannah a dat-o în bară? Dacă *n-a fost* el criminalul?

– I-au verificat ADN-ul ca să fie siguri. Fibre, fire de păr. În plus, a existat şi un martor. O victimă care a supravieţuit.

– O, da! Supravieţuitoarea. Victima numărul cinci.

Vocea lui Rizzoli era extrem de sarcastică.

– A confirmat identitatea criminalului, rosti Moore.

– Şi, foarte convenabil, l-a împuşcat mortal.

– Şi ce-ai vrea, să-i arestezi fantoma?

– Ai vorbit vreodată cu victima care a supravieţuit? întrebă Rizzoli.

– Nu.

– De ce?

– La ce bun?

– Poate ai fi aflat ceva interesant. Cum ar fi faptul că a părăsit oraşul imediat după atac. Şi ia ghici unde locuieşte acum!

În ciuda fâşâitului telefonului, Moore îşi putea auzi propriul puls.

– Boston? întrebă încet.

– Şi n-o să-ţi vină să crezi cu ce se ocupă!

TREI

Dr. Catherine Cordell o luă la fugă pe coridorul spitalului, încălțămintea sport scârțâindu-i pe linoleum, și împinse ușile duble, intrând în camera de urgență.

O asistentă strigă:

– Sala doi, dr. Cordell!

– Sunt pe drum, răspunse Catherine, deplasându-se cu viteza unei rachete spre Sala doi.

Șase persoane răsuflară ușurate când femeia intră în cameră. Dintr-o singură privire, evaluă situația, văzu instrumentele strălucitoare aruncate pe tavă, pungile cu soluție Ringer ca niște fructe grele atârnând de tijele de oțel, tifoanele pătate de sânge și ambalajele rupte împrăștiate pe podea. Un ritm oscilant se zbătea pe monitor – modelul electric al inimii care se luptă să învingă moartea.

– Ce avem aici? întrebă în vreme ce personalul se dădu la o parte ca s-o lase să treacă.

Ron Littman, chirurg rezident în ultimul an, o puse repede în temă:

– Pieton necunoscut, lovit și părăsit la locul accidentului. A fost adus la Urgență inconștient. Pupilele sunt egale și răspund la stimuli, plămânii sunt curați, dar abdomenul e umflat. Nu se aud zgomote de intestine. Pulsul a scăzut șaizeci. I-am luat sânge. Are hemoragie internă. I-am introdus un cateter, i-am pus perfuzie cu soluție Ringer, dar nu putem să-i menținem tensiunea.

– Ați cerut sânge grupa 0 negativ prospăt congelat?

– Trebuie să ajungă imediat.

Bărbatul de pe masă era gol, cu zonele intime expuse fără milă privirii ei. Părea cam de șaizeci de ani; îl intubaseră deja și îl conectaseră

la un aparat care-l ajuta să respire. Pachete de muşchi atrofiaţi îi atârnau de braţele osoase, iar coastele îi ieşeau în relief ca nişte lame încovoiate. Se gândi că uscăţenia acestuia trebuia să fie urmarea unei boli cronice; primul lucru care îi veni în minte fu cancerul. Braţul şi şoldul drept erau rănite şi pline de sânge de la impactul cu trotuarul. Pe acceaşi parte, mai jos pe piept, avea o vânătaie care forma o pată purpurie în contrast cu pergamentul alb al pielii. Nu exista nici o rană adâncă.

Îşi puse repede stetoscopul pentru a verifica spusele rezidentului. Nu auzi nici un sunet în burtă. Nici un chiorăit, nici un scârţâit. Acea linişte anunţa o traumă abdominală. Mişcă stetoscopul pe piept, urmărindu-i respiraţia, asigurându-se că tubul introdus în trahee era bine poziţionat şi că ventila ambii plămâni. Inima lovea ca un pumn în peretele pieptului. Examinarea ei dură doar câteva secunde, dar, cu toate astea, simţea că face totul cu încetinitorul, având senzaţia că personalul din cameră încremenise, aşteptând ca ea să acţioneze.

Se auzi strigătul unei asistente:

– Abia mai reuşesc să menţin pulsul sistolic la cincizeci!

Timpul ţâşni înainte într-un ritm înfricoşător.

– Aduceţi-mi un halat şi nişte mănuşi, ceru Catherine. Faceţi o incizie în zona abdominală!

– Ce-ar fi să-l ducem la Chirurgie? propuse Littman.

– Toate sălile sunt ocupate. Nu mai putem aştepta.

Cineva îi dădu o bonetă de hârtie. Îşi prinse repede părul roşcat lung până la umeri şi îşi legă o mască. O asistentă nu prea înaltă îi ţinea deja un halat chirurgical steril. Catherine îl îmbrăcă şi-şi puse mănuşile. Nu avea timp să se spele, nu-şi permitea să întârzie. Era responsabilitatea ei, iar necunoscutul se stingea sub ochii ei. Două câmpuri sterile fură aşezate peste pieptul şi bazinul pacientului. Apucă hemostatele de pe tavă şi fixă cu repeziciune câmpurile, prinzând cu zgomot cleştii de oţel.

– Unde-i sângele ăla? strigă.

– Verific acum la laborator, răspunse o asistentă.

– Ron, tu vei fi primul meu asistent, îi spuse Catherine lui Littman.

Se uită prin încăpere şi îşi fixă privirea asupra tânărului cu faţa palidă de lângă uşă. Pe ecusonul lui scria: Jeremy Barrows, student la medicină. Spuse:

– Tu! Eşti al doilea asistent!

Ochii tânărului scânteiară de panică.

– Dar... eu sunt abia în al doilea an. Sunt aici ca să...

– Putem să mai chemăm încă un rezident de la Chirurgie?

Littman clătină din cap.

– Toată lumea e ocupată. Au de-a face cu o rană la cap în Sala unu şi o alertă pe hol.

– Bine.

Se uită din nou la student.

– Barrows, tu mai rămâi. Soră, adu-i un halat şi mănuşi.

– Ce trebuie să fac? Pentru că eu chiar nu ştiu...

– Ascultă, vrei să devii doctor? Atunci *pune-ţi mănuşile!*

Tânărul roşi, dar se întoarse să-şi pună mănuşile. Băiatul era speriat, dar Catherine prefera mai degrabă un student fricos, ca Barrows, decât unul arogant. Văzuse prea mulţi pacienţi ucişi de încrederea absolută în sine a unui medic.

O voce trosni prin interfon:

– Alo, Sala doi? Aici laboratorul. Am rezultatul hematocritelor pentru necunoscut. Nivelul e cincisprezece.

„O să sângereze până moare", se gândi Catherine.

– Avem nevoie de sângele ăla grupa 0 negativ acum!

– E pe drum.

Catherine se întinse după un scalpel. Când îl apucă, greutatea mânerului de oţel o linişti. Era un fel de prelungire a propriei mâini. Trase repede aer în piept, inhalând mirosul de alcool şi de talc. Apoi apăsă lama pe piele şi făcu o incizie chiar în mijlocul abdomenului.

Scalpelul trasă o linie sângerie strălucitoare pe pânza albă a pielii.

– Pregăteşte tampoanele pentru absorbţia sângelui şi fiţi gata pentru incizia din stomac, zise. E plin de sânge.

– Pulsul e la cincizeci şi abia se mai simte.

– Sângele grupa 0 negativ şi plasma proaspăt congelată au ajuns! Le agăţ acum.

– Cineva să fie cu ochii pe puls. Anunţaţi-mă ce se petrece, ceru Catherine.

– Intră în tahicardie! Măsura e de unu la cincisprezece.

Începu să taie pielea şi stratul de grăsime subcutanată, ignorând sângerarea din peretele abdominal. Nu avea timp de pierdut cu

sângerările minore; hemoragia cea mai importantă era cea din interiorul abdomenului şi trebuia oprită. Sursa cea mai probabilă era o ruptură de splină sau de ficat.

Membrana peritoneului se umflă din cauza cantităţii mari de sânge.

– O să fie mizerie pe-aici, îi avertiză ea, pe punctul de a face incizia.

Deşi era pregătită pentru explozia sângelui, prima împunsătură a membranei eliberă un jet atât de puternic, încât pentru o fracţiune de secundă se sperie. Sângele sări pe câmpurile sterile şi curse pe podea. Îi împroşcă halatul, şi simţi căldura băii roşii mirositoare pătrunzându-i prin mâneci. Sângele continua să curgă într-un flux regulat.

Împinse retractorii, lărgind gaura, ca să poată vedea. Littman introduse cateterul pentru absorbţie. Sângele gâlgâi prin tub. Un fir roşu strălucitor începu să stropească rezervorul de sticlă.

– Mai multe tampoane pentru incizie, strigă Catherine, acoperind zgomotul scos de sângele aspirat.

Introdusese mai multe tampoane absorbante în rană şi se uita cum uşor-uşor se înroşeau. Nu dură decât câteva secunde. Le scoase şi puse altele, potrivindu-le în toate colţurile.

O soră spuse:

– Văd PVC[1] pe monitor.

– Rahat! S-au scurs deja doi litri în rezervor, exclamă Littman.

Catherine ridică privirea şi văzu cum pungile de sânge 0 negativ şi de plasmă prospăt congelată erau repede absorbite intravenos. Era ca şi cum ai fi turnat printr-o sită. Intra prin vene şi ieşea prin rană. Nu puteau să ţină pasul. Nu putea să lege vasele care se aflau sub un lac de sânge; nu putea să opereze fără să vadă.

Extrase tampoanele grele din incizie şi introduse altele. Preţ de câteva secunde bune, reuşi să-şi fixeze câteva puncte de reper. Sângele picura din ficat, dar nu era nici o urmă de rană. Părea să se scurgă de pe toată suprafaţa organului.

– Îi pierd pulsul, strigă o asistentă.

– O clemă! zise Catherine, şi imediat instrumentul îi fuse strecurat în mână. Voi încerca o manevră Pringle. Barrows, mai bagă tampoane!

[1] Prescurtare de la Presiune Venoasă Centrală

Speriat de ce se petrecea, studentul se întinse spre tavă şi dărâmă grămada de tampoanele pentru incizie. Privi apoi îngrozit cum se răsturnau.

O asistentă desfăcu un alt pachet.

– Trebuie folosite pe pacient, nu azvârlite pe jos, îl mustră ea.

Asistenta se uită la Catherine, şi amândouă se gândiră la acelaşi lucru: „Ăsta o să fie doctor?"

– Unde le pun? întrebă Barrows.

– Trebuie doar să cureţi zona. Nu văd nimic din cauza sângelui.

Îi lăsă câteva secunde să absoarbă sângele din interiorul rănii, apoi se aplecă şi rupse învelişul peritoneului. Orientând clema spre stânga, identifică pedunculul hepatic unde se găseau artera ficatului şi intrarea venei. Era doar o soluţie de moment, dar, dacă ar fi reuşit să oprească hemoragia, ar fi câştigat timp preţios pe care l-ar fi folosit pentru a stabiliza tensiunea şi a introduce mai mult sânge şi plasmă în organism.

Apăsă şi prinse clema, dar, spre disperarea ei, sângele continua să curgă nestingherit.

– Eşti sigură că ai prins pedunculul? o întrebă Littman.

– *Ştiu* sigur că l-am prins. Şi ştiu şi că nu vine din zona din spatele peritoneului.

– Poate e vena hepatică?

Luă două tampoane din tavă. Era ultima lor şansă. Puse tampoanele pe suprafaţa ficatului şi strânse organul în mâini.

– Ce face? vru Barrows să ştie.

– Comprimare hepatică, răspunse Littman. Uneori poate închide capetele unor rupturi ascunse. Poate să oprească sângerarea.

Toţi muşchii umerilor şi ai braţelor i se încordară în timp ce încerca să menţină presiunea pentru a opri hemoragia.

– Încă mai curge, o informă Littman. Nu merge nici asta.

Se uită la rană şi văzu sângele acumulându-se în acelaşi ritm. Se întrebă de unde naiba tot curge. Şi brusc observă că sângele picura la fel şi din alte părţi. Nu doar din ficat, ci şi din peretele abdominal, din membrană. De pe marginile inciziei.

Se uită la braţul stâng al pacientului care ieşea de sub câmpurile sterile. Bandajul care acoperea zona unde era înfiptă perfuzia era plin de sânge.

– Vreau şase unităţi de trombocite şi plasmă proaspăt congelată ACUM, ordonă ea. Şi începeţi să-i administraţi heparină! Zece mii de unităţi în perfuzie acum, apoi o mie de unităţi la fiecare oră.

– Heparină? se miră Barrows zăpăcit. Dar sângerează rău...

– Avem de-a face cu coagulare intravenoasă diseminată, răspunse Catherine. Avem nevoie de un anticoagulat.

Littman se holba la ea.

– Nu avem încă rezultatul analizelor de laborator. De unde ştii că despre asta e vorba?

– Va fi prea târziu când vom avea rezultatele. Trebuie să acţionăm *acum*. Îi făcu semn din cap asistentei. Administrează-i acum!

Femeia băgă acul în orificiu. Injectându-i heparina, nu făceau decât să-şi încerce norocul. Dacă diagnosticul lui Catherine era corect şi pacientul suferea într-adevăr de coagulare intravenoasă diseminată, atunci prin venele lui se forma un număr mare de cheaguri, ca o aglomerare de celule văzute la microscop, care îi distrugea toţi factorii naturali de coagulare şi trombocitele. O rană gravă, începutul unui cancer sau infecţiile puteau cauza formarea unei cascade necontrolate de cheaguri. Deoarece coagularea diseminată neutraliza factorii de coagulare şi trombocitele, ambele componente foarte necesare la închegarea sângelui, pacientul începea să sângereze. Pentru a opri coagularea diseminată, trebuia să-i administreze heparină, un anticoagulant. Ăsta era un tratament paradoxal. În afară de asta, mai era şi un pariu. Dacă diagnosticul lui Catherine era greşit, atunci heparina nu avea decât să agraveze hemoragia.

„De parcă ar putea fi mai rău de-atât." O durea spatele, iar picioarele îi tremurau din cauza efortului pe care îl depunea ca să menţină presiunea asupra ficatului. Pe obraz i se prelinse o broboană de sudoare care se opri în mască.

Laboratorul transmise rezultatele prin interfon.

– Sala doi, avem rezultatele analizelor necunoscutului.

– Daţi-i drumul, răspunse asistenta.

– Numărul trombocitelor e cam o mie. Protrombina a ajuns la treizeci şi prezintă componente care distrug fibrina. Se pare că pacientul vostru suferă în mod evident de coagulare diseminată intravenoasă.

Catherine sesiză privirea uimită a lui Borrows. „E atât de uşor să-i impresionezi pe studenţii la medicină!"

– Tahicardie! Are tahicardie!

Catherine privi spre monitor. O linie în zigzag brăzda ecranul.

– Are puls?

– Nu, l-am pierdut.

– Începeţi resuscitarea. Littman, ocupă-te de asta!

Haosul se instaură ca din senin, aruncând-o într-un vârtej şi mai violent. Un asistent năvăli cu plasma proaspătă şi cu trombocitele. Catherine îl auzi pe Littman cerând administrarea medicamentelor pentru inimă, văzu o asistentă punându-şi mâinile pe sternul pacientului şi începând să maseze pieptul în timp ce capul i se balansa mecanic, semănând cu o pasăre care bea apă. Cu fiecare apăsare îi oxigenau creierul, menţinându-l în viaţă, dar, odată cu asta, alimentau şi hemoragia.

Catherine se uită cu atenţie în cavitatea abdominală a pacientului. Încă mai masa ficatul, încetinind fluxul sângelui. Oare imaginaţia îi juca feste sau într-adevăr sângele care i se prelingea printre degete asemenea unor panglici strălucitoare curgea mai încet?

– Să-i aplicăm un şoc electric, propuse Littman. O sută de juli...

– Nu, aşteaptă. I-a revenit pulsul!

Catherine se uită la monitor. Tahicardie sinusoidală! Inima pompa din nou, dar asta însemna că şi sângele năvălea prin artere.

– Îi facem perfuzie? strigă ea. Care e tensiunea?

– Tensiunea e... nouă cu patru. *Da!*

– Pulsul e stabil. Tahicardia rămâne sinusoidală.

Catherine privi în deschizătura abdominală. Sângerarea devenise aproape imperceptibilă. Stătea în picioare ţinând ficatul în mâini şi ascultând sunetul regulat al monitorului. O adevărată muzică. Zise:

– Oameni buni, cred că am reuşit să salvăm o viaţă.

Catherine îşi dezbrăcă halatul plin de sânge, îşi aruncă mănuşile şi merse după patul ambulant pe care necunoscutul era scos afară din Sala doi. Muşchii umerilor îi tremurau de oboseală, dar era o senzaţie plăcută. Epuizarea victoriei. Asistentele duceau patul ambulant în lift, ca să ajungă la Terapie intensivă. Catherine era gata să intre în lift, când auzi pe cineva strigând-o.

Se întoarse şi văzu un bărbat şi o femeie apropiindu-se. Femeia cu ochi de cărbune şi cu o privire scrutătoare ca un laser era scundă şi avea un aspect fioros. Era îmbrăcată cu un costum sobru albastru care îi dădea o înfăţişare de soldat. În comparaţie cu însoţitorul ei mult mai înalt, părea de-a dreptul pitică. Bărbatul arăta de vreo patruzeci şi cinci de ani şi avea părul negru brăzdat de fire argintii. Maturitatea cioplise linii adânci care dădeau un aspect serios acelei feţe încă surprinzător de frumoase. Catherine se concentră asupra ochilor lui. Erau de un gri cald, impenetrabili. O întrebă:

– Dr. Cordell?

– Da.

– Eu sunt detectivul Thomas Moore, iar dânsa este detectivul Rizzoli. Suntem de la Omucideri.

Îi arătă insigna, dar oricum nu avea nici o importanţă. Abia dacă îi aruncă o privire; era atentă doar la Moore.

– Putem vorbi cu dumneavoastră în particular? o rugă el.

Se uită la asistentele care aşteptau cu necunoscutul în lift.

– Luaţi-o înainte, le spuse. Dr. Littman vă va spune ce trebuie să faceţi.

După ce se închise uşa liftului, i se adresă detectivului Moore:

– E vorba despre pacientul lovit şi părăsit la locul accidentului care tocmai a venit? Pentru că se pare că va supravieţui.

– Nu am venit să vorbim despre nici un pacient.

– Aţi spus că sunteţi de la Omucideri, nu?

– Da.

Tonul lui calm o alarmă. Era un avertisment amabil care-i spunea să se pregătească pentru veşti proaste.

– E vorba de... O, Doamne, sper că nu este vorba despre cineva cunoscut.

– E vorba despre Andrew Capra şi despre ceea ce vi s-a întâmplat în Savannah.

Preţ de o clipă, rămase fără voce. I se înmuiară picioarele, şi se lipi de perete, ca şi cum ar fi vrut să se sprijine pentru a nu cădea.

– Dr. Cordell? întrebă el îngrijorat. Vă simţiţi bine?

– Cred... cred că ar trebui să vorbim în biroul meu, şopti.

Se întoarse brusc şi ieşi de la Urgenţe. Nu se uită înapoi să vadă dacă detectivii o urmau; continua să meargă pentru a se refugia în

siguranţa cabinetului ei din clădirea vecină. Le auzi paşii în spate în timp ce înainta pe coridoarele marelui complex care era Centrul Medical Pilgrim.

„Ce vi s-a întâmplat în Savannah?"

Nu voia să vorbească despre asta. Sperase că nu avea să mai vorbească absolut niciodată cu nimeni pe marginea acestui subiect. Dar ei erau ofiţeri de poliţie, şi nu avea cum să le evite întrebările.

Ajunseră în cele din urmă la un apartament care avea o plăcuţă pe care scria:

Peter Falco, medic
Catherine Cordell, medic
Chirurgie Generală şi Vasculară

Intră în biroul din faţă, iar recepţionista o întâmpină cu un zâmbet care îi îngheţă însă pe buze când îi zări faţa pământie şi-i remarcă pe cei doi străini care o urmară înăuntru.

– Dr. Cordell? S-a întâmplat ceva?

– Vom fi în biroul meu, Helen. Te rog să răspunzi tu la telefon pentru mine.

– Primul pacient vine la zece. Domnul Tsang vrea să vorbiţi despre viitoarea lui operaţie de splină...

– Amână-l!

– Dar vine tocmai din Newbury. Probabil că e deja pe drum.

– Bine, atunci roagă-l să aştepte. Dar, te rog, nu mă chema la telefon.

Neluând în seamă privirea mirată a lui Helen, Catherine se îndreptă spre birou, cu Moore şi Rizzoli în spatele ei. Se duse direct spre halatul ei alb, care însă nu era în cuierul de pe uşă unde era atârnat în mod normal. Nu era mare lucru, dar era un amănunt care se adăuga la grijile pe care le avea deja, făcând situaţia insuportabilă. Se uită prin încăpere căutând halatul, ca şi cum toată viaţa ei depindea de asta. Îl zări lângă dulapul cu dosare şi simţi o senzaţie inexplicabilă de uşurare atunci când îl înşfăcă şi se adăposti în spatele biroului ei. Acolo se simţea mai în siguranţă, baricadată dincolo de suprafaţa lucioasă din lemn de trandafir. În siguranţă şi stăpână pe situaţie.

Camera era ordonată la fel ca toate lucrurile din viaţa ei. Nu suporta dezordinea, aşa că dosarele erau aranjate în două teancuri pe birou. Cărţile erau aşezate în ordine alfabetică, după autor. Calculatorul zumzăia uşor, monitorul afişând o serie de figuri geometrice. Îşi îmbrăcă halatul ca să acopere bluza murdară de sânge. Învelişul suplimentar al uniformei era încă un scut de protecţie, o altă barieră în faţa ciudăţeniilor mizerabile şi periculoase ale vieţii.

Stând în spatele biroului ei, îi privea pe Moore şi pe Rizzoli în vreme ce studiau încăperea, încercând fără îndoială să înţeleagă mai bine ocupantul. Oare era un lucru obişnuit ca poliţiştii să examineze repede lucrurile, să evalueze personalitatea subiectului? Asta o făcea pe Catherine să se simtă expusă şi vulnerabilă.

– Îmi dau seama că e un subiect dureros pentru dumneavoastră, rosti Moore în vreme ce se aşeza.

– Nici nu aveţi idee cât de dureros. Au trecut doi ani. De ce îl mai aduceţi în discuţie?

– Din cauza celor două crime nerezolvate aici, în Boston.

Catherine se încruntă.

– Dar eu am fost atacată în Savannah.

– Ştim asta. Există o bază naţională de date cu toate crimele, numită VICAP. Când am căutat acolo, uitându-mă după crimele asemănătoare celor de aici, ne-a apărut numele lui Andrew Capra.

Catherine tăcu pentru o clipă, analizând informaţia, făcându-şi curaj să pună următoarea întrebare. Reuşi să spună cu calm:

– Despre ce asemănări vorbim?

– Legate de modul în care femeile au fost imobilizate şi controlate. Despre tipul de instrument de tăiat folosit. Despre... Moore făcu o pauză, încercând să expună faptele cât mai delicat cu putinţă. Despre tipul mutilării, încheie el pe un ton scăzut.

Catherine se prinse de birou cu ambele mâini, luptându-se să-şi stăpânească senzaţia de greaţă. Privirea îi căzu pe teancurile de dosare perfect aliniate din faţa ei. Observă o pată de cerneală murdărindu-i mâneca halatului de laborator.

„Oricât de mult ai încerca să-ţi păstrezi ordinea în viaţă, oricâtă grijă ai avea să te aperi de greşeli, de imperfecţiuni, întotdeauna apare

o pată, o fisură care stă la pândă într-un loc nevăzut, ceva care așteaptă să te surprindă."

– Spuneți-mi ceva despre ele, zise. Despre cele două femei.

– Nu avem voie să dezvăluim prea multe.

– Ce-mi puteți spune?

– Nu mai mult decât s-a scris în *Globe* duminică.

Îi luă ceva timp ca să înțeleagă ce îi spusese. Se încordă neîncrezătoare.

– Crimele astea din Boston... sunt recente?

– Ultima s-a petrecut vinerea asta.

– Deci nu are nimic de-a face cu Andrew Capra! Nu are nici o legătură cu mine.

– Unele asemănări sunt izbitoare.

– Atunci sunt pur întâmplătoare. Asta trebuie să fie explicația. Credeam că vorbiți despre niște crime mai vechi. Ceva ce a făcut Capra acum câțiva ani. Nu săptămâna trecută.

Își împinse scaunul înapoi.

– Nu înțeleg cum vă pot ajuta.

– Dr. Cordell, criminalul cunoaște detalii care nu au fost niciodate dezvăluite publicului. Are informații despre atacurile lui Capra pe care nu le știu decât investigatorii din Savannah.

– Atunci poate ar trebui să-i verificați pe oamenii care le cunosc.

– Dumneavoatră sunteți unul dintre ei, dr. Cordell.

– În cazul în care ați uitat, eu am fost o *victimă*.

– Ați povestit cuiva detalii despre acest caz?

– Doar poliției din Savannah.

– Nu ați povestit nimic prietenilor dumneavoastră?

– Nu.

– Familiei?

– Nu.

– Trebuie să existe cineva în care să fi avut încredere.

– Nu vorbesc despre asta. Niciodată nu vorbesc despre asta.

Se uită la ea neîncrezător.

– Niciodată?

Își feri privirea.

– Niciodată, mumură.

Urmă o tăcere îndelungată. Apoi Moore întrebă cu blândețe:

– Aţi auzit vreodată numele Elena Ortiz?

– Nu.

– Diana Sterling?

– Nu. Ele sunt femeile...

– Da. Ele sunt victimele.

Înghiţi cu greutate.

– Numele lor nu-mi spun nimic.

– Nu aţi auzit de aceste crime?

– Evit în mod intenţionat să citesc despre lucrurile tragice. E o chestie pe care n-o pot suporta.

Scoase un oftat de oboseală.

– Trebuie să înţelegeţi, văd prea multe lucruri îngrozitoare aici la Urgenţă. Când ajung acasă la sfârşitul zilei, vreau linişte. Ce se întâmplă în lume – toată violenţa... nu vreau să mai citesc despre asta.

Moore scoase din jachetă două fotografii pe care le puse pe birou în faţa ei.

– Recunoaşteţi vreuna din femeile astea?

Catherine se uită cu atenţie la acele feţe. Cea din stânga avea ochi negri, un zâmbet pe faţă şi părul în vânt. Cealaltă era o blondă diafană, cu privirea visătoare şi distantă.

– Bruneta e Elena Ortiz, zise Moore. Cealaltă e Diana Sterling. Ea a fost ucisă în urmă cu un an. Feţele lor vi se par cunoscute?

Clătină din cap în semn că nu.

– Diana Sterling locuia în Back Bay, la doar opt sute de metri de casa dumneavoastră. Apartamentul Elenei Ortiz e la câteva blocuri spre sud de acest spital. Poate le-aţi văzut. Sunteţi absolut sigură că nu o recunoaşteţi pe nici una?

– Nu le-am văzut niciodată.

Îi întinse fotografiile lui Moore, şi brusc îşi dădu seama că îi tremura mâna. Cu siguranţă lui nu-i scăpase amănuntul când luă fotografiile şi degetele li se atinseră. Se gândi că detectivul remarcase probabil o mulţime de lucruri; era normal pentru un poliţist. Fusese atât de preocupată de tremurul ei interior, că abia dacă fusese atentă la bărbat. Fusese amabil şi tăcuse, aşa că nu se simţise deloc ameninţată de el. Îşi dădu seama că o analizase cu foarte mare atenţie, pândind să întrezărească ceva din sufletul ei. Aşteptase să vadă nu chirurgul împlinit, nu roşcata calmă şi elegantă, ci femeia din interior.

Detectivul Rizzoli însă, spre deosebire de Moore, nu depuse nici un efort să-şi domolească tonul şi reluă discuţia. Pur şi simplu voia răspunsuri şi nu intenţiona să piardă timpul încercând să le găsească.

– Când v-aţi mutat aici, dr. Cordell?

– Am părăsit Savannah la o lună după ce am fost atacată, răspunse Catherine pe acelaşi ton oficial ca Rizzoli.

– De ce aţi ales Bostonul?

– De ce nu?

– E departe de sud.

– Mama mea a cresut în Massachusetts. Ne aducea în New England în fiecare vară. M-am simţit... ca şi cum reveneam acasă.

– Deci sunteţi aici de mai bine de doi ani?

– Da.

– Şi cu ce v-aţi ocupat în timpul ăsta?

Catherine se încruntă, mirată de întrebare.

– Am lucrat aici împreună cu doctorul Falco, la Urgenţe.

– Atunci se pare că cei de la *Globe* au greşit.

– Poftim?

– Am citit un articol despre dumneavoastră acum câteva săptămâni. Cel despre femeile chirurg. Apropo, fotografia dumneavoastră era foarte reuşită. Acolo scria că aţi început munca la Centrul Medical Pilgrim cu un an în urmă.

Catherine făcu o pauză şi spuse calm:

– Informaţia din articol era corectă. După episodul de la Savannah, mi-am luat timp liber pentru a... Înghiţi în gol. M-am alăturat echipei doctorului Falco în iulie anul trecut.

– Şi ce ne puteţi spune despre primul an petrecut în Boston?

– N-am muncit.

– Dar ce aţi făcut?

– Nimic.

Acel răspuns atât de sec şi de hotărât era singurul pe care avea de gând să-l dea. Nu intenţiona să le dezvăluie adevărul atât de umilitor despre ce însemnase acel prim an. Zilele care se transformau în săptămâni, teama de a ieşi din apartament. Nopţile în care cel mai mic zgomot o făcea să tremure de groază. Încercarea lentă şi dureroasă de a se integra din nou în lume, timp în care o urcare cu liftul sau mersul pe timp de noapte până la maşină erau nişte acte de eroism. Îi fusese

ruşine de comportamentul ei; încă îi mai era, şi mândria ei nu avea să-i permită să dezvăluie aşa ceva.

Se uită la ceas.

– Pacienţii mei trebuie să sosească. Nu mai am nimic de spus.

– Lăsaţi-mă să mai verific o dată faptele.

Rizzoli deschise un carneţel cu spirală.

– Cu doi ani în urmă, în noaptea de 15 februarie, aţi fost atacată în casa dumneavoastră de dr. Andrew Capra. Un bărbat pe care îl cunoşteaţi. Un intern cu care lucraţi la spital.

O privi pe Catherine.

– Ştiţi deja răpunsurile.

– V-a drogat, v-a dezbrăcat. V-a legat de pat. V-a terorizat.

– Nu văd nici un rost...

– V-a violat.

Vorbele, deşi rostite cu repeziciune, o loviră ca o palmă.

Catherine nu spuse nimic.

– Şi asta nu e tot ce plănuise să facă, continuă Rizzoli.

„Doamne, fă-o să se oprească."

– Avea să vă mutileze în cel mai groaznic mod cu putinţă. La fel cum le mutilase şi pe celelalte patru femei din Georgia. Le-a despicat şi a distrus exact ceea ce le făcea femei.

– Ajunge, rosti Moore.

Dar Rizzoli era de neînduplecat.

– Vi s-ar fi putut întâmpla şi dumneavoastră, dr. Cordell.

Catherine îşi scuturâ capul.

– De ce faceţi asta?

– Dr. Cordell, nu îmi doresc nimic mai mult decât să-l prind pe acest bărbat, şi cred că şi dumneata vrei să ne ajuţi. Şi dumneata ai vrea să împiedicăm să se mai întâmple şi altor femei.

– Chestia asta nu are nici o legătură cu mine! Andrew Capra e *mort*. E mort de doi ani.

– Da, am citit raportul autopsiei.

– Ei bine, pot să vă garantez că e mort, ripostă Catherine. Pentru că eu sunt cea care l-a omorât pe nenorocitul ăla!

PATRU

Moore şi Rizzoli stăteau şi transpirau în maşină, aparatul de aer condiţionat huruind în timp ce răcea aerul. Erau blocaţi în trafic de zece minute, iar maşina nu se răcorea deloc.

– Contribuabilii primesc ceea ce plătesc, grăi Rizzoli. Iar maşina asta e o porcărie.

Moore opri aparatul de aer condiţionat şi deschise fereastra. Mirosul de asfalt încins şi de gaze de eşapament năvăli înăuntru. Era deja lac de transpiraţie. Nu înţelegea cum de putea Rizzoli să stea cu sacoul pe ea; el îşi dăduse jos jacheta de când plecaseră de la Centrul Medical Pilgrim şi fuseseră prinşi în valul de căldură. Ştia că îi era cald pentru că-i vedea sudoarea lucindu-i pe buza de sus, o buză care probabil că nu fusese niciodată rujată. Rizzoli nu arăta rău, dar, în timp ce alte femei încercau să se aranjeze folosind machiaj sau punându-şi cercei în urechi, ea părea hotărâtă să-şi reducă puterea de atracţie. Purta costume sobre, închise la culoare, care nu se potriveau cu înălţimea ei, iar părul ei părea un pămătuf neîngrijit de bucle negre. Era cine spunea că e, aşa că, fie o acceptai aşa cum era, fie te puteai duce la naiba. Înţelesese de ce adoptase o asemenea atitudine; probabil că avea nevoie de ea pentru a supravieţui în meseria de poliţist. Mai presus de toate, Rizzoli era o supravieţuitoare.

Catherine Cordell era şi ea, la rândul ei, o supravieţuitoare. Dar dr. Cordell adoptase o altă strategie: retragerea. Distanţa. În timpul interogatoriului, avusese senzaţia că se uită printr-un geam opac, aşa de detaşată i se păruse.

Tocmai acea detaşare o enervase pe Rizzoli.

– Ceva nu e în regulă cu ea. La capitolul emoţii are unele probleme.

– E medic la Urgenţe. E pregătită să-şi păstreze calmul.

– E o diferenţă între calm şi răceală. În urmă cu doi ani, a fost legată, violată şi aproape golită de intestine. Iar acum e înspăimântător de calmă când vine vorba despre asta. Asta mă face să îmi pun nişte întrebări.

Moore se opri la lumina roşie a semaforului şi începu să privească la şirul de maşini din intersecţie. Sudoarea îi picura pe spate. Nu suporta prea bine căldura; îl făcea să fie lent şi îl ameţea. Abia aştepta sfârşitul verii şi puritatea primilor fulgi de nea ai iernii...

– Hei, strigă Rizzoli. Asculţi ce spun?

– Se controlează foarte bine, încuviinţă el.

„Dar nu e de gheaţă", se gândi el, amintindu-şi cum îi tremurase mâna când îi înapoiase fotografiile celor două femei.

Întors la biroul lui, îşi luă o Cola caldă şi reciti articolul publicat în urmă cu două săptămâni în *Boston Globe:* „Femeile care mânuiesc cuţitul". Vorbea despre trei femei chirurg din Boston – despre triumfurile şi problemele speciale cu care se confruntau în meseria lor. Dintre cele trei fotografii, a lui Cordell era cea mai interesantă. Nu doar pentru că era foarte atractivă; era vorba despre privirea ei, aşa de mândră şi de directă, încât părea că provoacă aparatul de fotografiat. Acea imagine, la fel ca articolul, întărea impresia că femeia era stăpână pe viaţa ei.

Lăsă articolul şi începu să se gândească la cât de greşită putea fi prima impresie. Cât de uşor putea fi mascată durerea de un zâmbet, de o bărbie înălţată.

Deschise un dosar. Trase aer în piept şi reciti raportul poliţiei din Savannah despre dr. Andrew Capra.

Prima crimă a lui Capra se petrecuse pe când era student în ultimul an la Universitatea Emory din Atlanta. Victima fusese Dora Ciccone, o absolventă în vârstă de douăzeci şi doi de ani, al cărei cadavru fusese găsit legat de pat în apartamentul ei din afara campusului. La autopsie, în corp-i se găsiseră urme de Rohypnol, care îl ajutase pe individul cu care avusese întâlnire să o violeze. Apartamentul ei nu indica nici o urmă de intrare forţată.

Victima îl invitase pe criminal în casă.

Imediat după ce fusese drogată, Dora Ciccone fusese legată de pat cu un fir de nailon, iar ţipetele îi fuseseră înăbuşite cu bandă izolantă. Mai întâi o violase. Apoi o tăiase.

Suportase pe viu pe toată operaţia.

Când terminase extirparea, îşi luase suvenirul şi-i dăduse lovitura de graţie: o singură tăietură de-a lungul gâtului, de la stânga la dreapta. Deşi poliţia recoltase ADN-ul din sperma criminalului, tot nu avea nici o pistă. Investigaţia era complicată şi de faptul că Dora era cunoscută ca o fată petrecăreaţă, căreia îi plăcea să frecventeze barurile din zonă şi care aducea adesea acasă bărbaţi pe care abia îi cunoscuse.

În noaptea în care murise, bărbatul cu care venise acasă era un student la medicină pe nume Andrew Capra. Dar acesta nu intrase în atenţia poliţiei decât după ce alte trei femei fuseseră ucise în Savannah, la trei sute douăzeci de kilometri depărtare.

În cele din urmă, crimele încetaseră într-o noapte umedă de iunie.

Catherine Cordell, o femeie de treizeci şi unu de ani, medicul rezident care conducea Secţia de chirurgie de la Spitalul Riverland din Savannah, se speriase când cineva îi ciocănise la uşă. Când deschisese, pe verandă stătea Andrew Capra, unul dintre internii ei de la Chirurgie. La spital, în ziua respectivă, îl mustrase pentru o neglijenţă pe care o făcuse, şi era disperat să afle cum să-şi îndrepte greşeala. Putea să intre să vorbească despre asta?

Băuseră bere şi trecuseră în revistă realizările lui Capra. Toate greşelile pe care le făcuse, toţi pacienţii care ar fi putut să sufere din cauza neglijenţei lui. Nu ocolise deloc adevărul: Capra nu rezista, şi nu avea să i se permită să termine cursurile de chirurgie. La un moment dat, Catherine părăsise camera să meargă la baie, apoi se întorsese să continue conversaţia şi să-şi termine berea.

Când îşi recăpătase conştiinţa, era dezbrăcată şi legată de pat cu un fir de nailon.

Raportul poliţiei descria, cu nişte detalii înfiorătoare, coşmarul care urmase.

Fotografiile care i se făcuseră la spital arătau o femeie cu ochii speriaţi, cu obrajii învineţiţi şi umflaţi. Ceea ce se vedea în acele fotografii putea fi rezumat într-un singur cuvânt: *victimă*.

Iar *victimă* nu era deloc un cuvânt potrivit pentru femeia ciudat de controlată pe care o întâlnise azi.

Recitind mărturia lui Cordell, îi putea auzi vocea. Cuvintele nu mai aparţineau unei victime anonime, ci unei femei a cărei faţă îi era cunoscută.

Nu știu cum mi-am eliberat mâna. Am încheietura complet jupuită, așa că trebuie s-o fi tras prin sfoară. Îmi pare rău, dar nu-mi amintesc prea clar. Tot ce știu e că trebuia să mă întind după scalpel. Trebuia să iau scalpelul din tavă. Că trebuia să tai firul înainte să se întoarcă Andrew...

Îmi amimtesc că m-am rostogolit spre marginea patului. Am căzut pe podea și m-am lovit la cap. Apoi m-am trezit căutând pistolul. E pistolul tatălui meu. După ce a fost ucisă și cea de-a treia victimă din Savannah, a insistat să îl păstrez eu.

Îmi amintesc că m-am întins sub pat. Am apucat arma. Îmi amintesc pașii care se apropiau de cameră. Apoi... nu sunt sigură. Poate ca atunci l-am împușcat. Da, cred că asta s-a întâmplat. Mi s-a spus că l-am împușcat de două ori. Cred că este adevărat.

Moore făcu o pauză. Raportul balistic confirmase că ambele gloanțe fuseseră trase cu arma înregistrată pe numele tatălui lui Catherine, care fusese găsită jos lângă pat. Testele de sânge efectuate la spital confirmaseră prezența în sânge a Rohypnolului, un medicament care cauzează amnezie, așa că era probabil să fi avut probleme cu memoria. Când Cordell fusese adusă la Urgențe, doctorii o descriseseră ca fiind confuză, fie din cauza medicamentului, fie din cauza unei contuzii. Numai o lovitură foarte puternică la cap ar fi avut drept urmări o față așa de vânătă și de umflată. Ea nu-și amintea cum și când primise acea lovitură.

Moore își îndreptă atenția spre fotografiile de la locul crimei. Pe podeaua dormitorului, Andrew Capra zăcea fără viață întins pe spate. Fusese împușcat de două ori, o dată în abdomen, o dată în ochi, de fiecare dată de aproape.

Cercetă fotografiile mult timp, luând în calcul poziția corpului lui Capra, petele de sânge din jur.

Analiză apoi raportul autopsiei. Îl citi de două ori.

Se mai uită o dată la fotografia de la locul crimei.

„Ceva e în neregulă aici, se gândi. Mărturia lui Cordell nu are sens."

Brusc pe masă îi ateriză un raport. Se uită în sus speriat și o văzu pe Rizzoli.

– Te-ai uitat cu atenție pe asta? vru ea să știe.

– Ce e?

– Raportul despre firul de păr găsit pe marginea rănii Elenei Ortiz.

Moore analiză ultima propoziţie. Apoi rosti:

– Nu am nici cea mai vagă idee ce înseamnă asta.

În 1997, diferitele compartimente ale Departamentului de Poliţie din Boston fuseseră mutate sub un singur acoperământ aflat în complexul nou-nouţ de la One Schroeder Plaza, din foarte gălăgiosul cartier Roxbury. Când se refereau la noile lor cazemate, poliţiştii vorbeau despre „palatul de marmură", din cauza folosirii în hol, pe suprafeţe vaste, a granitului şlefuit. Gluma lor preferată era următoarea: „Lăsaţi-ne câţiva ani să devastăm locul, şi totul va arăta ca acasă". Schroeder Plaza nu prea semăna cu sediile ponosite ale poliţiei care apăreau la televizor. Era o clădire strălucitoare şi modernă, foarte luminoasă datorită ferestrelor mari şi luminatoarelor. Departamentul de omucideri avea podelele acoperite cu covoare şi era dotat cu multe calculatoare, putând fi astfel foarte uşor confundat cu biroul unei mari corporaţii. Ceea ce le plăcea poliţiştilor cel mai mult era comunicarea între diferitele departamente poliţieneşti.

Ca să ajungă la laboratorul de criminalistică trebuiau doar să meargă până la capătul holului, în aripa stângă a clădirii.

La Departamentul de analiză a firelor de păr şi a fibrelor textile, Moore şi Rizzoli priveau cum Erin Volchko, o doctoriţă de la Medicină legală, căuta printre plicurile cu dovezi.

– Şi nu a trebuit să lucrez decât cu firul ăla de păr, zise Erin. Dar e uimitor cât de multe date poţi afla de la un singur fir de păr. În sfârşit, iată-l!

Găsise plicul cu numărul cazului Elenei Ortiz, iar acum scotea o lamelă de microscop.

– Vă voi arăta cum se vede sub lupă. Cifrele sunt notate în raport.

– Cifrele astea? întrebă Rizzoli, uitându-se la şirul lung de coduri notate pe pagină.

– Da. Fiecare cod descrie o particularitate diferită a părului, de la culoare şi formă, până la trăsăturile microscopice. Firul ăsta de faţă este A01 – blond-închis. Formele sunt din seria B01. Ondulat, cu diametrul buclei mai mic de optzeci – aşa că e aproape drept. Lungimea

e de patru centimetri. Din nefericire, firul nostru e în faza telogenă, aşa că nu are nici un pic de ţesut epitelial lipit de el.

– Prin urmare, nu avem ADN-ul.

– Întocmai. Telogenul e ultima fază de creştere a firului de păr. Firul a căzut în mod natural, ca urmare a procesului de năpârlire. Cu alte cuvinte, nu a fost smuls. Dacă ar fi existat celule epiteliale la rădăcină, am fi putut folosi nucleele pentru analiza ADN-ului. Însă firul ăsta nu are astfel de celule.

Roizzoli şi Moore se priviră dezamăgiţi.

– În schimb, adăugă Erin, avem ceva trăsnet. Nu la fel de bun ca ADN-ul, dar s-ar putea să ajute la tribunal în momentul în care veţi găsi un suspect. Păcat că nu avem nici un fir de la cazul Sterling, ca să facem o comparaţie.

Focalizâ lentilele microscopului, apoi se dădu la o parte.

– Uitaţi-vă puţin!

Aparatul avea două lentile, aşa că Moore şi Rizzoli putură să examineze lamela în acelaşi timp. Ceea ce văzu Moore prin lentilă fu un singur fir pe care erau înşiraţi nişte noduli minusculi.

– Ce sunt umflăturile astea mici? întrebă Rizzoli. Asta nu e normal.

– Nu numai că e anormal, dar e şi ceva rar, adăugă Erin. E o problemă numită *Trichorrhexis invaginata,* cunoscută şi sub numele de „firul de bambus". Puteţi vedea de unde îi vine porecla. Nodulii ăştia mici îl fac să semene cu o tulpină de bambus, nu-i aşa?

– Ce sunt nodulii? vru să ştie Moore.

– Sunt imperfecţiuni ale fibrelor de păr. Puncte slabe care permit firului să se îndoaie, formând un fel de minge sau de mufă. Umflăturile astea sunt punctele slabe în care firul s-a strivit de el însuşi, alcătuind o protuberanţă.

– Cum să ajungi să ai aşa ceva? întrebă Moore.

– Uneori poate rezulta în urma unor acţionări prea dese asupra părului. Vopsiri, coafuri permanente, chestii de-astea. Dar, pentru că e mai probabil să avem de-a face cu un suspect bărbat şi cum nu văd nici o dovadă de decolorare artificială, sunt înclinată să spun că nu asta e cauza, ci e vorba despre vreo dereglare genetică.

– Cum ar fi...

– Sindromul Netherton, de exemplu. E o problemă legată de autozomii care afectează producerea keratinei. Asta e o proteină fibroasă

foarte puternică găsită în păr şi în unghii. De asemenea, se mai află şi în ţesutul epitelial.

– Dacă e o problemă genetică şi keratina nu se dezvoltă normal, atunci firul de păr e slăbit?

Erin încuviinţă din cap.

– Şi nu numai părul e afectat. Persoanele care suferă de sindromul Netherton pot avea şi probleme cu pielea. Urticarii şi exfolieri.

– Căutăm un necunoscut care are probleme serioase cu mătreaţa? întrebă Rizzoli.

– S-ar putea să fie chiar mai mult decât atât. Unii dintre aceşti pacienţi pot suferi şi de o formă mai gravă a bolii precum ihtioză. Pielea lor poate să fie atât de uscată, încât arată ca pielea unui aligator.

Rizzoli râse.

– Deci suntem în căutarea Omului-Reptilă. Asta ar trebui să restrângă sfera de căutare.

– Nu neapărat. E vară.

– Şi?

– Căldura şi umiditatea pot duce la uscarea pielii. În perioada asta a anului poate arăta perfect normal.

Rizzoli şi Moore se uitară unul la altul, gândindu-se la acelaşi lucru.

„Ambele victime au fost ucise în timpul verii."

– Atâta timp cât o să fie cald, probabil că nu se deosebeşte foarte mult de ceilalţi.

– E abia iulie, constata Rizzoli.

Moore încuviinţă.

– Sezonul lui de vânătoare e abia la început.

Necunoscutul avea un nume. Asistentele de la Urgenţă îi descoperiseră o bucată din cartea de identitate ataşată de inelul cheilor. Îl chema Herman Gwadowski şi avea şaizeci şi nouă de ani.

Catherine stătea în rezerva de la Terapie intensivă a pacientului ei, urmărind cu atenţie monitoarele şi echipamentul dispus în jurul patului. Pe ecranul osciloscopului, electrocardiograma arăta că ritmul inimii era normal. Tensiunea arterială era 110/70, iar indicii presiunii intravenoase urcau şi coborau precum valurile unei mări agitate. Analizând cifrele, operaţia domnului Gwadowski părea o reuşită.

„Dar nu se trezeşte", se gândi Catherine în timp ce îi înspecta ochiul stâng, apoi pe cel drept cu lanterna în formă de stilou. La aproape optzeci de ore de la operaţie, pacientul era tot în comă profundă.

Se îndreptă şi îi urmări mişcările pieptului în ritmul ventilatorului. Reuşise să-i oprească sângerarea care l-ar fi omorât. Dar ce anume salvase? Un corp cu o inimă vie, dar cu un creier nefuncţional.

Auzi o bătaie în geam. Prin fereastra salonului îl văzu făcându-i cu mâna pe partenerul ei de la Chirurgie, dr. Peter Falco; acesta afişa o mină îngrijorată, neobişnuită pe faţa lui mereu veselă.

Se ştie că unii chirurgi au accese de furie în sala de operaţie. Unii îşi îmbracă aroganţi halatul ca pe nişte mantii regale. Alţii sunt tehnicieni eficienţi, dar extrem de reci, pentru ei pacienţii reprezentând doar maşinării mecanice care trebuie reparate.

Şi apoi era Peter. Haiosul şi exuberantul Peter care cânta asurzitor şi fals melodiile lui Elvis în sala de operaţie, care organiza concursuri cu avioane de hârtie în birou şi care juca Lego cu pacienţii lui de la pediatrie. Era obişnuită să-l vadă pe Peter zâmbind. Când îl văzu încruntându-se prin fereastră, ieşi imediat din rezerva pacientului ei.

– S-a întâmplat ceva? îl întrebă.

– Acum mi-am terminat vizitele.

Peter privi tuburile şi maşinăriile din jurul patului domnului Gwadowski.

– Am auzit că ai salvat de la moarte un individ care a sângerat doisprezece pungi.

– Nu ştiu dacă putem spune că l-am salvat. Se uită la pacient. Totul funcţionează, mai puţin materia cenuşie.

Preţ de câteva clipe, nu mai spuseră nimic, amândoi privind pieptul domnului Gwadowski ridicându-se şi coborând.

– Helen mi-a spus că azi au venit să te vadă doi poliţişti, rosti Peter. Probleme?

– Nimic important.

– Ai uitat să plăteşti amenzile de parcare?

Catherine se strădui să râdă.

– Ai ghicit, şi contez pe tine să mă scoţi din necaz.

Părăsiră salonul de la Terapie intensivă şi porniră pe hol, slăbănogul Peter mergând legănat cu paşi mari alături de ea. În lift, o întrebă:

– Totul e în regulă, Catherine?

– De ce? Nu par în regulă?

– Sincer? Îi analiză faţa cu ochii lui albaştri atât de direcţi încât se simţi invadată. Arăţi de parcă ai avea nevoie de un pahar de vin şi de o cină în oraş. Ce-ar fi să vii cu mine?

– O invitaţie foarte tentantă.

– Dar?

– Dar cred că voi sta acasă în seara asta.

Peter îşi duse mâinile la piept, ca şi cum ar fi fost rănit mortal.

– Lovit din nou! Ia spune-mi, există vreo abordare care să meargă?

Zâmbi.

– Asta rămâne să descoperi tu.

– Dar asta? Mi-a şoptit o vrăbiuţă că sâmbătă e ziua ta. Lasă-mă să te iau cu avionul meu.

– Nu pot. Sunt de serviciu în ziua aia.

– Poţi să faci schimb cu Ames. Vorbesc eu cu el.

– Peter, ştii că nu îmi place să zbor.

– Nu-mi spune că ai vreo fobie legată de zbor?

– Pur şi simplu, nu-mi place să nu deţin controlul.

Peter clătină din cap cu o expresie gravă.

– Un tip clasic de personalitate a unui chirurg.

– Ăsta e un mod drăguţ de a spune că sunt rigidă.

– Deci nu vom merge la întâlnirea zburătoare? Nu am cum să te fac să te răzgândeşti?

– Nu prea cred.

El oftă.

– Ei bine, cam astea au fost replicile mele. Mi-am epuizat tot repertoriul.

– Ştiu. Ai început să te cam repeţi.

– Aşa zice şi Helen.

Catherine fu surprinsă.

– Helen îţi dă sfaturi despre cum să mă inviţi în oraş?

– Mi-a zis că nu suportă să urmărească spectacolul patetic al unui bărbat care se loveşte cu capul de un zid impenetrabil.

Amândoi izbucniră în râs când ieşiră din lift şi se îndreptară spre cabinetul lor. Se amuzau ca doi colegi care nu luau în serios acel joc. Rămânând la stadiul în care nu erau implicate nici un fel de sentimente, ştiau că nu avea nimeni de suferit. Nu era vorba decât despre un mic flirt nevinovat care îi ţinea departe de complicaţii. O invitase în oraş în joacă şi tot în joacă ea îl refuzase, tot biroul fiind implicat în gluma lor.

Era deja cinci şi jumătate, şi personalul plecase. Peter se retrase în biroul lui, iar Catherine se duse la ea să-şi lase halatul şi să-şi ia geanta. În timp ce-şi punea halatul în cuierul de pe uşă, un gând îi trecu prin minte.

Traversă holul şi băgă capul pe uşa biroului lui Peter. Analiza nişte grafice, cu ochelarii pe nas. Spre deosebire de biroul ei foarte ordonat, al lui Peter era un haos total. Coşul de gunoi era plin cu avioane de hârtie. Cărţile şi ziarele medicale erau îngrămădite pe scaune. Unul dintre pereţi era acoperit aproape în întregime de un filodendron care părea scăpat de sub control. Îngropate sub munţii de hârtii, zăceau diplomele lui Peter: o adeverinţă a unor studii neabsolvite de inginerie aeronautică la Institutul Tehnologic din Massachusetts, un doctorat în medicină de la Şcoala Medicală Harvard.

– Peter, am o întrebare stupidă...

O privi pe deasupra ochelarilor.

– Atunci ai venit la omul potrivit.

– Ai fost în biroul meu?

– Să-mi sun avocatul înainte să răspund?

– Haide! Vorbesc serios.

El se îndreptă şi o privi în ochi.

– Nu, n-am intrat. De ce?

– Nu, contează. Nu e nimic important.

Se pregăti să plece şi auzi scârţâitul scaunului în timp ce Peter se ridica.

– Ce nu e important? o întrebă.

– Am un comportament obsesiv-compulsiv, asta-i tot. Mă enervez când lucrurile nu sunt unde ar trebui să fie.

– Ca de exemplu?

– Halatul meu. Întotdeauna îl atârn pe uşă, dar mereu îl găsesc pe dulapul cu dosare sau pe scaun. Ştiu că nu umblă nici Helen, nici celelalte secretare. Le-am întrebat.

– Probabil că l-a mutat femeia de serviciu.

– Şi apoi, mă înnebuneşte faptul că nu-mi găsesc stetoscopul.

– Încă nu l-ai găsit?

– A trebuit să-l împrumut pe-al asistentei-şefe.

Peter se încruntă şi se uită prin cameră.

– Ei bine, uite-l acolo. Pe raftul bibliotecii.

Se duse spre bibliotecă, spre locul unde stetoscopul ei stătea încolăcit lângă o carte.

Catherine îl luă din mâna lui fără să zică nimic, holbându-se, ca şi cum ar fi fost un obiect extraterestru. Un şarpe negru atârnat de mâna ei.

– Hei, ce se întâmplă?

Catherine respiră adânc.

– Cred că sunt doar obosită.

Îşi puse stetoscopul în buzunarul stâng al halatului – în locul unde îl punea întotdeauna.

– Eşti sigură că asta e tot? Mai e ceva?

– Trebuie să mă duc acasă.

Ieşi din birou, iar el o urmă pe hol.

– Are vreo legătură cu poliţiştii aceia? Ascultă, dacă ai vreo problemă... dacă pot să te ajut cu ceva...

– *Nu am nevoie* de nici un fel de ajutor, mulţumesc.

Îi răspunsese mai dur decât avusese de gând şi imediat îi păru rău. Peter nu merita un asemenea tratament.

– Ştii, nu m-aş supăra deloc dacă din când în când mi-ai cere ajutorul, îi spuse el încet. Face parte din munca în echipă. Aşa fac partenerii. Nu crezi?

Nu-i răspunse.

Peter se întoarse în biroul lui.

– Ne vedem mâine, dimineaţă.

– Peter?

– Da?

– În legătură cu cei doi poliţişti. Motivul pentru care au venit la mine...

– Nu trebuie să-mi spui nimic.

– Nu, ar trebui. O să te întrebi mereu dacă nu-ţi spun acum. Au venit să mă întrebe despre un caz de omucidere. O femeie a fost ucisă joi seara. S-au gândit că poate o cunoşteam.

– O cunoşteai?

– Nu. A fost o greşeală, asta-i tot. Suspină. Doar o greşeală.

Catherine trase zăvorul, îl auzi scoţând o bufnitură care o linişti, apoi puse lanţul. Încă un zid de apărare în faţa nenorocirilor care stăteau la pândă dincolo de pereţii locuinţei ei. Adăpostită în siguranţă în apartamentul ei, îşi scoase pantofii, îşi puse poşeta şi cheile maşinii pe măsuţa din lemn de cireş şi merse în şosete pe covorul gros şi alb din camera de zi. În apartament era plăcut datorită miracolului numit instalaţie de aer condiţionat. Afară erau treizeci de grade, dar înăuntru, temperatura nu depăşea niciodată douăzeci şi două de grade vara şi nu cobora sub douăzeci iarna. Erau atât de puţine lucruri în viaţă care puteau fi stabilite dinainte, predeterminate, iar ea se străduia din răsputeri să menţină aparenţa de ordine în viaţa ei. Alesese acest bloc cu douăsprezece apartamente de pe Commonwealth Avenue pentru că era nou şi avea un garaj foarte sigur. Deşi nu era la fel de pitoresc precum clădirile istorice din cărămidă roşie din Black Bay, canalizarea şi instalaţiie electrice nu ridicau problemele de siguranţă specifice clădirilor vechi. Catherine nu accepta uşor lipsa siguranţei. Apartamentul ei era foarte curat şi, cu excepţia câtorva pete răzleţe de culoare, alesese să-l mobileze numai în alb. Canapea albă, covoare albe, linoleum alb. Nuanţa purităţii. Neîntinat, virginal.

Când ajunse în dormitor, se dezbrăcă, îşi agăţă fusta, puse deoparte bluza pe care avea să o lase la curăţătorie. Îmbrăcă nişte pantaloni lejeri şi o bluză de mătase fără mâneci. Până să intre în bucătărie în picioarele goale, era deja calmă şi stăpână pe situaţie.

Nu fusese deloc în apele ei întreaga zi. Vizita celor doi detectivi o neliniştise, şi se surprinsese greşind din neatenţie. Luase o fişă greşită, notase date greşite pe o diagramă. Fuseseră greşeli minore, asemenea unor unde mici care tulbură în adâncime suprafaţa liniştită a unei ape. În ultimii doi ani reuşise să alunge toate gândurile legate de cele

întâmplate în Savannah. Din când în când, fără avertisment, îi mai revenea câte o imagine, la fel de tăioasă ca lama unui cuțit, dar de fiecare dată reușea să scape de ea cu dibăcie, gândindu-se la altceva. Dar în acea zi nu putea evita amintirile. Nu se mai putuse preface că tot ce trăise în Savannah nu se întâmplase niciodată.

Simțea linoleumul bucătăriei rece sub tălpile goale. Își prepară un cocktail cu puțină votcă și îl sorbi în timp ce rase parmezanul și tocă roșiile, cepele și ierburile. Nu mâncase de la micul dejun, iar alcoolul îi trecu direct în sânge. Votca îi provoca o amețeală plăcută și anestezică. Loviturile regulate ale cuțitului pe tocător o relaxau, la fel și mirosul busuiocului și al usturoiului proaspăt. Gătitul era o terapie.

Dincolo de fereastra bucătăriei, Bostonul era ca un cazan supraîncălzit de mașini blocate în trafic și de spirite inflamate, dar, în interiorul apartamentului, închisă în spatele geamurilor, Catherine căli roșiile în ulei de măsline, își turnă un pahar de Chianti și încălzi o oală de apă în care avea să fiarbă pastele. Aparatul de aer condiționat răspândea cu șuierat aerul rece.

Se așeză pe canapea cu pastele, salata și vinul în față și mâncă, ascultând acordurile lui Debussy îngânate de CD-player. În ciuda faptului că îi era foame și se ocupase cu grijă de pregătirea mesei, totul părea lipsit de gust. Se străduí să mănânce, dar fiecare îmbucătură îi rămânea în gât, de parcă ar fi înghițit ceva compact și lipicios. Nici măcar după ce bău al doilea pahar de vin nu reuși să scape de nodul din gât. Lăsă furculița deoparte și își privi cina din care ciugulise puțin. Muzica creștea în intensitate, și se năpusti asupra ei în valuri.

Își acoperi fața cu mâinile. La început nu scoase nici un sunet. Era ca și cum suferința ei fusese închisă pentru prea mult timp, iar lacătul fusese pus pentru totdeauna. Slobozi însă un scâncet ascuțit, cel mai subțire dintre sunete. Respiră sincopat și izbucni în plâns, ca și cum întreaga durere acumultată în doi ani începuse să se elibereze toată deodată. Violența emoțiilor o sperie, pentru că nu le putea ține în frâu, pentru că nu-și dăduse seama cât de adânci erau rănile și pentru că nu știa dacă aveau să se vindece vreodată. Plânse până i se uscă gâtul și începu să gâfâie spasmotic, suspinele ei rămânând închise ermetic între pereții apartamentului.

În cele din urmă, secătuită de lacrimi, se întinse pe canapea şi se cufundă de îndată într-un somn adânc şi agitat.

Se trezi brusc în întuneric. Inima îi bătea cu putere, bluza îi era îmbibată cu sudoare. Se auzise un zgomot? Se spărsese un geam, se auzeau paşi? Asta o speriase şi o trezise oare din somnul acela atât de adânc? Nu îndrăznea să schiţeze vreun gest, de teamă să nu piardă zgomotul care avea să-l dea de gol pe intrus.

Prin fereastră străluceau lumini mişcătoare, farurile unei maşini în trecere. Camera se lumină pentru scurt timp, apoi se cufundă din nou în întuneric. Ascultă şuieratul aerului rece eliberat de ventilator, huruitul frigiderului din bucătărie. Nimic ciudat. Nimic care să explice teroarea chinuitoare.

Se ridică în capul oaselor, îşi luă inima în dinţi şi aprinse veioza. Grozăviile pe care şi le închipuise se risipiră imediat în strălucirea caldă a luminii. Se ridică de pe canapea şi începu să se plimbe din cameră în cameră; aprinse luminile, se uită în debarale. Gândind raţional, ştia că nu era nici un intrus, că locuinţa ei, cu un sistem de alarmă sofisticat, cu zăvoarele solide, cu ferestrele ferecate, era mai bine protejată decât oricare altă casă. Dar, cu toate astea, nu se linişti până când nu îşi încheie ritualul, până ce nu verifică fiecare ungher întunecat. Abia când se asigură că spaţiul intim nu îi fusese violat, îşi permise să răsufle din nou uşurată.

Era zece şi jumătate. Miercuri.

„Trebuie să vorbesc cu cineva. În seara asta nu pot să mă descurc singură."

Se aşeză la birou, îşi deschise calculatorul şi privi ecranul. Acea grămadă de chestii electronice, de fire şi de material plastic era colacul ei de salvare, singurul loc în care putea găsi alinare, singurul loc sigur în care îşi putea vărsa oful.

Îşi tastă ID-ul, CCORD, intră pe internet şi din câteva clicuri şi două-trei cuvinte tastate, începu să navigheze spre camera secretă de chat numită simplu: „ajutor pentru femei".

Vreo şase ID-uri cunoscute erau deja acolo. Femei fără faţă, fără nume, toate retrase în raiul anonim şi sigur al spaţiului virtual. Stătu câteva clipe privind mesajele rulând pe ecranul calculatorului. În mintea ei, părea că aude vocile rănite ale unor femei pe care nu le întâlnise niciodată în realitate.

LAURIE45: Şi atunci ce ai făcut?

VOTIVE: I-am spus că nu sunt pregătită. Încă îmi mai aminteam. I-am spus că dacă ţine la mine, va mai aştepta.

HBREAKER: Bravo ţie!

WINKY98: Nu-l lăsa să te preseze.

LAURIE45: Cum a reacţionat?

VOTIVE: A zis că ar fi cazul SĂ-MI REVIN. De parcă aş fi fricoasă, sau ceva de genul ăsta.

WINKY98: Bărbaţii ar trebui să fie violaţi!!!

HBREAKER: Mie mi-a luat doi ani până să mă simt pregătită.

LAURIE45: Mie mai mult de un an.

WINKY98: Tipii ăştia nu se gândesc decât la penisul lor. Asta înseamnă totul pentru ei. Nu vor decât să-şi satisfacă CHESTIA aia.

LAURIE45: Au! Eşti nervoasă în seara asta, Wink.

WINKY98: Poate că sunt. Uneori cred că Lorena Bobbitt are dreptate.

HBREAKER: Wink îşi scoate ghearele!

VOTIVE: Nu cred că vrea să mai aştepte. Cred că mă va părăsi.

WINKY98: Meriţi să te aştepte. O MERIŢI!

Trecură câteva secunde, timp în care ecranul rămase fără mesaje. Apoi:

LAURIE45: Bună, CCORD. Mă bucur că te-ai întors.

Catherine tastă.

CCORD: Văd că iar vorbim despre bărbaţi.

LAURIE45: Da. Cum se face că niciodată nu putem renunţa la subiectul ăsta răsuflat?

VOTIVE: Pentru că ei sunt cei care ne rănesc.

Mai urmă o pauză lungă. Catherine trase aer în piept şi tastă.

CCORD: Am avut o zi proastă.

LAURIE45: Spune-ne, CC. Ce s-a întâmplat?

Aproape că auzea prin eter murmurul vocilor femeilor, blând, calmant.

CCORD: În seara asta am avut un atac de panică. Sunt aici, încuiată în casa mea, unde nu mă poate atinge nimeni, şi, cu toate astea, îmi este frică.

WINKY98: Nu-l lăsa pe el să câştige. Nu-l lăsa să te transforme în prizoniera lui.

CCORD: E prea târziu. Deja m-am transformat într-o prizonieră. Pentru că mi-am dat seama de ceva îngrozitor în seara asta.

WINKY98: Ce anume?

CCORD: Răul nu moare. Nu moare niciodată. Ia doar o nouă faţă, un nume nou. Pentru că am fost atinse de el o dată, asta nu înseamnă că devenim imune şi nu mai putem fi rănite niciodată. Fulgerul poate să lovească de două ori.

Nimeni nu mai tastă nimic. Nu răspunse nimeni.

„Nu contează cât de grijulii suntem, răul ştie unde locuim. Ştie cum să ne găsească", gândi Catherine.

O picătură de sudoare îi alunecă pe spate.

„Şi îl simt acum. Apropiindu-se."

*

Nina Peyton nu merge nicăieri, nu se întâlneşte cu nimeni. N-a mai mers la muncă de câteva săptămâni. Azi am sunat la biroul ei din Brookline, unde lucrează ca reprezentant de vânzări, iar colega ei mi-a răspuns că nu ştie când se va întoarce la lucru. E ca un animal rănit, ascunsă în peştera ei, speriată să facă chiar şi un pas afară în noapte. Ştie ce îi rezervă noaptea, pentru că a fost atinsă de răul ei, şi chiar şi acum îl simte infiltrându-se ca nişte vapori prin pereţii casei. Draperiile sunt trase bine, dar ţesătura e subţire, şi o văd cum se mişcă înăuntru. Silueta pare ameţită, are mâinile strânse la piept, iar corpul pare să i se fi ghemuit. În timp ce se plimbă prin cameră, mişcările îi sunt smucite şi mecanice.

Verifică încuietorile uşilor, zăvoarele ferestrelor. Încearcă să se pună la adăpost de întuneric.

Probabil că e sufocant în casa aia mică. Noaptea pare că degajă aburi, iar ea nu are aparate de aer condiţionat la nici una dintre ferestre. Toată seara a stat înăuntru, cu geamul închis, în ciuda căldurii.

Mi-o închipui sclipind de sudoare, suferind de căldură pe timpul zilei fierbinți și al nopții, disperată să lase să intre aerul curat, dar îngrozită că ar putea să pătrundă și altceva.

Trece din nou prin dreptul ferestrei. Zăbovește, încadrată de dreptunghiul de lumină. Brusc, trage draperiile și se întinde să desfacă zăvoarele. Deschide fereastra. Stă în fața ei, respirând aer curat. În sfârșit, s-a predat în fața bestiei.

Nu e nimic mai incitant pentru un vânător decât mirosul prăzii rănite. Aproape că îl simt plutind în aer, mirosul unui animal însângerat. Cum ea respiră aerul nopții, așa îi respir eu mirosul. Frica ei.

Inima îmi bate mai puternic. Întind mâna spre geantă, ca să-mi mângâi instrumentele. Chiar și oțelul îmi pare cald la atingere.

Închide fereastra cu zgomot. Câteva guri lacome de aer proaspăt este tot ce își permite, iar acum se retrage în mizeria căsuței ei sufocante.

După o vreme, dezamăgit, mă îndepărtez, lăsând-o să asudeze toată noaptea în dormitorul ei ca un cuptor.

Mâine au zis că o să fie și mai cald.

CINCI

– Necunoscutul nostru e un adevărat piquerist, spuse dr. Lawrence Zucker. Foloseşte cuţitul ca să obţină în mod indirect eliberarea sexuală. Piquerismul presupune înjunghierea sau tăierea, o mişcare repetată de a penetra pielea cu un obiect ascuţit. Cuţitul e un simbol falic – un substitut pentru organul sexual masculin. În loc să realizeze un act sexual normal, făptaşul obţine eliberarea sexuală prin torturarea victimei. Puterea îl excită. Puterea deplină, asupra vieţii şi asupra morţii.

Jane Roizzoli nu se speria aşa uşor, dar dr. Zucker îi dădea fiori. Părea un John Malkovich palid şi mătăhălos, cu o voce şoptită aproape feminină. În vreme ce vorbea, degetele i se mişcau cu o eleganţă şerpuită. Nu era poliţist, ci un psiholog criminalist de la Universitatea Northeastern, un consultant al Departamentului de Poliţie din Boston. Rizzoli mai lucrase cu el la un caz de omucidere, şi o speriase. Nu era doar fizionomia lui, ci şi modul în care se furişa atât de bine în mintea agresorului şi plăcerea evidentă pe care o simţea în vreme ce cutreiera prin locurile acelea satanice. Se *bucura* de călătorie. Aproape că îi putea auzi în voce murmurul subliminal al emoţiei.

Se uită la ceilalţi patru detectivi din sala de conferinţe şi se întrebă dacă mai era vreunul îngrozit de acel individ ciudat, dar nu văzu decât nişte feţe obosite şi obraji nebărbieriţi de o zi.

Toţi erau extenuaţi. Ea însăşi abia dacă reuşise să doarmă patru ore. Se trezise pe întuneric, înainte de ivirea zorilor, cu mintea rătăcită în timp ce prin faţa ochilor i se derula un caleidoscop de imagini şi de voci. Absorbise cazul Elenei Ortiz atât de adânc în subconştient, încât, în visele ei, ea şi victima purtau tot felul de discuţii, toate lipsite de

logică. Nu era vorba despre revelații supranaturale, nici despre indicii transmise de dincolo de mormânt, erau doar imagini generate de activitatea celulelor nervoase. Cu toate astea, Rizzoli crezuse că acel vis avea o semnificație. Îi spunea cât de mult însemna cazul Elenei Ortiz pentru ea. Faptul că era detectiv-șef într-un caz atât de mediatizat era ca și cum ar fi mers pe sârmă la mare înălțime fără să aibă plasă dedesubt. Prinzi criminalul, toată lumea te va aplauda. O dai în bară, o lume întreagă te va vedea prăbușindu-te.

Cazul devenise foarte mediatizat. Cu două zile în urmă, pe prima pagină a tabloidului local apăruse următorul titlu: „Chirurgul taie din nou". Mulțumită ziarului *Boston Herald*, necunoscutul lor avea propria poreclă pe care o foloseau chiar și polițiștii. Chirurgul.

Doamne, cât așteptase să preia un caz atât de important! Era gata să-și asume riscul: fie se înălța, fie se prăbușea, în funcție de meritele ei. În urmă cu o săptămână, când intrase în apartamentul Elenei Ortiz în calitate de detectiv-șef, știuse din prima clipă că avea să fie cazul carierei ei, și era nerăbdătoare să demonstreze ce poate.

Cât de repede se schimbă lucrurile.

Într-o singură zi, cazul ei se transformase într-unul de maximă importanță, condus de șeful departamentului, locotenentul Marquette. Cazul Elenei Ortiz fusese grupat cu cel al Dianei Sterling, iar echipa se mărise la cinci detectivi, plus Marquette: Rizzoli și partenerul ei, Barry Frost; Moore și partenerul lui scund și gras, Jerry Sleeper; și un al cincilea detectiv, Darren Crowe. Rizzoli era singura femeie din echipă; de fapt, era singura femeie din tot Departamentul de omucideri, iar unii nu o lăsau niciodată să uite asta. Se înțelesese bine cu Barry Frost, deși era atât de iritant cu voioșia lui. Jerry Sleeper era prea flegmatic ca să se lase enervat de cineva sau să enerveze. În ceea ce-l privește pe Moore – ei bine, în ciuda rezervelor ei de la început, începuse să-l placă și să-l respecte cu adevărat pentru munca lui atât de sistematică și de liniștită. Cel mai important lucru era că și el o respecta *pe ea*. De fiecare dată când vorbea, știa că Moore o asculta.

Nu, cel cu care avea probleme era cel de-al cincilea polițist al echipei, Darren Crowe. Probleme grave. Stătea la celălalt capăt al mesei, fața lui tăbăcită afișând același zâmbet superior. Crescuse alături de tipi ca el. Inivizi musculoși cu multe iubite. Foarte încrezuți.

Ea și Crowe se disprețuiau reciproc.

Se împărţiră foi de hârtie. Rizzoli luă o copie şi văzu că era portretul-robot pe care tocmai îl făcuse dr. Zucker.

– Ştiu că unii dintre voi cred că meseria mea e un fel de hocus-pocus, îi anunţă Zucker. Aşa că lăsaţi-mă să vă explic raţionamentul meu. Se ştiu următoarele lucruri despre suspectul nostru necunoscut. Intră în casa victimei printr-o fereastră deschisă. Face asta în orele târzii ale nopţii, între douăsprezece şi două noaptea. Îşi surprinde victima în pat. O imobilizează imediat cu cloroform. Îi scoate hainele. O leagă de pat folosind bandă adezivă pe care o înfăşoară în jurul încheieturilor mâinilor şi ale gleznelor. Întăreşte legăturile cu sfori legate în jurul coapselor şi al mijlocului. În cele din urmă îi pune bandă şi pe gură. Astfel obţine controlul deplin. Când victima se trezeşte la scurt timp după, nu se poate mişca, nu poate ţipa. E ca şi cum ar fi paralizată, dar, cu toate astea, e trează şi conştientă de tot ce i se va întâmpla în continuare. Iar ce urmează e cu siguranţă cel mai groaznic coşmar pe care îl poate avea cineva.

Vocea lui Zucker devenise monotonă. Cu cât detaliile începeau să fie mai groteşti, cu atât vorbea mai încet, aşa că toţi păreau că se apleacă înainte, agăţându-se de cuvintele lui.

– Necunoscutul începe să taie, continuă Zucker. După cum arată raportul autopsiei, nu se grăbeşte deloc. E meticulos. Taie în partea de jos a abdomenului, strat cu strat. Mai întâi pielea, apoi stratul subcutanat, fascia, muşchiul. Foloseşte catgutul ca să oprească sângerarea. Identifică şi extirpă doar organul pe care îl vrea. Nimic mai mult. Iar ceea ce vrea el este uterul.

Zucker se uită în jurul lui, urmărindu-le reacţiile. Privirea îi căzu pe Rizzoli, singurul poliţist din încăpere care deţinea organul despre care vorbea. Ea îi susţinu privirea cu ură, conştientă de faptul că îşi concentrase atenţia asupra ei pentru că era femeie. O întrebă:

– Ce ne spune asta despre el, detectiv Rizzoli?

– Că urăşte femeile, răspunse ea. Le extirpă singurul lucru care le face femei.

Bărbatul încuviinţă, iar zâmbetul lui o făcu să tremure.

– Asta i-a făcut Jack Spintecătorul lui Annie Chapman. Luându-i uterul, îşi defeminizează victima. Îi fură puterea. Nu se atinge de bijuterii sau de bani. Nu vrea decât un lucru, şi, odată ce a obţinut acest suvenir, poate să îşi ducă treaba la bun sfârşit. Dar, mai înainte

de emoţia finală, urmează o pauză. Autopsia ambelor victime arată că aici se opreşte. Poate că trece cam o oră, vreme în care victima continuă să sângereze lent. Rana se umple de sânge. Ce face el în timpul ăsta?

– Se autosatisface, zise încet Moore.

– Vrei să spui că se masturbează? întrebă Darren Crowe cu vulgaritatea lui obişnuită.

– Nu există nici o urmă de ejaculare la nici unul dintre locurile crimelor, sublinie Rizzoli.

Crowe îi întoarse o privire care părea că spune: „Ce deşteaptă eşti tu!"

– Absenţa *e-ja-cu-lă-rii*, zise el sarcastic, subliniind fiecare silabă, nu exclude masturbarea.

– Nu cred că se *masturbează*, întrerupse Zucker. Necunoscutul ăsta nu şi-ar pierde controlul într-un loc nefamiliar. Cred că aşteaptă până ajunge într-un loc sigur ca să se elibereze. Toate lucrurile de la locul crimei scot în evidenţă *controlul*. Când trece la actul final, o face cu încredere şi cu autoritate. Taie gâtul victimei cu o singură crestătură adâncă. Iar apoi îndeplineşte un ultim ritual.

Zucker se întinse spre servieta lui şi scoase două fotografii de la locul crimei, pe care le aşeză pe masă. Una era din dormitorul Dianei Sterling, cealaltă din al Elenei Ortiz.

– Le împachetează foarte meticulos pijamalele şi le pune lângă cadavru. Ştim că împachetarea a fost făcută după omor, pentru că petele de sânge au fost găsite în partea dinăuntru a hainelor.

– De ce face asta? întrebă Frost. Ce înseamnă asta?

– Iarăşi control, răspunse Rizzoli.

Zucker încuviinţă.

– Parţial. Odată cu ritualul ăsta, demonstrează că el controlează toată scena. Dar, în acelaşi timp, ritualul îl controlează *pe el*. E un impuls căruia îi e imposibil să-i reziste.

– Ce se întâmplă dacă e împiedicat să-l mai îndeplinească? vru să ştie Frost. Să zicem că e întrerupt şi nu-l mai poate termina?

– Va fi frustrat şi furios. Se poate simţi constrâns să meargă să-şi caute imediat o nouă victimă. Dar, până acum, a reuşit întotdeauna să-şi îndeplinească ritualul. Şi fiecare crimă a fost îndeajuns de satisfăcătoare ca să-l mulţumească pentru perioade mari de timp.

Zucker privi prin încăpere.

– Ăsta e cel mai rău tip de criminal cu care ne putem confrunta. A aşteptat să treacă un an de la un atac la altul – lucru extrem de rar. Asta înseamnă că poate să reziste luni întregi până la următoarea vânătoare. Am putea obosi căutând, în timp ce el ar putea sta liniştit aşteptând până la următoarea crimă. E grijuliu. E organizat. Dacă va lăsa urme, vor fi foarte puţine.

Se uită la Moore, căutând aprobare.

– În nici unul din cazuri nu avem amprente, nici ADN, confirmă Moore. Tot ce avem este un singur fir de păr găsit pe rana lui Ortiz. Şi câteva fibre de poliester de culoare închisă pe rama ferestrei.

– Cred că nu ai găsit nici martori.

– Am avut o mie trei sute de audieri în cazul Sterling. În ceea ce priveşte cazul Ortiz, până acum am avut o sută optzeci. Nimeni nu l-a văzut pe intrus. Nimeni nu ştia că stătea la pândă.

– Am avut trei mărturisiri, adăugă Crowe. Toţi treceau prin zonă. Le-am luat depoziţiile şi le-am dat drumul. Râse. Nişte ţicniţi.

– Suspectul nostru nu e nebun, reluă Zucker. Bănuiesc că pare perfect normal. Cred e un bărbat alb cu vârsta cuprinsă între douăzeci şi cinci şi treizeci şi cinci de ani. Îngrijit, cu o inteligenţă peste medie. Cu siguranţă a absolvit un liceu, poate şi o facultate, sau chiar mai mult. Cele două locuri ale crimei sunt la mai bine de o mie şase sute de metri distanţă unul de altul, iar crimele s-au petrecut noaptea la o oră când nu prea se circulă cu mijloacele de transport în comun. Deci conduce o maşină, una curată şi bine întreţinută. Probabil că nu e înregistrat nicăieri cu nici o problemă mentală, dar poate are un dosar penal pentru furt sau voaierism de pe vremea când era tânăr. Dacă lucrează, trebuie să aibă o slujbă care implică atât inteligenţă, cât şi meticulozitate. Ştim că plănuieşte totul pentru că are mereu cu el trusa pe care o foloseşte la omoruri – scalpel, catgut, bandă adezivă, cloroform, plus un fel de container în care să-şi ducă suvenirul acasă. Poate fi ceva simplu, ca o geantă cu fermoar. Lucrează într-un domeniu în care e nevoie să fii atent la detalii. De vreme ce, evident, are cunoştinţe anatomice şi îndemânare chirurgicală, putem să avem de-a face cu cineva care lucrează în domeniul medical.

Rizzoli şi Moore se uitară unul la celălalt, amândoi gândindu-se la acelaşi lucru: „Probabil că în Boston sunt mai mulţi doctori pe cap de locuitori decât oriunde în lume".

– Pentru că e inteligent, continuă Zucker, ştie că ţinem sub observaţie locurile crimelor. Şi va rezista tentaţiei de a se întoarce. Dar tentaţia *e* acolo, aşa că merită să mai supraveghem locuinţa lui Ortiz, cel puţin pentru o vreme. De asemenea, e suficient de inteligent să nu-şi aleagă victimele din vecinătatea cartierului lui. E mai degrabă ceea ce noi numim „un navetist", decât „un prădător". Merge să vâneze în afara cartierului în care locuieşte. Până nu vom avea mai multe puncte de referinţă cu care să putem lucra, nu mă pot pronunţa asupra zonei căreia îi aparţine. Nu pot să indic care sunt zonele oraşului spre care ar trebui să ne concentrăm atenţia.

– Cam de câte puncte de referinţă aveţi nevoie? întrebă Rizzoli.

– De cel puţin cinci.

– Adică avem nevoie de cinci crime?

– Programul de stabilire a ţintei geografice preferate de criminal pe care îl folosesc eu are nevoie de cinci ca să dea un rezultat valid. L-am folosit şi cu minimum patru, şi uneori poţi prevedea unde se află locuinţa criminalului, dar nu e întotdeauna sigur. Trebuie să ştim mai multe despre mişcările lui. Unde lucrează, care sunt zonele pe care le frecventează. Orice criminal acţionează într-o anumită zonă pe care o consideră sigură. Sunt asemenea prădătorilor carnivori. Au propriul teritoriu, propriile locuri unde îşi găsesc prada.

Zucker se uită pe rând la feţele neimpresionate ale detectivilor aşezaţi în jurul mesei.

– Încă nu ştim destule despre individul ăsta încât să putem face nişte predicţii. Aşa că trebuie să ne concentrăm asupra victimelor. Cine sunt şi de ce le-a ales.

Zucker căută în servietă şi scoase două dosare, unul pe care scria „Sterling" şi altul pe care scria „Ortiz". Le arătă douăsprezece fotografii pe care le împrăştie pe masă. Erau imagini cu cele două femei de când erau în viaţă, unele dintre ele, chiar de pe vremea când erau mici.

– Pe unele dintre fotografiile astea nu le-aţi văzut. Am rugat familiile să mi le pună la dispoziţie, doar ca să ne facem o imagine despre trecutul acestor femei. Uitaţi-vă la feţele lor! Încercaţi să vă daţi seama ce fel de oameni erau. De ce *le*-a ales individul nostru. Unde le-a

văzut? Ce anume i-a atras atenţia? Râsul lor? Zâmbetul? Felul în care se plimbau pe stradă?

Începu să citească de pe o foaie.

– Diana Sterling, treizeci de ani. Blondă, ochi albaştri. 1,73 m, 56 de kilograme. Ocupaţia: agent turistic. Loc de muncă: Newbury Street. Locuinţa: Marlborough Street în Back Bay. A absolvit Smith College. Părinţii sunt amândoi avocaţi şi locuiesc într-o casă de două milioane de dolari în Connecticut. Iubiţi: nici unul la data decesului.

Lăsă jos foaia şi luă alta.

– Elena Ortiz, douăzeci şi doi de ani. Hispanică. Păr negru, ochi căprui. 1,58 m, 47 de kilograme. Ocupaţia: vânzătoare la o florărie a familiei în South End. Locuinţa: un apartament în South End. Educaţia: absolventă de liceu. A locuit toată viaţa în Boston. Iubiţi: nici unul la data decesului.

Ridică privirea.

– Două femei care locuiau în acelaşi oraş, dar care se mişcau în lumi complet diferite. Îşi făceau cumpărăturile din magazine diferite, mâncau în restaurante diferite şi nu aveau nici un prieten comun. Cum le găseşte individul nostru? *Unde* le găseşte? Nu numai că sunt diferite, dar se deosebesc şi de victimele tipice unor crime pasionale. Majoritatea criminalilor atacă membrii vulnerabili ai societăţii. Prostituate sau autostopişti. Ca orice prădător carnivor, hăituiesc animalul de la marginea cirezii. Atunci de ce le-a ales pe ele două?

Zucker clătină din cap.

– Nu ştiu.

Rizzoli privi fotografiile de pe masă, şi atenţia îi fu atrasă de una în care apărea Diana Sterling. Înfăţişa o tânără veselă, prospăt absolventă la Smith College, care-şi purta tichia şi roba de sărbătoare. Fata de aur. Oare cum era să fii fata de aur? Rizzoli ar fi vrut să ştie. Nu avea nici cea mai vagă idee. Crescuse ca sora dispreţuită a doi fraţi îngrozitor de frumoşi, băieţoiul disperat care nu voia decât să se integreze în grup. Cu siguranţă, Diana Sterling, cu pometii ei aristocratici şi cu gâtul ei de lebădă, nu ştiuse niciodată cum era să fii înlăturat, exclus. Nu ştiuse niciodată ce însemna să fii ignorat.

Privirea lui Rizzoli zăbovi asupra pandantivului de aur care atârna la gâtul Dianei Sterling. Ridică fotografia şi o privi cu atenţie. Cu inima bătându-i cu putere, se uită în jur să vadă dacă mai remarcase

cineva ceea ce văzuse ea, dar nimeni nu se uita la ea sau la fotografii; toţi erau atenţi la dr. Zucher.

Tocmai desfăşura o hartă a Bostonului. Peste reţeaua străzilor oraşului haşurase două zone, una în Back Bay, cealaltă demarcând South End.

– Astea sunt zonele de activitate ale celor două victime. Cartierele în care au locuit şi în care au lucrat. Fiecare dintre noi tindem să ne ducem viaţa de toate zilele în zone familiare. Printre cei care alcătuiesc profiluri circulă o vorbă: „Mergem acolo unde cunoaştem şi cunoaştem de acolo de unde mergem". Asta-i adevărat atât pentru victime, cât şi pentru agresori. Pe harta asta puteţi vedea cele două lumi diferite în care locuiau cele două femei. Nu există nici o suprapunere. Nici un punct sau un nod în care vieţile lor să se intersecteze. Asta mă intrigă cel mai mult. Asta e cheia investigaţiei. Care este legătura dintre Sterling şi Ortiz?

Privirea lui Rizzoli căzu din nou pe fotografie. Pe pandantivul de aur care atârna la gâtul Dianei. „Poate mă înşel. Nu pot să spun nimic înainte să fiu sigură, altfel îi voi oferi lui Darren Crowe încă un motiv ca să mă ridiculizeze."

– Eşti conştient că mai există o piesă la cazul ăsta? întrebă Moore. Dr. Catherine Cordell.

Zucker încuviinţă.

– Victima care a supravieţuit la Savannah.

– Anumite detalii despre crimele lui Andrew Capra nu au fost niciodată făcute publice. Folosirea suturii de tip catgut. Împăturirea pijamalelor victimelor. Cu toate astea, individul nostru le repetă.

– Criminalii comunică unii cu alţii, să ştii. E un fel de frăţie, de organizaţie ciudată.

– Capra e mort de doi ani. Nu mai poate comunica cu nimeni.

– Dar, cât a fost viu, se poate să fi împărtăşit toate detaliile înspăimântătoare individului nostru. Sper ca asta să fie explicaţia. Pentru că alternativa este şi mai alarmantă.

– Că făptaşul a avut acces la rapoartele poliţiei din Savannah, completă Moore.

Zucker încuviinţă.

– Ceea ce ar însemna că face parte din forţele de ordine.

Liniştea se lăsă peste încăpere. Rizzoli nu-şi putu stăpâni pornirea de a-şi privi colegii – toţi bărbaţi. Se gândi la genul de bărbat care e atras de munca de la poliţie. La genul de bărbat care iubeşte puterea şi autoritatea, arma şi insigna. Şansa de a-i controla pe alţii. „Exact lucrurile după care tânjeşte criminalul nostru."

Când întâlnirea luă sfârşit, Rizzoli aşteptă să părăsească şi ceilalţi detectivi sala de conferinţe şi se apropie de dr. Zucker. Îl întrebă:

– Pot să păstrez fotografia asta?

– Pot să întreb de ce?

– O bănuială.

Zucker îi adresă un zâmbet înfiorător à la John Malkovich.

– Mi-o împărtăşeşti şi mie?

– Nu-mi împărtăşesc bănuielile.

– Aduce ghinion?

– Îmi apăr teritoriul.

– E o investigaţie în echipă.

– Ciudat lucru munca asta de echipă. De fiecare dată când îmi împărtăşesc bănuielile, altcineva primeşte laurii.

Cu fotografia în mână, părăsi camera, dar imediat regretă ultimul comentariu. Toată ziua fusese irascibilă din cauza colegilor ei bărbaţi, din cauza aluziilor şi a ofenselor, care, adunate, duseseră la dispreţul pe care îl simţea în acel moment. Ultima picătură fusese întrevederea pe care ea şi Darren Crowe o avuseseră cu vecinul Elenei Ortiz. În mod repetat, Crowe o întrerupsese ca să pună întrebările lui. Când îl chemase afară din cameră şi-i atrăsese atenţia asupra acelui comportament, el îi aruncase jignirea obişnuită: „Cred că e perioada aia a lunii".

Nu, avea să-şi ţină bănuielile pentru ea. Dacă nu se potriveau, atunci nimeni nu avea s-o ridiculizeze. Şi, dacă dădeau roade, atunci avea să primească aprecierile pe drept.

Se întoarse la biroul ei şi se aşeză pentru a se uita cu mai multă atenţie la fotografia de absolvire a Dianei Sterling. Vru să îşi ia lupa când brusc se uită la sticla de apă minerală pe care o ţinea întotdeauna pe birou şi luă foc când văzu ce fusese îndesat înăuntru.

„Nu reacţiona, se gândi. Nu-i lăsa să vadă că te-au atins."

Ignoră sticla de apă şi obiectul dezgustător pe care îl conţinea şi se uită prin lupă la gâtul Dianei Sterling. În încăpere era o linişte neobişnuită. Aproape că simţea privirea lui Darren Crowe care aştepta s-o vadă cum izbucneşte.

„N-o să vezi aşa ceva, boule. De data asta o să-mi păstrez calmul."

Se concentră asupra lănţişorului Dianei Sterling. Aproape că trecuse cu vederea acel detaliu, pentru că, într-o primă fază, ceea ce îi atrăsese atenţia fusese faţa ei, pometii superbi, arcuirea delicată a sprâncenelor. Analiză cele două pandantive care atârnau de lanţul subţire. Unul din ele avea forma unui lacăt; celălalt era o cheie mică. „Cheia către inima ei", se gândi Rizzoli.

Căută dosarele de pe birou şi găsi fotografii de la locul crimei Elenei Ortiz. Cu ajutorul lupei, studie un prim-plan cu bustul victimei. Prin stratul de sânge închegat de pe gât, abia putea zări linia unui lanţ de aur; cele două pandantive se vedeau vag.

Puse mâna pe telefon şi formă numărul biroului din Maine.

– Dr. Tierney nu va fi aici în după-amiaza asta, răspunse secretara. Pot să vă ajut cu ceva?

– E ceva legat de o autopsie pe care a făcut-o vinerea trecută. Elena Ortiz.

– Da?

– Victima purta o bijuterie când a fost adusă la morgă. O mai aveţi?

– Aşteptaţi un moment să verific.

Rizzoli aşteptă, bătând uşor cu creionul în birou. Sticla de apă era acolo chiar în faţa ei, dar continua cu îndârjire să o ignore. Furia îi fusese înlocuită de emoţie, de adrenalina vânătorii.

– Detectiv Rizzoli?

– Da.

– Obiectele personale au fost revendicate de familie. O pereche de cercei bobiţe din aur, un lănţişor şi un inel.

– Cine a semnat pentru ele?

– Anna Garcia, sora victimei.

– Mulţumesc.

Rizzoli închise şi se uită la ceas. Anna Garcia locuia tocmai în Danvers. Asta însemna să intre în trafic la ora asta de vârf....

Moore o întrebă:

– Ştii unde e Frost?

Rizzoli ridică privirea speriată şi-l văzu stând lângă biroul ei.

– Nu, nu ştiu.

– N-a fost pe-aici?

– Nu-l ţin legat în lanţ.

Urmă o pauză. Apoi el o întrebă:

– Ce e asta?

– Sunt fotografii de la locul crimei lui Ortiz.

– Nu. Chestia din sticlă.

Se uită din nou la el şi-l văzu încruntându-se.

– Cu ce seamănă? E o porcărie de tampon. *Cineva* de pe aici are un simţ al umorului extrem de rafinat.

Se uită cu subînţeles spre Darren Crowe, care-şi reprimă un chicot şi se întoarse cu spatele.

– O să am eu grijă de asta, zise Moore şi apucă sticla.

– Hei. *Hei!* La naiba, Moore. Las-o baltă!

Moore intră în biroul locotenentului Marquette. Prin geamul despărţitor Rizzoli îl văzu punând sticla cu tamponul respectiv pe biroul lui Marquette. Acesta se întoarse şi se uită în direcţia ei.

„Iar o luăm de la capăt. Iarăşi vor spune că nenorocita nu ştie să aprecieze o farsă."

Îşi apucă poşeta, adună fotografiile şi ieşi din departament.

Aproape că ajunsese la lifturi, când Moore o strigă:

– Rizzoli?

– Nu mai lupta tu în locul meu, bine? ţipă la el.

– Tu nu luptai. Doar stăteai cu... chestia aia pe birou.

– Tampon. Poţi să pronunţi cuvântul clar şi tare?

– De ce eşti furioasă pe mine? Încerc să-ţi asigur spatele.

– Uite ce e, Sfinte Thomas, aşa stau lucrurile pentru femei în lumea reală. Fac plângere, tot eu o să am de suferit. O să-mi apară o notă în dosarul meu personal. Nu se descurcă prea bine cu băieţii. Dacă mai fac o altă plângere, reputaţia mea e terminată. Plângăcioasa de Rizzoli. Rizzoli cea fricoasă.

– Dacă *nu* depui plângere, îi laşi să câştige.

– Am încercat să fac şi cum spui tu. Nu merge. Aşa că nu-mi mai face nici o favoare, bine?

Îi azvârli poşeta pe umăr şi intră în lift.

În secunda în care uşa se închise în urma ei, îşi dori să-şi fi putut retrage toate vorbele. Moore nu merita o mustruluială. Fusese întotdeauna politicos, un cavaler, dar ea, în furia ei, îi aruncase în faţă porecla care circula în departament. Sfântul Thomas. Poliţistul care nu sărea niciodată calul, care nu înjura şi care nu-şi pierdea calmul.

Dar, dincolo de asta, erau lucrurile triste din viaţa lui personală. În urmă cu doi ani, soţia lui, Mary, se îmbolnăvise din cauza unei hemoragii cerebrale. Vreme de şase luni, zăcuse la graniţa dintre cele două lumi, în comă, dar, până în ziua în care se stinsese, Moore nu renunţase nici o clipă la speranţa că îşi va reveni. Chiar şi acum, la un an şi jumătate de la moartea lui Mary, nu părea să se fi împăcat cu ideea. Încă mai purta verigheta, încă mai ţinea fotografia ei pe birou. Rizzoli văzuse prea multe căsnicii ale poliţiştilor destrămându-se şi urmărise cum se schimbase galeria de fotografii cu femei pe birourile colegilor ei. Pe biroul lui Moore rămânea imaginea lui Mary, cu faţa ei zâmbitoare.

„Sfântul Thomas?" Rizzoli clătină din cap cu cinism. Dacă într-adevăr existau sfinţi pe pământ, atunci cu siguranţă nu erau poliţişti.

Unul voia să trăiască, celălalt voia să moară, iar fiecare pretindea că-l iubeşte mai mult. Fiul şi fiica lui Herman Gwadowski se înfruntau peste patul tatălui lor şi nici unul din ei nu era dispus să renunţe.

– Nu tu a trebuit să ai grijă de tata, rosti Marylin. Eu i-am gătit. I-am făcut curat în casă. L-am dus la doctor în fiecare lună. Tu *l-ai vizitat* vreodată? Întotdeauna aveai ceva mai bun de făcut.

– Pentru numele lui Dumnezeu, eu locuiesc în L.A., îi strigă Ivan. Am o afacere.

– Ai fi putut să zbori măcar o dată pe an. Cât de greu era?

– Ei bine, sunt aici acum.

– A, nemaipomenit! Marea vedetă a venit să rezolve situaţia. Până acum nu te-ai deranjat. Dar acum vrei să rezolvi *totul.*

– Nu pot să cred că pur şi simplu vrei să-l laşi să se ducă.

– Nu vreau să mai sufere.

– Sau poate nu vrei să-şi mai cheltuiască banii din cont.

Fiecare muşchi de pe faţa lui Marylin se încordă.

– Nenorocitule!

Catherine nu mai suporta să-i mai audă, aşa că îi întrerupse:

– Ăsta nu e locul potrivit unde să discutaţi despre asta. Vă rog, vreţi să ieşiţi amândoi din cameră?

Pentru o clipă, fratele şi sora se uitară în tăcere, cu ranchiună, unul la celălalt, ca şi cum simplul fapt că unul din ei avea să iasă primul însemna o capitulare. Apoi Ivan ieşi furios, intimidant în costumul lui strâns pe corp. Sora lui, Marylin, care arăta prin toţi porii ca o soţie casnică obosită, strânse mâna tatălui ei şi-şi urmă fratele.

În hol, Catherine le expuse faptele neîndurătoare.

– Tatăl vostru e în comă de la accident. În curând o să-i cedeze şi rinichii. Din cauza diabetului erau deja slăbiţi, iar traumatismul a înrăutăţit şi mai mult lucrurile.

– Operaţia are vreo legătură cu asta? întrebă Ivan. Poate e din cauza anesteziculuipe care i l-aţi administrat.

Catherine îşi păstră calmul şi zise pe un ton neschimbat:

– Era inconştient când a venit. Anestezia nu intră în calcul. Dar afectarea ţesuturilor a suprasolicitat rinichii, care sunt în pericol de a se opri din funcţiune. În plus, are cancer de prostată care s-a răspândit deja spre oase. Chiar şi dacă se trezeşte, problemele astea vor rămâne.

– Vreţi să renunţăm, nu-i aşa? rosti Ivan.

– Vreau numai să evaluaţi situaţia. Dacă i se opreşte inima, nu trebuie să-l mai resuscităm. Putem să-l lăsăm să se ducă în pace.

– Vreţi să spuneţi să-l lăsăm, pur şi simplu, să moară.

– Da.

Ivan scoase un mârâit.

– Lăsaţi-mă să vă spun ceva despre tatăl meu. El nu renunţă. Şi nici eu.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Ivan, aici nu e vorba despre câştigat sau despre pierdut! îl întrerupse Marylin. E vorba când să ştii să renunţi.

– Iar tu te grăbeşti s-o faci, nu-i aşa? răspunse întorcându-se cu faţa la ea. La primul semn al ivirii unei probleme, micuţa Marylin renunţă şi-l lasă pe tati s-o scape din bucluc. Ei bine, pe mine nu m-a salvat niciodată!

Ochii lui Marylin străluceau plini de lacrimi.

– Nu e vorba despre tata, nu-i aşa? E vorba despre dorinţa ta de a câştiga.

– Nu, e vorba să-i dăm o şansă să lupte. Ivan se uită la Catherine. Vreau să faceţi totul pentru tatăl meu. Sper că vă e foarte clar!

Marylin îşi şterse lacrimile în timp ce-şi privea fratele îndepărtându-se.

– Cum poate să spună că-l iubeşte când nu a venit niciodată să-l vadă? O privi pe Catherine. Nu vreau ca tatăl meu să fie resuscitat. Puteţi să treceţi asta pe fişă?

Ăsta era tipul de dilemă etică de care se temea orice doctor. Deşi Catherine era de partea lui Marylin, ultimele cuvinte ale lui Ivan fuseseră o ameninţare făţişă. Spuse:

– Nu pot să schimb ordinul până când voi doi nu vă puneţi de acord.

– Nu va fi niciodată de acord. L-aţi auzit.

– Atunci va trebui să mai vorbiţi cu el. Convingeţi-l!

– Vă temeţi că să nu vă dea în judecată, nu-i aşa? De asta nu vreţi să schimbaţi ordinul.

– Era furios.

Marylin încuviinţă cu tristeţe.

– Aşa câştigă el. Aşa câştigă el întotdeauna.

„Pot avea grijă de un trup, se gândi Catherine. Dar nu pot reuni familia asta distrusă."

Durerea şi resentimentele acelei întâlniri o urmăriră chiar şi după ce ieşi din spital o jumătate de oră mai târziu. Era vineri după-amiază, iar în faţă avea un weekend întreg la dispoziţie. Cu toate astea, pe când ieşea cu maşina din garaj, nu se simţea în nici un fel eliberată. Era şi mai cald decât în ziua precedentă, în jur de 35 de grade, şi abia aştepta să ajungă în apartamentul ei răcoros, să se aşeze cu un ceai cu gheaţă în mână, în faţa televizorului, şi să urmărească un documentar pe Discovery Channel.

Aştepta să se facă verde la un semafor, când privirea îi căzu pe numele străzii cu care se intersecta. Worcester.

Era strada pe care locuise Elena Ortiz. Adresa victimei fusese specificată într-un articol din *Boston Globe,* pe care, în sfârşit, Catherine se simţise constrânsă să-l citească.

Lumina semaforului se schimbă. Dintr-un impuls, o luă pe acea stradă. Niciodată nu avusese vreun motiv să meargă pe acolo, dar ceva o atrăgea înainte. Simţea nevoia morbidă de a vedea unde lovise criminalul şi de a studia clădirea unde coşmarul ei personal prinsese viaţă pentru o altă femeie. Mâinile îi erau umede şi simţea pulsul accelerând în timp ce urmărea numerele de pe clădiri.

Când ajunse lângă clădirea unde locuise Elena Ortiz, trase pe dreapta.

Blocul nu era nimic remarcabil, nimic care să-i inspire groază şi moarte. Nu vedea decât o construcţie din cărămidă cu trei etaje.

Ieşi din maşină şi se uită spre ferestrele etajelor superioare. Care dintre apartamente era al Elenei? Cel cu draperii vărgate? Sau cel cu jungla de plante atârnătoare? Se apropie de intrarea din faţă şi se uită la numele chiriaşilor. Erau şase apartamente; numele chiriaşului apartamentului 2A lipsea. Elena fusese deja ştearsă, o victimă izgonită din rândul celor vii. Nimeni nu voia să i se amintească de moarte.

Conform ziarului *Globe*, criminalul ajunsese la apartamentul ei folosind scara de incendiu. Catherine se întoarse pe trotuar şi zări grilajul de oţel care şerpuia pe aleea clădirii. Făcu câţiva paşi în umbra aleii, apoi se opri brusc. Simţi înţepături în ceafă. Se întoarse să se uite spre stradă şi văzu un camion duduind în apropiere şi o femeie făcând jogging. Un cuplu se pregătea să intre într-o maşină. Nu era nimic care s-o facă să se simtă ameninţată, dar, cu toate astea, nu putea să ignore senzaţia de panică.

Se întoarse la maşină, blocă uşile şi apucă strâns volanul, repetându-şi: „Totul e în regulă. Totul e în regulă". În vreme ce aerul rece al ventilatorului o lovea, simţea cum se linişteşte. În cele din urmă, scoase un oftat şi se lăsă pe spate.

Se uită încă o dată spre blocul Elenei Ortiz.

Abia atunci îşi concentră atenţia asupra maşinii parcate pe alee. Se uită cu atenţie la plăcuţa de înmatriculare prinsă de bara de protecţie din spatele maşinii.

POSEY5.

Începu să scotocească prin poşetă după cartea de vizită a detectivului. Cu mâinile tremurânde, formă numărul pe telefonul mobil.

Bărbatul răspunse foarte sobru:

– Detectivul Moore.

– Sunt Catherine Cordell, rosti ea. Aţi venit să mă vedeţi acum câteva zile.

– Da, dr. Cordell?

– Elena Ortiz avea cumva o Honda verde?

– Poftim?

– Trebuie să ştiu ce număr de înmatriculare avea.

– Mă tem că nu înţeleg...

– *Spuneţi-mi odată!*

Comanda ei ascuţită îl sperie. Urmă o pauză lungă.

– Lăsaţi-mă să verific, îi zise.

Pe fundal auzea vocile unor bărbaţi care vorbeau, telefoane sunând. Reveni la telefon.

– E ceva lipsit de importanţă. Cred că se referă la afacerea cu flori a familiei.

– Posey 5, şopti ea.

Urmă o pauză.

– Da, rosti el pe un ton ciudat de calm. Îngrijorat.

– Când aţi vorbit cu mine, zilele trecute, m-aţi întrebat dacă o cunoşteam pe Elena Ortiz.

– Şi aţi spus că nu o cunoşteaţi.

Catherine răsuflă cu un tremur.

– M-am înşelat.

ŞASE

Se învârtea de colo-colo prin camera de gardă, cu faţa palidă şi încordată, cu părul ei arămiu încurcat deasupra umerilor. Se uită la Moore în timp ce intra în sala de aşteptare. Îl întrebă:

– Am avut dreptate?

Detectivul încuviinţă.

– Posey 5 era ID-ul ei pe internet. I-am verificat calculatorul. Acum spuneţi-mi de unde ştiaţi asta.

Catherine privi la agitaţia din camera de gardă şi rosti:

– Haideţi să mergem într-unul dintre saloane!

Încăperea în care îl conduse părea o peşteră mică şi întunecată, fără ferestre, mobilată doar cu un pat, un scaun şi un birou. Pentru un doctor obosit al cărui unic scop era să doarmă, camera era perfectă. Dar, odată ce uşa se închise cu zgomot, Moore deveni perfect conştient de cât de strâmt era acolo şi se întrebă dacă intimitatea aceea impusă o făcea şi pe ea să se simtă la fel de jenată ca el. Amândoi se uitară în jur căutând un loc unde să se aşeze. În cele din urmă ea se aşeză pe pat, iar el luă loc pe scaun.

– De fapt, *n-am întâlnit*-o niciodată pe Elena, începu Catherine. Nu ştiam că aşa o chema. Făceam parte din acelaşi grup de chat. Ştiţi ce este acela un chat?

– E o modalitate de a discuta cu cineva prin intermediul calculatorului.

– Da. Un grup de oameni care sunt online în acelaşi timp se pot întâlni pe internet. Ăsta e un chat secret numai pentru femei. Trebuie să ştii toate codurile de acces ca să poţi intra. Şi pe calculator nu vezi decât ID-urile. Nu apar nici numele reale, nici fotografii, aşa că putem

să ne păstrăm anonimatul. Asta ne permite să ne simţim suficient de în siguranţă încât să ne împărtăşim secretele. Făcu o pauză. N-aţi intrat niciodată pe unul?

– Mă tem că nu prea mă atrage ideea de a vorbi cu nişte străini fără feţe.

– Uneori, reluă ea blând, un străin fără faţă este singura persoană cu care *poţi* discuta.

Moore sesiză suferinţa adâncă din vorbele ei şi nu mai ştiu ce să spună.

După o clipă, Catherine trase aer în piept, nu se mai uită la el şi-şi concentră atenţia asupra mâinilor pe care şi le ţinea în poală.

– Ne întâlnim o dată pe săptămână, miercuri seara, la ora nouă. Intru online, dau clic pe icoana chatului, tastez TAPT şi apoi „ajutor pentru femei". Şi sunt conectată. Discut cu alte femei trimiţând mesaje pe internet. Cuvintele apar pe ecran şi le putem citi toate.

– TAPT. Cred că asta vine de la...

– Tulburare anxiogenă posttraumatică. E un termen medical eufemistic folosit pentru a reda toate suferinţele femeilor care intră acolo.

– Despre ce suferinţe vorbim?

Ea îşi săltă capul şi se uită fix în ochii lui.

– Cauzate de viol.

Pentru o secundă, vorbele rămaseră suspendate între ei, simpla lor sonoritate tensionând atmosfera. Nişte silabe brutale care căpătaseră forţa unei lovituri fizice.

– Iar dumneavoastră intraţi din cauza lui Andrew Capra, spuse el blând. Din cauza lucrurilor pe care vi le-a făcut.

Ea ezită, apoi coborî privirea. Şopti:

– Da.

Îşi privea din nou mâinile. Moore se uita la ea, simţindu-se furios din cauza suferinţei lui Catherine. Pentru că Andrew Capra îi sfâşiase sufletul. Ar fi vrut să ştie cum fusese înainte de atac. Mai afectuoasă, mai prietenoasă? Sau fusese întotdeauna la fel de retrasă, precum o floare prinsă într-un cub de gheaţă?

Se îndreptă şi se uită înainte.

– Acolo am întâlnit-o pe Elena Ortiz. Bineînţeles că nu-i cunoşteam numele adevărat. I-am văzut doar ID-ul.

– Câte femei frecventează acest chat?

– Numărul lor diferă de la săptămână la săptămână. Unele dintre ele renunţă. Apar şi câteva nume noi. Într-o noapte, pot fi de la trei la douăsprezece.

– Cum ai aflat despre el?

– Dintr-o broşură pentru victime ale violurilor. Sunt distribuite în clinicile pentru femei şi în spitalele din tot oraşul.

– Deci femeile de pe acest chat sunt toate din zona Bostonului?

– Da.

– Posey 5 era o vizitatoare frecventă?

– În ultimele două luni, a fost acolo, a intrat, a ieşit. N-a zis prea multe, dar îi vedeam ID-ul pe ecran şi ştiam că era acolo.

– A vorbit despre violul ei?

– Nu. Doar asculta. Noi o salutam, iar ea ne răspundea, dar nu spunea nimic despre ea. Era ca şi cum se temea. Sau îi era prea ruşine să vorbească.

– Deci nu ştii dacă *a fost* violată.

– Ştiu că a fost.

– Cum?

– Pentru că Elena Ortiz a fost tratată aici la camera de gardă.

Se uită la ea.

– I-aţi găsit fişa?

Catherine încuviinţă.

– M-am gândit că după atac a avut nevoie de îngrijiri medicale. Ăsta e cel mai apropiat spital de adresa ei. Am verificat în baza noastră de date. Are toate numele pacienţilor consultaţi în această cameră de gardă. Era trecut şi numele ei. Se ridică. O să vă arăt fişa.

Moore o urmă în camera de gardă. Era vineri seara şi apăreau o mulţime de cazuri de urgenţă. Petrecăreţul care abia aşteptase ziua de vineri, pe două cărări din cauza băuturii, ţinea strâns lipită de faţa zdravăn bătută o pungă cu gheaţă. Adolescentul nerăbdător care pierduse confruntarea cu lumina galbenă a semaforului. Armata asta de vineri seara compusă din răniţi şi indivizi plini de sânge năvălea înăuntru din noapte. Centrul Medical Pilgrim avea una dintre cele mai

aglomerate camere de gardă din Boston, iar Moore se simţea ca şi cum ar fi păşit în inima haosului. Se feri de asistente şi de tărgi şi călcă într-o baltă de sânge prospăt.

Catherine îl conduse în încăperea mică în care se ţineau fişele, ticsită cu dosare.

– Ăsta e locul unde depozitează provizoriu formularele cu vizitele pacienţilor, spuse Catherine. Scoase dosarul pe care scria: 7–14 mai. De fiecare dată când un pacient este îngrijit la camera de gardă, se completeatză un fomular. De obicei, e doar o pagină care conţine constatările medicului şi reţeta.

– Nu se întocmeşte o fişă individuală?

– Dacă e vorba doar despre o singură vizită, atunci nu i se întocmeşte fişă. În cele din urmă, formularele astea sunt mutate în camera cu registre medicale a spitalului, unde sunt scanate şi introduse pe un CD. Deschise dosarul 7–14 mai. Iat-o!

Mirosul părului ei îi distrase o clipă atenţia, şi trebui să se concentreze pentru a citi hârtia. Vizita era datată 9 mai, 1.00 a.m. În partea de sus erau trecute numele, adresa şi datele privind modalitatea de plată; restul formularului era scris de mână cu cerneală. Erau prescurtări medicale pe care se străduí să le descifreze, dar nu înţelese decât primul paragraf, care fusese scris de asistentă.

> Femeie hispanică în vârstă de 22 de ani, agresată sexual în urmă cu două ore. Nu prezintă alergie, nu e sub nici un fel de medicaţie. Tensiunea arterială 105/70, pulsul 100.

Restul era ilizibil.

– Va trebui să-mi traduceţi, îi zise.

Îl privi peste umăr, şi brusc feţele lor se apropiară atât de mult, încât Moore simţi că-şi pierde răsuflarea. Îl întrebă:

– Nu puteţi să citiţi?

– Pot să citesc în urmele lăsate de cauciucuri, în petele de sânge. Dar cu asta nu mă descurc.

– E scrisul de mână al lui Ken Kimball. Îi recunosc semnătura.

– Eu nici măcar nu-mi dau seama în ce limbă e scris.

– Pentru un alt doctor, e perfect lizibil. Trebuie numai să cunoaşteţi codul.

– Asta vă învaţă la Facultatea de Medicină?

– Asta, cu strângerea secretă de mână şi modalităţile de folosire a inelului pentru descifrat.

Era ciudat să facă schimb de ironii într-o astfel de situaţie nefericită, dar şi mai ciudat era să audă o glumă din gura doctoriţei Cordell. Era prima oară când reuşea să zărească femeia din spatele scutului. Femeia care fusese înainte să fie rănită de Andrew Capra.

– Primul paragraf descrie examenul medical, îi explică ea. Foloseşte prescurtări. CUONG înseamnă cap, urechi, ochi, nas şi gât. Avea o vânătaie pe obrazul stâng. Plămânii erau curaţi, inima nu prezenta zgomote şi nici nu o lua la galop.

– Adică?

– Normală.

– Doctorul nu poate să scrie doar atât: „Inima e normală"?

– De ce poliţiştii zic „vehicul" în loc să zică pur şi simplu „maşină"?

Se dădu din cap.

– Punct lovit.

– Aţi prins ideea. Apoi descrie... examenul pelvian. Unde lucrurile nu sunt normale.

Făcu o pauză. Când vorbi din nou, vocea îi era moale, lipsită de orice urmă de umor. Trase aer în piept, ca şi cum ar fi vrut să capete curajul să continue.

– Au găsit sânge la intrarea în vagin. Avea zgârieturi şi vânătăi pe ambele coapse. Vaginul prezenta o ruptură în partea dreptă, jos, ceea ce arăta că nu fusese un act consimţit. Dr. Kimball spune că aici a oprit examinarea.

Moore se concentră asupra ultimului paragraf, pe care putea să-l citească pentru că nu conţinea nici o prescurtare medicală.

Pacienta a devenit agitată. A refuzat să i se colecteze eventualele secreţii rezultate în urma violului. A refuzat să coopereze la oricare dintre următoarele intervenţii. După ce i s-au făcut testele

HIV şi VDRL, s-a îmbrăcat şi a plecat înainte să poată fi anunţate autorităţile.

– Aşadar, violul nu a fost niciodată raportat, rosti el. Nu s-au luat mostre din vagin. Nu s-a făcut analiza ADN-ului.

Catherine tăcea. Stătea cu capul aplecat, cu mâinile încleştate pe dosar.

– Doctore Cordell, zise detectivul şi-i atinse umărul.

Se feri, ca şi cum ar fi ars-o, iar el îşi retrase imediat mâna. Când se uită la ea, putu să vadă cât de furioasă era. Radia ferocitatea prin toţi porii, iar asta o făcu, pentru clipă, să semene cu el din toate punctele de vedere.

– Violată în mai, măcelărită în iulie, zise. Lumea e minunată pentru femei, nu-i aşa?

– Am vorbit cu toţi membrii familiei. Nimeni nu ne-a zis nimic despre viol.

– Înseamnă că nu le-a spus.

„Oare câte femei nu spun nimic? se întrebă el. Câte au secrete atât de dureroase pe care nu le pot împărtăşi oamenilor pe care îi iubesc?" Uitându-se la Catherine, se gândi că şi ea căutase alinare în prezenţa străinilor.

Scoase foaia din dosar şi i-o dădu să o fotocopieze. Când o luă, privirea îi căzu pe numele doctorului şi-i veni altă idee.

– Ce-mi puteţi spune despre doctorul Kimball? vru să ştie. Cel care a examinat-o pe Elena Ortiz.

– Este un doctor extraordinar.

– De obicei lucrează în turele de noapte?

– Da.

– Ştiţi cumva dacă a fost la lucru săptămâna trecută, joi noapte?

Catherine nu înţelese de la început. Când îşi dădu seama de ce îi punea o astfel de întrebare, se cutremură în faţa implicaţiilor pe care le întrezărise.

– Chiar credeţi că...

– E o întrebare de rutină. Cercetăm toate contactele prealabile ale victimei.

Dar întrebarea nu era deloc una de rutină, iar ea ştia asta.

– Andrew Capra era doctor, spuse Catherine încet. Doar nu credeţi că un alt doctor...

– Ne-am gândit şi la posibilitatea asta.

Femeia se întoarse cu spatele. Suspina.

– În Savannah, când acele femei au fost ucise, pur şi simplu am presupus că nu-l cunosc pe criminal. Credeam că, dacă ar fi fost să-l întâlnesc, mi-aş fi dat seama imediat, aş fi simţit. Andrew Capra mi-a arătat cât de tare mă înşelam.

– Banalitatea răului.

Rosti încet.

– Exact asta am învăţat. Că răul poate îmbrăca forme banale. Că un bărbat pe care-l văd mereu, pe care-l salut în fiecare zi şi care-mi răspunde cu un zâmbet se poate gândi, în acelaşi timp, la cum i-ar plăcea să mă omoare.

Când Moore ajunse la maşină, soarele apunea deja, dar căldura de peste zi încă mai dogorea din asfalt. Avea să urmeze încă o noapte neplăcută. În tot oraşul, femeile aveau să doarmă cu ferestrele deschise, pentru a lăsa să intre briza schimbătoare a nopţii. Noaptea aparţinea răului.

Se opri şi se întoarse să se uite la spital. Văzu lumina roşie strălucitoare ca un far care arăta unde era camera de gardă. Simbolul speranţei şi al vindecării.

„Ăsta e teritoriul tău? Locul unde femeile vin să se vindece?

O ambulanţă înainta în noapte cu luminile scânteind. Se gândi la toţi oamenii care treceau prin acel loc pe parcursul unei zile. Tehnicieni medicali, doctori, îngrijitori, portari.

„Şi poliţişti." Era o posibilatate pe care nu voia să o ia în calcul, dar pe care nu o putea ignora. Meseria de poliţist exercita o stranie atracţie pentru cei care vânau alte fiinţe omeneşti. Arma, insigna sunt simboluri de netăgăduit ale puterii. Şi ce control mai mare poate deţine cineva decât puterea de a tortura, de a ucide? Pentru un astfel de vânător, lumea este o câmpie întinsă pe care mişună prada.

Tot ceea ce ai de făcut este să alegi.

Erau numai copii acolo. Rizzoli se afla într-o cameră care mirosea a lapte acrit şi a pudră de talc. O aştepta pe Anna Garcia să

termine de șters sucul de mere de pe podea. Unul dintre copii o prinsese pe Anna de picior, altul scotea din dulapul bucătăriei capacele oalelor pe care le lovea unul de altul ca pe niște talgere. Un bebeluș așezat într-un scaun înalt zâmbea dincolo de masca de cremă de spanac pe care și-o întinsese pe față, iar pe podea, un copil cu o dermatită de toată frumusețea se târa, căutând chestii periculoase pe care să le bage în gura lui lacomă. Lui Rizzoli nu-i plăceau copiii și devenea nervoasă când se afla în preajma lor. Se simțea ca Indiana Jones în groapa cu șerpi.

– Nu sunt toți ai mei, se grăbi Anna să-i explice în vreme ce mergea șchiopătând spre chiuvetă, cu țâncul atârnat de picior precum deținuții cu lanțul și bila de fier.

Stoarse buretele murdar și-și spălă mâinile.

– Doar ăsta e al meu.

Arătă spre copilul prins de picior.

– Cel cu oalele și cel din scaun sunt ai surorii mele, Lupe. Iar cel care se târăște este al verișoarei mele. Dacă tot stau acasă cu al meu, m-am gândit că pot să mai am grijă și de alții.

„Mda, ce înseamnă unul în plus sau în minus?" se gândi Rizzoli. Ciudat era însă că Anna nu părea deloc nefericită. De fapt, abia dacă băga în seamă greutatea atârnată de picior și zdrăngănitul oalelor izbite de podea. Într-o situație care pe Rizzoli o adusese în pragul crizei de nervi, Anna avea privirea senină a unei femei care se afla exact acolo unde dorea să fie. Rizzoli se întreba dacă așa ar fi fost și Elena Ortiz într-o bună zi, dacă ar mai fi trăit. O mamă în bucătăria ei, ștergând fericită suc și amuzându-se. Anna semăna foarte mult cu sora ei mai mică, așa cum o cunoștea din fotografii, doar că era un pic mai durdulie. Când se întoarse spre ea cu fața luminată de becul din bucătărie, Rizzoli avu senzația că se uita la aceeași față care o privise de pe masa de autopsie.

– Cu puștii ăștia prin preajmă, nu prea pot să fac nimic, spuse Anna.

Ridică țâncul care-i atârna de picior și-l propti cu îndemânare pe un șold.

– Acum, să văd. Ați venit pentru lănțișor. Stați să iau cutia cu bijuterii.

Ieşi din bucătărie şi, pentru o clipă, rămasă singură cu trei copii, Rizzoli intră în panică. O mână lipicioasă i se agăţă pe picior, iar, când se uită în jos, îl văzu pe târâtor mestecându-i manşeta pantalonului. Îşi scuturâ piciorul şi se îndepărtă de gura aia lipicioasă.

– Iat-o, rosti Anna, întorcându-se cu cutia pe care o aşează pe masa de la bucătărie. Cu toţi străinii ăia perindându-se pe-acolo ca să cureţe, nu am vrut să o lăsăm în apartamentul ei. Aşa că fraţii mei s-au gândit s-o ţin eu până ce familia va hotărî ce facem cu bijuteriile.

Când săltă capacul, se auzi o melodie: *Somewhere My Love.*

Anna fu surprinsă de muzică. Stătea nemişcată, cu ochii plini de lacrimi.

– Doamnă Garcia?

Anna înghiţi în sec.

– Îmi pare rău. Probabil că soţul meu a învârtit cheiţa. Nu mă aşteptam să aud...

Melodia deveni mai lentă, până ce nu se mai auziră decât câteva note suave, apoi se opri. Anna se uită în linişte la bijuterii, cu capul plecat, jelind moartea surorii ei. Ezitând, deschise unul dintre compartimentele căptuşite cu catifea şi scoase lănţişorul.

Rizzoli îşi simţi pulsul urcând când luă lănţişorul de la Anna. Era exact aşa cum îl văzuse la gâtul Elenei la morgă, un lăcăţel şi o cheiţă atârnând de un lănţişor fin de aur. Întoarse lacătul, şi pe spate văzu ştampila care arăta că are optsprezece karate.

– De unde are sora dumneavoastră lănţişorul ăsta?

– Nu ştiu.

– Ştiţi de când îl are?

– Cred că e nou. Nu l-am mai văzut până în ziua...

– Care zi?

Anna înghiţi în sec. Şi rosti încet:

– Ziua în care l-am luat de la morgă. Împreună cu celelalte bijuterii.

– Mai purta cercei şi un inel. Pe astea le-aţi mai văzut?

– Da. Le avea de mult timp.

– Dar nu şi lănţişorul.

– De ce tot întrebaţi de asta? Ce legătură are cu...

Anna se opri, ochii umbrindu-i-se de groază.

– O, Doamne! Credeţi că *el* i l-a pus?

Simţind că e ceva în neregulă, copilul din scaunul înalt se puse pe ţipat. Anna îşi puse fiul pe podea şi alergă să ridice copilul care plângea. Îl strânse în braţe şi se întoarse într-o parte, ca şi cum ar fi vrut să-l protejeze să nu vadă talismanul răului.

– Vă rog să-l luaţi, şopti, nu-l vreau în casa mea.

Rizzoli strecură lănţişorul într-o punguţă.

– Am să vă scriu o chitanţă.

– Nu, doar luaţi-l! Nu-mi pasă dacă îl păstraţi dumneavoastră.

Cu toate astea, Rizzoli scrise chitanţa şi o puse pe masa de bucătărie alături de farfuria cu cremă de spanac a copilului. Îi spuse cu blândeţe:

– Vreau să vă mai întreb ceva.

Anna continua să se agite prin bucătărie, legănând copilul.

– Vă rog să vă mai uitaţi în cutia cu bijuterii a surorii dumneavoastră, continuă Rizzoli. Spuneţi-mi dacă lipseşte ceva.

– M-aţi mai întrebat asta săptămâna trecută. Nu lipseşte nimic.

– Nu e uşor să remarci *absenţa* unui lucru. Mai degrabă ne concentrăm asupra lucrurilor care nu aparţin persoanei respective. Vă rog să vă mai uitaţi încă o dată în cutie. Vă rog.

Anna înghiţi cu greutate. Se aşeză jos fără tragere de inimă, cu copilul în poală, şi se uită cu atenţie în cutia cu bijuterii. Ridică lucrurile unul câte unul şi le puse pe masă. Era o adunătură tristă de fleacuri. Diamante false, mărgele de cristal şi perle false. Gusturile Elenei adunaseră tot ce era mai strălucitor şi mai ţipător.

Anna puse pe masă şi ultima bijuterie, un inel al prieteniei turcoaz. Apoi stătu o clipă, începând să se încrunte. Zise:

– Brăţara.

– Care brăţară?

– Ar trebui să fie o brăţară cu amulete mici atârnate de ea. Căluţi. La liceu, o purta în fiecare zi. Elena era înnebunită după cai...

Anna aruncă o privire nedumerită.

– Nu avea nici o valoare. Era din tinichea. De ce să o fi luat?

Rizzoli se uită la punguţa care conţinea lănţişorul – un lănţişor, care acum era sigură că fusese al Dianei Sterling. Şi se gândi: „Ştiu unde vom găsi brăţara Elenei Ortiz: la încheietura următoarei victime".

*

Rizzoli stătea pe veranda din faţa casei lui Moore, fluturând victorioasă punguţa cu lănţişorul.

– A fost al Dianei Sterling. Tocmai am vorbit cu părinţii ei. Nici nu observaseră că lipsea până când nu i-am sunat eu.

Bărbatul luă punga, dar nu o deschise. O ţinu între degete, uitându-se la lanţul de aur încolăcit înăuntru.

– Asta e legătura concretă între cele două cazuri, spuse ea. Ia un suvenir de la o victimă şi îl plasează la următoarea.

– Nu pot să cred că nu am văzut detaliul ăsta.

– Hei, doar l-*am* văzut.

– Vrei să spui că *tu* l-ai văzut.

Îi aruncă o privire care o făcu să se simtă înaltă de trei metri. Moore nu era genul de om care să te certe sau să te laude. De fapt, nu-l auzise niciodată ridicând vocea, din cauza nervilor sau a emoţiilor. Dar, când se uită *aşa* la ea, cu sprânceana ridicată în semn de aprobare şi zâmbind, se simţi în al nouălea cer.

Încântată, se aplecă după punga cu semipreparate pe care o adusese.

– Vrei să cinăm? M-am oprit la un restaurant chinezesc din josul străzii.

– Nu era nevoie.

– Ba da. Cred că ţi-am rămas datoare cu nişte scuze.

– Pentru ce?

– Pentru după-amiaza asta. Pentru tâmpenia aia cu tamponul. Tu îmi luai doar apărarea şi încercai să fii băiatul bun. Eu am înţeles greşit.

Urmă o pauză stânjenitoare. Pur şi simplu stăteau acolo, neştiind ce să spună, doi oameni care nu se cunoşteau bine şi care încercau să treacă peste stânjeneala de la început.

Apoi el zâmbi, şi bărbatul cu faţa mereu serioasă se transformă într-o persoană cu mult mai tânără. Recunoscu:

– Sunt lihnit. Adu mâncarea aia încoace!

Ea râse şi intră în casă. Era prima vizită a ei acolo, şi se opri să arunce o privire, observând amprenta feminină asupra lucrurilor. Draperii din bumbac, acuarele florale pe pereţi.

– Hai să mergem în bucătărie, o invită el. Hârtiile mele sunt acolo.

O conduse prin camera de zi, unde putu să vadă spineta.

– Oo! Cânţi? se miră ea.

– Nu, e al lui Mary. Eu sunt afon.

„E al lui Mary." Timpul prezent. Acum îşi dădu seama de ce casa părea aşa de feminină. Mary era încă prezentă, iar casa aştepta neschimbată ca stăpâna să se întoarcă. Pe pian se afla o fotografie cu soţia lui Moore, o femeie bronzată cu ochii veseli şi cu părul fluturând de vânt. Ea era Mary, iar draperiile din bumbac încă mai atârnau în casa asta în care ea nu avea să se mai întoarcă niciodată.

În bucătărie, Rizzoli puse punga cu mâncare pe masă, lângă un vraf de dosare. Moore le răsfiră şi-l găsi pe cel pe care-l căuta.

– Fişa pe care Elena Ortiz o avea la camera de gardă, zise, înmânându-i-o.

– Cordell a găsit-o?

Îi zâmbi ironic.

– Se pare că sunt înconjurat de femei mult mai competente decât mine.

Deschise dosarul şi văzu o copie a mâzgălelilor doctorului.

– Ai şi traducerea la chestia asta?

– În mare e ce ţi-am spus la telefon. Viol nereclamat. Nu s-au colectat probe, nu avem ADN. Elena nu a spus nici măcar familiei.

Închise dosarul şi-l aşeză peste celelalte hârtii.

– Doamne, Moore! Mizeria asta îmi aminteşte de masa mea din sufragerie. Nu mai ai loc nici să mănânci.

– Îţi controlează viaţa, nu-i aşa? zise el în timp ce strângea dosarele ca să elibereze masa.

– Care viaţă? Cazul ăsta e singurul lucru din viaţa mea. Dorm. Mănânc. Lucrez. Şi, dacă am noroc, petrec o oră înainte de culcare cu vechiul meu amic David Letterman.

– Nici un iubit?

– Iubiţi?

Pufni în vreme ce scotea cutiile cu mâncare şi punea şerveţele şi beţişoare pe masă.

– O, da! Parcă-i sperii pe toţi. Abia după ce tăcu, îşi dădu seama că suna a văicăreală – nu asta fusese intenţia ei. Se grăbi să adauge: Nu că m-aş plânge. Dacă vreau să muncesc în weekend, pot să lucrez fără să ascult reclamaţiile vreunui tip pe tema asta. Nu mă descurc prea bine cu plângăcioşii.

– Nu mă surprinde, având în vedere că tu eşti exact opusul unui plângăcios. Aşa cum ai ţinut să-mi demonstrezi astăzi.

– Hei! Credeam că mi-am cerut scuze pentru asta.

Moore scoase două beri din frigider şi se aşează la masă în faţa ei. Niciodată nu-l mai văzuse aşa, cu mânecile suflecate, relaxat. Îl plăcea această nouă ipostază. Nu Sfântul Thomas cel ameninţător, ci un tip cu care se putea sta la taclale şi se putea glumi. Un bărbat care, dacă s-ar fi deranjat să-şi folosească farmecele, ar fi putut să cucerească orice femeie.

– Ştii, nu întotdeauna trebuie să fii mai tare decât ceilalţi, o sfătui el.

– Ba da, trebuie.

– De ce?

– Pentru că *ei* cred că nu sunt.

– Cine crede asta?

– Tipii ca locotenentul Marquette sau Crowe.

Ridică din umeri.

– Întotdeauna vor fi şi d-ăştia.

– Cum se face că mereu sfârşesc prin a lucra cu ei? Îşi desfăcu berea şi bău o gură. De aia tu eşti primul căruia i-am spus despre lănţişor. N-o să pretinzi niciodată că a fost ideea ta.

– E trist când se ajunge la asta. Să pretinzi că ai descoperit una sau alta.

Femeia luă beţişoarele şi le înfipse în cutia cu pui kung pao. Era picant de-ţi lua gura foc, exact aşa cum îi plăcea ei. Rizzoli nu se plângea deloc nici când venea vorba de condimente iuţi. Îi povesti:

– La primul caz important la care am lucrat la Moravuri şi narcotice, am fost singura femeie dintr-o echipă care număra cinci bărbaţi. Când am dat lovitura, s-a organizat o conferinţă de presă de amploare. Camere de filmat, tot tacâmul. Şi ştii ce? Au numit fiecare membru al echipei, mai puţin pe mine. Toate afurisitele alea de nume!

Mai luă o înghiţitură de bere.

– O să mă asigur că nu se va întâmpla din nou. Voi, bărbaţii, vă puteţi concentra doar asupra cazului şi asupra dovezilor. Dar eu cheltuiesc o groază de energie şi numai pentru a mă face auzită.

– Eu te aud, Rizzoli.

– E o schimbare în bine.

– Dar Frost? Ai probleme cu el?

– Frost e în regulă. Se strâmbă şi lansă o remarcă usturătoare: Nevastă-sa l-a dresat bine.

Râseră amândoi. Oricine îl auzea pe Barry Frost vorbind supus la telefon cu soţia lui – „Da dragă, nu dragă" – ştia cine era şeful în casa lor.

– De aia nu va avansa prea mult, adăugă ea. Îi lipseşte curajul. E familist convins.

– Nu e deloc rău să fii familist. Eu aş fi vrut să fi fost unul mai bun.

Se uită la el peste cutia cu carne de vită mongoleză şi văzu că nu o privea, ci îşi fixase atenţia asupra lănţişorului. Sesizase suferinţa din vocea lui, dar nu ştia ce să spună. Se gândi că era mai bine să nu zică nimic.

Răsuflă uşurată când el reluă subiectul investigaţiei. În lumea lor, crima era întotdeauna un subiect bun de discuţie.

– Ceva nu se potriveşte aici. Nu înţeleg rostul chestiei ăsteia cu bijuteriile.

– Îşi ia suvenire. Ceva obişnuit.

– Dar de ce să iei suvenire dacă o să le dai mai departe?

– Unii criminali iau bijuteriile victimelor şi le dăruiesc propriilor soţii sau iubite. Simt un fel de emoţie secretă văzându-le la gâtul iubitei, ei fiind singurii care ştiu de proveninţa lor.

– Dar criminalul nostru face altceva. Lasă suvenirul la *următorul* loc al crimei. Nu-l ia ca să-l mai vadă. Nu caută emoţia obişnuită pe care i-ar produce-o amintirea crimei. Nu cred că urmăreşte un un câştig emoţional.

– E un simbol al posesiunii atunci? Îşi marchează teritoriul ca un câine. Numai că foloseşte o bijuterie pentru a-şi însemna următoarea victimă.

– Nu. Nu e asta.

Moore ridică punguţa şi o cântări în palmă, ca şi cum ar fi vrut să-i ghicească scopul.

– Cel mai important lucru e că am înţeles tiparul, spuse ea. La următorul loc al crimei vom şti la ce să ne aşteptăm.

Se uită la ea.

– Tocmai ai răspuns la întrebare.

– Poftim?

– Nu marchează victima. Marchează locul crimei.

Rizzoli făcu o pauză. Brusc înţelese diferenţa.

– Doamne. Marcând locul...

– Nu e un suvenir. Şi nu indică posesiunea.

Puse lănţişorul jos, un fir încurcat de aur care atinsese carnea a două femei moarte.

Rizzoli se cutremură.

– E o carte de vizită, bâigui ea.

Moore o aprobă.

– Chirurgul vorbeşte cu noi.

*

Un loc cu vânturi puternice şi fluxuri periculoase.

Aşa descrie Edith Hamilton portul grecesc Aulis în cartea ei *Mythology*. Aici se găsesc ruinele străvechiului templu al lui Artemis, zeiţa vânătorii. Ăsta e locul unde s-au strâns miile de vase negre greceşti ca să atace Troia. Dar vântul sufla din nord, aşa că vasele n-au putut părăsi portul. Cu fiecare, vântul devenea din ce în ce mai neînduplecat, iar armata elenă, sub conducerea împăratului Agamemnon, era din ce în ce mai mânioasă şi mai agitată. Un prezicător le-a dezvăluit motivul dezlănţuirii acestui vânt neprielnic: zeiţa Artemis era furioasă pentru că Agamemnon ucisese una dintre creaturile ei iubite, un iepure sălbatic. Nu avea să le permită grecilor să plece până când Agamemnon nu avea să-i ofere un sacrificiu teribil: pe fiica lui, Ifigenia.

Aşa că el a chemat-o pe Ifigenia sub pretextul că-i aranjase o căsătorie fastuoasă cu Ahile. Fata bănuia că se îndrepta de fapt spre moarte.

În ziua în care noi doi am mers pe plaja de lângă Aulis, vântul ăsta crunt din nord nu sufla. Cerul era senin, apa verzuie şi clară, iar nisipul fierbinte părea cenuşă albă sub picioarele noastre. O, cât îi invidiam pe băieţii greci care alergau cu picioarele goale pe ţărmul încălzit de soare! Deşi nisipul ne ardea pielea palidă de turişti, în ciuda disconfortului, ne bucuram pentru că ne doream să fim asemenea

lor, cu sufletele ca o piele tăbăcită. Doar prin durere şi muncă poţi deveni mai puternic.

Seara, când s-a mai răcorit, am vizitat împreună Templul lui Artemis.

Am mers printre umbrele alungite şi am ajuns până la altarul unde fusese sacrificată Ifigenia. În ciuda rugăminţilor ei: „Tată, cruţă-mă!", războinicii au dus-o până la altar. Acolo, au întins-o pe o piatră, cu gâtul alb descoperit. Dramaturgul antic Euripide povesteşte că soldaţii lui Atreu, laolaltă cu restul armatei, şi-au lăsat ochii-n pământ, nevrând să vadă cum se varsă sângele ei inocent. Au refuzat să fie martorii acestei grozăvii.

A, dar eu m-aş fi uitat! Şi la fel ai fi făcut şi tu. Cu nerăbdare chiar.

Îmi şi imaginam trupele tăcute adunate în amurg. Îmi închipuiam bătaia tobelor, nu cea veselă specifică unei nunţi, ci marşul sobru care anunţă moartea. Vedeam cortegiul şerpuind până la pădurice. Fata, albă ca o lebădă, e înconjurată de soldaţi şi de preoţi. Tobele se opresc.

O duc ţipând până la altar.

În imaginaţia mea, însuşi Agamemnon este cel care mânuieşte sabia, altfel de ce să-l mai numeşti sacrificiu dacă nu verşi chiar tu sângele? Îl văd apropiindu-se de altarul unde e întinsă fiica lui cu carnea-i crudă expusă privirilor tuturor. Ea-i cere îndurare, dar totul e în van.

Preotul o prinde de păr şi îi trage capul înapoi, dezgolindu-i gâtul. Sub pielea albă, se vede pulsând artera, marcând locul unde lama trebuie să lovească. Agamemnon stă lângă fiica lui, privindu-i faţa mult iubită. În venele ei, curge sângele lui. Ochii ei îi oglindesc pe-ai lui. Tăindu-i gâtul, îşi taie propria carne.

Ridică lama. Soldaţii încremenesc tăcuţi asemenea unor statui printre tufişurile sacre. Pe gâtul fetei, se văd venele pulsând.

Artemis ordonă sacrificiul, iar Agamemnon nu poate face altfel.

Înfige cuţitul în gâtul fetei şi taie adânc.

Tâşneşte un izvor roşu ca o ploaie caldă care îi stropeşte faţa.

Ifigenia e încă vie şi se uită cu groază cum îi izvorăşte sângele din gât. Corpul omenesc conţine cinci litri de sânge şi trece un timp până când e secătuit de toată cantitatea asta doar printr-o singură arteră secţionată. Sângele va tâşni atâta timp cât inima va continua să bată.

Preţ de câteva secunde, un minut sau poate chiar mai mult, creierul încă funcţionează. Membrele se zbat.

În timp ce inima ei bate pentru ultima oară, Ifigenia vede cerul întunecându-se, simte căldura propriului sânge care îi curge pe faţă.

Anticii spun că aproape imediat vântul din nord a încetat să mai sufle. Artemis era mulţumită. În cele din urmă, navele greceşti au pornit, armatele au luptat şi Troia a căzut. În contextul acelei mari vărsări de sânge, uciderea unei virgine nu mai însemna nimic.

Dar, când mă gândesc la războiul troian, primul lucru care îmi vine în minte nu e calul de lemn, nici navele negre cu pânzele întinse. Nu, prima imagine pe care o văd e cea a trupului unei copile, palid, secătuit de sânge şi a tatălui ei care stă alături, strângând cuţitul însângerat.

Nobilul Agamemnon cu ochii înlăcrimaţi.

ŞAPTE

– Are puls, spuse asistenta.

Cu gâtul uscat, Catherine se holbă îngrozită la bărbatul de pe masa de operaţie. În piept avea înfiptă o bară de fier lungă de treizeci de centimetri. Un student leşinase deja în faţa acelei privelişti, iar cele trei asistente rămăseseră cu gurile căscate. Bara era adânc înfiptă în piept şi se mişca în acelaşi ritm cu bătăile inimii.

– Care e tensiunea arterială? întrebă Catherine.

Vocea ei păru să-i trezească, şi imediat toată lumea se puse în mişcare. Manşeta tensiometrului se umplu cu aer, apoi se goli.

– Şaptezeci cu patruzeci. Pulsul e cam de o sută cincizeci.

– Injectez intravenos la ambele mâini.

– Desfac tava pentru toracotomie...

– Să-l cheme cineva pe doctorul Falco imediat! O să am nevoie de ajutor.

Catherine îşi puse un halat steril şi mănuşi. Mâinile îi alunecară cu uşurinţă din cauza transpiraţiei. Faptul că bara pulsa îi dădea de înţeles că vârful era foarte aproape de inimă – sau, chiar mai rău, era înfiptă în ea. Era contraindicat s-o scoată. Manevra putea să deschidă o gaură prin care pacientul avea să piardă tot sângele în câteva minute.

Paramedicii luaseră cea mai bună decizie: îi puseseră perfuzie, îl intubaseră şi-l aduseseră la Urgenţe fără să mişte bara. Restul depindea de ea.

Tocmai apuca scalpelul, când uşa se deschise. Ridică privirea şi scoase un oftat de uşurare când îl văzu pe Peter Falco. Bărbatul se opri brusc când dădu cu ochii de pieptul pacientului străpuns de bară asemenea unui vampir. Spuse:

– Ei bine, nu în fiecare zi ţi-e dat să vezi aşa ceva.

– Tensiunea arterială scade, strigă o asistentă.

– Nu avem timp să facem bypass. Intru, zise Catherine.

– Te ajut imediat.

Peter se întoarse şi întrebă pe un ton care nu trăda vreo emoţie:

– Îmi puteţi da un halat, vă rog?

Catherine făcu o incizie în peretele anterolateral, ceea ce avea să-i permită să vadă toate organele vitale din cavitatea toracică. Prezenţa lui Peter o calmă. Nu era doar faptul că era ajutată de încă o pereche de mâini pricepute; era vorba despre Peter. El era omul care intra într-o încăpere şi, dintr-o singură privire, evalua situaţia. În sala de operaţie nu ridica niciodată vocea, nu intra niciodată în panică. Avea cu cinci ani mai multă experienţă în chirurgie decât ea, şi lucrul ăsta se vedea mai ales în astfel de cazuri.

Se aşeză de cealaltă parte a mesei, concentrându-se asupra inciziei.

– Nici o problemă. Ne distrăm deja?

– Râdem cu lacrimi.

Se apucă de treabă, mâinile lor sincronizându-se, tăind pieptul cu o forţă aproape brutală. El şi Catherine mai operaseră în echipă de foarte multe ori, aşa că amândoi ştiau aproape automat de ce avea nevoie celălalt şi-şi puteau anticipa mişcările.

– Care e povestea? vru să ştie Peter.

Sângele tâşni, iar el puse foarte calm o clemă hemostatică peste locul care sângera.

– Lucrător în construcţii. S-a împiedicat, a căzut şi s-a făcut frigăruie.

– Asta îţi poate strica ziua. Retractor Burford, vă rog.

– Burford.

– Cum ne descurcăm cu sângele?

– Aşteptăm grupa 0, răspunse o asistentă.

– Doctorul Murata e pe-aici?

– Echipa lui de bypass trebuie să sosească.

– Deci noi trebuie să mai tragem un pic de timp. Cum stăm cu ritmul?

– Tahicardie sinusală, o sută cincizeci. Câteva contracţii ventriculare premature.

– Ritmul sistolic a scăzut la cincizeci.

Catherine se uită repede la Peter.

– N-o să rezistăm până la bypass.

– Atunci hai să vedem ce putem face!

Brusc se lăsă liniștea când el se uită prin incizie.

– O, Doamne! izbucni Catherine. E în atriu.

Vârful barei penetrase peretele inimii și, cu fiecare bătaie, sânge proaspăt țâșnea pe marginea găurii. În cavitatea toracică se formase deja o baltă de sânge.

– Dac-o scoatem, o să avem o arteziană, avertiză Peter.

– Deja sângerează pe lângă ea.

Asistenta anunță:

– Tensiunea sistolică abia se mai simte.

– Bine, zise Peter, fără vreo urmă de panică în voce. I se adresă uneia dintre asistente: Poți să-mi faci rost de un cateter Foley de șaisprezece cu o sondă de treizeci de centimetri cubi?

– Ă, doctore Falco? Ați zis un *Foley?*

– Mda. Un cateter urinar.

– Și-o să avem nevoie de-o seringă cu zece centimetri cubi de clorură de sodiu, adăugă Catherine. Stai pe-aproape ca să-i faci injecția.

Ea și Peter nu aveau nevoie să-și explice nimic unul celuilalt; știau amândoi care era planul.

Lui Peter îi fu înmânat cateterul Foley, un tub proiectat ca să fie introdus în vezică pentru a goli urina. Erau pe punctul de a-l folosi într-un mod la care nu se mai gândise nimeni.

Se uită la Catherine.

– Gata?

– Hai să-i dăm drumul!

Inima începu să-i bată cu putere când îl văzu pe Peter apucând bara. Îl urmări cum o scotea ușor din peretele inimii. Când ieși, sângele țâșni din gaură. Imediat, Catherine introduse capătul cateterului urinar.

– Umflă balonul, spuse Peter.

Asistenta introduse acul seringii și injectă zece centimetri cubi de soluție salină în balonul din capătul cateterului.

Peter trase de cateter, blocând cu balonul gaura din peretele atriului. Șuvoiul de sânge se opri. Abia dacă se mai prelingea un firicel.

– Care sunt semnele vitale? strigă Catherine.

– Ritmul sistolic e tot la cincizeci. Avem sângele grupa 0. Îl punem acum.

Inima continua să bată. Catherine se uită la Peter şi-l văzu făcându-i cu ochiul prin ochelarii de protecţie.

– A fost distractiv, nu?

Întinse mâna spre clema cu acul cardiac.

– Vrei să faci tu onorurile?

– Mai întrebi?

Îi înmână suportul pentru ac. Avea să coasă marginile găurii, apoi să scoată cateterul Foley înainte s-o închidă de tot. La fiecare împunsătură adâncă, simţea privirea aprobatoare a lui Peter. Succesul o făcea să radieze de fericire. Se bucura din toată inima. Pacientul ăsta avea să trăiască.

– Minunat mod de a-ţi începe ziua, nu-i aşa? zise el. Rupând piepturi desfăcute.

– Asta e o zi de naştere pe care n-o voi uita niciodată.

– Propunerea mea rămâne valabilă pentru diseară. Ce zici?

– Sunt de gardă.

– Îl rog pe Ames să te înlocuiască. Haide! Cină şi dans.

– Credeam că mi-ai propus un zbor cu avionul tău.

– Ce vrei tu! La dracu', hai să facem sendvişuri cu unt de arahide. Aduc eu Skippy.

– Ha! Am ştiut întotdeauna că eşti un mare cheltuitor.

– Catherine, vorbesc serios.

Observând schimbarea tonului, se uită la el şi-i întâlni privirea neclintită. Brusc îşi dădu seama că se făcuse linişte şi că toată lumea asculta, aşteptând să vadă dacă inaccesibila doctoriţă Cordell avea să cadă în cele din urmă pradă farmecelor doctorului Falco.

Mai împunse o dată cu acul, gândindu-se cât de mult îl plăcea pe Peter în calitate de coleg, cât de mult îl respecta şi cât de mult o respecta el pe ea. Nu voia ca asta să se schimbe. Nu voia să pună în pericol minunata lor relaţie de prietenie cu un pas nefericit spre intimitate.

Dar îi lipseau atât de mult nopţile când se distra în oraş! Îi era dor de vremurile când abia aştepta să iasă, fără să se teamă.

În cameră era încă liniște. Lumea aștepta.

Într-un final, îl privi.

– Vino să mă iei la opt!

Catherine își turnă un pahar de Merlot și se duse la fereastră, bând vin și privind în noapte. Auzea râsete și vedea oamenii plimbându-se pe Commonwealth Avenue. Moderna Newbury Street era la distanță de un bloc, iar vara, vineri seara, cartierul Back Bay devenea un adevărat magnet pentru turiști. Catherine alesese să locuiască în Back Bay exact din acest motiv; se simțea bine știind că erau mulți oameni prin preajmă, chiar dacă erau străini. Sunetul muzicii și râsetele îi dădeau senzația că nu era singură, că nu era izolată.

Cu toate astea, iat-o aici, în spatele ferestrei bine închise, bându-și singură paharul de vin, încercând să se convingă că era gata să se alăture lumii de-afară.

„O lume pe care Andrew Capra mi-a furat-o."

Împinse fereastra cu mâna, ținând degetele arcuite pe sticlă, ca și cum ar fi vrut să spargă închisoarea aceea sterilă și să evadeze.

Cu îndrăzneală, își bău vinul și puse paharul pe pervaz. „Nu voi rămâne o victimă, se gândi. Nu-l voi lăsa să câștige."

Se duse în dormitor și începu să caute printre hainele din dulap. Scoase o rochie verde din mătase, se îmbrăcă și trase fermoarul. Oare cât trecuse de când nu mai purtase rochia asta? Nici nu-și mai amintea.

Din camera cealaltă se auzi anunțul calculatorului: „Ați primit un e-mail!"

Nu-l băgă în seamă și se duse la baie să se macheze. „Pregătirea de dinainte de plecarea în război", se gândi în vreme ce-și dădea cu rimel și se ruja. Își punea o mască de curaj care s-o ajute să înfrunte lumea. Cu fiecare mișcare a pensulei, își picta încredere în sine. În oglindă apăru o femeie pe care o recunoscu cu greu. O femeie pe care n-o mai văzuse de doi ani.

– Bine ai revenit, șopti și zâmbi.

Stinse lumina din baie și merse în camera de zi, încercând să se reobișnuiască să meargă pe tocuri înalte. Peter întârzia; era deja opt și un sfert. Își aminti de anunțul calculatorului pe care-l auzise din dormitor și se duse să-și verifice e-mailul. Avea un mesaj de la cineva numit SavvyDoc, cu subiectul „Raport de laborator". Îl deschise.

Doctore Cordell,
Am atașat fotografiile analizei care vă vor interesa.

Era nesemnat.

Mută cursorul pe icoana pe care scria „Download file", apoi ezită cu degetul ridicat deasupra mouse-ului. Nu recunoștea expeditorul, SavvyDoc, și în mod normal nu descărca mesaje de la străini. Dar mesajul ăsta avea în mod clar legătură cu munca ei, plus că îi era menționat și numele.

Dădu clic pe „Download".

O fotografie color se contură pe ecran.

Rămase cu gura căscată și sări de pe locul ei ca arsă, răsturnând scaunul pe podea. Se retrase împleticindu-se și își duse mâna la gură.

Apoi alergă la telefon.

Thomas Moore era la ușa ei, privind-o cu atenție.

– Fotografia e în continuare pe ecran?

– Nu m-am atins de nimic.

Se dădu într-o parte, iar el intră, serios, ca un adevărat polițist. Se uită la bărbatul care stătea lângă calculator.

– El e doctorul Peter Falco, rosti Catherine. Colegul meu de cabinet.

– Îmi pare bine, zise Moore în vreme ce-și strânseră mâinile.

– Plănuiam să cinăm în oraș în seara asta, îl puse în temă Peter. Eu am fost reținut la spital. Am ajuns aici înaintea dumitale și... Se opri și se uită la Catherine. Cred că trebuie să o lăsăm pe altă dată, nu?

Ea îi răspunse dând tristă din cap.

Moore se așeză la calculator. Un pește tropical strălucitor înota pe monitor. Atinse mouse-ul.

Apăru fotografia pe care o descărcase Catherine.

Ea se întoarse și se duse la fereastră, cu brațele încrucișate, încercând să-și scoată din minte imaginea pe care tocmai o văzuse. În spate, îl auzea pe Moore tastând, dând un telefon și zicând:

– Tocmai ți-am trimis documentul. L-ai primit?

Întunericul de dincolo de fereastra ei devenise ciudat de liniștit. „Deja s-a făcut târziu?" se întrebă. Se uită la strada părăsită, și nu-i

venea să creadă că doar cu o oră în urmă fusese pregătită să iasă în noapte şi să se întoarcă în lume.

Acum nu-şi dorea decât să zăvorască uşile şi să se ascundă.

Peter se revoltă:

– Cine dracu' ţi-ar trimite aşa ceva? E bolnav!

– Prefer să nu vorbesc despre asta, spuse ea.

– Ai mai primit aşa ceva înainte?

– Nu.

– Atunci de ce e implicată şi poliţia?

– Peter, te rog, *opreşte-te!* Nu vreau să vorbesc despre asta!

Urmă o pauză.

– Vrei să spui că nu vrei să vorbeşti cu mine.

– Nu acum. Nu în seara asta.

– Dar cu poliţia vrei să vorbeşti?

– Doctore Falco, interveni Moore, ar fi mai bine să plecaţi acum.

– Catherine? Tu ce vrei?

Îi sesiză suferinţa din voce, dar nu se întoarse să-l privească.

– Aş vrea să pleci. Te rog.

Nu-i răspunse. Abia când se închise uşa, ştiu că Peter plecase.

Urmă o tăcere lungă.

– Nu i-aţi povestit despre Savannah? întrebă Moore.

– Nu. N-am fost niciodată în stare să-i spun.

„Violul e un lucru prea intim, prea ruşinos, despre care nu poţi vorbi. Nici măcar cu cineva care ţine la tine."

Îl întrebă:

– Cine e femeia din imagine?

– Speram să-mi spuneţi dumneavoastră.

Catherine clătină din cap.

– Nu ştiu nici măcar cine a trimis-o.

Scaunul scârţâi când Moore se ridică. Îi simţi mâna pe umăr, încălzindu-i pielea prin mătasea verde. Încă nu se schimbase, şi era îmbrăcată şi aranjată pentru o ieşire în oraş. Toată ideea cu cina i se păru acum penibilă. Ce fusese în mintea ei? Crezuse că se putea întoarce şi că avea să fie la fel ca toţi ceilalţi? Că avea să fie din nou normală?

– Catherine! Trebuie să vorbim despre fotografia asta.

Degetele îi strânseră umărul, iar ea își dădu brusc seama că o strigase pe numele mic. Era lângă ea, suficient de aproape să îi poată simți respirația încălzindu-i părul, dar, cu toate astea, nu se simțea amenințată. Atingerea oricărui alt bărbat i s-ar fi părut o invadare, dar atingerea lui Moore pur și simplu o alina.

Încuviință din cap.

– O să încerc.

El trase un scaun, și se așezară amândoi în fața calculatorului. Se chinui să se concentreze asupra fotografiei.

Femeia avea părul creț, împrăștiat pe pernă. Gura îi era acoperită cu o bucată de bandă adezivă argintie, iar ochii deschiși erau conștienți și păreau roșii în lumina reflectată de blițul aparatului. Fotografia o arăta de la talie în sus. Era legată de pat, dezbrăcată.

– O recunoști? o întrebă.

– Nu.

– E ceva în fotografia asta care ți se pare cunoscut? Camera, mobila?

– Nu. Dar...

– Ce?

– Și mie mi-a făcut același lucru, șopti. Andrew Capra mi-a făcut fotografii. M-a legat de pat...

Înghiți greu, copleșită de umilință, ca și cum corpul ei ar fi fost expus privirii lui Moore. Se trezi încrucișându-și brațele pe piept, ca să-și apere sânii de altă violare.

– Documentul a fost trimis la 7.55 p.m. Iar numele expeditorului – SavvyDoc – îți spune ceva?

– Nu.

Își concentră din nou atenția asupra femeii din fotografie, care privea cu pupilele roșii.

– E trează. Știe ce urmează să-i facă. Așteaptă. Așa *vrea* el, să fii trează, să simți durerea, altfel nu are nici o satisfacție.

Deși vorbea despre Andrew Capra, trecuse cumva la timpul prezent, ca și cum acesta ar mai fi fost încă în viață.

– De unde putea să-ți știe adresa de e-mail?

– Nici măcar nu știu *cine* e!

– El ți-a trimis fotografia *ție*, Catherine. Ai idee cine ar putea să-ți facă asta?

„Numai unul, se gândi. Dar e mort. Andrew Capra e mort."

Mobilul lui Moore sună. Catherine aproape că sări de pe scaun.

– Isuse, zise, cu inima bătându-i cu putere, după care se aşeză la loc.

Detectivul deschise clapa telefonului.

– Da, acum sunt cu ea...

Ascultă o clipă, apoi se uită brusc la Catherine. Felul în care o privi o sperie.

– Ce e? întrebă Catherine.

– E detectivul Rizzoli. Spune că a descoperit sursa e-mailului.

– Cine l-a trimis?

– Tu.

Se simţi ca şi cum ar fi pălmuit-o. Nu putu decât să clatine capul, prea şocată ca să poată vorbi.

– Numele „SavvyDoc" a fost creat în seara asta, folosindu-se creditul *tău* America Online.

– Dar eu am două credite diferite. Unul este pentru uz personal...

– Şi celălalt?

– Pentru treburile de la birou, să-l folosesc în... Făcu o pauză. Birou. Mi-a folosit calculatorul din *birou.*

Moore îşi ridică mobilul la ureche.

– Ai auzit, Rizzoli? Apoi făcu o pauză. Ne întâlnim cu tine acolo.

Detectivul Rizzoli îi aştepta chiar în faţa cabinetului medical al doctoriţei Cordell. În hol se adunase deja un grup de oameni – un gardian, doi poliţişti şi câţiva civili. Catherine presupuse că erau detectivi.

– Am percheziţionat biroul, îi informă Rizzoli. A plecat de mult.

– Sigur a fost acolo? vru să ştie Moore.

– Ambele calculatoare sunt pornite. Numele SavvyDoc e conectat încă pe America Online.

– Cum a intrat?

– Uşa nu pare să fi fost forţată. Există un contract cu o firmă de curăţenie angajată să facă ordine prin birourile astea, aşa că există o mulţime de chei de acces împrăştiate în toate părţile. În plus, mai sunt şi alţi angajaţi care lucrează în cabinetul ăsta.

– Avem un contabil, o recepţioneră şi două asistente, zise Catherine.

– Şi mai sunteţi tu şi doctorul Falco.

– Da.

– Ei bine, asta înseamnă încă şase chei care ar fi putut fi pierdute sau împrumutate, fu reacţia spontană a lui Rizzoli.

Lui Catherine nu-i plăcea Rizzoli, şi se întreba dacă sentimentul era reciproc.

Rizzoli făcu un semn spre cabinet.

– Bun! Haideţi să vă conducem înăuntru, să vedem dacă lipseşte ceva. Dar să nu atingeţi nimic, da? Nici uşa, nici calculatoarele. Încercăm să vedem dacă există amprente.

Catherine se uită la Moore, care îşi puse protector braţul în jurul umerilor ei. Intrară cu toţii în cabinet.

Aruncă doar o privire scurtă spre sala de aşteptare, apoi trecu la recepţie, unde lucrau ceilalţi angajaţi. Calculatorul contabilului era pornit. Compartimentul pentru dischete era gol; intrusul nu lăsase nimic în urmă.

Cu un stilou, Moore atinse mouse-ul calculatorului, şi imediat apăru pagina de pe America Online. În zona cu nume selectate era în continuare scris „SavvyDoc".

– Vi se pare ceva schimbat în camera asta? întrebă Rizzoli.

Catherine dădu din cap.

– Bine. Haideţi să intrăm în biroul dumneavoastră!

Inima începu să-i bată mai repede în timp ce mergea pe coridor, trecând pe lângă cele două săli de consultaţii. Ajunse în birou. Imediat se uită spre tavan. Ţipă şi sări înapoi, aproape lovindu-se de Moore. Detectivul o prinse în braţe şi o ţinu nemişcată.

– Aici l-am găsit, rosti Rizzoli arătând spre stetoscopul care atârna de lampa de deasupra. Bănuiesc că nu acolo l-aţi lăsat.

Catherine clătină din cap. Cu o voce slabă, spuse:

– A mai fost aici.

Rizzoli o privi fix.

– Când?

– În ultimele zile. Mi-au lipsit unele lucruri. Sau au fost mutate.

– Ce lucruri?

– Stetoscopul. Halatul.

– Uitați-vă prin cameră, zise Moore, împingând-o cu blândețe înainte. A mai fost mutat și altceva de la locul lui?

Se uită la rafturile cu cărți, la birou, la dulapul cu fișiere. Ăsta era spațiul ei privat, pe care și-l aranjase singură. Știa unde trebuiau și unde nu trebuiau să se afle lucrurile.

– Calculatorul e pornit, spuse. Eu îl opresc întotdeauna când plec.

Rizzoli mișcă mouse-ul, și pe ecran se ivi prima pagină de pe site-ul American Online, cu ID-ul lui Catherine, „CCORD".

– Așa v-a aflat adresa de e-mail, deduse Rizzoli. Tot ce avut de făcut a fost să vă deschidă calculatorul.

Femeia se uită la tastatură. „Te-ai atins tastele astea. Ai stat pe scaunul meu."

Vocea lui Moore o sperie.

– Lipsește ceva? E posibil să fie ceva mic, ceva foarte personal.

– De ce întrebați asta?

– Așa acționează el.

„Deci li s-a întâmplat și celorlalte femei, se gândi. Celorlalte victime."

– Poate fi ceva de uz personal, continuă Moore. Ceva pe care numai dumneavoastră îl folosiți. O bijuterie. Un pieptene, un lanț pentru chei.

– O, Doamne!

Deodată se aplecă să scotocească prin sertarul de sus al biroului.

– Hei! strigă Rizzoli. V-am spus să nu atingeți nimic.

Dar Catherine băgase deja mâna în sertar, căutând înnebunită printre stilouri și creioane.

– Nu-i aici!

– Ce lipsește?

– Țin un rând de chei de rezervă în birou.

– Ce chei sunt acolo?

– O cheie de la mașină. De la dulapul de la spital...

Făcu o pauză, și își simți dintr-odată gâtul uscat.

– Dacă mi-a umblat prin dulap în timpul zilei, atunci a avut acces la geanta mea.

Se uită la Moore.

– La cheile casei mele.

Tehnicienii căutau deja amprente când Moore se întoarse în cabinetul medical.

– Ai băgat-o în pat, nu? întrebă Rizzoli.

– O să doarmă în rezerva de la camera de gardă. Nu vreau să se ducă acasă până nu va fi în siguranţă.

– O să-i schimbi personal toate încuietorile?

Se încruntă, remarcând expresia feţei şi neplăcându-i ce vedea.

– E vreo problemă?

– E o femeie drăguţă.

„Ştiu unde baţi", se gândi, apoi eliberă un oftat obosit.

– Un pic rănită. Un pic vulnerabilă, continuă Rizzoli. Doamne, asta îl poate face pe orice tip să vrea să dea fuga să o apere!

– Nu asta e meseria noastră?

– Doar despre asta e vorba, despre meserie?

– Refuz să comentez, îi replică şi ieşi din cabinet.

Rizzoli îl urmă în hol ca un buldog care voia să-l muşte.

– Ea e în centrul cazului ăstuia, Moore. Nu ştim dacă ne zice adevărul. Te rog, spune-mi că nu începi să te implici sentimental.

– Nu sunt implicat.

– Nu sunt oarbă.

– Şi ce anume vezi?

– Văd cum te uiţi la ea. Văd şi cum se uită ea la tine. Observ un poliţist care îşi pierde obiectivitatea. Se opri. Un poliţist care o să sufere.

Dacă ar fi ridicat vocea, dacă i s-ar fi adresat cu agresivitate, poate i-ar fi răspuns pe măsură. Dar rostise ultimele cuvinte încet, iar el nu acumulase destulă furie pentru a riposta.

– Nu aş spune asta oricui, urmă Rizzoli. Dar cred că tu eşti unul dintre băieţii buni. Dacă erai Crowe sau vreun alt nenorocit, ţi-aş fi zis: „N-ai decât să suferi, mă doare în cot". Dar nu vreau să ţi se întâmple şi ţie.

Se priviră un moment, iar Moore se simţi ruşinat că nu putea să treacă dincolo de aspectul placid al lui Rizzoli. Oricât de mult i-ar fi admirat mintea strălucită, dorinţa de a ieşi mereu câştigătoare, nu putea vedea decât faţa ei banală şi costumele ei fără formă. Într-un fel, el nu era deloc altfel decât Darren Crowe, decât toţi nenorociţii ăia care-i puneau tampoane în sticla de apă. Nu merita să-l admire.

Auziră pe cineva tuşind, se întoarseră şi-l văzură pe tehnician stând în prag.

– Nu avem amprente, îi informă. Am verificat ambele calculatoare. Tastaturile, mouse-urile, dispozitivele pentru dischete. Toate au fost curăţate.

Telefonul lui Rizzoli sună. În timp ce deschidea clapa, murmură:

– La ce ne aşteptam? Nu avem de-a face cu un imbecil.

– Dar uşile? întrebă Moore.

– Sunt câteva fragmente, răspunse tehnicianul. Dar, cu atâţia oameni care intră şi ies de-aici – pacienţi, angajaţi –, nu vom putea identifica nimic.

– Hei, Moore, îi întrerupse Rizzoli în timp ce-şi închidea telefonul, hai să mergem!

– Unde?

– La sediu. Brody zice că o să ne arate miracolul pixelilor.

– Am pus imaginea în Photoshop, anunţă Sean Brody. Fişierul are 3 megabytes, ceea ce înseamnă că are o mulţime de detalii. Individul ăsta nu face fotografii neclare. A trimis o poză de calitate, în care poţi vedea tot, până şi genele victimei.

Brody era expertul tehnic de la Programul de Documentare Baseline, un tânăr de douăzeci şi trei de ani. Stătea aplecat peste calculator, cu mâna practic lipită de mouse. Moore, Rozzoli, Frost şi Crowe se aliniaseră în spatele lui, uitându-se peste umărul lui la monitor. Brody avea un râs enervant, ca de şacal, iar din când în când mai scotea câte un chicot de încântare pe măsură ce derula imaginea de pe ecran.

– Asta e fotografie făcută cu senzor full-frame, continuă Brody. Victima e legată de pat. E trează, are ochii deschişi şi roşii din cauza bliţului. Se pare că are bandă adezivă lipită pe gură. Acum, uitaţi aici, în stânga, se vede un colţ dintr-o noptieră. E un ceas aşezat pe două cărţi. Mărim imaginea şi vedem cât e ceasul.

– Două şi douăzeci, zise Rizzoli.

– Exact. Acum întrebarea e, ziua sau noaptea? Hai să mergem în partea de sus a fotografiei, unde se vede un colţ de fereastră! Draperiile sunt trase, dar putem da un clic aici, în locul unde cele două draperii nu se lipesc bine. Nu se vede lumina soarelui. Dacă ora indicată

de ceas e corectă, atunci fotografia asta a fost făcută la două şi douăzeci noaptea.

– Da, dar când? întrebă Rizzoli. Asta s-ar fi putut să fie aseară sau anul trecut. La dracu', nici măcar nu ştim dacă Chirurgul este cel care a făcut fotografia!

Brody îi aruncă o privire enervată.

– Încă nu am terminat.

– Bine, ce mai e?

– Hai să ne uităm în josul imaginii! Priviţi închietura dreaptă a femeii! E acoperită de bandă adezivă. Dar vedeţi pata asta mică neagră? Ce anume credeţi că e?

Arătă pata, dădu un clic, iar detaliul se mări.

– Tot nu seamănă cu nimic, întrerupse Crowe.

– Bine, îl mai mărim un pic.

Mai dădu un clic. Pata neagră căpătă formă.

– Isuse! izbucni Rizzoli. Seamănă cu un căluţ. Asta e brăţara-amuletă a Elenei Ortiz!

Brody se uită la ea cu un rânjet.

– Sunt bun sau nu?

– E el, murmură Rizzoli. E Chirurgul.

Moore îi ceru:

– Întoarce-te la noptieră!

Brody reveni la mărimea normală a fotografiei şi mută săgeata în colţul din stânga jos.

– La ce vrei să te uiţi?

– Ceasul ne spune că e două şi douăzeci. Apoi mai sunt şi cele două cărţi de dedesubt. Uitaţi-vă la cotoarele lor. Vedeţi cum supracoperta celei de sus reflectă lumina?

– Da.

– Cu siguranţă are o supracopertă de plastic care să o protejeze.

– Aşa... zise Brody, neînţelegând unde voia să ajungă.

– Măreşte imaginea cotorului cărţii de sus, continuă Moore. Vezi dacă se poate citi titlul.

Brody fixă săgeata şi mări.

– Se pare că sunt două cuvinte, rosti Rizzoli. Văd un *the*.

Brody mări din nou, apropiind imaginea.

– Cel de-al doilea cuvânt începe cu un S, grăi Moore. Şi uitaţi-vă aici!

Bătu cu degetul în ecran.

– Vedeţi pătrăţelul ăsta alb de-aici, din partea de jos a cotorului?

– Înţeleg ce vrei să spui, exclamă Rizzoli, incitată. Titlul. Haide, la naiba, avem nevoie de titlul ăla!

Brody aşeză săgeata şi mai dădu un clic.

Moore se holbă la ecran, la cel de-al doilea cuvânt de pe cotorul cărţii. Brusc, se întoarse şi-şi luă telefonul.

– Am ratat ceva? întrebă Crowe.

– Titlul cărţii e *The Sparrow,* îl lămuri Moore, accentuând litera „O". Iar pătrăţelul de pe cotor... fac pariu că e un număr de telefon.

– E o carte împrumutată de la bibliotecă, adăugă Rizzoli.

La celălalt capăt se auzi o voce:

– Centrala.

– Sunt detectivul Thomas Moore, de la Poliţia din Boston. Am nevoie de un număr pentru cazuri de urgenţă de la Biblioteca Publică din Boston.

– Iezuiţi în spaţiu, spuse Frost şi se aşeză pe scaunul din spate. Despre asta e vorba în carte.

Goneau pe Centre Street, cu Moore la volan, cu luminile de urgenţă pornite. Drumul le era deschis de două maşini de patrulă.

– Ştii, soţia mea aparţine grupului ăstuia de lectură, adăugă Frost. Îmi amintesc că zicea ceva de *The Sparrow.*

– Deci e o carte SF? vru să ştie Rizzoli.

– Nu, e mai degrabă despre chestii religioase profunde. Care e natura lui Dumnezeu, chestii d-astea.

– Atunci nu trebuie s-o citesc, spuse Rizzoli. Cunosc toate răspunsurile. Eu sunt catolică.

La o intersecţie, Moore îi informă:

– Suntem aproape.

Adresa pe care o căutau era în Jamaica Plain, un cartier din vestul Bostonului, înghesuit între Parcul Francklin şi oraşul vecin Brookline. Numele femeii era Nina Peyton. În urmă cu o săptămână, împrumutase un exemplar din *The Sparrow* de la filiala bibliotecii din Jamaica Plain. Dintre toţi abonaţii care împrumutaseră copii ale acestei cărţi,

Nina Peyton fusese singura care, la două noaptea, nu răspunsese la telefon.

– Aici e, zise Moore, iar patrula din faţa lor coti la dreapta pe Eliot Street. Merse cu aceeaşi viteză şi, un bloc mai încolo, trase pe dreapta în spatele celor două maşini.

Girofarul răspândea în noapte raze de un albastru ireal, în timp ce Moore, Rizoli şi Frost intrau prin poarta din faţă şi se apropiau de casă. Înăuntru, strălucea o lumină slabă.

Moore se uită spre Frost, care încuviinţă şi se duse în spatele clădirii.

Rizzoli ciocăni la uşa din faţă şi strigă:

– Poliţia!

Aşteptară câteva secunde.

Rizzoli ciocăni iar, de data asta mai tare.

– Doamnă Peyton, suntem de la poliţie! Deschideţi uşa!

Urmă o pauză de trei secunde. Brusc, vocea lui Frost pârâi în staţie:

– Prin fereastra din spate se vede un televizor aprins!

Moore şi Rizzoli se uitară unul la celălalt şi, fără să scoată o vorbă, luară decizia.

Cu capătul lanternei, Moore sparse fereastra de lângă uşa din faţă, băgă mâna şi trase zăvorul.

Rizzoli intră prima, ghemuindu-se uşor, descriind cu arma un semicerc în aer. Moore o urmă îndeaproape. Nivelul adrenalinei îi crescu pe măsură ce înregistra rapid o succesiune de imagini. Podea din lemn. Un dulap deschis. Bucătăria drept în faţă, camera de zi în dreapta. O singură veioză luminând pe o masă în fundul camerei.

– Dormitorul, îi sugeră Rizzoli.

– *Du-te!*

Alergară pe hol, în spatele lui Rizzoli, care îşi rotea capul în stânga şi-n dreapta, trecând pe lângă o baie, un dormitor pentru oaspeţi, amândouă goale. Uşa de la capătul culoarului era întredeschisă; nu puteau vedea dincolo de ea, în dormitorul întunecat din spate.

Cu mâna alunecându-i pe armă, cu inima bubuindu-i în piept, Moore se îndreptă spre uşă.

Mirosul sângelui, cald şi scârbos, îl izbi. Găsi întrerupătorul şi aprinse lumina. Chiar înainte ca imaginea să-i ajungă la retină, ştiu ce

avea să găsească. Cu toate astea, nu era pe deplin pregătit pentru o asemnea grozăvie.

Abdomenul femeii fusese deschis. Intestinele îi ieşeau din incizie şi-i atârnau ca nişte panglici groteşti peste marginea patului. Sângele îi picura din rana deschisă de la gât şi se aduna într-o baltă pe podea.

Lui Moore îi luă o veşnicie ca să proceseze ce vedea. Abia atunci înregistră toate detaliile şi înţelese. Sângele era încă proaspăt şi încă mai picura. Lipsea jetul arterial împrăştiat pe perete. O baltă de sânge închis la culoare, aproape negru se întindea pe jos.

Se duse spre acel corp, călcând în sânge.

– Hei! ţipă Rizzoli. Contaminezi locul!

Îşi puse degetele pe porţiunea netăiată de pe gâtul victimei.

Cadavrul deschise ochii.

„Doamne! E încă vie."

OPT

Catherine se foi agitată în pat, cu inima bătând de să-i sară din piept, cu nervii întinşi la maximum de frică. Privi în întuneric, chinuindu-se să se controleze.

Cineva ciocăni la uşa rezervei ei.

– Doctore Cordell?

Catherine recunoscu vocea uneia dintre asistentele de la camera de gardă.

– Doctore Cordell?

– Da, răspunse Catherine.

– Avem un caz grav care trebuie să vină! Pierdere mare de sânge, răni la abdomen şi la gât. Ştiu că doctorul Ames trebuia să fie de gardă în noaptea asta, dar a întârziat. Doctorul Kimball o să aibă nevoie de ajutorul dumneavoastră!

– Spune-i că vin imediat.

Catherine aprinse veioza şi se uită la ceas. Era 2.45 a.m. Dormise doar trei ore. Rochia verde de mătase era aşezată pe scaun. I se părea atât de străină, ca şi cum i-ar fi aparţinut altei femei.

Halatul de pe ea era ud de sudoare, dar nu avea timp să se schimbe. Îşi prinse părul încurcat într-o coadă de cal şi se duse la chiuvetă să-şi spele faţa cu apă rece. Femeia din oglindă era o străină cu un chip trist.

„Concentrează-te. Trebuie să alungi frica. E timpul să mergi la lucru."

Încălţă în picioarele o pereche de adidaşi pe care îi scosese dintr-un dulap şi, trăgând adânc aer în piept, ieşi din rezervă.

– Timp estimat până la sosire, două minute! strigă o asistentă de la camera de gardă. Paramedicii spun că ritmul sistolic a scăzut la şaptezeci!

– Doctore Cordell, vin în Sala unu.

– Pe cine avem în echipă?

– Pe doctorul Kimball şi încă doi medici rezidenţi. Slavă Domnului că sunteţi deja aici. Maşina doctorului Ames s-a stricat, şi nu poate ajunge...

Catherine intră în Sala unu. Dintr-o singură privire, văzu că echipa se pregătise pentru ce era mai rău. Atârnaseră deja trei pungi cu soluţie Ringer; firele pentru perfuzii erau încolăcite şi aşteptau să fie legate. Un curier era pregătit să ducă flacoanele cu sânge la laborator. Cei doi rezidenţi stăteau de-o parte şi de alta a mesei, ţinând în mâini catetere intravenoase, iar Ken Kimball, doctorul de gardă, rupsese deja banda care sigila tava pentru laparotomie.

Catherine îşi puse o bonetă chirurgicală, apoi îmbrăcă un halat steril. O asistentă îi legă halatul la spate şi-i dădu prima mănuşă. Cu fiecare articol de îmbrăcăminte al uniformei mai câştiga un strat de autoritate şi se simţea mai puternică, mai stăpână pe situaţie. În încăperea asta, ea era salvatoarea, nu victima.

– Care e povestea pacientei? întrebă Kimball.

– Atac. Răni la abdomen şi la gât.

– Împuşcată?

– Nu. Înjunghiată.

Catherine se opri când era pe punctul de a-şi pune şi cea de-a doua mănuşă. Brusc, simţi un gol în stomac. „Gât şi abdomen. Înjunghiată."

– Ambulanţa opreşte! strigă o asistentă prin uşă.

– E momentul să ne ocupăm de sânge şi de intestine, spuse Kimball şi se duse să întâmpine pacienta.

Catherine, îmbrăcată deja cu hainele sterile, rămase pe loc. În cameră se lăsă brusc tăcerea. Nici cei doi rezidenţi şi nici asistenta scundă care era pregătită să-i înmâneze instrumentele nu spuseră nimic. Urmăreau ce se întâmpla în spatele uşii.

Îl auziră pe Kimball strigând:

– Haideţi, haideţi, *haideţi!*

Uşa se trânti de perete şi targa fu împinsă înăuntru. Catherine privi cearşafurile îmbibate cu sânge, părul castaniu-închis al unei femei şi

faţa acoperită cu banda adezivă care ţinea strâns o sondă endotraheală pentru a o ajuta să respire.

Numărară până la trei şi mutară pacienta pe masă.

Kimball trase cearşaful dezgolind trunchiul femeii.

În haosul care domnea acolo, nimeni nu auzi zgomotul scos de Catherine când inspiră adânc. Nimeni nu o observă împleticindu-se. Se uită la gâtul femeii, la bandajul-compresă care se înroşise. Îi privi abdomenul, unde încă o compresă fixată în grabă stătea să cadă, lăsând să se prelingă sângele pe carnea dezgolită. Ceilalţi începură să acţioneze, conectând perfuziile şi conductorii cardiaci, ventilând plămânii victimei. Catherine rămase pe loc, imobilizată de frică.

Kimball îndepărtă compresa de pe abdomen. Intestinele subţiri se revărsară şi căzură pe masă.

– Ritmul sistolic e la şaizeci, şi abia se mai simte! Intră în tahicardie sinusală...

– Nu-i pot introduce perfuzia! Are vena făcută praf!

– Încearcă în vena subclovială!

– Poţi să mai introduci încă un cateter?

– La dracu'! Toată zona asta e contaminată...

– Doctore Cordell? Doctore Cordell?

Încă uluită, Catherine se întoarse spre asistenta care o strigase şi o văzu încruntându-se pe deasupra măştii chirurgicale.

– Vreţi tampoane?

Catherine înghiţi în sec. Trase aer în piept.

– Da. Tampoane. Şi o aspirare...

Îşi fixă din nou atenţia asupra pacientei. O femeie tânără. O amintire din trecut o deconcertă; revedea o altă cameră de gardă, într-o noapte în Savannah, când ea însăşi fusese femeia de pe masă.

„N-am să te las să mori. N-am să-l las să te revendice."

Luă o mână de bureţi şi de hemostate de pe tava cu instrumente. Era din nou sigură pe ea; profesionista îşi recăpătase controlul. Anii de pregătire chirurgicală îşi spuseră cuvântul. Se uită mai întâi la rana de la gât şi scoase compresa. Sânge închis la culoare tâşni şi stropi podeaua.

– Carotida, exclamă unul dintre rezidenţi.

Catherine puse un burete pe rană şi respiră adânc.

– Nu. Dacă ar fi fost carotida, ar fi murit până acum.

Se uită la asistenta scundă.

– Scalpel.

Instrumentul îi fu aşezat în palmă. Făcu o pauză, adunându-şi puterile înaintea operaţiei grele, apoi puse vârful scalpelului pe gâtul femeii. Păstrând presiunea asupra rănii, despică repede pielea spre falcă, scoţând la iveală vena jugulară.

– N-a tăiat suficient de adânc ca să atingă carotida, spuse. Dar a tăiat jugulara. Iar capătul ăsta se retrage spre ţesutul moale.

Lăsă jos scalpelul şi apucă pensa.

– Doctore rezident? Vreau să absorbi cu buretele. *Uşor!*

– O să refaceţi legătura prin anastomoză?

– Nu, am s-o leg doar. Va face drenaj lateral. Trebuie să dezvelesc cât mai mult din venă ca să pot face sutura în jurul ei. Clemă vasculară.

Imediat instrumentul îi ajunse în mână.

Catherine aranjă clema şi o prinse de vasul expus. Apoi oftă şi se uită la Kimball.

– Sângerarea e oprită. Am s-o leg mai târziu.

Îşi îndreptă atenţia asupra abdomenului. Kimball şi celălalt rezident curăţaseră zona făcând absorbţii şi folosind tampoane, iar rana era la vedere. Cu grijă, Catherine împinse într-o parte intestinele şi se uită în rana deschisă. Ceea ce văzu îi făcu greaţă şi o înfurie.

Peste masă, întâlni privirea uimită a lui Kimball.

– Cine ar face aşa ceva? bâigui el încet. Cu ce dracu' ne confruntăm aici?

– Cu un monstru, îi răspunse.

– Victima e în continuare în operaţie. E încă vie.

Rizzoli îşi închise telefonul şi se uită la Moore şi la doctorul Zucker.

– Acum avem un martor. Necunoscutul nostru devine neglijent.

– Nu neglijent. Grăbit. Nu a avut timp să-şi termine treaba.

Moore stătea lângă uşa dormitorului, analizând sângele de pe podea. Era încă proaspăt şi strălucea. „Nu a avut timp să se usuce. Chirurgul tocmai a fost aici."

– Fotografia i-a fost trimisă prin e-mail lui Cordell la 7.55 p.m., zise Rizzoli. Ceasul din fotografie arată 2.20.

Făcu semn spre ceasul de pe noptieră.

– Ora e corectă. Ceea ce înseamnă că a făcut fotografia noaptea *trecută*. A ţinut victima vie în casa asta pentru mai mult de douăzeci şi patru de ore.

„Prelungind plăcerea."

– Şi mai îndrăzneţ, adăugă dr. Zucker pe un ton neliniştitor de admirativ.

Recunoştea că avea de-a face cu un adversar redutabil.

– Nu numai că ţine victima vie o zi întreagă, dar o şi lasă aici pentru o vreme, pentru a merge să trimită un e-mail. Tipul ăsta se joacă cu minţile noastre.

– Sau cu doctorul Cordell, zise Moore.

Poşeta victimei zăcea pe masa de toaletă. Cu mâinile înmănuşate, Moore îi cercetă conţinutul.

– Portofel cu treizeci şi patru de dolari. Două cărţi de credit. Legitimaţie de serviciu de la Institutul de Cercetare Lawrence, Departamentul vânzări. Carnet de conducere pe numele Nina Peyton, douăzeci şi nouă de ani, un metru şaizeci şi patru, cincizeci şi nouă de kilograme. Se uită pe spatele permisului de conducere. Donatoare de organe.

– Cred că tocmai a donat, comentă Rizzoli.

Desfăcu fermoarul unui buzunar lateral.

– Are un o agendă pentru întâlniri.

Rizzoli se întoarse şi se uită la el cu interes.

– Da?

Moore deschise agenda la luna în curs. Nu conţinea nimic. Răsfoi paginile înapoi până ce găsi o notă, făcută în urmă cu opt săptămâni: „De plătit chiria". Mai dădu câteva pagini înapoi şi găsi câteva notiţe: „Ziua lui Sid. Curăţătorie. Concert la 8.00. Şedinţă de lucru". Toate detaliile lumeşti care compun o viaţă. De ce încetase să mai scrie în urmă cu opt săptămâni? Se gândi la femeia care notase cuvintele alea, care scrisese atât de ordonat cu cerneală. O femeie care probabil că se uita la paginile goale din decembrie şi îşi închipuia Crăciunul şi zăpada, având toate motivele să creadă că va avea parte de sărbători fericite.

Închise agenda; fu copleşit de un val de tristeţe şi, pentru o clipă, nu mai putu scoate un sunet.

– Nu a rămas nimic în aşternuturi, îi informă Frost, ghemuit lângă pat. N-a uitat nici un fir chirurgical, nici un instrument, nimic.

– Pentru un tip care se presupune că se grăbea, rosti Rizzoli, a lăsat curat lună în urma lui. Şi uite! A avut timp să împacheteze pijamalele.

Arătă spre o cămaşă de noapte din bumbac, care era frumos împăturită pe un scaun.

– Asta nu se prea potriveşte cu graba lui.

– Dar şi-a lăsat victima să trăiască, spuse Moore. A făcut cea mai mare greşeală posibilă.

– N-are sens, Moore. Împachetează cămaşa de noapte, adună totul în urma lui... Iar apoi e atât de neglijent încât să lase în urmă un martor? E prea deştept ca să facă greşeala asta.

– Chiar şi cei mai deştepţi o dau în bară, interveni Zucker. Ted Bundy a devenit neglijent la sfârşit.

Moore îl privi pe Frost.

– Tu i-ai telefonat victimei?

– Da. Când aproape terminasem lista aia cu numere de telefon pe care ne-o dăduseră cei de la bibliotecă. Am sunat aici pe la două, două şi un sfert. Mi-a răspuns robotul. Nu am lăsat nici un mesaj.

Moore se uită prin cameră, dar nu văzu nici un robot. Merse în camera de zi, unde văzu telefonul pe masa din fund. Avea un dispozitiv pentru identificarea apelantului, iar butonul pentru afişarea listei cu numere era mânjit de sânge.

Folosi vârful unui creion ca să apese butonul, şi pe ecranul digital apăru numărul de telefon al ultimului apel.

Poliţia din Boston 2.14 a.m.

– Asta l-a speriat? întrebă Zucker, care-l urmase în camera de zi.

– Era aici când a sunat Frost. E sânge pe dispozitivul de identificare a apelantului.

– Deci telefonul a sunat. Iar necunoscutul nostru nu terminase. Nu a obţinut nici o satisfacţie. Dar un telefon în miezul nopţii probabil că l-a intrigat. A venit aici, în camera de zi, şi a văzut numărul de pe ecran. A văzut că poliţia încerca să dea de victimă.

Zucker se opri.

– *Tu* ce ai fi făcut?

– Aş fi plecat.

Zucker încuviinţă, iar pe buze i se ivi un zâmbet.

„Pentru tine e doar un joc", se gândi Moore. Se duse la fereastră şi se uită pe stradă, care era un caleidoscop strălucitor de lumini albastre. Şase maşini de poliţie erau parcate în faţa casei. Era şi presa acolo; putea să vadă dubele televiziunii locale care-şi reglaseră antenele satelit.

– N-a apucat să se bucure, reluă Zucker.

– A terminat extirparea.

– Nu, ăsta e doar un suvenir. Ceva care să-i amintească de vizită. Nu a venit aici doar pentru a colecta un organ. A venit să trăiască emoţia deplină: să simtă cum se scurge viaţa unei femei. Dar de data asta nu a căpătat ce căuta. A fost întrerupt, atenţia i-a fost distrasă de teama că vine poliţia. Nu a stat suficient timp, să-şi vadă victima cum moare.

Zucker făcu o pauză.

– Următoarea vizită va avea loc foarte curând. Necunoscutul nostru e frustrat, iar tensiunea i se va părea de nesuportat. Ceea ce înseamnă că a început deja să vâneze o nouă victimă.

– Sau poate că a ales-o deja, rosti Moore, gândindu-se la Catherine Cordell.

Afară se crăpa de ziuă. Moore nu dormise de aproape douăzeci şi patru de ore şi lucrase toată noaptea la capacitate maximă, alimentat numai cu nişte cafea. Cu toate astea, când se uită la cerul care se lumina, nu simţi deloc oboseala, ci doar o nelinişte reînnoită. Exista un fel de legătură între Catherine şi Chirurg, pe care el n-o putea înţelege. Un fir invizibil o lega pe femeie de monstru.

– Moore!

Se întoarse spre Rizzoli şi observă imediat tulburarea din ochii ei.

– Tocmai au sunat cei de la Agresiuni sexuale, îl informă ea. Victima noastră e o doamnă foarte ghinionistă.

– Ce vrei să spui?

– În urmă cu două luni, Nina Peyton a fost violată.

Vestea îl luă prin surprindere. Se gândi la paginile goale din agenda victimei. În urmă cu opt săptămâni, încetase să mai scrie în ea. Atunci se oprise brusc viaţa Ninei Peyton.

– S-a întocmit un raport?

– Nu numai un raport, răspunse Rizzoli. S-au colectat şi probe.

– *Două* victime violate? întrerupse Zucker. Să fie aşa de simplu?

– Crezi că violatorul se întoarce să le ucidă?

– Nu cred că e doar întâmplare. 10% dintre violatorii în serie comunică mai târziu cu victimele lor. E modalitatea prin care individul nostru prelungeşte groaza. Asta e obsesia lui.

– Violul e preludiul pentru crimă.

Rizzoli pufni dezgustată.

– Drăguţ.

Brusc, lui Moore îi veni o altă idee.

– Ai spus că s-au colectat probe. S-a făcut analiza probelor luate din vagin?

– Da. Aşteptăm analiza ADN-ului.

– Cine a luat probele? A mers la camera de gardă?

Era aproape sigur că răspunsul avea să fie: Centrul Medical Pilgrim.

Dar Rizzoli clătină din cap:

– Nu a fost la camera de gardă. A mers la Clinica pentru Femei Forest Hills. E chiar pe strada asta.

Pe unul dintre pereţii sălii de aşteptare ai clinicii se afla un poster color cu aparatul genital feminin alături de următoarele cuvinte: „Femeia. O frumuseţe uimitoare". Cu toate că era de acord că trupul femeiesc era o creaţie miraculoasă, când se uită la diagrama atât de explicită, Moore se simţi ca un maniac sexual josnic. Observă că în camera de aşteptare erau câteva femei care îl urmăreau asemenea unor gazele care nu scapă din ochi prădătorul ivit în mijlocul lor. Faptul că era însoţit de Rizzoli nu schimba situaţia; era un mascul străin.

Se simţi mai bine când recepţionera li se adresă în cele din urmă:

– O să vă primească acum. E ultima cameră pe dreapta.

Rizzoli porni înainte pe coridor, trecând pe lângă posterele cu „Zece semne că partenerul tău e agresiv" şi „Cum îţi dai seama că e viol?" Pe măsură ce Moore avansa, se simţea ca şi cum toate păcatele bărbăteşti se lipeau de el, ca nişte pete care îi murdăreau hainele. Rizzoli nu avea habar de toate astea, pentru că se afla pe un teritoriu

familiar. Era într-un spaţiu destinat femeilor. Ciocăni la uşa pe care scria: „Sarah Daly, asistentă medicală".

– Intră!

Femeia care se ridică să-i primească părea tânără şi la modă. Pe sub halatul alb, purta blugi şi un tricou negru, iar frizura băieţească îi scotea în evidenţă ochii negri vioi şi pometii eleganţi. Moore nu se putu abţine să nu se uite la micul cercel auriu din nara stângă. Mare parte din întrevedere, avu impresia că vorbeşte cu cercelul ăla.

– I-am revăzut fişa medicală după ce aţi sunat, le spuse Sarah. Ştiu că şi la poliţie s-a întocmit un dosar.

– L-am citit, răspunse Rizzoli.

– Şi de ce aţi venit aici?

– Nina Peyton a fost atacată azi-noapte, în casa ei. Acum se află într-o situaţie critică.

La început, femeia fu şocată. Apoi se înfurie brusc. Moore văzu asta din tresărirea obrazului şi din scânteierea ochilor.

– *El* a fost?

– El?

– Bărbatul care a violat-o?

– E o posibilitate pe care o luăm în calcul, afirmă Rizzoli. Din nefericire, victima e în comă şi nu poate vorbi.

– Nu-i mai spuneţi *victima*. Are un nume.

Rizzoli tresări, iar Moore îşi dădu seama că femeia se enervase. Întrevederea nu începea prea bine. Zise:

– Doamnă Daly, s-a petrecut un lucru incredibil de brutal şi avem nevoie...

– Nimic nu e incredibil, ripostă Sarah. Nu şi atunci când vorbim despre ceea ce le fac bărbaţii femeilor. Ridică un dosar de pe birou şi i-l înmână. – Fişa ei medicală. În dimineaţa în care a fost violată, a venit la clinica noastră. Eu am văzut-o în ziua aceea.

– Tot dumneavoastră aţi consultat-o?

– Eu am făcut totul. Interogatoriul, examenul pelvian. Am colectat secreţiile vaginale, iar la microscop am văzut că exista spermă. I-am pieptănat părul pubian, i-am tăiat unghiile pentru a colecta probele

necesare care să confirme că a existat viol. I-am dat pastila de a doua zi.

– Nu a mers la camera de gardă a spitalului pentru alte teste?

– Victima unui viol care vine la această clinică e îngrijită din toate punctele de vedere de o singură persoană. Ultimul lucru de care are nevoie e să i se perinde prin faţă o mulţime de necunoscuţi. Aşa că îi iau sânge şi îl trimit la laborator. Dau toate telefoanele necesare la poliţie. Numai dacă aşa doreşte victima.

Moore deschise dosarul şi văzu fişa de informare asupra pacientei. Se găseau acolo data de naştere a Ninei Peyton, adresa, numărul de telefon şi locul de muncă. Trecu la pagina următoare, care era umplută cu un scris mic şi înghesuit. Data primei vizite era 17 mai.

Principala plângere: viol

Istoricul prezentei suferinţe: Femeie albă de 29 de ani crede că a fost violată. Aseară în vreme ce bea ceva la Gramercy Pub s-a simţit ameţită şi-şi aminteşte că a mers la baie. Nu-şi mai aduce aminte nimic din ce s-a întâmplat după...

– S-a trezit acasă în patul ei, reluă Sarah. Nu-şi amintea cum a ajuns acasă. Nu-şi amintea să se fi dezbrăcat. Cu siguranţă nu-şi amintea să-şi fi sfâşiat propria bluză. Dar s-a trezit complet dezbrăcată. Coapsele îi erau acoperite cu un lichid despre care a crezut că era sperma. Avea un ochi umflat şi vânătăi pe ambele încheieturi. A înţeles destul de repede ce i se întâmplase. Şi a reacţionat la fel ca alte victime violate. S-a gândit: „E vina mea. N-ar fi trebuit să fiu aşa de neglijentă". Dar aşa suntem noi, femeile. Se uită ţintă la Moore. Dăm vina pe noi pentru orice, chiar şi atunci când de fapt bărbatul e cel care ne-o trage.

Confruntat cu asemenea furie, nu mai zise nimic. Privi la fişă şi citi rezultatul examenului fizic.

Pacienta e răvăşită, o femeie introvertită care vorbeşte încet. Este neînsoţită şi a venit pe jos de acasă la clinică...

– Tot vorbea despre cheile ei de la maşină, continuă Sarah. Era bătută, avea un ochi închis şi umflat şi nu se putea gândi decât că îşi pierduse cheile de la maşină şi că trebuia să le găsească, altfel nu avea să mai poată ajunge la muncă. Mi-a luat ceva timp până să o scot din starea asta şi să o fac să-mi vorbească. Aveam în faţă o femeie căreia nu i se întâmplase niciodată nimic cu adevărat rău. Era educată, independentă. Era reprezentant de vânzări la Institutul de Cercetare Lawrence. Avea zilnic de-a face cu oamenii. Şi iată că se găsea aici, aproape paralizată, cu obsesia prostească de a-şi găsi cheile de la maşină. În cele din urmă, i-am deschis poşeta, am căutat prin toate buzunarele şi am găsit cheile. Abia după asta a putut să fie atentă la mine şi să spună ce se întâmplase.

– Şi ce a zis?

– Se dusese la Gramercy Pub pe la nouă pentru a se întâlni cu o prietenă. Prietena n-a mai apărut, aşa că Nina a mai stat puţin. A băut un martini, a vorbit cu nişte tipi. Ştiţi, am fost acolo, şi e un loc plin de lume. O femeie se poate simţi în siguranţă. Adăugă cu amărăciune: De parcă *ar exista* vreun loc sigur.

– Îşi mai amintea de bărbatul care o dusese acasă? întrebă Rizzoli. Asta vrem de fapt să ştim.

Sarah o privi.

– Nu vă interesează decât criminalul, nu-i aşa? Şi cei doi poliţişti de la Agresiuni sexuale tot doar despre asta voiau să audă. Infractorul are parte de toată atenţia.

Moore simţi că atmosfera se înfierbântă. Spuse repede:

– Detectivii ne-au informat că nu a putut să facă o descriere.

– Am fost de faţă când au interogat-o. M-a rugat să stau, aşa că am auzit întreaga poveste de două ori. Continuau s-o întrebe cum arăta, dar nu le-a putut spune. Pur şi simplu, nu reuşea să-şi amintească nimic despre el.

Moore se uită pe următoarea pagină a fişei medicale.

– Aţi mai întâlnit-o a doua oară, în iulie. Acum o săptămână.

– A venit să mai facem nişte analize de sânge. Trebuie să treacă şase săptămâni de la contact până să putem vedea dacă testul HIV este pozitiv. Ăsta e cel mai groaznic lucru care se poate întâmpla. Mai întâi eşti violată, apoi descoperi că atacatorul ţi-a transmis o boală mortală.

Pentru femeile astea, sunt şase săptămâni de agonie, în care aşteaptă să vadă dacă au SIDA. Trăiesc întrebându-se dacă inamicul se află în interiorul lor, multiplicându-se în sângele lor. Când se întorc pentru următorul test, trebuie să le îmbărbătez. Şi le jur că le voi suna în clipa în care voi primi rezultatele înapoi.

– Nu faceţi analizele aici?

– Nu. Toate sunt trimise la Laboratoarele Interpath.

Moore dădu şi ultima pagină a dosarului şi văzu foaia cu rezultatele: „Testul HIV: negativ. VDRL BTS (Sifilis): negativ". Fila era extrem de subţire, o copie a unui formular tipizat. „Cele mai importante veşti din viaţa noastră, se gândi, vin adesea pe hârtie dintr-asta subţire. Telegramele. Rezultatele de la examene. Analize de sânge."

Închise dosarul şi-l puse pe birou.

– Când aţi văzut-o pe Nina a doua oară, în ziua în care a venit pentru cel de-al doilea test, cum vi s-a părut?

– Mă întrebaţi dacă era încă traumatizată?

– Nu mă îndoiesc că era.

Răspunsul lui liniştit păru să domolească furia lui Sarah. Asistenta se aşeză, ca şi cum, lipsită de mânie, pierduse o parte din energia vitală. Pentru câteva clipe se gândi la întrebarea lui.

– Când am văzut-o pe Nina a doua oară, părea un cadavru ambulant.

– Cum aşa?

– Stătea pe scaunul pe care e acum doamna Rizzoli şi mi se părea că pot să văd direct prin ea. Era transparentă. De când fusese violată, nu se mai dusese la muncă. Cred că îi venea greu să dea ochii cu oamenii, mai ales cu bărbaţii. Era paralizată de tot felul de fobii ciudate. Îi era frică să bea apă de la robinet sau orice altceva care nu era îmbuteliat. Trebuia să fie o sticlă sau o cutie nedeschisă, ceva în care să nu se poată pune otravă sau droguri. Se temea că bărbaţii care se uitau la ea îşi puteau da seama că fusese violată. Era convinsă că violatorul îi lăsase spermă pe aşternuturi şi pe haine, aşa că petrecea ore întregi în fiecare zi spălând iar şi iar lucrurile. Oricum ar fi fost Nina Peyton înainte, femeia aia era moartă. Cea pe care am văzut-o în locul ei era doar o fantomă.

Vocea i se stinsese şi rămăsese nemişcată, uitându-se spre Rizzoli, văzând de fapt o altă femeie aşezată pe acel scaun. O succesiune de femei, de feţe diferite, de fantome diferite, o paradă de femei rănite.

– A spus cumva că era urmărită? Sau că atacatorul a reapărut în viaţa ei?

– Un violator nu dispare niciodată din viaţa ta. Atât timp cât trăieşti, rămâi proprietatea lui.

Sarah se opri, apoi adăugă cu amărăciune:

– Poate a venit doar să-şi revendice ce-i aparţinea.

NOUĂ

Vikingii nu sacrificau virgine, ci prostituate.

În anul Domnului 922, diplomatul arab ibn Fadlan a fost martorul unui astfel de sacrificiu în sânul poporului pe care îl numea rus. I-a descris ca fiind înalţi şi blonzi, bărbaţi cu un fizic perfect care veneau dinspre Suedia, pe râurile ruseşti, spre pieţele sudice din Kazaria sau spre califate, unde schimbau chihlimbar şi blănuri pe mătăsuri şi argint bizantin. Pe ruta asta comercială, într-un loc numit Bulgar, acolo unde Volga face o cotitură, s-a întâmplat să aibă loc pregătirile pentru călătoria finală spre Valhalla a unui viking de vază mort.

Ibn Fadlan a luat parte la înmormântare.

Vasul bărbatului mort a fost târât până la mal şi aşezat pe piloni de mesteacăn. Pe punte a fost construit un foişor, pe care a fost aşezat un divan acoperit cu brocart grecesc. Cadavrul, care stătuse îngropat timp de zece zile, a fost exhumat.

Spre surpriza lui ibn Fadlan, carnea înnegrită nu mirosea.

Cadavrul proaspăt dezgropat a fost apoi împodobit cu haine elegante: pantaloni şi ciorapi lungi, cizme, o tunică şi un caftan din brocart cu nasturi de aur. L-au aşezat pe salteaua din foişor în capul oaselor, rezemat de perne. În jurul lui, au pus pâine, carne şi ceapă, băuturi alcoolice şi plante cu arome dulci. Au ucis un câine, doi cai, un cocoş şi o găină pe care, de asemenea, le-au pus în foişor, pentru a-i fi de folos în Valhalla.

În cele din urmă, au adus o sclavă.

Vreme de zece zile, cât cadavrul stătuse îngropat în pământ, fata fusese aruncată în desfrâu. Ameţită de băutură, fusese purtată din cort în cort pentru a se oferi fiecărui bărbat din tabără. Stătuse cu

picioarele desfăcute în faţa unui şir lung de bărbaţi care grohăiau asudaţi deasupra ei, corpul ei folosit devenind un rezervor comun în care fusese deversată sperma tuturor membrilor tribului. Aşa a fost murdărită, carnea i-a fost pângărită, iar corpul i-a fost pregătit pentru sacrificiu.

În ziua a zecea, s-a suit pe navă însoţită de o bătrână pe care o numeau Îngerul Morţii. Fata şi-a scos brăţările şi inelele. A băut până s-a îmbătat. Apoi a fost adusă în foişorul unde se afla cadavrul.

Acolo, pe salteaua acoperită cu brocart, a fost iarăşi violată. De şase ori, de şase bărbaţi, corpul ei trecând de la unul la altul ca o bucată de carne. Când au terminat, când bărbaţii au fost satisfăcuţi, fata a fost întinsă lângă cadavrul stăpânului ei. Doi bărbaţi au ţinut-o de picioare, alţi doi de mâini, iar Îngerul Morţii i-a înfăşurat o sfoară în jurul gâtului. În vreme ce bărbaţii trăgeau, întânzind bine sfoara, Îngerul Morţii şi-a ridicat pumnalul cu lama lată şi l-a implântat în pieptul fetei.

Lama cobora iar şi iar, împroşcând cu sânge la fel cum bărbaţii grohăiseră şi-o împroşcaseră cu spermă, pumnalul reîntruchipând violul de mai devreme, metalul ascuţit pătrunzând carnea moale.

Un obicei brutal care aducea, odată cu lovitura de pe urmă, extazul morţii.

*

– A trebuit să i se facă transfuzie cu o cantitate mare de sânge şi cu plasmă proaspăt congelată, zise Catherine. Tensiunea e stabilă, dar e inconştientă, şi am conectat-o la aparate ca să poată respira. Va trebui să aveţi răbdare, domnule detectiv. Şi să speraţi că se va trezi.

Catherine şi detectivul Darren Crowe stăteau în faţa salonului de la Terapie intensivă unde se afla Nina Peyton şi priveau cele trei linii care brăzdau cardiograful. Când pacienta fusese scoasă din sala de operaţie, Crowe se înfiinţase în faţa uşii. O urmase la Reanimare, şi apoi în salonul unde fusese transferată. Rolul lui nu era doar de a o apăra; abia aştepta să-i ia o declaraţie pacientei, iar în ultimele ceasuri devenise o adevărată pacoste, cerând din oră în oră să i se dea un raport privind progresele pe care le făcea, învârtindu-se necontenit prin faţa salonului.

Încă o dată, puse aceeaşi întrebare pe care o repetase toată dimineaţa:

– Va trăi?

– Tot ce vă pot spune e că semnele ei vitale sunt stabile.

– Când o să pot vorbi cu ea?

Catherine oftă obosită.

– Se pare că nu înţelegeţi în ce situaţie critică se află. Înainte de a ajunge aici, a pierdut mai mult de o treime din cantitatea normală de sânge. E posibil ca şi la nivelul creierului sângele să nu fi circulat. Când şi dacă va redeveni conştientă, există şansa să nu-şi amintească nimic.

Crowe privi prin peretele de sticlă.

– Atunci nu ne foloseşte la nimic.

Catherine se uita la el cu o greaţă crescândă. Nici măcar o dată nu se arătase îngrijorat de starea Ninei Peyton, decât în calitate de martor, decât ca o persoană pe care o putea folosi. Toată dimineaţa, nici măcar o dată, nu-i spusese pe nume. O numise doar *victima* sau *martorul*. Cea la care se uita nu era o femeie, ci doar o cale prin care atingea un scop.

– Când va fi mutată de la Terapie intensivă? o întrebă pe Catherine.

– E prea devreme să ne punem întrebarea asta.

– Va putea fi transferată într-o rezervă? Dacă ţinem uşa închisă, restricţionăm accesul personalului, atunci nimeni nu va afla că nu poate vorbi.

Catherine ştia exact ce voia să spună.

– Nu voi permite ca pacienta mea să fie folosită drept momeală. Trebuie să rămână aici sub observaţie permanentă. Vedeţi liniile alea de pe monitor? Sunt pentru EKG, tensiunea venoasă centrală şi pentru tensiunea arterială. Trebuie să pot controla fiecare schimbare care poate interveni. Aici e singurul loc unde pot face asta.

– Câte femei am putea salva dacă îl oprim acum? V-aţi gândit la asta? Dintre toţi oamenii, dr. Cordell, *dumneavoastră* ştiţi cel mai bine prin ce au trecut femeile astea.

Îngheţă de furie. O lovise în punctul cel mai sensibil. Ceea ce îi făcuse Andrew Capra era aşa de personal, de intim, încât nu putuse vorbi despre răul ăsta nici măcar cu tatăl ei. Detectivul Crowe îi deschisese rana.

– Ăsta ar putea fi singurul mod în care l-am putea prinde, continuă Crowe.

– Asta e cea mai bună soluţie pe care o puteţi găsi? Să vă folosţi de o femeie aflată în comă? Să puneţi în pericol ceilalţi pacienţi ai spitalului, invitând un criminal să vină aici?

– Ce vă face să credeţi că nu e deja aici? o repezi Crowe şi plecă de lângă ea.

„Deja aici." Catherine nu se putu abţine să nu se uite împrejur. Văzu asistentele forfotind printre pacienţi. Un grup de studenţi rezidenţi la chirurgie stăteau adunaţi lângă monitoare. O asistentă care se ocupa de flebotomii îşi ducea tava cu flacoanele cu sânge şi seringile. Câţi oameni veneau şi plecau din spital în fiecare zi? Pe câţi dintre ei îi cunoştea cu adevărat? Pe nici unul. Măcar atât învăţase de la Andrew Capra: că niciodată nu putea şti cu adevărat ce se ascunde în inima oamenilor.

Şefa de secţie o anunţă:

– Dr. Cordell, la telefon.

Catherine se duse până la postul asistentelor şi ridică receptorul.

Era Moore.

– Am auzit că ai scos-o la capăt.

– Da, e încă în viaţă, se răsti. Şi nu, nu vorbeşte încă.

Urmă o pauză.

– Înţeleg că nu e tocmai momentul potrivit să vorbim.

Catherine se aşeză pe un scaun.

– Îmi pare rău. Tocmai am vorbit cu detectivul Crowe, şi nu sunt în toane prea bune.

– Se pare că ăsta e efectul pe care-l are asupra femeilor.

Amândoi râseră, obosiţi, iar asta topi orice urmă de ostilitate dintre ei.

– Cum mai stau lucrurile, Catherine?

– Am avut nişte momente înspăimântătoare, dar cred că i-am stabilizat starea.

– Nu, vreau să spun cu *tine!* Eşti bine?

Nu era o simplă întrebare adresată din politeţe; îi sesiză îngrijorarea din voce şi nu ştiu ce să răspundă. Simţea doar că era bine să fii conştient de faptul că cineva ţine la tine. Vorbele lui o făcură să roşească.

– Nu te duci acasă, da? continuă el. Nu înainte să fie schimbate încuietorile.

– Mă enervează la culme! Mi-a răpit şi singurul loc în care mă simţeam în siguranţă.

– Îl vom face iarăşi sigur. O să am grijă să trimit un lăcătuş acolo.

– Sâmbăta? Eşti un funcţionar cum rar găseşti.

– Nu. Dar am câţiva oameni de încredere.

Se lăsă pe spate, simţindu-se eliberată de povara care-i apăsase pe umeri. În jurul ei, toată secţia fremăta, dar atenţia îi era concentrată asupra bărbatului a cărui voce o alina acum, dându-i încredere.

– Dar tu cum te simţi? îl iscodi.

– Mă tem că ziua mea abia începe.

Urmă o pauză în care el se întoarse să răspundă cuiva, ceva legat de o dovadă ce trebuia pusă în pungă. Se mai auzeau şi alte voci pe fundal. Şi-l închipui în dormitorul Ninei Peyton, cu toate dovezile groazei în jurul lui. Cu toate astea, vocea lui era liniştită şi calmă.

– O să mă suni în clipa în care se trezeşte? o întrebă Moore.

– Detectivul Crowe se învârte pe-aici ca un vultur. Sunt convinsă că el o să afle înaintea mea.

– Crezi că se *va* trezi?

– Sincer? zise Catherine. Nu ştiu. Îi tot repet asta detectivului Crowe, dar nu vrea să mă creadă.

– Doctore Cordell?

Asistenta Ninei Peyton o striga din salon. Glasul ei o puse în alertă imediat pe Catherine.

– Ce s-a întâmplat?

– Trebuie să veniţi să vă uitaţi la asta.

– E ceva în neregulă? îl auzi pe Moore la telefon.

– Un moment. Mă duc să verific.

Lăsă receptorul jos şi se duse în salon.

– O curăţam cu o cârpă udă, o informă asistenta. Au adus-o din sala de operaţie cu sânge închegat pe ea. Când am întors-o pe-o parte, am văzut ceva. E pe coapsa stângă.

– Arată-mi!

Asistenta apucă umărul şi şoldul pacientei şi o întoarse pe-o parte.

– Acolo, rosti încet.

Frica o ţintui pe Catherine locului. Se uită la mesajul vesel care fusese scris cu o carioca neagră pe pielea Ninei Peyton.

LA MULŢI ANI! ÎŢI PLACE CADOUL MEU?

Moore o găsi la cantina spitalului. Stătea la o masă din colţ, cu spatele la perete, în poziţia cuiva care se ştie ameninţat şi care vrea să preîntâmpine un eventual atac. Încă mai purta halatul chirurgical şi avea părul prins într-o coadă de cal, care îi scotea în evidenţă trăsăturile extrem de ascuţite, faţa nemachiată şi ochii scânteietori. Era probabil la fel de obosită ca el, dar frica o pusese în gardă, aşa că, în timp ce se uita la el apropiindu-se de masă, semăna cu o pisică sălbatică. În faţă avea o ceaşcă de cafea pe jumătate goală. „Oare câte cești de cafea a băut până acum?“ se întrebă el când văzu cum tremură când luă ceaşca. Mâna acestei femei înspăimântate nu mai semăna deloc cu mâna sigură a unui chirurg.

Se aşeză în faţa ei la masă.

– O să ai o maşină de poliţie parcată în faţa casei toată noaptea. Ai primit noile chei?

Dădu din cap.

– Mi le-a adus lăcătuşul. Mi-a zis că a pus un lacăt Rolls-Royce.

– O să fii bine, Catherine.

Femeia îşi coborî privirea.

– Mesajul ăla era pentru mine.

– N-avem de unde să ştim asta.

– Ieri a fost ziua mea. A ştiut. Şi a ştiut şi că eram de gardă.

– Asta în cazul în care el a scris asta.

– Nu mă prosti în faţă! *Ştii* că el a fost.

După o pauză, Moore încuviinţă. Era deja după-amiaza târziu, iar majoritatea meselor erau libere. Dincolo de tejghea, angajaţii de la cantină curăţau cratiţele, iar aburii se ridicau în coloane subţiri. O casieriţă desfăcu un fişic nou, iar monedele căzură cu zgomot în sertarul casei.

– Dar în biroul meu? vru ea să ştie.

– N-a lăsat nici o amprentă.

– Deci nu aveţi nimic cu care să-l prindeţi.

– Nu avem nimic, recunoscu Moore.

– Intră şi iese din viaţa mea ca o fantomă. Nu-l vede nimeni. Nu ştie nimeni cum arată. Aş putea pune grilaje la toate ferestrele, şi tot mi-ar fi frică să pun capul pe pernă.

– Nu trebuie să mergi acasă. O să te duc la un hotel.

– Nu contează unde mă ascund. Va şti unde sunt. Dintr-un motiv sau altul, m-a ales pe mine. Mi-a spus că eu urmez.

– Nu cred. Ar fi o mişcare extrem de proastă din partea lui să îşi prevină următoarea victimă. Chirurgul nu e prost.

– De ce a luat legătura cu mine? De ce îmi lasă mesaje pe...

Înghiţi cu greu.

– E posibil să ne provoace pe *noi*. Poate e un mod de a-şi bate joc de poliţie.

– Atunci nenorocitul ar fi trebuit să vă scrie *vouă!*

Vorbise atât de tare, încât o asistentă care îşi turna cafea se întoarse şi o privi.

Catherine se îmbujoră şi se ridică în picioare. Se făcuse de râs cu ieşirea asta, aşa că tăcu până când părăsiră spitalul. Moore ar fi vrut s-o ia de mână, dar se gândi că ea avea să se ferească imaginându-şi că face acest gest din milă. Mai presus de orice, nu voia ca ea să creadă că o priveşte cu superioritate. Mai mult decât oricare altă femeie pe care o cunoscuse, ea îi impunea respect.

În vreme ce stătea în maşină, îi spuse încet:

– Mi-am pierdut cumpătul. Îmi pare rău.

– Având în vedere situaţia, i s-ar fi putut întâmpla oricui.

– Ţie nu.

Îi zâmbi ironic.

– Bineînţeles că eu nu-mi pierd niciodată cumpătul.

– Da, am observat.

„Şi ce înseamnă asta?“ se întrebă în vreme ce conducea spre Back Bay. Că îl credea imun la frământările care mişcă inima unui om normal? De când logica realistă era sinonimă cu lipsa sentimentelor? Ştia că pentru colegi era Sfântul Thomas cel Senin. Omul la care apelezi când se complică lucrurile şi ai nevoie de o voce calmă. Nu-l cunoşteau pe celălalt Thomas Moore, bărbatul care, în fiecare noapte, se aşeza în faţa dulapului soţiei pentru a inhala parfumul vag al hainelor ei. Nu vedeau decât masca pe care îi lăsa s-o vadă.

Catherine rosti cu o urmă de resemnare:

– Ţie îţi vine uşor să fii calm în situaţia asta. Nu de tine e obsedat.

– Să încercăm să vedem lucrurile logic...

– Să mă gândesc la propria moarte? *Bineînţeles* că pot fi logică.

– Chirurgul şi-a fixat un tipar cu care se simte în largul lui. Atacă noaptea, nu în timpul zilei. În fond, e un laş, incapabil să înfrunte o femeie pe picior de egalitate. Vrea ca prada să fie vulnerabilă. În pat, adormită. Incapabilă să riposteze.

– Deci ar trebui să nu mai dorm? Ce soluţie simplă!

– Vreau să spun că va evita să atace în timpul zilei, când victima se poate apăra. Lucrurile se schimbă după lăsarea serii.

Opri în faţa blocului ei. Chiar dacă îi lipsea eleganţa clădirilor vechi din cărămidă de pe Commonwealh Avenue, clădirea avea avantajul unui garaj închis şi bine luminat. Ca să ai acces la intrarea din faţă, aveai nevoie atât de o cheie, cât şi de un cod de siguranţă.

Pătrunseră într-un hol decorat cu oglinzi şi pardosit cu marmură. Elegant, dar lipsit de viaţă. Rece. Un lift îngrozitor de tăcut îi duse până la etajul al doilea.

Ajunşi la uşa apartamentului, ea ezită cu noua cheie în mână.

– Pot să intru şi să arunc o privire înainte, dacă asta te face să te simţi mai bine.

Păru să ia propunerea lui ca pe un afront personal. Drept răspuns, băgă cheia în broască, deschise uşa şi intră. Era ca şi cum ar fi vrut să-şi demonstreze că nu Chirurgul era cel care câştigase. Că încă îşi mai putea controla viaţa.

– Ce-ar fi să luăm camerele la rând, îi propuse, să ne asigurăm că n-a fost nimic deranjat.

Fu de acord.

Intrară împreună în camera de zi, în bucătărie şi, în cele din urmă, în dormitor. Catherine ştia că Chirurgul luase suvenire de la celelalte femei, aşa că se uită cu grijă în cutia cu bijuterii, în sertarele şifonierului, căutând ceva care să indice prezenţa unui intrus. Moore rămase în uşă privind-o cum caută printre bluze, pulovere şi lenjerie. Brusc îi reveni în minte imaginea tulburătoare a hainelor unei alte femei, cu siguranţă nu la fel de elegante, împachetate într-o valiză. Îşi aminti un pulover gri şi o bluză roz pal. O cămaşă de noapte din bumbac imprimată cu albăstrele. Nimic nou, nimic scump. De ce nu-i cumpărase niciodată ceva extravagant lui Mary? Pentru ce făceau

economii? În nici un caz pentru a plăti doctorii, notele de plată pentru îngrijire şi terapeuţii.

Se întoarse din uşa dormitorului şi merse în camera de zi, unde se aşeză pe canapea. Razele soarelui de după-amiază intrau prin fereastră, căzându-i drept pe chip. Se frecă la ochi şi-şi lăsă capul în mâini, copleşit de remuşcări pentru că nu se gândise deloc la Mary în acea zi. Îi era ruşine din cauza asta. Se simţi şi mai vinovat când ridică privirea şi o văzu pe Catherine, care îi alungă toate gândurile legate de Mary. Îşi zise că ea era cea mai frumoasă şi cea mai curajoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

– Nu lipseşte nimic, îl informă. Din câte pot să-mi dau seama.

– Eşti sigură că vrei să rămâi aici? Aş fi încântat să te duc la un hotel.

Catherine se duse până la fereastră şi se uită afară, lumina aurie a soarelui încadrându-i profilul.

– Mi-am petrecut ultimii doi ani temându-mă. M-am ferit de lumea de afară încuindu-mă în casă. Nu am făcut altceva decât să verific ce se ascunde în spatele uşilor sau în dulapuri. M-am săturat. Îl privi. Îmi vreau viaţa înapoi. De data asta, n-am să-l las să câştige.

Spusese: „De data asta" ca şi cum era o bătălie dintr-un război mult mai lung. Ca şi cum Chirurgul şi Andrew Capra se uneau într-o singură creatură, pe care o stăpânise în urmă cu doi ani, dar pe care n-o învinsese cu adevărat. Capra. Chirurgul. Două capete ale aceluiaşi monstru.

– Ai spus că o maşină a poliţiei va sta toată noaptea afară, îi reaminti ea.

– O să stea.

– Garantezi tu?

– Bineînţeles.

Catherine respiră adânc şi îi zâmbi curajoasă.

– Atunci nu am de ce să mă tem, nu-i aşa? murmură ea.

Tot vina fusese cea care-l îndemnase să se îndrepte înspre Newton, în loc să se ducă direct acasă. Fusese uimit de cum reacţionase în prezenţa doctoriţei Cordell şi era tulburat de modul în care aceasta îi pusese stăpânire pe gânduri. Timp de un an şi jumătate, de când murise Mary, dusese o viaţă de pustnic, nefiind câtuşi de puţin interesat

de femei, pentru că suferința îi amorțise dorința. Acum nu știa cum să se descurce cu scânteia nou apărută. Știa doar că, în asemenea circusmtanțe, nu se cuvenea să simtă așa ceva. În plus, o și trăda pe femeia pe care o iubea.

Așa că merse în Newton ca să îndrepte lucrurile. Ca să-și liniștească oarecum conștiința.

Când intră în curtea din față și zăvorî poarta în spatele lui, avea în mână un buchet de margarete. „E ca și cum aș duce castraveți grădinarului", se gândi, uitându-se la grădina din jur, care era lăsată pradă umbrelor serii. De fiecare dată când venea în vizită, i se părea că erau din ce în ce mai multe flori înghesuite în acel loc strâmt. Vițele de zorele și de trandafiri se înălțaseră pe zidul casei, încât părea că grădina se extinde și spre cer. Aproape că se simțea rușinat cu darul ăsta modest pe care i-l aducea. Dar margaretele erau preferatele lui Mary, iar pentru el devenise un obicei să le cumpere de la florărie. Ei îi plăcea simplitatea lor plină de viață, iubea petalele albe care înconjurau soarele de culoarea lămâii. Era înnebunită după parfumul lor – nu dulceag și grețos ca al altor flori, ci un pic pișcător. În sensul bun al cuvântului. Îi plăcea foarte mult că se înmulțeau oriunde, în sălbăticie sau la marginea drumului, demonstrând că frumusețea autentică este spontană și de nestăpânit.

Sună la ușă. În clipa următoare, ușa se deschise larg. Femeia din prag semăna așa de mult cu Mary, încât imediat inima îi fu copleșită de durerea care îi era atât de familară. Rose Connely avea aceiași ochi albaștri și aceiași obraji rotunzi ca ai fiicei ei și, deși avea părul grizonat, iar vârsta își lăsase urmele pe fața ei, nu exista nici o urmă de îndoială că era mama lui Mary.

– Ce mult mă bucur să te văd, Thomas, îl întâmpină ea. N-ai mai trecut pe-aici în ultima vreme.

– Îmi pare rău, Rose. Nu prea am avut timp. Nici măcar nu știu ce zi e azi.

– Am urmărit cazul la televizor. În ce încurcătură ești băgat!

Intră în casă și-i înmână margaretele.

– Dacă mai aveai nevoie de alte flori, spuse el strâmbându-se.

– Niciodată nu ai destule flori. Și știi cât de tare îmi plac margaretele. Vrei niște ceai cu gheață?

– Da, mulțumesc.

Se aşezară în camera de zi ca să-şi bea ceaiul. Era dulce, şi îi amintea de locurile însorite din California de Sud, de unde era Rose. Nu semăna deloc cu ceaiul amărui cu care crescuse el în New England. Camera era şi ea plăcută, complet demodată comparabil cu standardele din Boston. Creton şi bibelouri peste tot. Dar cât de mult îi amintea de Mary! Îi simţea prezenţa pretutindeni. Pe pereţi erau atârnate fotografii cu ea. Pe rafturile bibliotecii, stăteau frumos aşezate trofeele ei câştigate la înot. În camera de zi se găsea pianul ei din copilărie. Fantoma acelui copil era încă acolo unde crescuse. Şi mai era şi Rose, cea care întreţinea flacăra, cea care semăna atât de mult cu fiica ei, încât câteodată Moore avea impresia că o vede pe Mary privind prin ochii albaştri ai lui Rose.

– Pari obosit, îi spuse.

– Da?

– N-ai mai fost în vacanţă, nu-i aşa?

– M-au chemat înapoi. Eram deja în maşină în drum spre Maine. Aveam undiţele împachetate. Îmi cumpărasem şi o cutie nouă cu ustensile. Oftă. Îmi e dor de lac. E singurul lucru pe care l-am aşteptat cu sufletul la gură tot anul.

Era singurul lucru pe care abia îl aştepta şi Mary. Se uită la trofeele câştigate la înot de pe raftul bibliotecii. Mary era o mică sirenă robustă care ar fi putut să trăiască bucuroasă în apă dacă s-ar fi născut cu branhii. Îşi aminti cât de graţios şi de puternic înotase odată în lac. Îşi aminti că aceleaşi braţe se transformaseră în nişte beţe la spital.

– După ce o să rezolvi cazul, zise Rose, ai putea să te duci la lac.

– Nu ştiu dacă se va rezolva.

– Nu-ţi stă în fire să vorbeşti aşa. Să fii atât de descurajat.

– Asta e o crimă diferită, Rose. E comisă de cineva pe care nu-l pot înţelege.

– Tu reuşeşti întotdeauna.

– Întotdeauna?

Clătină din cap şi surâse.

– Ai prea multă încredere în mine.

– Aşa spunea Mary. Îi plăcea să se laude cu tine, ştii? „El descoperă întotdeauna vinovatul."

– Dar cu ce preţ? se întrebă, iar zâmbetul îi pieri de pe buze.

Îşi aduse aminte de toate nopţile petrecute la locul crimei, de toate cinele pierdute, de weekendurile când se gândea la problemele de la serviciu. Iar Mary era acolo, aşteptând răbdătoare să-i acorde puţină atenţie. „Dacă aş putea să retrăiesc o singură zi, aş petrece fiecare minut cu tine. Te-aş ţine în braţe în pat. Ţi-aş şopti secrete între aşternuturile calde."

Dar Dumnezeu nu oferă astfel de şanse.

– Era aşa mândră de tine, continuă Rose.

– Şi eu am fost mândru de ea.

– Aţi petrecut împreună douăzeci de ani fericiţi. E mai mult decât pot spera o grămadă de oameni.

– Eu sunt lacom, Rose. Voiam mai mult.

– Şi eşti furios pentru că nu ai obţinut asta.

– Da, bănuiesc că sunt. Sunt furios pentru că tocmai ea a trebuit să aibă anevrismul ăla. Că tocmai ea nu a putut fi salvată. Sunt supărat pentru că... Se opri şi oftă adânc. Îmi pare rău. E greu. Totul mi se pare atât de greu zilele astea.

– Pentru amândoi e, îl încurajă femeia cu blândeţe.

Se priviră în tăcere. Bineînţeles că pentru văduva Rose care îşi pierduse singurul copil, era şi mai greu. Se întrebă dacă avea să-l ierte în cazul în care ar fi vrut să se recăsătorească vreodată. Avea să-l considere un act de trădare? Ca un fel de îngropare a amintirii fiicei ei într-un mormânt şi mai adânc?

Brusc îşi dădu seama că nu o mai putea privi în ochi şi îşi feri vinovat privirea. Resimţea vina de mai devreme, când se uitase la Catherine Cordell şi simţise fără urmă de tăgadă că o doreşte.

Puse jos paharul gol şi se ridică în picioare.

– Trebuie să plec.

– Te întorci deja la lucru?

– Până nu-l prindem nu ne putem opri.

Rose conduse până la uşă şi îl urmări traversând grădina mică spre poarta din faţă. El se întoarse şi o sfătui:

– Încuie uşile, Rose.

– Of, mereu îmi spui asta!

– Şi întotdeauna vorbesc serios.

Îi făcu cu mâna şi se îndepărtă zicându-şi: „În seara asta mai mult decât oricând".

*

„Direcţia în care mergem depinde de ce ştim, şi ce ştim depinde de direcţia în care mergem."

Replica asta îi stăruia enervant în minte lui Jane Rizzoli ca un cântec din copilărie, în timp ce se uita la harta Bostonului prinsă în piuneze pe un panou mare de plută de pe unul dintre pereţii apartamentului ei. Atârnase harta a doua zi după ce fusese descoperit cadavrul Elenei Ortiz. Pe măsură ce investigaţia înainta, fixase din ce în ce mai multe piuneze colorate pe hartă. Erau trei culori diferite care reprezentau trei femei diferite. Alb pentru Elena Ortiz. Albastru pentru Diana Sterling. Verde pentru Nina Peyton. Fiecare culoare marca o locaţie cunoscută din sfera de activitate a fiecărei femei. Locuinţa ei, locul de muncă. Casele prietenilor apropiaţi sau ale rudelor. Spitalul la care fusese. Pe scurt, habitatul prăzii. Cândva, în cursul activităţilor zilnice, lumea fiecărei femei se intersectase cu lumea Chirurgului.

„Direcţia în care mergem depinde de ce ştim, şi ce ştim depinde de direcţia în care mergem."

„Şi pe unde merge Chirurgul? se întrebă. Din ce e alcătuită lumea *lui?*"

Luă cina compusă dintr-un sendviş cu ton şi cartofi prăjiţi, la care se adăuga şi o bere. În timp ce mesteca, analiza harta pe care o atârnase pe peretele de lângă masa pe care mânca, aşa că, în fiecare dimineaţă, când îşi bea cafeaua, în fiecare seară, când cina – asta dacă ajungea acasă la ora cinei –, se trezea uitându-se la piunezele colorate. În vreme ce alte femei îşi lipeau ilustraţii cu flori, cu peisaje drăguţe sau postere din filme, ea se uita la o hartă a morţii, trasând drumurile unor victime decedate.

Viaţa ei se rezuma doar la mâncat, dormit şi muncă. Locuia în acel apartament de trei ani, dar avea foarte puţine decoraţiuni pe pereţi. Nu avea plante (când să le ude?), nici bibelouri tâmpite şi nici măcar draperii. Avea doar nişte jaluzele veneţiene la ferestre. La fel ca viaţa ei, casa era consacrată muncii. Ştiuse că voia să se facă poliţistă de la doisprezece ani, când, de Ziua Carierei, la şcoala lor venise o femeie detectiv. Mai întâi ascultaseră o asistentă şi un avocat, apoi un brutar şi un inginer. Copiii deveniseră din ce în ce mai agitaţi. Bucăţi de gumă şi hârtii scuipate începuseră să zboare prin

începere. Atunci s-a ridicat femeia polițist cu arma prinsă în tocul lipit de talie, și toată clasa a amuțit.

Rizzoli nu a uitat asta niciodată. Nu a uitat niciodată cum au privit băieții cu respect o *femeie*.

Acum ea era femeia polițist, însă, chiar dacă le trezea respect băieților de doisprezece ani, bărbații adulți o ignorau adesea.

Strategia ei era să fie cea mai bună, să-i depășească, să-i umilească. Așa că iat-o lucrând chiar și în timpul cinei. Crimă și sendvișuri cu ton. Luă o gură de bere, apoi se lăsă pe spate, uitându-se la hartă. Era destul de înspăimântător să privești o hartă a morții care delimita zonele în care trăiseră victimele, locurile care fuseseră importante pentru ele. La întâlnirea care avusese loc cu o zi în urmă, psihologul criminalist Zucker le oferise o serie de termeni de specialitate. Puncte de sprijin. Noduri de activitate. Ținte surogat. Ei bine, nu avea nevoie de noțiunile sofisticate ale doctorului Zucker sau de un program pe calculator care să-i spună la ce se uita și cum trebuia să interpreteze harta. Privi țintă planșa și-și imagină o savană plină cu prăzi. Piunezele colorate desemnau universurile personale ale celor trei gazele ghinioniste. Diana Sterling își avea teritoriul în nord, în Back Bay și Beacon Hill. Elena Ortiz în South End. Nina Peyton spre sud-vest, în suburbia din Jamaica Plain. Trei habitate ferite care nu se suprapuneau în nici un fel.

„Dar habitatul tău unde e?"

Încercă să privească orașul prin ochii lui. Văzu canioanele cu zgârie-nori. Parcurile verzi ca niște pășuni îngrijite. Cărări pe care treceau turmele de prăzi fără să știe că sunt urmărite de un vânător. Un prădător migrator care a ucis atât în locuri, cât și în timpuri diferite.

Telefonul sună, și ea se sperie, răsturnând sticla de bere. „La dracu'!" Luă niște prosoape de hârtie și tamponă berea vărsată în timp ce ridică receptorul.

– Rizzoli.

– Bună! Janie?

– Da. Bună, mama.

– Nu ai mai dat nici un semn de viață.

– Ăă?

– Te-am sunat acum câteva zile. Mi-ai zis c-o să mă suni tu, și n-ai făcut-o.

– Am uitat. Sunt prinsă până peste cap cu munca.

– Săptămâna viitoare vine Frankie acasă. Nu e minunat?

– Ba da. Oftă. E minunat.

– Îţi vezi fratele o dată la un an. N-ai putea să te bucuri şi tu mai mult?

– Mamă, sunt obosită. Cazul ăsta îmi ocupă tot timpul.

– L-a prins poliţia?

– *Eu* sunt poliţia.

– Ştii ce vreau să spun.

Da, ştia. Probabil că mama ei şi-o închipuia pe micuţa Janie răspunzând la telefon şi aducând cafele tuturor acelor poliţişti importanţi – *bărbaţi.*

– Vii la cină, da? o iscodi mama ei, sărind peste subiect. Vinerea viitoare.

– Nu ştiu sigur. Depinde de evoluţia cazului.

– Of, poţi face un efort pentru fratele tău.

– Dacă lucrurile se complică, s-ar putea să amân pentru altă dată.

– Nu există altă dată. Mike a fost deja de acord să vină vineri.

„Bineînţeles. Hai să ne agităm de dragul lui Mike."

– Janie?

– Da, mamă. Vineri.

Închise telefonul, stomacul forfotindu-i din cauza furiei neconsumate, o senzaţie atât de familiară. Doamne, oare cum supravieţuise copilăriei?

Îşi luă berea şi bău cele câteva picături care nu se vărsaseră. Se uită iarăşi la hartă. În momentul ăla, cel mai important lucru pentru ea era să-l prindă pe Chirurg. Toţi anii în care fusese sora nebăgată în seamă, fata banală o ajutară să-şi focalizeze toată furia asupra *lui.*

„Cine eşti? Unde eşti?"

Preţ de o clipă privi harta. Se gândi. Apoi ridică pachetul cu piuneze şi alese o culoare nouă. Roşu. Înfipse una roşie pe Commonwealth Avenue şi o alta pe Centrul Medical Pilgrim, în South End.

Roşul marca habitatul lui Catherine Cordell. Se intersecta atât cu zona Dianei Sterling, cât şi cu a Elenei Ortiz. Cordell era numitorul comun. Ea se mişca prin lumea ambelor victime.

„Iar acum viaţa celei de-a treia victime, Nina Peyton, e în mâinile ei."

ZECE

Chiar şi lunea după-amiaza, Gramercy Pub era plin de oameni. Era şapte seara, iar angajaţii singuri abia scăpaţi de la serviciu erau deja în oraş, dornici să se relaxeze. Ăsta era parcul lor de distracţii.

Rizzoli stătea la o masă de lângă intrare şi simţea câte o adiere de aer fierbinte de afară de fiecare dată când uşa se deschidea pentru a face loc unui alt bărbat elegant îmbrăcat după standardele revistei *GQ,* sau unei Barbie în costum, cu tocuri de şapte centimetri. Rizzoli era îmbrăcată ca de obicei în costumul ei fără formă compus din sacou şi pantaloni şi se simţea ca o supraveghetoare de şcoală. Văzu două femei intrând, unduindu-se ca nişte pisici, lăsând în urmă dâre amestecate de parfum. Rizzoli nu se dădea niciodată cu parfum. Avea un ruj pe care-l aruncase pe undeva în dulapul din baie alături de un rimel, care se uscase probabil, şi de o cutie de fond de ten cremă Dewy Satin. Le cumpărase în urmă cu cinci ani dintr-un magazin de cosmetice, gândindu-se că, poate, vreodată, ajutată şi de imaginaţie, avea să arate ca Elizabeth Hurley. Vânzătoarea îi aplicase cremă pe faţă şi o pudrase, îi trasase contururi şi o machiase, iar când terminase, îi înmânase triumfătoare oglinda, spunându-i: „Ce părere aveţi despre noua dumneavoastră înfăţişare?"

Uitându-se la propria imagine, singurul lucru la care se gândise era că o ura pe Elizabeth Hurley pentru că le dădea femeilor speranţe false. Adevărul crud era că există femei care nu aveau să fie niciodată frumoase, iar ea se număra printre ele.

Aşadar, stătea acolo neobservată de nimeni şi-şi bea berea de ghimbir uitându-se cum, uşor-uşor, barul se umplea cu oameni. Era aglomeraţie şi gălăgie, lumea sporovăia, cuburile de gheţă se

ciocneau de pahare, râsetele se auzeau puţin cam prea tare şi erau uşor prea forţate.

Se ridică şi se duse la bar. Acolo îşi flutură insigna în faţa barmanului şi-i zise:

– Am câteva întrebări.

El abia dacă se uită la insigna ei, preocupat să încaseze contravaloarea unei băuturi.

– Bine, dă-i drumu'!

– Îţi aduci aminte s-o fi văzut pe femeia asta pe-aici?

Rizzoli puse pe tejghea o fotografie de-a Ninei Peyton.

– Da, şi nu eşti prima poliţistă care mă întreabă despre ea. Acu' o lună, sau cam aşa ceva, m-a mai întrebat o altă femeie.

– De la Departamentul de agresiuni sexuale?

– Cred că da. A vrut să ştie dacă am văzut pe cineva încercând să o agaţe pe femeia din poză.

– Şi ai văzut?

Ridică din umeri.

– Aici, toată lumea e la agăţat. Nimeni nu ţine socoteala.

– Dar îţi aminteşti să o fi văzut pe femeia asta? O cheamă Nina Peyton.

– Am văzut-o de câteva ori. Nu ştiam cum o cheamă. N-a mai venit de ceva vreme.

– Ştii de ce?

– Nu.

Luă o cârpă şi începu să şteargă tejgheaua, fără să-i mai acorde nici o atenţie.

– O să-ţi spun eu de ce, îi trânti Rizzoli, devenind furioasă şi ridicând vocea. Pentru că un nenorocit a avut chef să se distreze puţin. Aşa că a venit aici să vâneze o victimă. S-a uitat în jur, a văzut-o pe Nina Peyton şi s-a gândit: „Uite o păsărică drăguţă". Cu siguranţă n-a văzut o persoană când s-a uitat la ea. Nu a văzut decât un lucru de care se putea folosi, iar mai apoi şi să-l arunce.

– Ştii ce, nu trebuie să-mi spui mie asta.

– Ba da, trebuie! Iar tu trebuie să asculţi, pentru că asta s-a întâmplat chiar sub nasul tău, iar tu ai ales să nu vezi. Un nenorocit strecoară un drog în băutura unei femei. Curând, ei i se face rău şi se

duce la baie. Nenorocitul o ia de braţ şi o conduce afară. Iar tu nu ai văzut *nimic* din toate astea?

– Nu, ripostă el. *N-am văzut.*

În bar se făcu linişte. Observă că oamenii se uitau la ea. Fără să mai scoată o vorbă, Rizzoli se întoarse la masă.

O clipă mai târziu, larma reîncepu.

De la masa ei, îl privi pe barman înmânând două pahare cu whisky unui bărbat care oferi unul dintre ele unei femei. Se uită împrejur şi văzu oameni care duceau paharele la gură şi lingeau sarea servită cu margarita în timp ce alţii dădeau pe gât paharele de votcă, tequila şi bere.

Şi îi văzu bărbaţi uitându-se la femei. Îşi bău berea de ghimbir; simţi cum i se face rău, nu de la alcool, ci din cauza furiei. Ea, femeia singură din colţ, îşi putea da foarte bine seama ce fel de loc era ăsta. O dugheană strălucitoare în care se adunau prăzile şi prădătorii.

Îi sună pagerul. Era Barry Frost.

– Ce e cu zgomotul ăsta? o întrebă Frost a cărui voce abia se auzea la telefon.

– Sunt într-un bar.

Se întoarse spre o masă din apropiere, de unde se auzeau râsete zgomotoase.

– Ce ziceai?

– ... un doctor pe Marlborough Street. Am obţinut o copie a fişei ei medicale.

– A cui fişă medicală?

– A Dianei Sterling.

Imediat, Rizzoli se aplecă înainte, concentrându-şi întreaga atenţie asupra vocii pierdute a lui Frost.

– Mai zi-mi o dată. Cine e doctorul şi de ce s-a dus Sterling acolo?

– Doctorul e o femeie. Bonnie Gillespie. Ginecolog pe Marlborough Street.

O altă izbucnire de veselie îi acoperi vorbele. Rizzoli îşi acoperi urechea cu mâna ca să-l poată auzi. Ţipă în telefon:

– De ce a mers la ea?

Dar ştia deja răspunsul; îl putea vedea în faţa ochilor, pe când se uita la bar, unde doi bărbaţi îşi concentrau atenţia asupra unei femei ca nişte lei care urmăreau o zebră.

– Viol, răspunse Frost. Diana Sterling a fost şi ea violată.

– Toate cele trei victime au fost violate, spuse Moore. Dar nici Elena Ortiz, nici Diana Sterling nu au raportat atacurile. Despre violul lui Sterling am aflat doar pentru că am verificat clinicile locale pentru femei şi medicii ginecologi pentru a verifica. Sterling nici măcar nu le-a spus părinţilor despre agresiune. Când i-am sunat în dimineaţa asta pentru a-i întreba, au fost şocaţi.

Deşi era încă dimineaţă, feţele din jurul mesei din sala de conferinţe arătau deja vlăguite. Nimeni nu se odihnise, şi îi aştepta o altă zi plină.

Locotenentul Marquette formulă o concluzie:

– Deci singura persoană care ştia despre violul lui Sterling era medicul ei ginecolog de pe Marlborough Street?

– Doctor Bonnie Gillespie. Diana Sterling nu a fost la ea decât o singură dată pentru că se temea să nu fi luat SIDA.

– Ce ştie doctoriţa Gillespie despre viol?

La acea întrebare răspunse Frost, care o interogase pe aceasta. Deschise dosarul în care se afla fişa medicală a Dianei Sterling.

– Iată ce a scris: „Femeie albă de treizeci de ani solicită o analiză HIV. Contact sexual neprotejat în urmă cu şase zile; nu se cunoaşte starea de sănătate a partenerului. Întrebată dacă partenerul se încadra într-un grup cu risc ridicat, pacienta a devenit agitată şi a început să plângă. A mărturisit că nu a fost un contact consimţit şi că nu cunoaşte numele atacatorului. Nu vrea să raporteze agresiunea. Refuză consilierea de specialitate în caz de viol".

Frost ridică privirea.

– Asta e tot ce a putut să afle doctoriţa Gillespie de la ea. A efectuat un examen pelvian, i-a făcut testele pentru sifilis, gonoree şi SIDA şi i-a spus pacientei să revină peste două luni pentru un alt test SIDA. Pacienta nu s-a mai întors. Pentru că era moartă.

– Iar doctoriţa Gillespie nu a sunat niciodată la poliţie? Nici măcar după crimă?

– Nu a ştiut că pacienta ei era moartă. Nu a văzut niciodată ştirile.

– I s-au colectat secreţiile rezultate în urma violului? Sperma?

– Nu. Pacienta...

Frost roşi ruşinat. Chiar şi unui bărbat însurat, ca Frost, îi venea greu să vorbească despre anumite lucruri.

– Şi-a făcut mai multe spălături vaginale, imediat după viol.

– Poţi să o condamni pentru asta? comentă Rizzoli. La dracu', eu cred că aş fi făcut spălături cu dezinfectant.

– Avem trei victime violate, grăi Marquette. Nu e o simplă coincidenţă.

– Dacă găsiţi violatorul, afirmă Zucker, cred că vom afla cine este necunoscutul nostru. Ce ştim despre ADN-ul găsit în probele luate de la Nina Peyton?

– E pe ordinea de zi, îi informă Rizzoli. Sperma e în laborator de aproape două luni, dar nu s-a făcut nimic cu ea. Aşa că i-am forţat să se grăbească. Să ne rugăm ca necunoscutul nostru să se afle deja în baza de date CODIS.

CODIS, programul pentru stabilirea ADN-ului, era baza de date a FBI-ului folosită pentru monitorizarea ADN-ului. Programul era abia la început, pentru că nu fuseseră încă introduse profilurile a jumătate de milion de infractori condamnaţi. Şansele pe care le aveau să-şi atingă ţinta – să dea peste un infractor cunoscut – erau scăzute.

Marquette se uită la doctorul Zucker.

– Necunoscutul nostru îşi violează mai întâi victimele. Apoi se întoarce după mai multe săptămâni să le omoare? Vi se pare că are vreun sens?

– Nu trebuie să aibă sens pentru noi, îi explică Zucker. Ci pentru el. Nu e ceva neobişnuit ca violatorul să se întoarcă şi să-şi atace victima pentru a doua oară. E o chestie legată de posesiune. S-a stabilit o relaţie, oricât de bolnavă ar fi ea.

Rizzoli pufni.

– Poţi s-o numeşti relaţie?

– O relaţie între atacator şi victimă. Sună ciudat, dar aşa este. Totul se rezumă la putere. Mai întâi, îi ia puterea, o transformă din om în neom. Ea devine un obiect. El ştie asta, dar mai important e că şi *ea* e conştientă de condiţia ei. Faptul că e rănită, umilită îl face să se excite atât de tare, încât vrea să se întoarcă. Mai întâi o însemnează prin viol. Apoi se întoarce să-şi revendice pe deplin dreptul de stăpânire.

„Femeile rănite, își zise Moore. Asta e legătura dintre aceste victime." Brusc se gândi că și Catherine făcea parte din grupul acestor femei.

– Dar nu el a violat-o pe Catherine Cordell.

– Dar ea este o victimă a violului.

– Violatorul ei e mort de doi ani. Cum a ajuns Chirurgul să o considere victimă? Cum se face că a luat-o în vizor? Ea nu vorbește niciodată cu nimeni despre asta.

– A vorbit despre asta pe internet, nu-i așa? Pe chatul ăla secret...

Zucker făcu o pauză.

– Dumnezeule! E posibil să-și găsească victimele pe internet?

– Am verificat teoria asta, răspunse Moore. Nina Peyton nici măcar nu are calculator. Iar Cordell nu a divulgat nimănui numele ei de pe chat. Deci ne întoarcem la aceeași întrebare: De ce își concentrează Chirurgul atenția asupra lui Cordell?

Zucker își expuse teoria:

– Pare să fie obsedat de ea. Riscă foarte mult doar pentru a o provoca, pentru a-i trimite un e-mail cu fotografia Ninei Peyton. Iar asta declanșează un șir de întâmplări nefericite pentru el. Fotografia conduce poliția până la ușa Ninei Peyton. E grăbit, și nu poate duce crima la bun sfârșit, nu poate să obțină satisfacția. Ba, mai rău, lasă în urmă un martor. Cea mai gravă greșeală dintre toate.

– N-a fost deloc o greșeală, îl contrazise Rizzoli. Intenționat a lăsat-o să trăiască.

Auzind asta, cei prezenți se arătară sceptici.

– Cum altfel ați putea explica o astfel de eroare? continuă ea. Fotografia aia pe care i-a trimis-o lui Cordell exact asta trebuia să facă, să ne ducă pe noi acolo. A trimis-o și ne-a așteptat. A așteptat până când am sunat la ușa victimei. Știa că suntem pe drum. Și atunci a făcut treaba pe jumătate când i-a tăiat gâtul, pentru că a vrut să o găsim în viață.

– O, da! exclamă Crowe. Totul făcea parte din *planul* lui!

– Și ce motive ar fi avut? o întrebă Zucker.

– Motivul era scris chiar pe coapsa ei. Nina Peyton era un cadou pentru Cordell. Un dar menit să o sperie îngrozitor.

Se făcu liniște.

– Dacă ăsta a fost motivul, atunci a reușit. Cordell e îngrozită.

Zucker se lăsă pe spate şi luă în calcul ipoteza lui Rizzoli.

– Îţi asumi cam multe riscuri doar ca să sperii o femeie. E un fel de megalomanie. Asta ar putea să ne spună că nu se mai poate controla. Asta li s-a întâmplat în cele din urmă şi lui Jeffrey Dahmer şi lui Ted Bundy. Nu şi-au mai putut ţine fanteziile sub control. Au devenit neglijenţi. Atunci au început să greşească.

Zucker se ridică şi se duse la harta de pe perete. Acolo erau trecute cele trei nume ale victimelor. Sub numele Ninei Peyton, scrise un al patrulea: Catherine Cordell.

– Ea nu e una dintre victime – nu încă. Dar, într-un fel, pentru el reprezintă centrul de interes. Cum a ales-o pe ea?

Zucker îşi roti privirea prin cameră.

– I-aţi interogat pe colegii ei? V-a atras vreunul atenţia?

Rizzoli răspunse:

– L-am eliminat pe Kenneth Kimball, doctorul de la Urgenţe. A fost de serviciu în noaptea în care a fost atacată Nina Peyton. De asemenea, am interogat şi majoritatea personalului masculin de la Chirurgie, inclusiv rezidenţii.

– Dar pe partenerul lui Cordell, doctorul Falco?

– Doctorul Falco nu a fost eliminat de pe lista suspecţilor.

Rizzoli reuşi să-i capteze atenţia lui Zucker, care se uită la ea cu o căutătură ciudată. Privirea aia de *psihiatru nebun,* cum ziceau colegii ei.

– Spune-mi mai multe, o rugă pe un glas blând.

– Doctorul Falco pare extraordinar pe hârtie. Are o adeverinţă a unor studii neabsolvite de inginerie aeronautică la Institutul Tehnologic din Massachusetts şi un doctorat în medicină la Harvard. Şi-a făcut rezidenţiatul în chirurgie la Spitalul Peter Bent Brigham. A fost crescut de mama lui şi a lucrat pentru a putea merge la colegiu şi la şcoala medicală. Îşi pilotează propriul avion. Şi, pe deasupra, mai e şi un tip chipeş. Nu e Mel Gibson, dar are şarm.

Darren Crowe începu să râdă.

– Hei, Rizzoli clasifică suspecţii în funcţie de cum arată. Aşa procedează doamnele din poliţie?

Rizzoli îi aruncă o privire tăioasă.

– Ce vreau *să spun*, continuă ea, e că tipul ăsta ar putea cuceri o mulţime de femei. Dar am auzit de la asistente că singura femeie de

care e interesat e Cordell. Nu e nici un secret că tot încearcă să o invite în oraş. Iar ea îl tot refuză. Poate că începe să se enerveze.

– Să nu îl scăpăm din ochi, decise Zucker. Dar haideţi să nu ne scurtăm lista prea devreme. Haideţi să ne concentrăm asupra doctoriţei Cordell! Mai sunt şi alte motive pentru care Chirurgul a ales-o drept victimă?

Moore întorsese deja pe toate feţele acea întrebare.

– Dar dacă ea nu e doar încă una din şirul de victime? Dacă ea a constituit *dintotdeauna* obiectul atenţiei lui? Toate atacurile au fost un fel de punere în scenă a crimelor din Georgia. A ceea ce aproape că i s-a întâmplat şi lui Cordell. Nu am explicat încă de ce îl imită pe Andrew Capra. Nu am lămurit niciodată de ce şi-a fixat atenţia asupra singurei supravieţuitoare a lui Capra. Moore arătă spre listă. Celelalte femei, Sterling, Ortiz, Peyton... se poate să fie doar nişte substitute? Surogate ale principalei lui victime?

– Asta e teoria ţintei-surogat, îl completă Zucker. Nu o poţi ucide pe femeia pe care o urăşti cu adevărat, pentru că e prea puternică. Prea intimidantă. Aşa că omori un substitut, o altă femeie care să reprezinte ţinta.

Frost întrebă:

– Vreţi să spuneţi că adevărata lui ţintă a fost dintotdeauna Cordell? Dar se teme de ea?

– E acelaşi motiv pentru care Edmund Kemper nu şi-a ucis mama decât când şi-a încheiat seria de crime, îl lămuri Zucker. *Ea* fusese tot timpul adevărata ţintă, femeia pe care o ura. Se calma alegându-şi alte victime. Nu o putea omorî pe ea, cel puţin la început, pentru că avea o prea mare autoritate asupra lui. Până la un punct, se temea de ea. Dar, odată cu fiecare crimă, câştiga încredere. Putere. În cele din urmă, şi-a atins scopul. I-a zdrobit capul mamei lui, a decapitat-o şi a violat-o. Şi, ca o ultimă insultă, i-a sfâşiat laringele şi l-a azvârlit în coşul de gunoi. Adevărata cauză a furiei lui era în sfârşit eliminată. Atunci a încetat să mai ucidă şi s-a predat.

Barry Frost, care era de obicei primul poliţist căruia i se făcea rău la locul unei crime, păru îngreţoşat din cauza modului brutal în care mama lui Kemper îşi găsise sfârşitul.

– Deci aceste prime trei atacuri, zise el, ar putea fi doar o încălzire pentru principalul eveniment?

Zucker încuviinţă:

– Uciderea lui Catherine Cordell.

Moore simţi o durere aproape fizică atunci când o văzu pe Catherine zâmbind în timp ce intra în sala de aşteptare a clinicii ca să-l întâmpine, pentru că ştia că întrebările pe care urma să i le pună aveau cu siguranţă să întunece primirea călduroasă. Uitându-se la ea, nu vedea o victimă, ci o femeie frumoasă care îl prindea de mână, părând că nu mai vrea să-i dea drumul.

– Sper că e un moment bun pentru a sta de vorbă, îi zise el.

– Pentru tine îmi voi face întotdeauna timp.

Zâmbi din nou fermecător.

– Vrei o ceaşcă de cafea?

– Nu, mulţumesc.

– Atunci hai să mergem la mine în birou!

Se aşeză în spatele biroului ei în aşteptarea veştilor. În ultimele zile, învăţase să aibă încredere în el şi lăsase garda jos. Era vulnerabilă. Detectivul îi câştigase încrederea ca prieten, iar acum era pe punctul de a i-o distruge.

– E clar pentru toată lumea, începu el, că ucigaşul se concentrează asupra ta.

Ea dădu aprobator din cap.

– Noi ne întrebăm însă *de ce*. De ce repune în scenă crimele lui Andrew Capra? De ce eşti tu în centrul atenţiei lui? Ai idee care poate fi motivul?

Catherine clipi uimită.

– Habar nu am.

– Noi credem că ştii.

– Cum aş putea să ştiu eu cum gândeşte el?

– Catherine, Chirurgul ar putea să hărţuiască oricare altă femeie din Boston. Ar putea să aleagă o femeie care nu e pregătită, care nu ştie că e urmărită. Aşa ar fi logic să procedeze, să aleagă victima cel mai uşor de prins. Tu eşti prada cel mai greu de capturat, pentru că, în eventualitatea unui atac, eşti pusă deja în gardă. Şi apoi, face vânătoarea şi mai dificilă, prevenindu-te. Hărţuindu-te. De ce?

Lumina din ochii i se stinse. Brusc, deveni încordată şi strânse pumnii.

– Încerc să-ţi spun că *nu ştiu.*

– Tu eşti singura legătură palpabilă dintre Andrew Capra şi Chirurg, continuă el. Victima comună. E ca şi cum Capra ar mai fi în viaţă, reluând lucrurile de acolo de unde le-a lăsat. Şi a rămas la tine. Cea care a scăpat.

Catherine îşi coborî privirea, uitându-se la dosarele frumos stivuite în cutiile lor. Analiză reţeta pe care o scrisese atât de mic şi de îngrijit. Deşi stătea perfect nemişcată, încheieturile degetelor îi ieşeau în afară, ţepene precum fildeşul.

– Ce anume nu mi-ai spus despre Andrew Capra? o întrebă încet.

– Nu ţi-am ascuns nimic.

– În noaptea în care te-a atacat, de ce a venit la tine acasă?

– Ce importanţă are?

– Eşti singura victimă pe care Capra o cunoştea cu adevărat. Celelalte victime erau nişte necunoscute, femei pe care le-a agăţat prin baruri. Dar tu ai fost altfel. Pe tine *te-a ales.*

– Era... probabil furios pe mine.

– A venit să te vadă pentru o problemă de serviciu. Din cauza unei greşeli pe care o făcuse. Asta i-ai spus detectivului Singer.

Ea încuviinţă.

– Nu era vorba doar despre o greşeală. Erau mai multe. Erori medicale. Şi nu fusese în stare să urmărească îndeaproape un pacient cu rezultate foarte proaste la analiza sângelui. Era vorba despre neglijenţă repetată. L-am înfruntat în ziua aia la spital.

– Ce i-ai spus?

– Că ar trebui să-şi aleagă o altă specialitate. Pentru că eu nu mai aveam de gând să-l mai recomand pentru încă un an de rezidenţiat.

– Te-a ameninţat? Şi-a pierdut cumpătul?

– Nu. Asta a fost chestia ciudată. A luat-o ca atare. Şi... mi-a zâmbit.

– Ţi-a zâmbit?

Dădu din cap.

– Ca şi cum nici nu i-ar fi păsat.

Pe Moore îl trecură fiorii gândindu-se că ea nu avusese cum să ştie că zâmbetul lui Capra ascundea de fapt o furie de nepătruns.

– Mai târziu, în seara acelei zile, în casa ta, continuă Moore, când te-a atacat...

– Am mai spus ce s-a întâmplat. Am dat o declarație. Totul se găsește în declarația mea.

Moore se opri. Dar reluă, fără tragere de inimă.

– Sunt lucruri pe care nu i le-ai dezvăluit lui Singer. Lucruri pe care le-ai omis.

Catherine se uită la el, roșie de furie.

– Nu am omis nimic!

Nu-i plăcea deloc că trebuia să o preseze cu mai multe întrebări, dar nu avea de ales. O luă de la capăt:

– M-am uitat pe raportul autopsiei lui Capra. Nu se potrivește cu declarația dată polițiștilor din Savannah.

– I-am spus detectivului Singer tot ce s-a întâmplat.

– I-ai spus că stăteai pe marginea patului. Te-ai întins după arma aflată sub pat. Din poziția asta și ai tras în Capra.

– Și așa e. Îți jur.

– Conform autopsiei, glonțul a luat-o în sus prin abdomen și a trecut prin coloana vertebrală, paralizându-l. Partea asta se potrivește cu declarația ta.

– Atunci de ce crezi că am mințit?

Moore se opri din nou, prea abătut pentru a mai putea continua. Pentru a răni iarăși. Dar nu avea de ales.

– E o problemă cu cel de-al doilea glonț. A fost tras de aproape, chiar în ochiul lui stâng. Cu toate astea, tu zăceai pe podea.

– E posibil să se fi aplecat spre mine și eu să fi tras.

– Se poate?

– Nu știu. Nu-mi amintesc.

– Nu-ți amintești să fi tras al doilea glonț.

– Nu. Da...

– Care e adevărul, Catherine? o întrebă încet, fără să poată evita aceste vorbe dureroase.

Femeia sări în picioare.

– Nu voi permite să fiu interogată în felul ăsta! *Eu* sunt victima.

– Iar eu încerc să te țin în viață. Trebuie să știu adevărul.

– Ți-am spus adevărul! Acum cred că e timpul să pleci.

Se duse spre ușă, o deschise și icni speriată.

Peter Falco stătea chiar în fața ei, cu mâna ridicată pentru a ciocăni.

– Te simți bine, Catherine? o întrebă Peter.

– Totul e *bine*, îl repezi ea.

Văzându-l pe Moore, privirea lui Peter deveni tăioasă.

– Ce înseamnă asta, hărţuire din partea poliţiei?

– Am câteva întrebări pentru doamna doctor Cordell, asta e tot.

– Din hol, nu părea deloc aşa.

Peter se uită la Catherine.

– Vrei să-l conduc afară?

– Mă descurc şi singură.

– Nu eşti obligată să răspunzi la nici o întrebare.

– Ştiu şi eu asta, mulţumesc.

– Bine. Dar, dacă ai nevoie de mine, sunt afară.

Peter îi mai aruncă o privire ameninţătoare lui Moore, apoi se întoarse şi intră în biroul lui. La celălalt capăt al culoarului, Helen şi contabilul o priveau curioşi. Nervoasă, închise la loc uşa. Pentru o clipă, rămase cu spatele la Moore. Apoi se îndreptă şi se întoarse cu faţa la el. Chiar dacă nu îi răspundea în acel moment la întrebări, mai devreme sau mai târziu tot trebuia s-o facă.

– Nu ţi-am ascuns nimic, îi zise. Dacă nu pot să-ţi povestesc tot ce s-a întâmplat în noaptea aia este pentru că nu-mi amintesc.

– Deci declaraţia pe care ai dat-o la poliţia din Savannah nu este întru totul adevărată.

– Eram încă în spital când am făcut declaraţia. Detectivul Singer m-a ajutat să povestesc ce mi se întâmplase, să pun lucrurile cap la cap. I-am spus ce *am crezut* că era adevărat, în momentul ăla.

– Iar acum nu mai eşti sigură.

Clătină din cap.

– Îmi e greu să-mi dau seama care amintiri sunt adevărate şi care nu. Sunt multe lucruri pe care nu mi le pot aminti din cauza drogului pe care mi l-a administrat Capra. Rohypnol. Din când în când, mai am câte o străfulgerare. Uneori adevărată, alteori nu.

– Încă mai ai străfulgerările astea?

– Am avut una azi-noapte. Nu mai avusesem de câteva luni. Credeam că scăpasem de ele, că dispăruseră.

Se duse la fereastră şi se uită afară. Umbra construcţiei impunătoare de beton întuneca priveliştea. Biroul ei era cu faţa spre spital, de

unde se puteau vedea ferestrele saloanelor. Era ca şi cum ar fi aruncat o privire în lumea privată a bolnavilor şi a muribunzilor.

– Mi se pare că a trecut atâta timp de atunci, reluă ea. Destul cât să uit. Dar, de fapt, doi ani nu înseamnă nimic. *Nimic.* După noaptea aia, nu m-am mai putut întoarce în propria casă. Nu am putut să mai pun un picior în locul unde a avut loc atacul. Tata a trebuit să-mi împacheteze lucrurile şi să mi le mute într-un alt loc. În starea asta ajunsesem, eu, şefa rezidenţilor, persoana atât de obişnuită să vadă sânge şi intestine. Numai când mă gândeam să merg pe hol spre fostul meu dormitor, mă treceau toate apele. Tatăl meu a încercat să mă înţeleagă, dar el este un militar bătrân. Nu acceptă slăbiciunea. Întotdeauna a considerat problema mea ca pe o rană de război, ceva care se vindecă, după care poţi să-ţi vezi în continuare de viaţă. Mi-a spus să mă maturizez şi să trec peste. Râse şi dădu din cap. Să trec peste. Pare aşa de uşor. Habar nu avea cât îmi era de greu să ies din casă în fiecare dimineaţă. Să merg până la maşină. Să fiu atât de expusă. După o vreme, n-am mai vorbit cu el, pentru că ştiam că era dezgustat de slăbiciunea mea. Nu l-am mai sunat de câteva luni... Mi-a luat doi ani până să-mi pot controla frica. Să trăiesc o viaţă cât de cât normală fără să mă mai tem că oricând, din orice tufiş, îmi poate sări cineva în faţă. Îmi recuperasem viaţa.

Se frecă la ochi cu putere, furioasă că nu îşi poate opri lacrimile. Şopti:

– Iar acum am pierdut-o din nou.

Tremura, străduindu-se să nu plângă, cu mâinile încrucişate, cu degetele înfipte în carne, luptându-se să-şi păstreze controlul. Moore se ridică de pe scaun şi se duse spre ea. Se aşeză în spatele ei, întrebându-se ce avea să se întâmple dacă o atingea. Avea să se retragă? Respingea şi cea mai uşoară atingere a unui bărbat? O privi neputincios încovoindu-se şi se gândi că s-ar putea prăbuşi chiar sub ochii lui.

O atinse cu blândeţe pe umăr. Catherine nu tresări şi nu se dădu înapoi. O întoarse spre el, o luă în braţe şi o strânse la piept. Fu şocat să vadă cât de mult suferea. Îi simţea tot trupul tremurând, precum un podeţ bătut de furtună. Deşi nu scotea nici un sunet, o simţea inspirând, suspinând înăbuşit. Îşi lipi buzele de părul ei. Nu se putu abţine;

suferința ei atingea o coardă sensibilă înlăuntrul lui. Îi luă fața în mâini și-i sărută fruntea, apoi o sprânceană.

Rămase nemișcată, iar el se gândi: „Am depășit limita". Îi dădu drumul repede și șopti:

– Îmi pare rău. Asta n-ar fi trebuit să se întâmple.

– Nu. N-ar fi trebuit.

– Poți să uiți că s-a întâmplat?

– Tu poți? îl întrebă ea încet.

– Da. Se îndreptă de spate. Apoi mai spuse o dată, ca și cum ar fi vrut să se convingă singur: Da.

Catherine se uită la mâna lui, iar el știu asupra a ce își fixase privirea. Asupra verighetei.

– De dragul soției tale, sper să poți, rosti.

Comentariul ei intenționase să-l facă să se simtă vinovat, și tocmai asta reușise. Își privi inelul, o verigă de aur pe care o purtase atâta timp, încât părea crescută în carne. Zise:

– O chema Mary.

Știa ce crezuse Catherine: că își trădează soția. Acum simțea nevoia aproape disperată de a se explica, de a se reabilita în fața ei.

– S-a întâmplat acum doi. Hemoragie la creier. Nu a omorât-o, nu imediat. Timp de șase luni, am tot sperat, am așteptat să se trezească... Clătină din cap. Stare vegetativă cronică, așa o numeau doctorii. Doamne, cât uram cuvântul ăsta, *vegetativă*. Ca și cum ar fi fost o plantă sau un fel de copac. O bătaie de joc la adresa femeii care fusese. Când a murit, era de nerecunoscut. Nu mai rămăsese nimic din vechea Mary.

Atingerea ei îl luă prin surprindere, așa că tresări. Erau unul în fața celuilalt în lumina cenușie care se strecura prin fereastră, iar el se gândi: „Nici un sărut, nici o îmbrățișare nu ar putea apropia doi oameni mai mult decât suntem noi acum. Cea mai intimă emoție pe care o pot împărtăși doi oameni nu e nici dragostea, nici dorința, ci durerea".

Bâzâitul interfonului rupse vraja. Catherine clipi ca și cum s-ar fi trezit brusc la realitate. Se întoarse la birou și apăsă butonul interfonului.

– Da?

– Doamnă doctor Cordell, au sunat cei de la Terapie intensivă. Trebuie să mergeţi sus imediat.

Amândoi se gândiră la acelaşi lucru: „E vorba despre Nina Peyton".

– Are legătură cu patul doisprezece? întrebă Catherine.

– Da. Pacienta tocmai s-a trezit.

UNSPREZECE

Ochii Ninei Peyton erau larg deschişi şi trădau groaza. Avea mâinile şi picioarele legate de barele patului, iar tendoanele erau umflate, pentru că se zbătuse să-şi elibereze braţele.

– Şi-a recăpătat cunoştinţa cam acum cinci minute, o informă Stephanie, asistenta de la Terapie intensivă.

– Mai întâi am văzut că ritmul inimii a accelerat, apoi că deschisese ochii. Am încercat să o calmez, dar încerca să scape de legături cu disperare.

Catherine se uită la ecranul aparatului care monitoriza activitatea cardiacă şi văzu ritmul rapid al inimii – nu era vorba despre aritmie. Ritmul respiraţiei era de asemenea alert, întrerupt din când în când de horcăituri care eliberau flegma din sonda endotraheală.

– E din cauza sondei, o lămuri Catherine. O sperie.

– Să-i dau Valium?

Moore zise din uşă:

– Avem nevoie de ea conştientă. Dacă e sedată, n-o să obţinem nici un răspuns.

– Oricum, n-o să poată vorbi cu voi atât timp cât are sonda.

Catherine se întoarse la Stephanie.

– Cum au ieşit ultimele analize ale gazelor din sânge? Putem să-i scoatem sonda?

Stephanie răsfoi hârtiile de pe clipboard.

– Sunt la limită. Presiunea oxigenului – şaizeci şi cinci, a dioxidului de carbon – treizeci şi doi. Respiră la capacitatea de patruzeci la sută din cantitatea necesară de oxigen.

Catherine se încruntă, nefiind foarte încântată de ce auzea. O voia pe Nina trează şi capabilă să vorbească la fel de mult ca poliţiştii, dar, în acelaşi timp, era îngrijorată din mai multe privinţe. O sondă introdusă pe gât poate panica pe oricine, iar Nina era aşa de agitată, încât încheieturile ei legate se transformaseră deja în carne vie. Dacă i-ar fi scos sonda, şi-ar fi asumat nişte riscuri. După operaţie, se acumulase lichid în plămâni şi, chiar dacă respira 40 % oxigen, de două ori mai mult decât cantitatea de aer din încăpere, saturaţia oxigenului din sânge era departe de a fi mulţumitoare. De asta păstraseră sonda. Dacă o scoteau, pierdeau marja de siguranţă pe care şi-o luaseră. Dacă o lăsau însă, pacienta avea să fie panicată şi să se agite în continuare. Dacă o sedau, întrebările lui Moore aveau să rămână fără răspuns.

Catherine se uită la Stephanie.

– Am să-i scot sonda.

– Sunteţi sigură?

– Dacă apare vreo problemă, o s-o pun la loc.

Faţa lui Stephanie părea să spună: „Uşor de zis, greu de făcut". După câteva zile de la introducerea sondei, ţesuturile laringelui se umflau uneori, făcând dificilă reintubarea. Singura soluţie rămânea o trahectomie operată de urgenţă.

Catherine ocoli patul şi-i luă cu blândeţe capul pacientei în mâini.

– Nina, eu sunt Catherine Cordell. Am să-ţi scot sonda. Asta vrei?

Pacienta încuviinţă repede, cu disperare.

– Trebuie să stai nemişcată, da? Ca să nu-ţi rănim corzile vocale.

Catherine ridică privirea.

– Masca e gata?

Puse o mână pe umărul Ninei, ca s-o încurajeze. Desfăcu banda care ţinea sonda şi eliberă aerul din punga umflată ca un balon.

– Trage aer în piept şi expiră, îi ceru Catherine. Privi cum i se umflă pieptul şi cum dă drumul aerului, apoi scoase sonda.

Nina horcăi şi tuşi, eliberând totodată şi mucusul acumulat. Catherine o mângâie pe păr, murmurându-i ceva cu blândeţe, în vreme ce Stephanie îi aranja pe faţă o mască de oxigen.

– Te descurci bine, o asigură Catherine.

Dar impulsurile de pe monitorul cardiac continuau să fie în creştere. Privirea înspăimântată a Ninei rămase fixată asupra lui Catherine, ca şi cum ea ar fi reprezentat linia vieţii ei pe care nu îndrăznea să o

scape din ochi. Uitându-se în ochii pacientei, Catherine fu străbătută de o senzație ciudat de familiară. „Așa am fost și eu în urmă cu doi ani. Tot așa m-am trezit în spitalul din Savannah. Trecând dintr-un coșmar în altul..."

Se uită la legăturile care strângeau încheieturile și gleznele Ninei și-și aduse aminte cât de îngrozitor se simțise când descoperise că era legată. În același mod în care fusese legată de Andrew Capra.

– Scoate-i legăturile, ceru.

– Dar ar putea deconecta aparatele.

– *Scoate*-le odată!

Fața lui Stephanie se împurpură la auzul tonului autoritar. Fără să mai spună nimic, scoase benzile. Nu înțelegea; nimeni altcineva nu putea înțelege, decât Catherine, care, chiar și la doi ani după cele petrecute în Savannah, tot nu putea să suporte hainele cu mâneci strânse. Când legăturile fură desfăcute, buzele Ninei se mișcară, transmițându-i un mesaj tăcut.

„Mulțumesc."

Ușor-ușor, impulsurile sonore de pe electrocardiograf scăzură în intensitate. Pe fundalul bătăilor regulate ale inimii, cele două femei se uitară una la cealaltă. Așa cum Catherine regăsise o parte din ea în ochii Ninei, la fel și Nina părea să se regăsească în ochii lui Catherine. Legătura tăcută a victimelor.

„Ca noi sunt mai multe decât își poate imagina cineva."

– Puteți să intrați, îi invită asistenta.

Moore și Frost pătrunseră în rezervă și o găsiră pe Catherine așezată lângă pat, ținând-o pe Nina de mână.

– Ea m-a rugat să rămân, îi lămuri Catherine.

– Pot să chem o femeie ofițer, îi spuse Moore.

– Nu, pe mine mă vrea, răspunse Catherine. Nu plec.

Se uită fix la Moore, încăpățânată, iar el își dădu seama că în fața lui nu se mai afla aceeași femeie pe care o ținuse în brațe în urmă cu doar câteva ore; era o altă latură a ei, hotărâtă și protectoare, și nu avea să dea deloc înapoi.

Încuviință și se așeză lângă pat. Frost dădu drumul casetofonului și se așeză discret la picioarele patului. Blândețea lui Frost, buna lui cuviință îl făcuseră pe Moore să-l aleagă pentru a-i fi alături la

interogatoriu. Ultimul lucru de care avea nevoie Nina Peyton era să se confrunte cu un poliţist agresiv.

Masca de oxigen îi fusese scoasă şi înlocuită cu un dispozitiv nazal, iar aerul din tub îi intra şuierând prin nări. Se uita când la un bărbat, când la celălalt, atentă la orice urmă de ameninţare, la orice gest brusc. Moore avu grijă să vorbească blând în timp ce făcea prezentările. O îndrumă când parcurse etapele preliminarii, confirmându-şi numele, vârsta şi adresa. Cunoşteau deja acele informaţii, dar, rugând-o să le repete pentru a fi înregistrate, îi stabileau de fapt starea psihică şi demonstrau că era atentă şi capabilă să dea o declaraţie. Răspunse răguşit, pe un ton plat, în mod ciudat lipsit de orice emoţie. Acest lucru îl sperie; se simţi ca şi cum ar fi ascultat o femeie moartă.

– Nu l-am auzit intrând în casă, le povesti. Nu m-am trezit decât atunci când era deasupra patului meu. N-ar fi trebuit să las fereastra deschisă. N-ar fi trebuit să iau pastilele...

– Ce pastile? o întrebă Moore cu blândeţe.

– Aveam probleme cu somnul din cauza...

Îi pieri vocea.

– Violului?

Se uită într-o parte, evitându-i privirea.

– Aveam coşmaruri. Cei de la clinică mi-au dat pastile. Să mă ajute să dorm.

„Un coşmar, un adevărat coşmar, i-a pătruns chiar în dormitor."

– I-ai văzut faţa? îi zise el.

– Era întuneric. Îl puteam auzi respirând, dar nu mă puteam mişca. Nu puteam ţipa.

– Erai deja legată?

– Nu-mi amintesc când m-a legat. Nu-mi amintesc cum s-a întâmplat.

„Probabil a folosit cloroform, se gândi Moore, pentru a o putea domina. Înainte să se trezească de tot."

– Ce s-a întâmplat atunci, Nina?

Femeia începu să respire precipitat. Pe monitorul de deasupra patului ei, impulsurile inimii afişate pe monitor se derulau mai repede.

– S-a aşezat pe un scaun lângă patul meu. Îi puteam vedea umbra.

– Şi ce a făcut apoi?

– A... a început să-mi vorbească.

– Ce ţi-a spus?

– Mi-a spus... Înghiţi cu greutate. Mi-a spus că sunt murdară. Contaminată. Mi-a spus că ar trebui să fiu dezgustată de propria mizerie. Şi că... că el îmi va extirpa partea care a fost pângărită şi că mă va face din nou pură. Făcu o pauză. Şi continuă în şoaptă: Atunci am ştiut că o să mor.

Deşi Catherine pălise, victima părea ciudat de liniştită, ca şi cum ar fi vorbit despre coşmarul unei alte femei, nu despre al ei. Nu se mai uita la Moore, ci privea undeva în spatele lui, având parcă în faţa ochilor femeia legată de pat şi bărbatul care din întuneric îi descria încet grozăviile pe care i le rezervase. „Pentru Chirurg, se gândi Moore, ăsta e un fel de preludiu. Mirosul fricii unei femei îl excită. Cu asta se hrăneşte. Stă lângă patul ei şi îi împuie capul cu imagini ale morţii. Pe piele i se ivesc broboane de sudoare care poartă mirosul acru al groazei. Ăsta e parfumul după care tânjeşte. Îl inspiră şi îl excită."

– Ce s-a întâmplat apoi?

Nina nu răspunse.

– Nina?

– Mi-a pus lampa în faţă. Mi-a băgat lumina în ochi, ca să nu-l văd. Nu puteam să văd decât lumina aceea strălucitoare. Şi mi-a făcut poze.

– Şi după aia?

Se uită la el.

– Apoi a plecat.

– Te-a lăsat singură în casă?

– Nu singură. Îl auzeam umblând prin casă. Şi mai era şi televizorul... toată noaptea am auzit televizorul.

„A schimbat tiparul", se gândi Moore. Cei doi poliţişti se uitară uimiţi unul la altul. Chirurgul avea acum mai multă încredere în sine. Era mult mai îndrăzneţ. În loc să-şi termine treaba în câteva ore, se tot lungise. Toată noaptea şi ziua următoare îşi lăsase prada legată de pat ca să-şi analizeze chinul la care avea să fie supusă. Fără să ţină seama de riscuri, îi prelungise teroarea şi lui plăcerea.

Bătăile inimii de pe ecran accelerară din nou. Deşi vocea părea plată şi lipsită de viaţă, dincolo de faţada calmă rămânea frica.

– Ce s-a întâmplat mai departe, Nina? o iscodi el.

– Cândva în jurul prânzului cred că am adormit. Când m-am trezit, era deja întuneric. Îmi era foarte sete. Numai la asta mă gândeam, cât de mult voiam să beau apă...

– Te-a lăsat singură vreo clipă? Ai rămas vreun moment singură în casă?

– Nu ştiu. Nu puteam auzi decât televizorul. Când l-a oprit, am ştiut. Am ştiut că se întoarcea în camera mea.

– Şi, când s-a întors, a aprins lumina?

– Da.

– I-ai văzut faţa?

– Doar ochii. Purta o mască. La fel ca doctorii.

– Dar i-ai văzut bine ochii?

– Da.

– L-ai recunoscut? L-ai mai văzut vreodată în viaţa ta?

Urmă o tăcere lungă. Moore îşi simţi inima bătând cu putere în timp ce aştepta răspunsul pe care şi-l dorea.

Apoi ea răspunse încet:

– Nu.

Se lăsă înapoi pe scaun. Tensiunea din cameră scăzu brusc. Pentru acea victimă, Chirurgul era doar un străin, un bărbat fără nume, iar motivele pentru care o alesese rămâneau un mister.

Încercând să-şi mascheze dezamăgirea, îndemnând-o:

– Descrie-ni-l, te rog!

Nina trase aer în piept şi închise ochii, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească.

– Avea... avea părul scurt. Foarte îngrijit tuns...

– Ce culoare?

– Şaten. Şaten-deschis.

Se potrivea cu firul de păr pe care îl găsiseră pe rana Elenei Ortiz.

– Era alb? zise Moore.

– Da.

– Ochii?

– O culoare deschisă. Albaştri sau cenuşii. Mi-a fost frică să mă uit direct în ochii lui.

– Ce formă avea faţa lui? Rotundă, ovală?

– Îngustă. După o pauză, continuă: Comună.

– Înălțimea și greutatea?

– Mi-e greu să...

– Cât aproximezi?

Suspină.

– Medie.

Medie. Comună. Un monstru care semăna cu oricine.

Moore se întoarse spre Frost.

– Hai să-i arătăm fotografiile!

Frost îi înmână primul rând de fotografii cu fețe de bărbați – pachete de câte șase, pentru că erau șase pe pagină. Moore le puse pe o măsuță de lângă pat și o duse în fața pacientei.

În următoarea jumătate de oră, pe măsură ce Nina se uita la ele fără să se oprească, șansele de a-l recunoaște pe atacator scădeau. Nimeni nu vorbea; nu se auzea decât șuieratul oxigenului și foșnetul paginilor întoarse. Erau fotografiile unor violatori cunoscuți, și, cu fiecare pagină întoarsă, Moore avea impresia că fețele lor nu aveau să se mai termine niciodată, că parada aceea de imagini reprezenta latura întunecată a oricărui bărbat, instinctul de bestie ascuns sub masca umană.

Auzi o bătaie ușoară în geamul rezervei. Ridică privirea și o văzu pe Jane Rizzoli făcându-i semn.

Ieși pentru a vorbi cu ea.

– Ați descoperit ceva?

– N-o să obținem nimic. Purta o mască chirurgicală.

Rizzoli se încruntă.

– De ce o mască?

– Poate face parte din ritualul lui. Poate asta îl excită. În imaginația lui se joacă de-a doctorul. I-a spus că o să-i taie organul care i-a fost murdărit. Știa că fusese violată. Și ce i-a tăiat? A mers direct la uter.

Rizzoli se uită în rezervă. Rosti încet:

– Mă gândesc la un alt motiv pentru care ar fi purtat masca aia.

– Care?

– Nu a vrut ca ea să-i vadă fața. Nu a vrut să-l poată identifica.

– Dar asta ar însemna...

– Asta tot încercam să vă spun.

Rizzoli se întoarse şi-l privi pe Moore.

– Chirurgul a vrut tot timpul ca Nina Peyton să trăiască.

„Cât de puţine ştim cu adevărat despre inimile oamenilor", se gândi Catherine în timp ce analiza radiografia toracică a Ninei Peyton. Stând în semiîntuneric, se uita la filmul prins de panoul luminat, analizând umbrele lăsate de oase şi de organe. Cutia toracică, diafragma şi deasupra inima. Nu era vorba despre o casă a sufletului, ci doar despre o pompă musculară lipsită de orice înzestrare mistică, asemănătoare plămânilor sau rinichilor. Cu toate astea, nici măcar Catherine, care era bine ancorată pe tărâmul ştiinţei, nu se putu uita la inima Ninei Peyton fără să fie mişcată de simbolismul acesteia.

Era inima unei supravieţuitoare.

Auzi voci în camera vecină. Era Peter, care-i cerea asistentei care se ocupa de dosare filmele unui pacient. După un minut, intră în camera de vizionare, dar se opri când o văzu lângă panoul luminat.

– Încă mai eşti aici? o întrebă.

– Şi tu eşti aici.

– Dar eu sunt de gardă la noapte. De ce nu te duci acasă?

Catherine se întoarse spre radiografia Ninei Peyton.

– Mai întâi vreau să mă asigur că starea acestei paciente e stabilă.

Veni lângă ea, şi i se păru atât de înalt, atât de impozant, încât trebui să lupte împotriva impulsului de a se îndepărta. El aruncă o privire înspre film.

– În afară de proasta oxigenare a plămânilor, nu văd vreun alt motiv de îngrijorare.

Se uită la numele din colţul filmului – „Necunoscuta".

– E femeia din patul doisprezece? Cea din cauza căreia se perindă toţi poliţiştii pe-aici?

– Da.

– Am văzut că i-ai scos tubul de oxigen.

– Acum câteva ore, îi răspunse fără entuziasm.

Nu avea nici un chef să vorbească despre Nina Peyton, nu voia să lase să se vadă că se implicase personal în caz. Dar Peter continua să-i pună întrebări:

– Nivelul gazelor din sânge este bun?

– E potrivit.

– Starea ei e stabilă?

– Da.

– Atunci de ce nu te duci acasă? Îţi ţin eu locul.

– Aş vrea să monitorizez eu însămi pacienta asta.

Bărbatul îi puse o mână pe umăr.

– De când ai încetat să mai ai încredere în partenerul tău?

Atingerea lui o îngheţă. El simţi asta şi-şi retrase mâna.

După un moment de tăcere, Peter se îndepărtă şi începu să aşeze nişte radiografii pe panou, împingându-le cu putere. Adusese o serie de tomografii abdominale computerizate, iar filmele ocupau un rând întreg. Când termină, rămase nemişcat cu ochii ascunşi de imaginile radiografiilor reflectate în ochelarii lui.

– Nu eu sunt duşmanul, Catherine, îi spuse cu blândeţe, fără să o privească, atent la radiografiile de pe panou. Aş vrea să te pot convinge de asta. Mă tot gândesc că trebuie să fi făcut ceva, să fi zis ceva care să fi schimbat lucrurile între noi.

În cele din urmă se uită fix la ea.

– Înainte aveam încredere unul în celălalt. În calitate de parteneri cel puţin. La dracu', mai zilele trecute, lucram cot la cot aplecaţi asupra omului ăluia! Iar acum nu mă laşi nici măcar să mă ocup în locul tău de un pacient. Încă nu mă cunoşti îndeajuns încât să ai încredere în mine?

– Nu există nici un alt chirurg în care să am mai multă încredere ca în tine.

– Atunci ce se întâmplă aici? Ajung la muncă dimineaţa şi aflu că a intrat cineva prin efracţie în cabinetul nostru. Iar tu nu vrei să-mi povesteşti nimic. Te întreb despre pacienta din patul doisprezece, şi nici despre asta nu vrei să-mi vorbeşti.

– Poliţiştii m-au rugat să păstrez tăcerea.

– Zilele astea, poliţiştii par să-ţi conducă viaţa. De ce?

– Nu am permisiunea să vorbesc despre subiectul ăsta.

– Nu sunt doar partenerul tău, Catherine. Credeam că sunt şi prietenul tău.

Făcu un pas spre ea. Era o prezenţă impunătoare, iar simpla lui apropiere o făcu brusc să simtă că nu mai are aer.

– Văd că eşti speriată. Te încui în birou. Arăţi ca şi cum n-ai mai fi dormit de câteva zile. Nu pot să stau cu braţele încrucişate şi să mă uit.

Catherine smulse radiografia Ninei Peyton şi o puse în plic.

– Nu ai nimic de-a face cu asta!

– Ba da, am, dacă te afectează pe tine.

Atitudinea ei defensivă se transformă în furie.

– Hai să lămurim lucrurile, Peter! Da, lucrăm împreună şi da, te respect în calitate de chirurg. Îmi placi ca partener. Dar nu ne povestim vieţile. Şi cu siguranţă nu ne împărtăşim secretele.

– De ce nu? o întrebă blând. Despre anume ţi-e frică să-mi vorbeşti?

Se uită cu atenţie la el, înmuiată de blândeţea din vocea lui. În acea clipă, şi-ar fi dorit mai mult ca orice să scape de povară şi să-i spună ce i se întâmplase în Savannah în cele mai mici detalii, oricât de ruşinoase ar fi fost ele. Dar cunoştea consecinţele unei astfel de mărturisiri. Înţelegea că violul însemna să fii pătată pe vecie, o victimă pentru totdeauna. Nu putea tolera mila. Nu şi din partea lui Peter, singurul bărbat al cărui respect însemna totul pentru ea.

– Catherine?

Bărbatul îi întinse mâna.

Cu ochii în lacrimi Catherine se uită la palma lui. Şi, asemenea unei femei care se îneacă, alegând în locul salvării marea întunecată, nu-i dădu mâna.

În schimb, se întoarse şi ieşi din cameră.

DOISPREZECE

Necunoscuta s-a mutat.

În mână am o fiolă cu sângele ei, şi sunt dezamăgit că e rece la atingere. A stat prea mult pe raftul asistentei care se ocupă de flebotomii, iar căldura corporală, pe care o conţinea mai devreme tubul ăsta, a ieşit prin sticlă şi s-a dispersat în aer. Sângele rece e mort, fără putere sau suflet, şi nu mă mişcă în nici un fel. Mă uit la etichetă, o hârtie dreptunghiulară lipită de tubul de sticlă, pe care e tipărit numele pacietei, numărul camerei şi numărul de spitalizare. Deşi în dreptul numelui scrie „Necunoscuta", eu ştiu cui anume îi aparţine sângele ăsta. Nu mai e în rezerva de la Terapie intensivă. A fost mutată în camera 538... un salon de la Chirurgie.

Pun flaconul înapoi pe raft alături de alte flacoane, astupate cu dopuri de plastic albastre, mov, roşii şi verzi, fiecare culoare însemnând procedura diferită ce trebuie urmată. Dopurile mov sunt pentru analiza microscopică a globulelor, cele albastre pentru testarea capacităţii de coagulare, cele roşii pentru analiza chimică a componentelor şi a electroliţilor. În unele dintre tuburile cu dopuri roşii, sângele s-a coagulat deja, formând coloane de gelatină închisă la culoare. Mă uit prin vraful de trimiteri pentru analize de laborator şi găsesc una aparţinând Ninei Peyton. În dimineaţa asta, doctoriţa Cordell a cerut două teste: o analiză completă a sângelui şi una cu electroliţi. Mă uit şi prin ordinele pentru laborator de noaptea trecută şi găsesc copia unei alte prescripţii semnate de doamna doctor Cordell.

„De urgenţă, analiza gazelor din sânge la scoaterea sondei endotraheale. Doi litri de oxigen introdus prin firele nazale."

Ninei Peyton i-a fost scoasă sonda. Respiră singură, fără ajutorul aparatelor, fără să mai aibă tubul pe gât.

Rămân nemişcat la biroul meu şi mă gândesc, nu la Nina Peyton, ci la Catherine Cordell. Probabil că îşi închipuie că de data asta a câştigat. Crede că este salvatoarea Ninei Peyton. A venit vremea să o pun la punct. E timpul să-i arăt ce înseamnă umilinţa.

Ridic receptorul şi sun la nutriţionştii spitalului. Răspunde o femeie cu voce grăbită, iar pe fundal se aude zdrăngănitul tăvilor. E aproape ora cinei, aşa că nu are timp de stat la taclale.

– Aici etajul cinci, aripa de vest, o mint. Cred că s-ar putea să fi încurcat dietele unor pacienţi. Îmi puteţi spune ce dietă aţi notat pentru camera 538?

Urmează o pauză în care tastează ceva şi caută informaţia.

– Doar lichide, îmi răspunde. E bine?

– Da, e corect. Mulţumesc.

Închid.

În ziarul de azi-dimineaţă, se spunea că Nina Peyton continuă să rămână în comă şi că situaţia ei e critică. Nu este adevărat. S-a trezit.

Aşa cum mă aşteptam, Catherine Cordell i-a salvat viaţa.

O asistentă care se ocupă de flebotomii se îndreaptă spre biroul meu şi-şi pune tava plină cu fiole de sânge în faţa mea. Ne zâmbim la fel cum facem în fiecare zi, ca doi colegi prietenoşi care au o părere bună unul despre celălalt. Ea e tânără, are sânii tari, ridicaţi ca nişte pepeni pe sub uniforma ei albă, şi dinţii albi şi drepţi. Ia o altă fişă cu ordine medicale, îmi face cu mâna şi pleacă. Mă întreb dacă sângele ei o avea gust sărat.

Aparatele zumzăie şi susură neîntrerupt un cântec de leagăn.

Merg la calculator şi caut lista pacienţilor pentru etajul cinci din aripa de vest. În pavilionul ăsta sunt douăzeci de camere aranjate în formă de H, iar camera asistentelor este pe bara transversală a H-ului. Mă uit peste lista pacienţilor, în total treizeci şi trei, şi citesc cu atenţie vârsta şi la diagnosticul lor. Mă opresc la cel de-al doisprezecelea nume din camera 521.

„Domnul Herman Gwadowski, 69 de ani. Medic curant: dr. Catherine Cordell. Diagnostic: intervenţie chirurgicală pentru traumă abdominală."

Camera 521 este aşezată pe un hol paralel cu rezerva Ninei Peyton. De la 521, nu poţi vedea salonul Ninei Peyton.

Accesez numele domnului Gwadowski şi mă uit pe fişa lui de observaţie de la laborator. E în spital de două săptămâni, şi fişa se întinde pe mai multe pagini. Îmi şi închipui braţele lui, venele asemenea unei magistrale pline înţepături de ace şi de vânătăi. Dacă mă uit la nivelul zahărului din sânge, îmi dau seama că e diabetic. Numărul globulelor albe indică prezenţa unei infecţii. Observ că se aşteaptă rezultatele unor analize prelevate de la o rană de la picior. Diabetul i-a afectat circulaţia sângelui prin organe, iar carnea de pe picioare începe să se necrozeze. Văd că se mai aşteaptă şi rezultatul unei analize prelevate din cateterul fixat în zona gâtului.

Mă uit la nivelul electroliţilor. Nivelul potasiului a crescut încet, dar sigur. Acum două săptămâni, era de 4,5. Săptămâna trecută – 4,8, iar ieri – 5,1. E bătrân, iar rinichii lui afectaţi de diabet se luptă în fiecare zi să elimine toxinele acumulate în sânge. Toxine precum potasiul.

Nu va trebui să mă străduiesc prea mult ca să-i fac vânt.

Nu l-am întâlnit niciodată pe domnul Gwadowski... cel puţin nu faţă în faţă. Merg până la raftul cu fiole de sânge şi mă uit la etichete. Raftul ăsta e pentru ambele aripi ale etajului 5 şi conţine douăzeci şi patru de fiole de diferite mărimi. Găsesc un tub cu dop roşu de la camera 521. Este sângele domnului Gwadowski.

Ridic tubul, îl întorc spre lumină şi îl analizez. Lichidul dinăuntru nu s-a coagulat şi are aspect sălciu şi o culoare închisă, ca şi cum acul care a înţepat vena domnului Gwadowski ar fi întâlnit în cale o apă murdară. Desfac un tub şi-i adulmec conţinutul. Miros ureea bătrâneţii, dulceaţa înţepătoare a senectuţii. Simt miasma unui trup care a început deja să se descompună, în ciuda creierului care continuă să nu accepte că învelişul moare.

Astfel, fac cunoştinţă cu domnul Gwadowski.

Prietenia noastră nu o să fie de lungă durată.

*

Angela Robbins era o infirmieră conştiincioasă, şi acum părea nervoasă pentru că doza de antibiotice de la ora zece a lui Herman

Gwadowski nu ajunsese încă. Se duse la asistenta-şefă a aripii de vest a etajului 5 şi-i spuse:

– Încă mai aştept perfuzia lui Gwadowski. Poţi să mai suni o dată la farmacie?

– Ai verificat căruciorul care vine de la farmacie? A trecut pe aici la ora nouă.

– Nu era nimic pentru Gwadowski. Are nevoie de perfuzia cu Zosyn imediat.

– O, tocmai mi-am amintit.

Asistenta se ridică şi luă o cutie de pe birou.

– A adus-o adineuri un ajutor de la etajul 4.

– De la etajul 4?

– Au trimis punga greşit.

Asistenta verifică eticheta.

– Gwadowski, trei sute douăzeci şi unu A.

– Exact, confirmă Angela, luând perfuzia.

În drum spre cameră, citi eticheta, verificând încă o dată numele pacientului, pe-al medicului curant şi doza de Zosyn care fusese adăugată în perfuzia cu soluţie salină. Totul părea în ordine. Cu optsprezece ani în urmă, pe vremea când Angela începuse să lucreze, o asistentă autorizată putea să meargă pur şi simplu la secţia cu medicamente şi să ia o perfuzie în care să adauge medicamentele necesare. Câteva greşeli făcute de infirmiere surmenate, câteva procese mediatizate schimbaseră procedura. Acum o simplă perfuzie cu soluţie salină în care se adăugase potasiu trebuia să fie adusă de la farmacia spitalului. Era vorba despre o altă formalitate, despre o altă rotiţă a maşinăriei serviciilor de sănătate şi aşa prea complicată, care nu-i plăcea deloc Angelei. Toate astea întârziseră cu o oră venirea perfuziei.

Introduse acul de la perfuzia domnului Gwadowski în noua perfuzie pe care o atârnă de suport. Fără să ştie nimic de toate astea, domnul Gwadowski zăcea nemişcat. Era în comă de două săptămâni şi mirosea deja a moarte. Angela era infirmieră de suficient timp ca să recunoască mirosul ăla, un fel de transpiraţie acră care anunţa sfârşitul. De fiecare dată când îl simţea, le şoptea celorlalte infirmiere:

– Pacientul ăsta n-o să mai plece acasă.

La asta se gândea în timp ce dădu drumul serului să curgă şi verifică semnele vitale ale pacientului. „Pacientul ăsta n-o să mai plece acasă." Dar îşi văzu mai departe de treabă cu aceeaşi grijă pe care o acorda oricărui pacient.

Era timpul să îl cureţe cu buretele. Aduse un lighean cu apă caldă lângă pat, înmuie o cârpă şi începu să-i şteargă faţa domnului Gwadowski. El stătea întins, cu gura deschisă. Avea limba uscată şi crăpată. Dacă măcar l-ar lăsa să se ducă. Dacă l-ar fi eliberat din iadul ăsta. Dar fiul lui nu avea să permită nici cea mai mică abatere de la procedurile standard, aşa că bătrânul continua să trăiască, dacă asta se putea numi viaţă, iar inima continua să bată în interiorul unui trup aflat în degradare.

Desfăcu halatul pacientului şi analiză zona în care era fixat cateterul. Rana se înroşise puţin, iar asta o îngrijora. Pe braţe nu mai era nici un loc unde să introducă perfuzia, aşa că foloseau cateterul. Angela îşi îndeplini sârguincioasă sarcina, curăţându-i rana şi schimbându-i bandajul. Avea să-l spele şi să îi dea alte haine.

Îi curăţă torsul trecându-i cârpa udă peste coaste. Îşi putea da seama că nu fusese niciodată un bărbat musculos, dar din pieptul lui nu mai rămăsese decât un fel pergament întins peste oase.

Auzi paşi, şi nu fu deloc încântată să-l vadă intrând pe fiul domnului Gwadowski. Apariţia lui o făcu să fie prevăzătoare – era genul ăla de bărbat care căuta să observe defectele şi greşelile celorlalţi. Asta făcea şi cu sora lui, Angel. Îi auzise odată certându-se, şi trebuise să se abţină să nu sară în apărarea fetei. Până la urmă, nu era treaba ei să-i spună tipului ce părere avea despre aroganţa lui. Dar, în acelaşi timp, nici nu trebuia să fie prea prietenoasă. Aşa că dădu doar din cap şi continuă să-şi spele pacientul cu buretele.

– Ce mai face? se interesă Ivan Gwadowski.

– Nu a intervenit nici o schimbare.

Îi vorbi pe un ton rece şi oficial. Şi-ar fi dorit să plece, să-şi sfârşească repede ceremonialul scurt prin care se prefăcea că îi pasă şi să o lase să-şi vadă de treabă. Era destul de perspicace încât să-şi dea seama că nu dragostea era motivul pentru care Ivan se afla acolo. Preluase conducerea pentru că aşa era el obişnuit să facă şi nu avea să renunţe în faţa nimănui. Nici măcar în faţa morţii.

– Doctoriţa a venit să-l vadă?

– Doamna doctor Cordell vine în fiecare dimineaţă.

– Ce spune despre faptul că e în continuare în comă?

Angela lăsă buretele în lighean şi se îndreptă pentru a se uita la el.

– Nu prea văd ce ar mai fi de spus, domnule Gwadowski.

– Câtă vreme va mai fi aşa?

– Câtă vreme îl veţi mai lăsa dumneavoastră.

– Asta ce vrea să însemne?

– Nu credeţi că ar fi mai omeneşte să-l lăsaţi să se ducă?

Ivan Gwadowski se uită ţintă la ea.

– Da, asta ar uşura viaţa tuturor, nu-i aşa? Şi mai eliberează şi un pat din spital.

– Nu asta am vrut să spun.

– Ştiu şi eu cum sunt plătite spitalele în zilele noastre. Dacă pacientul stă prea mult, voi trebuie să achitaţi costurile.

– Eu am în vedere numai binele tatălui dumneavoastră.

– Cel mai bine pentru el ar fi ca spitalul ăsta să-şi vadă de treabă.

Angela se întoarse şi luă buretele din lighean înainte de a spune ceva ce ar fi putut regreta. Îl stoarse cu mâinile tremurânde. „Nu te certa cu el. Vezi-ţi de treabă. Ăsta e genul de om care va merge până în pânzele albe."

Puse buretele ud pe abdomenul pacientului. Abia atunci îşi dădu seama că acesta nu mai respira.

Imediat Angela duse degetele la gâtul bătrânului pentru a-i lua pulsul.

– Ce e asta? întrebă fiul. E bine?

Nu răspunse. Trecu pe lângă el şi alergă în hol.

– Semnal de alarmă! strigă. Trageţi semnalul de alarmă pentru camera 521.

Catherine ieşi în grabă din camera Ninei Peyton şi coti spre celălalt hol. Personalul se adunase deja în camera 521, dar şi pe hol. Un grup de studenţi făceau ochii mari şi-şi lungeau gâturile pentru a vedea ce se petrecea.

Catherine intră în cameră şi strigă, acoperind gălăgia care era acolo:

– Ce s-a întâmplat?

Angela, asistenta domnului Gwadowski, răspunse:

– Pur şi simplu nu mai respiră! Nu mai are puls.

Catherine îşi făcu loc spre pat şi văzu că o altă asistentă potrivise deja o mască pe faţă pacientului şi încerca să-l ventileze. Un intern îşi pusese mâinile pe pieptul lui şi, cu fiecare apăsare asupra sternului, încerca să facă inima să pompeze sânge prin artere şi prin vene, să hrănească organele şi creierul.

– Conductorii electromagnetici sunt gata! strigă cineva.

Catherine se uită spre monitor. Liniile indicau fibrilaţie ventriculară. Cămăruţele inimii nu se mai contractau. În schimb, muşchii inimii tremurau, transformând organul într-un sac flasc.

– Aţi încărcat padelele? vru Catherine să ştie.

– La o sută de juli.

– Dă-i drumul!

Asistenta puse padelele pentru defibrilaţie pe pieptul pacientului şi strigă:

– Toată lumea la o parte!

Padelele se descărcară, trimiţând un impuls electric prin inimă. Trunchiul bărbatului tresăltă pe saltea precum o pisică pe un acoperiş fierbinte.

– E tot în fibrilaţie ventriculară!

– Un miligram de epinefrină intravenos, apoi încărcaţi padelele la o sută.

Lichidul epinefrinei trecu repede prin firul perfuziei.

– La o parte!

Încă un şoc electric, încă o zguduitură a trunchiului.

Pe monitor, liniile electrocardiogramei săriră în sus, apoi se prăbuşiră tremurând. Erau ultimele vibraţii ale unei inimi ofilite.

Catherine se uită la pacient şi-şi zise: „Cum readuc eu la viaţă grămada asta uscată de oase?"

– Vreţi... să... mai continuăm? o întrebă internul, gâfâind în vreme ce apăsa.

O picătură de transpiraţie i se scurse sclipind pe obraz.

„Eu nici nu aş fi vrut să se tragă semnalul de alarmă", se gândi ea, pregătindu-se să pună capăt acelei situaţii, când o auzi pe Angela şoptindu-i la ureche:

– Fiul lui e aici. Ne priveşte.

Catherine se uită imediat spre Ivan Gwadowski, care stătea în uşă. Nu mai avea de ales. Dacă nu făcea tot posibilul, fiul avea să le facă viaţa amară.

Pe monitor, linia părea să delimiteze suprafaţa mării legănate puternic de furtună.

– Haideţi să mai încercăm o dată, le ceru Catherine. Două sute de juli, de data asta. Şi trimiteţi imediat după sânge.

Auzi sertarul căruciorului pentru intervenţii deschizându-se. Apărură fiole de sânge şi o seringă.

– Nu găsesc nici o venă!

– Foloseşte perfuzia.

– La o parte!

Toată lumea se dădu la o parte, şi padelele se descărcară.

Catherine se uită la monitor, sperând ca şocul provocat să facă inima să tresalte din nou. Dar linia se prăbuşi, transformându-se într-o undă abia perceptibilă.

Introdusă în perfuzie încă o doză de epinefrină.

Internul, roşu la faţă şi transpirat, reîncepu să apese pe piept. Alte mâini apucară balonul de ventilaţie şi începură să pompeze aer în plămâni, dar era ca şi cum ar fi încercat să pompeze viaţă într-o păstaie uscată. Catherine simţi deja tonul schimbat al vocilor celor din jur, care nu se mai alarmau, rostind cuvintele mecanic şi plat. Totul devenise acum doar un exerciţiu, înfrângerea nemaiputând fi evitată. Se uită la feţele persoanelor adunate în jurul patului şi văzu că toţi ştiau care avea să fie decizia. Nu mai aşteptau decât ordinul ei:

– Haideţi să încheiem, rosti. Pacientul a murit la unsprezece şi treisprezece minute.

În tăcere, toată lumea făcu un pas în spate, uitându-se la obiectul înfrângerii lor, Herman Gwadowski, care se răcea sub un ghem mare de fire şi de perfuzii. O asistentă stinse monitorul electrocardiografului, iar osciloscopul se opri.

– Ce se întâmplă cu stimulatorul cardiac?

În timp ce se ocupa de semnarea raportului de deces, Catherine văzu că fiul pacientului intrase în cameră. Îl informă:

– Nu mai avem cum să îl salvăm. Îmi pare rău. Nu am avut cum să-i fac inima să bată din nou.

– Pentru asta nu se foloseşte un stimulator cardiac?

– Am făcut tot ce am putut...

– Tot ce aţi făcut a fost să-i aplicaţi şocuri electrice.

„Tot?" Se uită prin cameră la toate dovezile eforturilor lor, la seringile folosite, la fiolele de medicamente şi la ambalajele mototolite. Deşeurile medicale lăsate în urma bătăliei. Toţi se uitau la ea, aşteptând să vadă cum avea să se descurce în situaţia asta.

Lăsă jos planşeta pe care scrisese, vorbele pline de furie stându-i deja pe limbă. Însă nu avu şansa să le rostească. În schimb, se năpusti pe uşă.

Undeva pe culoar o femeie ţipa.

Într-o clipă, Catherine ieşi afară din cameră, urmată de asistente. Coti în fugă şi văzu o asistentă pe hol, plângând în hohote şi făcând semn spre camera Ninei Peyton. Scaunul din faţa salonului era gol.

„Aici ar fi trebuit să fie un poliţist. Unde e?"

Catherine împinse uşa şi îngheţă.

Primul lucru pe care îl văzu fu sângele, firicelele roşii care se scurgeau pe perete. Apoi se uită la pacienta ei care zăcea cu faţa în jos pe podea. Nina căzuse la jumătatea distanţei dintre uşă şi pat, ca şi cum ar fi reuşit să meargă câţiva paşi înainte să se prăbuşească. Perfuzia îi fusese smulsă, iar un fir de lichid sărat picurase din tub pe podea, unde formase o mică baltă limpede lângă balta roşiatică mai mare.

„A fost aici. Chirurgul a fost aici."

Deşi simţea în fiecare celulă a corpului că trebuia să fugă de acolo, să dispară, se forţă să înainteze, să îngenuncheze lângă Nina. Sângele îi îmbibă pantalonii; îi simţi căldura. Întoarse corpul cu faţa în sus.

Dintr-o singură privire văzu faţa albă, ochii holbaţi şi ştiu că Nina era moartă.

„În urmă cu numai câteva minute, ţi-am auzit inima bătând."

Revenindu-şi din uluială, Catherine se uită în jur şi văzu un grup de oameni înspăimântaţi. Spuse:

– Poliţistul... Unde e poliţistul?

– Nu ştim...

Se ridică în picioare clătinându-se, iar ceilalți se dădură la o parte pentru a o lăsa să treacă. Fără să observe că păşea prin sânge, ieşi din cameră ameţită, repezindu-se înnebunită pe culoar.

– Dumnezeule! exclamă o poliţistă.

În celălalt capăt al coridorului, pe podea se vedea o dâră de culoare închisă. Sânge. Se prelingea de sub uşa camerei de aprovizionare.

TREISPREZECE

Rizzoli se uită în salonul Ninei Peyton peste banda care demarca locul crimei; sângele arterial al victimei împroşcase pereţii şi se uscase în dâre lungi. Merse până în capătul coridorului, spre camera de aprovizionare, acolo unde fusese găsit cadavrul poliţistului. O altă bandă bloca şi uşa aceea. Înăuntru erau o grămadă de suporturi pentru perfuzii, rafturi pentru ploşti şi ligheane, cutii pentru mănuşi, toate pătate de dâre de sânge. În acea încăpere murise unul de-ai lor, aşa că, pentru fiecare membru al Poliţiei din Boston, vânătoarea Chirurgului devenise o chestiune extrem de personală.

Se întoarse spre agentul care stătea în apropiere.

– Unde e detectivul Moore?

– La Administraţie. Se uită la casetele cu imaginile filmate de camerele de supraveghere ale spitalului.

Rizzoli se uită în dreapta şi în stânga, dar nu zări nici o cameră de supraveghere. Nu aveau să găsească nici o imagine de pe acel coridor.

Coborî şi se strecură în sala de conferinţe în care Moore analiza casetele camerelor de supraveghere împreună cu două asistente. Nu se uită nimeni la ea; toţi erau concentraţi asupra televizorului unde se derula caseta.

Camera era îndreptată spre lifturile aripii de vest de la etajul 5. În imagine, uşile liftului tocmai se deschideau. Moore îngheţă imaginea.

– Acolo, rosti el. Ăsta e primul grup de oameni care a ieşit din lift imediat după ce a fost tras semnalul de alarmă. Pot să număr unsprezece persoane, şi toate ies în grabă.

– Aşa se întâmplă când este tras un semnal de alarmă, îl lămuri asistenta-şefă. Toate difuzoarele spitalului transmit anunţul. Toţi cei care sunt disponibili trebuie să răspundă la apel.

– Uită-te puţin la feţele astea, o rugă Moore. Recunoşti pe cineva? E cineva care n-ar trebui să fie aici?

– Nu pot vedea toate feţele. Au ieşit în grup.

– Dar tu, Sharon? o întrebă Moore pe cealaltă asistentă.

Sharon se aplecă spre monitor.

– Cele trei femei de-aici sunt asistente. Cei doi tineri dintr-o parte sunt studenţi la Medicină. Îl recunosc pe cel de-al treilea bărbat de aici...

Arătă în partea de sus a ecranului.

– E un îngrijitor. Ceilalţi mi se par cunoscuţi, dar nu le ştiu numele.

– În regulă, răspunse Moore obosit. Haideţi să ne uităm mai departe! Apoi o să studiem şi imaginile luate pe casa scărilor.

Rizzoli înaintă până ajunse în spatele asistentei-şefe.

Imaginea de pe ecran era derulată înapoi, iar uşile liftului se închideau. Moore apăsă butonul de pornire, iar uşile se deschiseră din nou. Ieşiră unsprezece oameni, care se mişcară asemenea unui organism cu mai multe picioare grăbit să ajungă la locul de unde se trăsese alarma. Rizzoli văzu grija pe feţele lor şi, chiar şi fără sonor, era evident că aveau de-a face cu o situaţie de criză. Grupul dispăru în stânga ecranului. Uşile liftului se închiseră. Peste o clipă, uşile se deschiseră din nou, lăsând să iasă încă un val de lucrători ai spitalului. Rizzoli numără treisprezece persoane. Până în acel moment, în mai puţin de trei minute, la acel etaj veniseră douăzeci şi patru de oameni în total... doar cu liftul. Oare câţi veniseră pe scări? Rizzoli era din ce în ce mai mirată. Se sincronizau perfect. Se părea că, atunci când fusese tras semnalul de alarmă, toată lumea reacţionase. Din cauza zecilor de oameni care veneau din toate părţile spre aripa de vest a etajului 5, oricine îmbrăcat în haine albe putea trece neobservat. Fără îndoială că suspectul stătuse în spetele liftului, în urma celorlalţi. Mai mult ca sigur avusese grijă să aibă pe cineva în faţă când trecuse prin faţa camerei de filmat. Se luptau cu cineva care ştia foarte bine cum funcţionau lucrurile într-un spital.

Femeia se uită la cel de-al doilea grup de oameni care coborâse din lift. Tot timpul, două fețe rămâseseră acoperite.

Moore schimbă caseta. Se uitau la ușa care dădea spre casa scărilor. Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic. Apoi ușa se deschise și înăuntru năvăli un bărbat în halat alb.

– Îl cunosc. E Mark Noble, unul dintre interni, zise Sharon.

Rizzoli își scose carnețelul și-și notă repede numele.

Ușa se deschise din nou și intrară două femei în uniforme albe.

– Ea e Veronica Tam, interveni asistenta-șefă, arătând spre cea mai scundă. Lucrează în aripa de vest de la etajul 5. Era în pauză când s-a tras semnalul de alarmă.

– Iar cealaltă femeie?

– Nu știu cine e. Nu-i pot vedea foarte bine fața.

Rizzoli scrise:

10.48, camera dinspre casa liftului
Veronica Tam, asistentă, etajul 5, aripa de vest.
Femeie necunoscută, păr negru, halat de laborator.

Pe ușa dinspre casa scărilor intraseră în total șapte persoane. Asistentele recunoscuseră cinci dintre ele. Rizzoli numărase treizeci și unu de oameni care veniseră acolo, fie cu liftul, fie pe scări. Dacă adăuga și personalul care se afla deja la etajul 5, aveau cel puțin patruzeci de oameni cu acces la acea zonă.

– Uitați-vă ce se întâmplă când pleacă în timpul și după situația de criză, le rugă Moore. De data asta nu se mai grăbesc. Poate reușiți să mai identificați niște fețe.

Derulă repede înainte. În partea de jos a ecranului, timpul afișat arăta că trecuseră opt minute. Erau încă în timpul situației de criză, dar personalul de care nu era nevoie începuse să se retragă. Fuseseră filmați cu spatele pe măsură ce se îndreptau spre ușa scărilor. Văzură mai întâi doi studenți, apoi un bărbat neidentificat care pleca singur. Urmă o pauză lungă, peste care Moore trecu derulând înainte. Pe ușă ieși un grup de patru bărbați. Era 11.14. Până la acea oră, situația de urgență luase sfârșit, iar Herman Gwadowski fusese declarat mort.

Moore înlocui caseta. Se uitau din nou la lift.

Rizzoli umplu deja trei pagini întregi de notiţe, ţinând evidenţa celor care veniseră atraşi de semnalul de alarmă. La apel răspunseseră treisprezece bărbaţi şi şaptesprezece femei. Numără câţi plecaseră la încheierea situaţiei de criză.

Numerele nu se potriveau.

În cele din urmă, Moore apăsă butonul de oprire, iar ecranul se făcu negru. Se uitau la televizor de mai bine de o oră, iar asistentele erau în stare de şoc.

Când vorbi, vocea lui Rizzoli le sperie pe amândouă.

– Există şi bărbaţi angajaţi să lucreze în aripa de vest de la etajul 5 în timpul turei dumneavoastră? vru ea să ştie.

Asistenta-şefă se uită la Rizzoli. Era destul de surprinsă că în încăpere se strecurase încă un poliţist fără ca ea să-şi fi dat seama.

– Este un asistent care vine la trei. Dar în timpul turei mele nu e nici unul.

– Deci în aripa de vest de la etajul 5 nu lucra nici un bărbat când a fost tras semnalul de urgenţă?

– E posibil să fi fost studenţi rezidenţi. Dar nu şi asistenţi bărbaţi.

– Care dintre rezidenţi? Vă amintiţi?

– Fac întotdeauna cu rândul pe-aici. Nu le ţin socoteala. Noi ne vedem de treaba noastră.

Asistenta se uită spre Moore.

– Trebuie să ne întoarcem sus.

Moore încuviinţă.

– Puteţi merge. Mulţumesc.

Rizzoli aşteptă până când asistentele ieşiră din încăpere, apoi îi spuse lui Moore:

– Chirurgul era deja în aripa asta. Înainte de a fi fost tras semnalul de alarmă. Nu-i aşa?

Moore se ridică în picioare şi se duse la aparatul video. Limbajul trupului, modul în care scoase caseta din aparat şi felul în care o împinse pe a doua îi spunea lui Rizzoli că detectivul era furios.

– La etajul 5, aripa de vest, au urcat treisprezece bărbaţi. Au plecat paisprezece. Unul e în plus. Probabil că a fost acolo tot timpul.

Moore apăsă butonul de pornire. Caseta cu imaginile din casa scărilor începu să se desfăşoare din nou.

– La dracu', Moore! Crowe trebuia să se ocupe de protecţie! Iar acum am pierdut singurul martor.

Detectivul nu scoase nici un cuvânt şi continuă să urmărească ecranul, privind cum figuri deja familiare apăreau şi dispăreau prin uşa dinspre casa scărilor.

– Individul ăsta parcă trece prin pereţi, izbucni ea. E invizibil. Nouă asistente lucrau la etajul ăla, dar nici una nu şi-a dat seama cine era. A stat lângă ele *tot timpul ăsta.*

– Asta e una dintre posibilităţi.

– Atunci cum a ajuns la poliţistul ăla? De ce s-ar lăsa un poliţist convins să părăsească uşa pacientului? De ce să intre în camera de aprovizionare?

– Probabil că a fost cineva pe care îl mai întâlnise aici. Sau cineva care nu reprezenta nici o ameninţare. Şi, în tot haosul ăla, când toată lumea se agita haotic încercând să salveze o viaţă, era normal ca un angajat al spitalului să apeleze la singurul om care stătea degeaba acolo în hol – la poliţist. E normal să-l rogi pe poliţist să te ajute să iei ceva din camera de aprovizionare.

Moore îngheţă imaginea.

– Acolo, zise încet. Cred că el e tipul nostru.

Rizzoli se uită cu atenţie la ecran. Era bărbatul care ieşise singur pe scări în timpul situaţiei de criză. Nu îl puteau vedea decât din spate. Purta un halat alb şi o bonetă chirurgicală de sub care ieşea părul castaniu tuns cu grijă. Era zvelt, nu avea o statură impunătoare, ci era uşor aplecat, ca un semn de întrebare pe două picioare.

– Asta e singura secvenţă unde apare, reluă Moore. În imaginile de la lift nu l-am văzut. Nu a intrat pe uşa asta, dar pe aici a plecat. Uită-te cum împinge uşa cu şoldul, fără s-o atingă deloc cu mâinile. Pariez că n-a lăsat nici o amprentă nicăieri. E prea grijuliu. Şi uită-te cum se cocoşează, ca şi cum ar şti că e filmat. Ştie că îl căutăm.

– L-am identificat?

– Nici una dintre asistente n-a ştiut cine e.

– La dracu', a fost la etajul lor!

– Împreună cu o mulţime de oameni. Toată lumea încerca să salveze viaţa lui Herman Gwadowski. Cu excepţia *lui.*

Rizzoli se apropie de ecranul televizorului, fixând figura aceea solitară încadrată de albul holului. Deşi nu îi putea vedea faţa, simţi fiori reci pe spate, ca şi cum ar fi privit în ochii răului. „Tu eşti Chirurgul?"

– Nimeni nu-şi aminteşte să-l fi văzut, continuă Moore. Nimeni nu-şi aminteşte să fi mers cu el în lift. Cu toate astea, iată-l aici. O fantomă care apare şi dispare după bunul ei plac.

– A plecat la opt minute după ce a fost declarată situaţia de criză, zise Rizzoli, uitându-se la ora afişată pe ecran. Au fost doi studenţi care au părăsit locul chiar înaintea lui.

– Da, am vorbit cu ei. Trebuiau să ajungă la un curs la ora unsprezece. De-asta nu au mai stat. Nu l-au observat pe tipul nostru urmându-i pe scări.

– Deci nu avem nici un martor.

– Doar camera de filmat.

Rizzoli se concentra încă asupra timpului afişat. Opt minute din durata situaţiei de criză. Opt minute înseamnă mult. Încercă să-şi imagineze scena. Mergi până la poliţist: zece secunde. Îl convingi să te urmeze pe hol până la camera de aprovizionare: treizeci de secunde. Îi tai gâtul: zece secunde. Ieşi, închizi uşa, intri în camera Ninei Peyton: cincisprezece secunde. Scapi de cea de-a doua victimă, ieşi: treizeci de secunde. Adunate fac cel mult două minute. Ţi-au rămas încă şase. La ce ai folosit timpul ăsta? Să te speli? A curs mult sânge; probabil ai fost stropit.

Avusese mult timp la dispoziţie. Infirmiera descoperise cadavrul Ninei la zece minute după ieşirea bărbatului văzut pe ecran pe uşa dinspre casa scărilor. Dar acesta putea să fie deja la kilometri distanţă, în maşina lui.

„S-a încadrat perfect în timp. Individul ăsta acţionează cu precizia unui ceas elveţian."

Brusc, se îndreptă de spate, cutremurându-se.

– A ştiut! Dumnezeule, Moore, a ştiut că avea să urmeze o situaţie de criză!

Se uită la detectiv şi, văzând că nu reacţionează, îşi dădu seama că şi el ajunsese la aceeaşi concluzie.

– Domnul Gwadowski a avut vreun vizitator?

– Fiul. Dar infirmiera a rămas în salon tot timpul ăsta. Şi a fost de faţă când a murit pacientul.

– Ce s-a întâmplat înainte să fi dat semnalul de alarmă?

– I-a schimbat perfuzia. Am trimis-o la analize.

Rizzoli se uită din nou la imaginea bărbatului în halat alb oprit la jumătatea drumului.

– N-are sens. De ce să-şi asume un asemenea risc?

– A făcut curăţenie, a vrut să termine ce îi scăpase... martorul.

– Dar la ce anume fusese martoră Nina Peyton? A văzut o faţă acoperită de o mască. Ştia că nu avea cum să-l identifice. Ştia că nu reprezenta nici un pericol. Cu toate astea, a depus eforturi s-o omoare. S-a expus riscului de a fi prins. Ce câştigă cu asta?

– Satisfacţie. În sfârşit, a săvârşit crima.

– Dar ar fi putut să termine totul la ea acasă. Moore, el a *lăsat-o* vie pe Nina Peyton în noaptea aia. Ceea ce înseamnă că a vrut să fie aşa.

– În spital?

– Da.

– Cu ce scop?

– Nu ştiu. Dar mi se pare interesant că, dintre toţi pacienţii din aripa asta, l-a ales tocmai pe Herman Gwadowski pentru a crea diversiunea. Unul dintre pacienţii lui Catherine Cordell.

Pagerul lui Moore sună. Cât timp vorbi la telefon, Rizzoli se concentră din nou asupra ecranului. Apăsă butonul de pornire şi văzu cum bărbatul în halat alb se apropie de uşă. O loveşte cu şoldul şi intră în casa scărilor. Nici măcar o dată nu întoarce faţa spre camera de luat vederi. Rizzoli derulă înapoi şi revăzu secvenţa. De data asta, când şoldul bărbatului se roti uşor, văzu ceva: o umflătură sub halatul alb. Era în partea dreaptă, la nivelul taliei. Ce ascundea acolo? Un schimb de haine? Ustensilele folosite la crime?

Îl auzi pe Moore rostind la telefon:

– Nu-l atinge! Lasă-l acolo unde e. Vin acum.

Când închise, Rizzoli îl întrebă:

– Cine era?

– Catherine, răspunse Moore. Băiatul nostru i-a mai lăsat un mesaj.

– L-am găsit în cutia unde sunt trimise scrisorile de la celelalte departamente, le explică Catherine. De îndată ce am văzut plicul, am ştiut că e de la el.

Rizzoli îl privi pe Moore punându-şi o pereche de mănuşi – „O măsură de precauţie inutilă, se gândi ea, din moment ce Chirurgul nu a lăsat niciodată amprente." Era un plic mare maro cu un sistem de închidere cu şnur. În partea de sus, era scris cu cerneală albastră: „Pentru Catherine Cordell, urări de bine cu ocazia zilei de naştere din partea lui A.C."

„Andrew Capra", se gândi Rizzoli.

– Nu l-ai deschis? o întrebă Moore.

– Nu. L-am pus pe biroul meu. Şi te-am sunat.

– Bravo.

Rizzoli se gândi că răspunsul lui era ironic, dar Catherine cu siguranţă nu-l percepuse aşa şi îi zâmbise încordată. Se întâmpla ceva între Moore şi Catherine. O privire, un val de căldură pe care Rizzoli îl observă, simţind un junghi dureros de gelozie. „Lucrurile au ajuns mai departe decât mi-am închipuit eu."

– Pare gol, spuse Moore.

Cu mâinile înmănuşate, desfăcu şnurul. Scutură plicul şi-l întoarse cu gura-n jos.

Câteva fire mătăsoase de păr de culoare arămie alunecară şi formară o grămadă pe foaia de hârtie.

Rizzoli simţi că o trece năduşeala.

– Pare a fi păr de om.

– O, Doamne! *O, Doamne...*

Rizzoli se întoarse şi o văzu pe Catherine făcând îngrozită câţiva paşi înapoi. Se uită la părul doctoriţei, apoi la firele care căzuseră din plic. „E al ei. E al lui Cordell."

– Catherine, îi zise Moore blând, încercând să o liniştească. E posibil să nu fie al tău.

Se uită la el speriată.

– Şi dacă e? Cum a...

– Ţii o perie în dulapul tău de la Chirurgie? În birou?

– Moore, îl întrerupse Rizzoli. Uită-te la firele astea! Nu au fost culese dintr-o perie de păr. Rădăcinile au fost tăiate.

Se întoarse spre Catherine.

– Cine v-a tuns ultima oară, doamnă doctor Cordell?

Catherine se apropie de birou încet şi se uită la firele tăiate ca şi cum ar fi privit o viperă veninoasă.

– Ştiu când a făcut-o, şopti ea. Îmi amintesc.

– Când?

– A fost în noaptea aia...

Se uită la Rizzoli cu o expresie uluită.

– În Savannah.

Rizzoli închise telefonul şi îl privi pe Moore.

– Detectivul Singer a confirmat totul. I-a fost tăiată o şuviţă de păr.

– De ce nu a apărut asta în raportul lui Singer?

– Cordell a observat abia a doua zi de spitalizare când s-a uitat în oglindă. Pentru că Andrew Capra era mort, iar părul nu a fost găsit la locul crimei, Singer a presupus că şuviţa i-a fost tăiată de cei de la spital. Poate în timpul tratamentului de la Urgenţă. Cordell avea faţa vânătă, îţi aminteşti? Poate cei de la Urgenţă i-au tăiat câteva fire de păr ca să-i cureţe scalpul.

– Singer a verificat dacă aşa s-a întâmplat?

Rizzoli îşi răsuci pixul şi oftă.

– Nu. Nu a mers pe pista asta.

– S-a mulţumit doar cu atât? Nu a scris nimic în raport, pentru că nu avea sens.

– Ei bine, chiar *nu are* sens! De ce nu au fost găsite firele la locul crimei, lângă cadavrul lui Capra?

– Catherine nu-şi aminteşte tot ce s-a întâmplat în noaptea aia. Din cauza Rohypnolului. Poate Capra a părăsit casa şi s-a întors mai târziu.

– Bine. Iată întrebarea numărul unu. Capra e mort. Cum a ajuns suvenirul ăsta în mâinile Chirurgului?

La asta Moore nu găsea nici un răspuns. Doi criminali, unul viu, unul mort. Ce anume îi lega pe cei doi monştri? Cu siguranţă nu era

vorba doar despre energie psihică; căpătase dimensiuni fizice. Era vorba despre ceva vizibil şi tangibil.

Se uită la cele două pungi cu dovezi. Una avea o etichetă pe care scria „Fire de păr, posesor necunoscut". Cea de-a doua pungă conţinea o mostră din părul lui Catherine pentru comparaţie. El însuşi tăiase firele arămii şi le pusese în punga pentru dovezi. Oricine ar fi putut fi tentat să vrea ca suvenir un asemenea păr. Părul este ceva foarte personal. O femeie îl are tot timpul cu ea, doarme cu el. Are miros, culoare şi textură. E chiar esenţa. Nu era de mirare că fusese îngrozită să afle că un bărbat pe care nu-l cunoştea deţinea o parte din ea atât de intimă. Să afle că-l mângâiase, îl adulmecase şi se obişnuise, asemenea unui iubit, cu mirosul ei.

„Acum Chirurgul îi cunoaşte bine mirosul."

Era aproape miezul nopţii, dar în apartamentul ei luminile erau aprinse. Prin draperiile trase, detectivul îi văzu silueta micşorându-se uşor şi ştiu că era trează.

Moore merse până la maşina de poliţie parcată în faţă şi se aplecă să schimbe câteva vorbe cu poliţiştii dinăuntru.

– Aveţi ceva de raportat?

– Nu a ieşit din clădire de când a venit acasă. Şi nu poate sta locului. Se pare că o să aibă o noapte agitată.

– Merg să vorbesc cu ea, rosti Moore şi se întoarse să traverseze strada.

– Rămâi toată noaptea?

Moore se opri. Se întoarse încordat şi se uită la poliţist.

– Poftim?

– Rămâi toată noaptea? Pentru că, dacă stai, tre' să le zicem celor din următorul schimb. Tre' să ştie că sus e unul de-ai noştri.

Moore se calmă. Întrebarea poliţistului fusese logică, de ce oare se grăbise în aşa hal să se apere?

„Pentru că ştiu ce cred văzând că mă duc la ea la miezul nopţii. Ştiu ce le trece prin cap. Acelaşi lucru care-mi trece şi mie."

Din clipa în care intră în apartament, îi văzu privirea întrebătoare şi-i răspunse clătinând sever din cap.

– Mă tem că laboratorul a confirmat. Era părul tău.

Năucă, primi vestea în tăcere.

În bucătărie se auzi fluieratul unui ibric. Catherine se întoarse şi ieşi din cameră.

Când încuie uşa, privirea îi zăbovi pe încuietoarea cea nouă şi strălucitoare. Cât de inconsistent, chiar slab, i se părea oţelul împotriva unui adversar care putea trece prin pereţi. O urmă în bucătărie şi o văzu oprind focul de sub ibricul care continua să şuiere. Scotoci într-o cutie cu plicuri de ceai şi scoase un strigăt speriat când le văzu împrăştiindu-se pe masă. Acel accident minor fu pentru ea picătura care umplu paharul. Imediat se aplecă peste masă, cu pumnii strânşi, cu încheieturile sprijinite de faţa de masă albă. Se străduia să nu plângă, să nu se prăbuşească în faţa lui, dar era înfrântă. O văzu trăgând aer în piept. Îi observă umerii tresărind, tot corpul luptându-se să înăbuşe suspinele.

Nu mai putea să stea şi să se uite. Se duse la ea şi o strânse la piept. Catherine tremura în braţele lui. Toată ziua nu se gândise decât la asta, nu-şi dorise altceva. N-ar fi vrut să se întâmple însă aşa, să se refugieze de frică în braţele lui. Ar fi vrut să vadă în el mai mult decât un refugiu, decât un bărbat de încredere la care putea apela.

Dar exact de asta avea nevoie în acel moment. Aşa că Moore o îmbrăţişă, apărând-o de spaimele nopţii.

– De ce mi se întâmplă din nou? şopti ea.

– Nu ştiu, Catherine.

– E Capra...

– Nu. Capra e mort.

Îi luă faţa udă în mâini şi o îi ridică bărbia.

– Andrew Capra e mort.

Se uită cu atenţie la el şi rămase nemişcată.

– Atunci de ce m-a ales *pe mine* Chirurgul?

– Numai tu ştii răspunsul la întrebarea asta.

– *Nu* ştiu.

– Poate nu la nivel conştient. Dar tu însăţi mi-ai spus că nu-ţi aminteşti tot ce s-a întâmplat în Savannah. Nu-ţi aminteşti să fi tras a doua oară cu pistolul. Nu-ţi aminteşti cine şi când ţi-a tăiat părul. *Ce* altceva nu-ţi mai aminteşti?

Catherine clătină din cap. Apoi clipi speriată când îi auzi pagerul.

„De ce nu mă lasă în pace?“ se întrebă Moore.

Se duse la telefonul de pe peretele bucătăriei şi formă un număr.

Vocea lui Rizzoli îi răspunse pe un ton care părea acuzator:

– Eşti la ea acasă.

– Ai ghicit.

– Nu, dar am activată opţiunea de identificare a apelantului. E miezul nopţii. Te-ai gândit bine ce faci?

O repezi iritat:

– De ce mi-ai dat un apel pe pager?

– Ascultă şi ea?

O văzu pe Catherine ieşind din bucătărie. Fără ea, încăperea deveni brusc pustie. Lipsită de orice interes.

– Nu, îi răspunse.

– M-am gândit la firele de păr tăiate. Ştii, mai există o explicaţie pentru cum le-a obţinut.

– Iar asta ar fi...

– Şi le-a trimis singură.

– Nu pot să cred că aud asta.

– Iar eu nu pot să cred că ţie nu ţi-a trecut niciodată prin minte.

– Şi care ar fi motivul?

– Acelaşi motiv care îi face pe bărbaţi să vină şi să mărturisească nişte crime pe care nu le-au comis. Uită-te la toată atenţia de care are parte! Atenţia ta. E miezul nopţii şi tu eşti acolo, îngrijorat de soarta ei. Nu spun că *nu a fost* hărţuită de Chirurg. Dar chestia asta cu părul mă face să mă minunez. E timpul să ne întrebăm şi despre ce altceva ar putea fi vorba. Cum a făcut Chirurgul rost de firele alea de păr? I le-a dat Capra acum doi ani? Cum ar fi putut să i le dea din moment ce zăcea fără viaţă pe podeaua ei. Ai văzut doar nepotrivirile dintre declaraţia ei şi raportul autopsiei lui Capra. Amândoi ştim că nu a spus tot adevărul.

– Declaraţia i-a fost smulsă de detectivul Singer.

– Crezi că el i-a indus ideile astea?

– Gândeşte-te la toată presiunea care apăsa pe umerii lui Singer! Patru crime. Toată lumea îi cerea o arestare. Iar el a găsit o soluţie simplă şi curată: suspectul e mort, împuşcat de cea pe care voia să o omoare. Catherine i-a închis cazul, chiar dacă a trebuit ca el să-i pună

vorbele în gură. Moore se opri. Trebuie să ştim ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea aia în Savannah.

– Ea e singura care a fost acolo. Şi pretinde că nu-şi aminteşte totul.

Moore îşi ridică privirea şi o văzu pe Catherine intrând în cameră.

– Nu încă.

PAISPREZECE

– Eşti sigur că doamna doctor Cordell este dispusă să facă asta? întrebă Alex Polochek.

– Este aici şi te aşteaptă, îi zise Moore.

– Sper că nu ai obligat-o să vină. Pentru că hipnoza nu va funcţiona dacă pacientul opune rezistenţă. Trebuie să fie complet cooperantă, altfel ne vom pierde timpul degeaba.

Rizzoli îi spusese deja că toată chestia nu va fi decât o *pierdere de vreme,* iar părerea ei era împărtăşită de majoritatea detectivilor din departament. Toţi considerau hipnoza o pierdere de vreme, o chestie specifică animatorilor din Vegas sau magicienilor de salon. Mai demult şi Moore crezuse la fel.

Cazul Meghan Florence îl făcuse însă să se răzgândească.

Pe 31 octombrie 1998, Meghan, o fetiţă de zece ani, se întorcea singură acasă de la şcoală, când o maşină oprise în dreptul ei. De atunci nu mai fusese văzută în viaţă.

Singurul martor al răpirii fusese un băieţel de doisprezece ani care trecea prin apropiere. Deşi maşina fusese chiar în faţa lui, îşi amintea numai forma şi culoarea, nu şi numărul de înmatriculare. Câteva săptămâni mai târziu, întrucât cazul nu avansase în nici un fel, părinţii fetei insistaseră să fie angajat un hipnotizator care să stea de vorbă cu băiatul. Pentru că epuizaseră toate pistele, poliţiştii fuseseră în cele din urmă de acord.

Moore fusese prezent la şedinţa aceea. Îl privise pe Alex Polochek ajutându-l pe băiat să se relaxeze şi să intre în stare hipnotică, apoi îl auzise uluit pe copil recitând încet numărul de înmatriculare.

Două zile mai târziu, trupul lui Meghan Florence fusese găsit îngropat în curtea din spate a casei răpitorului.

Moore spera ca magia pe care o folosise Polochek asupra memoriei băiatului să poată fi repetată şi în cazul lui Catherine Cordell.

Cei doi bărbaţi se uitau prin fereastra-oglindă la Catherine şi la Rizzoli, care erau de cealaltă parte a camerei de interogatoriu. Catherine părea neliniştită. Se foia pe scaun şi se uita la geam ca şi cum ar fi ştiut că era privită. Pe masa din faţa ei se afla o ceaşcă de ceai rămasă neatinsă.

– Veţi avea de recuperat nişte amintiri dureroase, îl informă Moore. Poate că *vrea* să coopereze, dar nu va fi deloc plăcut pentru ea. În momentul atacului, era încă sub influenţa Rohypnolului.

– E vorba despre amintiri de acum doi ani şi era drogată? Şi pe deasupra ziceai că ar putea fi şi contaminată!

– E posibil ca detectivul din Savannah să-i fi sugerat nişte răspunsuri în timpul interogatoriului.

– Ştii că nu fac miracole. Nimic din ce vom afla în şedinţa asta nu va putea fi folosit drept probă. Iar asta va invalida orice mărturie depusă la tribunal.

– Ştiu.

– Şi cu toate astea vrei să continuăm?

– Da.

Moore deschise uşa, şi intrară în camera de interogatoriu.

– Catherine, zise Moore, el e tipul despre care ţi-am vorbit, Alex Polochek. Se ocupă cu hipnoza şi lucrează pentru Poliţia din Boston.

Femeia întinse mâna şi râse nervos.

– Îmi cer scuze, rosti. Cred că nu ştiam la ce să mă aştept.

– Credeai că voi avea o capă neagră şi baghetă de magician, îi răspunse Polochek.

– E o imagine ridicolă, dar aşa e.

– În schimb, ai în faţă un tip scund, gras şi cu chelie.

Catherine râse din nou, de data asta puţin mai relaxată.

– N-ai mai fost niciodată hipnotizată? o iscodi Alex.

– Nu. Şi, sincer, nici nu cred că am să pot fi.

– De ce zici asta?

– Pentru că nu prea cred în aşa ceva.

– Dar, cu toate astea, ai fost de acord să mă laşi să încerc.

– Detectivul Moore crede că ar putea ajuta.

Polochek se aşează pe scaunul din faţa ei.

– Doctore Cordell, pentru a ajunge la un rezultat, nu trebuie să crezi în hipnoză. Dar trebuie *să vrei* să meargă. Trebuie să ai încredere în mine. Şi vreau să fii pregătită să te relaxezi şi să te laşi purtată. Să mă laşi să te ghidez spre o stare mai neobişnuită. E ca şi cum ai ajunge noaptea în faza de dinainte de a adormi. Nu vei fi însă adormită. Îţi promit că vei fi conştientă de tot ce se va întâmpla în jurul tău. Dar vei fi aşa de relaxată, încât vei putea ajunge în acele zone ale memoriei la care nu ai acces în mod normal. E ca şi cum vei putea descuia un dulap cu dosare de acolo, din creierul tău, şi vei fi, în sfârşit, în stare să deschizi rafturile şi să scoţi dosarele.

– Asta e exact partea pe care n-o cred. Că hipnoza mă poate face să-mi amintesc.

– Nu te face să-ţi aminteşti, ci îţi permite s-o faci.

– Bine, *să-mi permită* să-mi amintesc. Mi se pare imposibil ca hipnoza să mă ajute să scot la suprafaţă o amintire pe care n-o pot găsi singură.

Polochek încuviinţă.

– Da, ai dreptate să fii neîncrezătoare. Nu pare posibil, nu-i aşa? Dar iată un exemplu legat de modul în care pot fi blocate amintirile. E vorba despre legea efectului invers. Cu cât te străduieşti mai mult să îţi aminteşti ceva, cu atât mai greu îţi va fi s-o faci. Sunt sigur că şi tu ai trecut prin asta. Ni se întâmplă tuturor. De exemplu, vezi o actriţă celebră la televizor, căreia *îi ştii* numele. Dar pur şi simplu nu ţi-l poţi aminti. Asta te scoate din minţi. Petreci o oră încercând să scotoceşti prin minte, să îţi aduci aminte cum o cheamă. Te întrebi dacă nu cumva suferi prematur de Alzheimer. Nu-i aşa că ţi s-a întâmplat şi ţie?

– Mi se întâmplă tot timpul.

Catherine zâmbea. Era evident că-l plăcea pe Polochek şi că se simţea în largul ei în compania lui. Era un început bun.

– În cele din urmă, îţi aminteşti numele actriţei, nu-i aşa? continuă el.

– Da.

– Şi când se întâmplă asta?

– Când nu mă mai străduiesc aşa de mult. Când mă relaxez şi mă gândesc la altceva. Sau când mă aşez în pat şi sunt gata să adorm.

– Exact. Se întâmplă când te relaxezi, când mintea ta încetează să mai tragă cu disperare de sertarul dulapului cu dosare. Atunci, ca prin magie, sertarul se deschide şi dosarele sar afară. Ţi se pare acum mai plauzibil conceptul de hipnoză?

Ea încuviinţă.

– Ei bine, exact asta vom face. Te voi ajuta să te relaxezi, iar asta îţi va permite să ajungi la dulapul cu dosare.

– Nu sunt convinsă că mă voi putea relaxa îndeajuns.

– Din cauza camerei, a scaunului?

– Scaunul e bun. E... Se uită neliniştită la camera video. Din cauza spectatorilor.

– Detectivii Moore şi Rizzoli vor părăsi încăperea. Iar camera asta de filmat e doar un obiect. E doar o maşinărie. Gândeşte-te la ea în felul ăsta.

– Cred că...

– Mai ai şi alte probleme?

Urmă o pauză. Femeia spuse încet:

– Îmi e frică.

– De mine?

– Nu. De amintiri. De ce-mi voi aduce aminte.

– N-aş vrea să treci prin asta. Detectivul Moore mi-a spus că a fost o experienţă traumatizată, iar noi n-o să te facem s-o retrăieşti. O vom aborda într-un mod diferit. În felul ăsta amintirile nu vor fi blocate de frică.

– Şi cum voi şti că amintirile sunt reale? Cum voi şti că nu le-am inventat?

Polochek făcu o pauză.

– Suntem îngrijoraţi că amintirile tale ar putea fi contaminate. A trecut mult timp de-atunci. Va trebui să ne descurcăm cu ce vom găsi. Trebuie să ştii că eu nu cunosc prea multe despre cazul tău. Încerc să nu ştiu prea multe, pentru a evita să îţi influenţez în vreun fel amintirile. Nu mi s-a spus decât că totul s-a întâmplat în urmă cu doi ani, că ai fost atacată şi că ai fost drogată cu Rohypnol. Altceva nu mai ştiu. Aşa că toate amintirile care vor ieşi la suprafaţă vor fi numai ale tale. Eu sunt aici doar pentru a te ajuta să deschizi dulapul cu dosare.

Catherine oftă.

– Cred că sunt gata.

Polochek se uită la cei doi detectivi.

Moore dădu din cap; apoi el şi Rizzoli părăsiră camera.

De cealaltă parte a geamului, îl urmăriră pe Polochek scoţând un stilou şi un carneţel pe care le lăsă pe masă. Îi puse câteva întrebări. Cum se relaxa ea. Dacă avea un loc special, o amintire anume pe care o găsea în mod deosebit liniştitoare.

– În copilărie, vara, obişnuiam să-mi vizitez bunicii în New Hampshire, îi povesti ea. Aveau o cabană lângă un lac.

– Descrie-mi-o! Cu detalii.

– Era foarte liniştită. Mică. Şi avea o verandă mare care dădea spre apă. Lângă casă erau tufişuri de zmeură sălbatică. Deseori culegeam zmeură. Iar pe cărarea care dădea spre chei, bunica plantase crini.

– Deci îţi aminteşti zmeură. Flori.

– Da. Şi apa. Iubesc apa. Îmi plăcea să fac plajă pe chei.

– E bine de ştiut.

Îşi notă ceva în carneţel, apoi lăsă stiloul jos.

– Bine. Acum hai să începem prin a respira de trei ori adânc! Expiră încet de fiecare dată. Aşa. Acum închide ochii şi concentrează-te doar asupra vocii mele.

Moore privi cum pleoapele lui Catherine se închideau încet.

– Să înregistrăm, îi zise lui Rizzoli.

Ea apăsă butonul de pornire al aparatului video, şi caseta începu să se învârtă.

În camera cealaltă, Polochek încerca să o determine pe Catherine să se relaxeze complet, instruind-o să se concentreze mai întâi asupra degetelor mari de la picioare, pe care să le elibereze de tensiune. Picioarele îi deveneau moi pe măsură ce gambele începeau şi ele să se relaxeze.

– Chiar crezi în porcăria asta? se miră Rizzoli.

– Am văzut că funcţionează.

– Ei bine, poate că funcţionează. Pe mine mă adoarme.

Moore se uită la Rizzoli, care, neîncrezătoare, stătea cu braţele încrucişate, încăpăţânată şi bosumflată. Apoi îi zise:

– Stai şi uită-te!

– Când începe să leviteze?

Polochek îi ceruse lui Catherine să-şi relaxeze muşchii, urcând din ce în ce mai sus, trecând de coapse, de spate şi de umeri. Braţele îi atârnau moi pe lângă trup. Faţa îi era netedă, lipsită de griji. Ritmul respiraţiei încetinise, devenind mai profund.

– Acum o să ne imaginăm un loc care îţi place, o sfătui Polochek. Cabana bunicilor de lângă lac. Vreau să îţi imaginezi că te afli pe veranda aia mare. Te uiţi spre apă. E o zi caldă, atmosfera e calmă şi liniştită. Razele soarelui strălucesc pe suprafaţa apei...

Chipul ei arăta atât de senin, încât lui Moore nu-i venea să creadă că are în faţă aceeaşi femeie. Degaja căldură, iar el îi putea întrevedea toate visele fericite de copilă. Se gândi că aşa trebuie să fi fost ea în copilărie. Înainte să-şi piardă inocenţa, înainte să vină toate dezamăgirile maturităţii. Înainte ca atacul lui Andrew Capra să o marcheze.

– Apa e aşa de îmbietoare, de frumoasă, continuă Polochek. Cobori scările verandei şi începi să mergi pe cărare, spre lac.

Catherine rămase nemişcată, cu faţa complet relaxată, cu mâinile moi în poală.

– Pământul de sub picioare e moale. Soarele străluceşte, încălzindu-ţi spatele. Păsările ciripesc în copaci. Eşti complet relaxată. Cu fiecare pas pe care-l faci, devii din ce în ce mai calmă. Simţi cum te cuprinde liniştea. De-o parte şi de alta a cărării sunt crini. Au un miros dulceag, şi te apleci peste ei, adulmecându-le parfumul. Au o aromă specială, fermecată, care îţi provoacă somnolenţă. Pe măsură ce mergi, îţi simţi picioarele grele. Mirosul florilor e ca un drog care te face să te relaxezi. Iar căldura soarelui îţi topeşte toată încordarea rămasă în muşchi. Acum te apropii de malul apei. Şi vezi o bărcuţă la capătul cheiului. Păşeşti pe chei. Apa e liniştită, seamănă cu o oglindă. Pare de sticlă. Bărcuţa de pe apă e nemişcată, pur şi simplu pluteşte acolo, foarte stabilă. E o barcă fermecată. Te poate purta singură spre tot felul de locuri. Oriunde vrei să mergi. Iar acum îţi ridici piciorul drept, gata să urci în barcă.

Moore se uită la picioarele lui Catherine şi văzu că dreptul era ridicat efectiv şi stătea suspendat la câţiva centimetri deasupra podelei.

– Aşa. Păşeşti înăuntru cu piciorul drept. Barca e stabilă. Eşti în siguranţă, teafără. Eşti foarte încrezătoare şi te simţi relaxată. Acum păşeşti şi cu stângul.

Catherine ridică piciorul stâng, apoi îl lăsă jos încet.

– Isuse, nu pot să cred asta! exclamă Rizzoli.

– Se întâmplă chiar în faţa ta.

– Da, dar de unde ştiu că ea chiar e hipnotizată cu adevărat şi că nu se preface?

– N-ai de unde.

Polochek se apropie de Catherine, dar nu o atinse, folosindu-şi doar vocea pentru a o îndruma mai departe în transă.

– Desfaci sfoara bărcii din jurul stâlpului. Acum barca e liberă şi începe să plutească pe apă. Eşti stăpână pe situaţie. Tot ce trebuie să faci e să te gândeşti la un anumit loc, iar barca te va duce acolo ca prin minune.

Polochek se uită prin geamul-oglindă şi făcu semn din cap.

– Acum o s-o ducă înapoi, spuse Moore.

– Bine, Catherine.

Polochek îşi notă pe hârtie ora la care se încheiase introducerea.

– O să duci barca într-un alt loc. Într-un alt timp. Continui să fii stăpână pe situaţie. Deasupra apei, vezi formându-se o ceaţă caldă şi catifelată, care îţi mângâie faţa. Barca alunecă încetişor spre ea. Te apleci şi atingi apa care pare de mătase. E atât de caldă şi de liniştită. Acum ceaţa se ridică, şi chiar în faţă, pe mal, vezi o clădire. O clădire cu o singură intrare.

Fără să-şi dea seama, Moore se aplecase spre geam. Ţinea pumnii strânşi, iar pulsul i se accelerase.

– Barca te aduce la mal, iar tu cobori. Păşeşti pe cărarea care duce la clădire şi deschizi uşa. Înăuntru e o singură cameră. Are un covor gros şi drăguţ. Şi un scaun. Te aşezi pe acel scaun care e cel mai confortabil dintre toate scaunele pe care ai stat vreodată. Eşti complet lipsită de griji. Eşti complet stăpână pe situaţie.

Catherine oftă adânc, ca şi cum tocmai s-ar fi aşezat pe nişte perne mari.

– Acum te uiţi la peretele din faţa ta şi vezi un ecran. E un ecran magic, pentru că poate arăta imagini din orice moment al vieţii tale. Poate să se întoarcă în trecut până unde vrei tu. Tu deţii controlul. Poţi să-l faci să meargă înainte sau înapoi. Poţi să-l opreşti într-un anumit moment. Totul depinde de tine. Hai să încercăm să vizităm un moment fericit! Ziua în care te aflai la cabana de pe lac a bunicilor. Culegi zmeură. Vezi asta pe ecran?

Răspunsul lui Catherine întârzie. Când vorbi în cele din urmă, rosti cuvintele atât de încet, încât Moore abia le auzi.

– Da. Văd.

– Ce faci? Acolo, pe ecran? o întrebă Polochek.

– Ţin în mână o pungă de hârtie. Culeg zmeură şi o pun în pungă.

– Şi mănânci în vreme ce le culegi.

Un zâmbet blând şi visător lumină faţa lui Catherine.

– O, da! Sunt dulci. Şi calde, de la soare.

Moore se încruntă. La asta nu se aşteptase. Catherine simţea gustul şi putea atinge, ceea ce însemna că retrăia momentul. Nu doar privea imaginea pe ecran; chiar era *acolo*. Îl văzu pe Polochek uitându-se spre geam îngrijorat. Alesese trucul cu ecranul tocmai pentru a o ajuta să se detaşeze de trauma pe care o trăise. Dar ea nu se putea detaşa. Polochek ezită, cântărind situaţia.

– Catherine, reluă, vreau să te concentrezi asupra pernei pe care stai. Eşti pe scaun, în cameră, şi te uiţi la ecran. Perna e moale, iar scaunul pare să te îmbrăţişeze. Simţi asta?

După o pauză, ea răspunse:

– Da.

– Bine, bine. Acum o să rămâi pe scaun. N-o să-l părăseşti. Şi vom folosi ecranul fermecat pentru a privi diferite scene din viaţa ta. Tu vei rămâne tot în scaun. Vei continua să simţi perna aia moale la spate. Iar pe ecran vei vedea doar un film. Da?

– Bine.

– Acum.

Polochek trase adânc aer în piept.

– O să ne întoarcem în noaptea de pe 15 iunie, din Savannah. În noaptea în care la uşa ta a bătut Andrew Capra. Spune-mi ce se întâmplă pe ecran.

Moore privea, abia îndrăznind să respire.

– Stă pe veranda casei mele, răspunse Catherine. Spune că vrea să-mi vorbească.

– Despre ce?

– Despre greşelile pe care le-a făcut. La spital.

Ce spuse în continuare coincise cu declaraţia pe care o dăduse detectivului Singer în Savannah. Îl invitase până la urmă pe Capra în casă. Era o noapte sufocantă, iar lui îi era sete, aşa că îi oferise o bere.

Îşi deschisese şi ea o bere. Bărbatul era agitat, îngrijorat în legătură cu cariera lui. Da, era adevărat că greşise. Dar nu i se întâmpla asta oricărui doctor? Ar fi pierdut mult dacă l-ar fi scos din program. Cunoştea un student la Facultatea de Medicină din Emory, un tânăr sclipitor care făcuse o singură greşeală, iar asta pusese capăt carierei lui. Nu era corect ca ea să aibă puterea de a ajuta sau a distruge o carieră. Oamenilor ar trebui să li se dea o a doua şansă.

Deşi încercase să-l facă să înţeleagă, simţise că el era din ce în ce mai furios, îi văzuse mâinile tremurând. În cele din urmă, se dusese la baie pentru a-i lăsa timp să se liniştească.

– Şi când te-ai întors de la baie? o întrebă Polochek. Ce mai întâmplă în film? Ce vezi?

– Andrew e mai tăcut. Nu mai e aşa de furios. Spune că îmi înţelege poziţia. Îmi zâmbeşte când termin de băut berea.

– Îţi zâmbeşte?

– Ciudat. Un zâmbet foarte straniu. La fel cum mi-a zâmbit şi la spital...

Moore putea auzi cum respiraţia i se accelerase. Chiar şi în postura privitorului detaşat, care se uită la o secvenţă dintr-un film, tot nu avea să fie imună la grozăviile care se apropiau.

– Ce se întâmplă mai departe?

– Adorm.

– Vezi asta pe ecran?

– Da.

– Şi apoi?

– Nu mai văd nimic. Ecranul e negru.

„Rohypnolul. Nu-şi mai aminteşte nimic despre partea asta."

– În regulă, reluă Polochek. Haide să derulăm înainte, peste partea asta neagră. Să mergem mai departe, la următoarea secvenţă a filmului. La următoarea imagine pe care o vezi pe ecran.

Catherine începu să respire agitată.

– Ce vezi?

– S... Sunt întinsă în patul meu. În camera mea. Nu-mi pot mişca mâinile şi picioarele.

– De ce?

– Sunt legată de pat. Nu mai am haine, iar el e deasupra mea. E în mine. Se mişcă în mine...

– Andrew Capra?

– Da. Da...

Respira neregulat, gâtuită de frică.

Moore îşi încleştă pumnii şi începu la rândul lui să respire precipitat. Se luptă cu dorinţa de a da cu pumnul în geam pentru a opri procedura. Îi era aproape imposibil să stea şi să mai asculte. Nu trebuiau să o forţeze să retrăiască violul.

Dar Polochek era conştient de pericol, şi o ajută repede să depăşească amintirea dureroasă a acelui chin. Îi spuse:

– Eşti încă pe scaunul tău. Eşti în siguranţă în cameră, în faţa ecranului. Catherine, e doar un film. I se întâmplă altcuiva. Tu eşti în siguranţă. Eşti teafără. Eşti sigură pe tine.

Catherine se mai linişti, apoi se calmă complet. La fel se întâmplă şi cu Moore.

– În regulă. Hai să ne uităm la film! Fii atentă la ce faci *tu!* Nu la Andrew. Zi-mi ce se întâmplă mai departe.

– Ecranul s-a înnegrit din nou. Nu mai văd nimic.

„Nu a scăpat încă de efectul Rohypnolului."

– Derulează înainte peste partea asta neagră. La următorul lucru pe care-l vezi. Ce e?

– Lumină. Văd lumină...

Polochek se opri.

– Catherine, vreau să micşorezi imaginea. Vreau să mergi puţin mai în spate pentru a vedea mai mult din cameră. Ce e pe ecran?

– Lucruri. Lucruri aranjate pe noptieră.

– Ce lucruri?

– Instrumente. Un bisturiu. Văd un bisturiu.

– Unde e Andrew?

– Nu ştiu.

– Nu e în cameră?

– A plecat. Aud apa curgând.

– Ce se întâmplă mai departe?

Catherine respiră precipitat şi începu să se agite.

– Trag de sfori. Încerc să mă eliberez. Nu-mi pot mişca picioarele. Dar mâna dreaptă... funia din jurul încheieturii slăbeşte. Trag. Continui să trag, iar şi iar. Încheietura îmi sângerează.

– Andrew nu e în cameră?

– Nu. Îl aud râzând. Îi aud vocea. Dar este în altă parte a casei.

– Ce se întâmplă cu sfoara?

– Se desface. Sângele o ajută să alunece şi reuşesc să îmi scot mâna...

– Ce faci apoi?

– Mă întind după bisturiu. Tai sfoara de la cealaltă mână. Îmi ia prea mult timp. Îmi vine să vomit. Mâinile nu mă ascultă. Mişcările sunt lente, iar camera continuă să se întunece, apoi să se lumineze şi iar să se întunece. Încă îi mai aud vocea, vorbeşte. Mă întind şi tai cu bisturiul şi legăturile de la glezna stângă. Îi aud paşii. Încerc să mă dau jos din pat, dar glezna dreaptă e încă legată. Mă rostogolesc şi cad pe podea. În cap.

– Şi apoi?

– Andrew e acolo, în cadrul uşii. Pare surprins. Mă întind sub pat. Şi dau de armă.

– Ai o armă sub pat?

– Da. Arma tatălui meu. Dar mâna îmi tremură. Iar camera începe din nou să se întunece.

– Unde e Andrew?

– Vine spre mine...

– Şi ce se întâmplă, Catherine?

– Ţin arma. Şi se aude un zgomot. Un zgomot puternic.

– Foc de armă?

– Da.

– Tu ai tras cu arma?

– Da.

– Ce face Andrew?

– Cade. Ţine mâinile la stomac. Printre degete se scurge sânge.

– Şi ce se întâmplă în continuare?

Urmă o pauză lungă.

– Catherine? Ce vezi pe ecran?

– Negru. Ecranul s-a întunecat.

– Dar când apare următoarea imagine pe ecran?

– Oameni. Sunt mulţi oameni în cameră.

– Ce oameni?

– Poliţişti...

Moore aproape că gemu din cauza dezamăgirii. Era lacuna cea mai importantă din memoria ei. Își pierduse din nou cunoștința din cauza Rohypnolului și a loviturilor la cap și nu-și amintea să fi tras și a doua oară. Tot nu știau cum ajunsese cel de-al doilea glonț în capul lui Andrew Capra.

Polochek se uita spre geam cu o privire întrebătoare. Erau mulțumiți?

Spre surprinderea lui Moore, Rizzoli deschise brusc ușa și-i făcu semn lui Polochek să vină la ei. Hipnotizatorul o lăsă pe Catherine singură și închise ușa în urma lui.

– Fă-o să se întoarcă la momentul de dinainte de împușcătură. Atunci când este încă în pat, îi ceru Rizzoli. Vreau să te concentrezi la zgomotele pe care le aude în camera cealaltă. Apa care curge. Râsul lui Capra. Vreau să știu tot ce aude.

– Există vreun motiv anume?

– Tu doar află!

Polochek încuviință și se întoarse în camera de interogatoriu. Catherine nu se mișcase; stătea perfect imobilă, ca și cum absența lui Polochek ar fi lăsat-o suspendată, fără suflare.

– Catherine, îi zise cu bândețe, vreau să derulezi filmul. Ne vom întoarce înainte de împușcătură, înainte de a-ți elibera mâinile și de a te rostogoli pe podea. Suntem în fața unei secvențe în care te afli pe pat, iar Andrew nu este în cameră. Ai zis că auzi apa curgând.

– Da.

– Spune-mi tot ce auzi.

– Apa. O aud trecând prin țevi. Șuieratul ei. Și o aud gâlgâind prin canalul de scurgere.

– A lăsat apa să curgă în chiuvetă?

– Da.

– Și ai spus că auzi râsete.

– Andrew râde.

– Vorbește?

Un moment de tăcere.

– Da.

– Ce spune?

– Nu știu. E prea departe.

– Ești sigură că e Andrew? N-ar putea fi televizorul?

– Nu, e el. E Andrew.

– Bine. Începe filmul, secundă cu secundă. Spune-mi ce auzi.

– Apa, încă mai curge. Andrew zice: „Uşor". Cuvântul „uşor".

– Asta e tot?

– Spune: „Vezi una, faci una, învei una".

– „Vezi una, faci una, învei una"? Asta zice?

– Da.

– Şi care sunt următoarele cuvinte pe care le auzi?

– „E rândul meu, Capra."

Polochek se opri.

– Poi repeta?

– „E rândul meu, Capra."

– *Andrew* zice asta?

– Nu. Nu Andrew.

Moore îngheă uitându-se fix la femeia nemişcată de pe scaun.

Polochek aruncă o privire uimită spre geam. Se întoarse apoi spre Catherine.

– Cine rosteşte cuvintele astea? o întrebă Polochek. Cine zice: „E rândul meu, Capra"?

– Nu ştiu. Nu-i recunosc vocea.

Moore şi Rizzoli se uitară unul la altul.

„Mai era cineva în casă."

CINCISPREZECE

„E cu ea acum."

Rizzoli tăie cu stângăcie o ceapă pe tocător, iar câteva bucăţi se împrăştiară pe masă, apoi se rostogoliră pe podea. În cealaltă cameră, tatăl şi cei doi fraţi ai ei dăduseră sonorul televizorului la maximum. În acea casă, sonorul televizorului era întotdeauna dat la maximum, ceea ce însemna că toată lumea ţipa ca să-l acopere. Dacă nu ţipai în casa lui Frank Rizzoli, nu erai auzit, aşa că orice conversaţie normală părea o ceartă. Adună bucăţile de ceapă într-un castron şi trecu la usturoi. Ochii i se iritaseră, iar imaginea tulburătoare a lui Moore alături de Catherine Cordell îi tot revenea în minte.

După şedinţa cu doctorul Polochek, Moore o condusese acasă pe Cordell. Rizzoli îi urmărise mergând împreună până la lift, îl văzuse pe Moore trecându-şi braţul după umerii lui Cordell cu un gest care i se păruse mai mult decât protector. Văzuse felul în care o privea pe aceasta, expresia pe care o afişa în prezenţa ei, felul în care i se luminau ochii. Nu se mai comporta deloc ca un poliţist care apără un cetăţean; era un bărbat care începea să se îndrăgostească.

Rizzoli desprinse căţeii de usturoi din căpăţână, îi zdrobi unul câte unul cu lama cuţitului şi le curăţă coaja. Cuţitul lovea cu putere tocătorul, dar mama ei, care stătea lângă sobă, o privi fără să spună nimic.

„E cu ea acum. La ea acasă. Poate în patul ei."

Strivind usturoiul, *poc-poc-poc*, îşi mai eliberă o parte din frustrare. Nu înţelegea de ce o deranja atât de mult gândul că Moore şi Cordell erau împreună. Poate pentru că în lume erau numai câţiva sfinţi, foarte puţini oameni care nu se abăteau de la reguli, iar Moore fusese

unul dintre ei. O făcuse să creadă că nu chiar toţi oamenii sunt coruptibili, iar acum o dezamăgise.

Sau poate pentru că i se părea că legătura lor ameninţa investigaţia. Un bărbat care se implică emoţional nu poate gândi sau acţiona raţional.

„Sau poate pentru că eşti geloasă pe ea." Geloasă pe o femeie care putea suci capetele bărbaţilor dintr-o singură privire. Bărbaţii sunt aşa de fraieri când vine vorba despre o femeie în pericol.

În camera vecină, tatăl şi fraţii ei ovaţionau zgomotos în faţa televizorului. Îşi dorea atât de mult să se întoarcă în apartamentul ei liniştit, încât începu să caute scuze pentru a putea pleca mai devreme. Trebuia să rămână măcar la cină. După cum îi tot amintea mama ei, Frank junior nu venea prea des acasă, aşa că era de neconceput ca Janie să *nu* vrea să-şi petreacă timpul cu fratele ei. Avea de îndurat o seară plină cu poveştile din armată ale lui Frankie. Cât de jalnici erau recruţii de anul ăsta, cât de slab devenise tineretul Americii şi cât de mult trebuia să se chinuiască el ca să reuşească să-i facă pe fătălăii ăia să treacă cu bine de perioada atât de periculoasă a pregătirii. Părinţii lor se agăţau de fiecare cuvânt. Ceea ce o agasa pe ea era că familia nu o întreba aproape deloc despre munca *ei.* În cariera lui de până atunci, Frankie, marinarul macho, nu făcuse decât să se joace de-a războiul. Ea dădea câte o bătălie în fiecare zi, împotriva unor oameni în carne şi oase, împotriva unor adevăraţi criminali.

Frankie intră ţanţoş în bucătărie şi-şi luă o bere din frigider.

– Când e gata masa? întrebă desfăcându-şi sticla, purtându-se ca şi cum ea nu era decât o servitoare.

– Într-o oră, răspunse mama lor.

– La dracu', mamă! E deja şapte jumate. Sunt lihnit.

– Nu înjura, Frankie!

– Ştii, zise Rizzoli, am mânca mult mai repede dacă ne-ar da şi băieţii o mână de ajutor.

– Mai pot să aştept, replică Frankie şi se întoarse în camera cu televizorul. Se opri în uşă. A, era să uit. Ai primit un mesaj.

– Poftim?

– Ţi-a sunat mobilul. Era un tip, Frosty.

– Barry Frost?

– Da, aşa-l chema. Voia să-l suni înapoi.

– Când a sunat?

– Când erai afară, mutai maşinile.

– La dracu', Frankie! A trecut o oră de atunci!

– Janie! îi întrerupse mama lor.

Rizzoli îşi desfăcu şorţul şi-l aruncă pe masă.

– Asta e munca mea, mamă! De ce dracu' nu respectă nimeni lucrul ăsta?

Se duse la telefon şi formă numărul lui Barry Frost.

Colegul ei răspunse imediat.

– Eu sunt, îi zise. Abia acum am primit mesajul să te sun înapoi.

– O să ratezi arestarea.

– Poftim?

– Am găsit ceva legat de ADN-ul descoperit în probele prelevate de la Nina Peyton.

– Sperma, vrei să spui? ADN-ul apare în CODIS?

– Se potriveşte unui infractor numit Karl Pacheco. A fost arestat în 1997, acuzat de viol şi apoi achitat. A pretins că raportul a fost consimţit. Juriul l-a crezut.

– El e violatorul Ninei Peyton?

– Şi avem ADN-ul ca s-o dovedim.

Rizzoli ridică triumfătoare pumnul în aer.

– Care e adresa?

– Columbus Avenue nr. 4578. Echipa aproape a ajuns.

– Am plecat.

Alerga deja spre uşă, când o auzi pe mama ei strigând:

– Janie! Dar cu cina cum rămâne?

– Tre' să plec, mamă.

– Dar e ultima noapte pe care Frankie o petrece cu noi!

– Arestăm pe cineva.

– Nu pot s-o facă şi fără tine?

Rizzoli se opri cu mâna pe clanţă, pe punctul de a exploda. Atunci îşi dădu seama cu o claritate extraordinară că, oricât de departe ar fi ajuns sau oricât de remarcabilă ar fi fost cariera ei, momentul ăsta avea să rămână definitoriu pentru statutul ei în familie: pentru ei era tot Janie, sora mai mică. *Fata.*

Fără zică nimic, ieşi, trântind uşa.

*

Columbus Avenue era spre marginea de est a cartierului Roxbury, chiar în centrul zonei în care avuseseră loc crimele Chirurgului. La sud, se găsea Jamaica Plain, unde locuia Nina Peyton. La sud-est se afla locuința Elenei Ortiz. La nord-est era Back Bay, adică locuința Dianei Sterling și a lui Catherine Cordell. Uitându-se de-a lungul străzilor mărginite de copaci, Rizzoli văzu casele din cărămidă ale cartierului populat de studenți și de angajați ai Universității Northeastern, care se afla în apropiere. O mulțime de studente.

O mulțime de prăzi.

Lumina semaforului din față se schimbă. Călcă surescitată accelerația până la podea și goni prin intersecție. Onoarea acelei arestări i se cuvenea. Timp de câteva săptămâni, Rizzoli trăise, respirase, ba chiar și visase numai lucruri legate de Chirurg. Îi ocupase fiecare clipă a vieții, zi și noapte. Nimeni nu muncise mai mult pentru a-l prinde, iar acum se grăbea să-și ridice premiul.

La distanță de un bloc de locuința lui Karl Pacheco, frână brusc în spatele unei patrule. De-a lungul străzii, alte patru mașini erau parcate la întâmplare.

Se gândi că ajunsese prea târziu; o luă la fugă spre clădire. Intraseră deja.

Înăuntru se auzeau bocăniturile pașilor și ecoul strigătelor polițiștilor. Urmări zgomotele până la etajul al doilea și intră în apartamentul lui Karl Pacheco.

Acolo era un adevărat haos. Pe prag, erau împrăștiate așchii din lemnul ușii. Scaunele fuseseră răsturnate, o lampă spartă; era ca și cum camera ar fi fost devastată de o turmă de tauri furioși. Aerul era otrăvit de testosteronul polițiștilor enervați care-l vânau pe individul care în urmă cu câteva zile îl ucisese pe unul de-ai lor.

Pe podea, zăcea un bărbat cu fața în jos. Un negru – nu Chirurgul. Crowe îi apăsa brutal gâtul cu călâiul.

– Te-am întrebat ceva, cretinule, urlă Crowe. Unde e Pacheco?

Bărbatul scoate un scâncet și făcu greșeala de a încerca să-și salte capul. Crowe apăsă atât de tare, încât obrazul prizonierului fu strivit de podea. Bărbatul se înecă și începu să se zvârcolească.

– Lasă-l să se ridice! strigă Rizzoli.

– N-o să stea locului!

– Dă-te jos de pe el, şi poate o să stea de vorbă cu tine!

Rizzoli îl împinse pe Crowe la o parte. Prizonierul se rostogoli pe spate, sufocându-se ca un peşte pe uscat.

Crowe strigă:

– Unde e Pacheco?

– Nu ştiu... nu ştiu...

– Eşti în apartamentul lui!

– A plecat. El a plecat...

– Când?

Bărbatul începu să tuşească sec şi violent, lăsând impresia că avea să-şi dea duhul. Ceilalţi poliţişti se adunaseră în jurul lor, uitându-se cu ură la prizonier.

Dezgustată, Rizzoli ieşi în hol şi o luă spre baie. Uşa dulapului era deschisă, iar hainele de pe umeraşe fuseseră azvârlite pe podea. Percheziţia apartamentului fusese minuţioasă şi totodată grosolană, toate uşile fuseseră trântite la perete, în căutarea ascunzătorilor. Îşi puse o pereche de mănuşi şi începu să caute prin rafturile dulapului, scotocind prin buzunare, căutând o agendă, o listă cu adrese, orice ar fi putut să-i indice unde fugise Pacheco.

Ridică privirea când intră Moore. Îl întrebă:

– Tu eşti responsabil de mizeria asta?

Clătină din cap.

– Marquette a dat ordinul de intrare. Aveam o informaţie potrivit căreia Pacheco ar fi fost în clădire.

– Atunci unde e?

Închise sertarul cu putere şi trecu la fereastra dormitorului. Era închisă, dar nu fusese zăvorâtă. Ieşirea de incendiu era chiar în faţă. Deschise fereastra şi scoase capul afară. Pe aleea de dedesubt era parcată o maşină de poliţie, al cărei radiou bârâia, iar lângă ea, văzu un poliţist care scormonea la lumina unei lanterne într-un container de gunoi.

Tocmai se pregătea să se retragă, când simţi ceva curgându-i în cap şi auzi zornăitul abia perceptibil al pietrişului care cădea pe scara de incendiu. Se uită speriată în sus. Cerul nopţii era brăzdat de luminile oraşului, iar stelele erau foarte pale. Un moment cercetă cu atenţie

linia unde acoperişul se unea cu cerul acela întunecat şi obscur, dar nu sesiză nici o mişcare.

Sări pe fereastră pentru a urca pe scara de incendiu şi se opri la etajul trei. Verifică fereastra apartamentului de deasupra; oblonul fusese bătut în cuie, iar pe fereastră nu se vedea nimic.

Se uită iarăşi în sus, spre acoperiş. Deşi nu vedea şi nu auzea nimic, simţi fiori reci pe spate.

– Rizzoli?

Moore o striga pe fereastră. Nu răspunse, dar îi arătă acoperişul, dându-i de înţeles ce avea de gând să facă.

Îşi şterse palmele ude pe pantalonii largi şi începu din nou să urce pe scara care ducea spre acoperiş. Pe ultima treaptă se opri, trase aer în piept şi, cu grijă, înălţă capul pentru a se uita dincolo de margine.

Sub cerul fără lună, acoperişul părea o pădure de umbre. Văzu conturul unei mese şi al unor scaune şi o junglă de crengi. O grădină pe acoperiş. Se săltă peste margine, păşi uşor pe şindrilă şi-şi scoase arma. Făcu doi paşi şi lovi cu pantoful un obstacol, pe care îl auzi zornăind. Inhală mirosul înţepător al muşcatelor. Îşi dădu seama că era înconjurată de plante puse în ghivece de lut. Avea la picioare o mică barieră formată dintr-un rând de muşcate.

În stânga ei, văzu ceva mişcându-se. Încercă să distingă o siluetă umană printre umbrele dese. Atunci îl văzu ghemuindu-se ca un pitic negru.

Îşi ridică arma şi-i ordonă:

– Stai!

Nu putu să vadă ce ţinea în mână. Cu ce se pregătea să arunce în ea.

Cu o fracţiune de secundă înainte ca mistria să o lovească, simţi un val de aer venind spre ea, ca o rafală slabă de vânt care vâjâie în întuneric. Primi o lovitură atât de puternică în obrazul stâng, încât văzu stele verzi.

Ateriză în genunchi, pradă durerii, şi rămase fără suflare.

– *Rizzoli?*

Era Moore. Nici măcar nu îl auzise urmărind-o pe acoperiş.

– Sunt bine. Sunt bine...

Se uită în colţul în care văzuse silueta ghemuită. Nu mai era acolo.

– E aici, îi şopti. Îl vreau pe nenorocitul ăsta.

Moore înaintă în întuneric. Rizzoli își luă capul în mâini, așteptând să-i treacă amețeala, blestemându-și neglijența. Încercă să-și revină, în timp ce se ridica în picioare, legănându-se. Furia o întări; o ajută să-și mențină echilibrul și să-și poată ține mai bine arma.

Moore era la doar câțiva metri în dreapta ei; îi distingea cu greu silueta care se mișca pe lângă obiectele de pe terasă.

Rizzoli merse spre stânga, înconjurând acoperișul din direcția opusă. Fiecare zvâcnire a obrazului, fiecare junghi îi amintea că eșuase. „Nu și de data asta." Nu putea să distingă decât umbrele difane ale copacilor și ale arbuștilor plantați în ghivece.

Un zdrăngănit o făcu să se întoarcă spre dreapta. Auzi pe cineva alergând, văzu o umbră repezindu-se pe acoperiș în direcția ei.

Moore strigă:

– Mâinile sus! Poliția!

Bărbatul continua să alerge.

Rizzoli se lăsă pe vine, în poziție de tragere. Cu fiecare pulsație, durerea din obraz devenea mai greu de suportat. Toate umilințele, toate bobârnacele, insultele, chinurile zilnice pe care le îndurase din cauza tuturor tipilor din lume de genul lui Darren Crowe păreau să se adune într-un singur punct, gata să explodeze.

„De data asta, nenorocitule, am să te prind." Chiar dacă bărbatul se opri brusc în fața ei, cu mâinile ridicate, decizia ei era ireversibilă.

Apăsă pe trăgaci.

Bărbatul se clătină și căzu pe spate.

Femeia trase încă o dată și încă o dată, fiecare mișcare a armei în palmă aducându-i mulțumire.

– *Rizzoli! Oprește focul!*

Strigătele lui Moore trecură în sfârșit de vâjâitul pe care-l auzea în urechi. Împietrită, în poziție de tragere, cu brațele încordate, înțepate de durere.

Infractorul era la pământ și nu mai mișca. Rizzoli se îndreptă și păși încet spre silueta chircită. Cu fiecare pas, devenea conștientă de ceea ce făcuse și se îngrozea din ce în ce mai mult.

Moore îngenunchease deja lângă bărbat și-i lua pulsul. Ridică privirea spre ea și, chiar dacă, în întunericul de pe acoperiș, nu-i putu deslușì expresia, știa că o privea acuzator.

– E mort, Rizzoli.

– Ţinea ceva... în mână...

– Nu avea nimic.

– Am văzut eu. Ştiu că avea ceva!

– Avea mâinile în aer.

– La dracu', Moore. Eram într-o poziţie bună de tragere! Trebuie să mă susţii!

Se auziră voci, şi în curând li se alăturară şi alţi poliţişti. Moore şi Rizzoli nu-şi mai spuseră nimic.

Crowe lumină cadavrul cu lanterna. Abia atunci Rizzoli putu să vadă imaginea de coşmar a ochilor căscaţi şi a cămăşii înnegrite de sânge.

– Hei, e Pacheco! exclamă Crowe. Cine l-a doborât?

Rizzoli răspunse stins:

– Eu.

Cineva o bătu cu palma pe spate.

– Femeia poliţist se descurcă!

– Taci din gură, îl repezi Rizzoli. *Ţine-ţi gura* odată!

Se îndepărtă încordată, coborî pe scara de incendiu şi se întoarse ameţită la maşină. Rămase acolo ghemuită pe scaun, durerea punând stăpânire pe ea. Continua să deruleze iar şi iar scena de pe acoperiş. Se gândea la gesturile lui Pacheco, la reacţia ei. Îl văzu din nou alergând, o umbră repezindu-se spre ea. Apoi îl văzu oprindu-se. Da, oprindu-se. Îl văzu uitându-se la ea.

„O armă. Dă, Doamne, să fi avut o armă."

Dar ea nu văzuse nici o armă. Fracţiunea aia de secundă de dinainte de a trage îi rămăsese gravată în minte. Un bărbat nemişcat. Un bărbat cu mâinile ridicate în semn de supunere.

Cineva bătu în geam. Era Barry Frost. Lăsă geamul în jos.

– Te caută Marquette, o informă.

– Bine.

– Ce se întâmplă? Rizzoli, te simţi bine?

– Mă simt ca şi cum mi-ar fi trecut un camion peste faţă.

Frost se aplecă să se uite la obrazul umflat.

– Mamă, nenorocitul chiar o căuta cu lumânarea!

Asta voia şi Rizzoli să creadă: că Pacheco meritase să moară. Aşa şi era, iar ea se chinuia degeaba. Nu era destul de clară dovada de pe faţa ei? O atacase. Era un monstru, pe care, împuşcându-l, îl pedepsise

repede şi fără complicaţii. Elena Ortiz, Nina Peyton şi Diana Sterling se bucurau cu siguranţă. Nu jeleşte nimeni scursurile lumii.

Ieşi din maşină simţindu-se ceva mai bine datorită simpatiei lui Frost. Ba chiar mai puternică. Se îndreptă spre clădire, şi-l văzu pe Marquette aşteptând în faţa treptelor din faţă. Vorbea cu Moore.

Când se apropie de ei, amândoi se întoarseră spre ea. Îşi dădu seama că Moore îi evita privirea. Părea că suferă.

Marquette rosti:

– Rizzoli, am nevoie de arma ta.

– Am tras în legitimă apărare. Suspectul m-a atacat.

– Am înţeles asta. Dar cunoşti procedura.

Se uită la Moore. „Îmi plăcea de tine. Am avut încredere în tine." Îşi scoase revolverul din toc şi i-l dădu lui Marquette.

– Cine dracu' e duşmanul aici? izbucni. Uneori stau şi mă întreb.

Se întoarse şi se îndreptă spre maşină.

Moore se uita cu atenţie în dulapul lui Pacheco şi se gândea: „Ceva nu e în regulă". Pe podea văzu şase perechi de pantofi, mărimea 45, foarte mari. Pe raft erau câteva pulovere închise la culoare, o cutie de pantofi plină de baterii expirate, nişte mărunţiş şi o grămadă de reviste *Penthouse*.

Auzi un sertar deschizându-se. Se întoarse şi-l văzu pe Frost, care cotrobăia printre şosetele lui Pacheco.

– Ai găsit ceva?

– Nici bisturie, nici cloroform. Nici măcar o rolă de bandă adezivă.

– Hocus-pocus! strigă Crowe din baie şi ieşi vânturând o pungă conţinând câteva fiole de plastic pline cu un lichid maroniu. Din însoritul Mexic, tărâmul produselor farmaceutice.

– Rohypnol? întrebă Frost

Moore se uită la eticheta scrisă în spaniolă.

– Gama-hidroxidbutirat. Acelaşi efect.

Crowe vântură punga.

– Ajunge pentru cel puţin o sută de întâlniri care să se lase cu viol. Pacheco trebuie să fi avut o sculă extrem de ocupată.

Râse.

Zgomotul ăsta îl scoase din sărite pe Moore. Se gândi la scula aia ocupată şi la tot răul pe care-l cauzase, nu doar fizic, cât psihic. Toate

sufletele pe care le frânsese. Îşi aminti ce-i mărturisise Catherine: că fiecare victimă violată îşi împarte viaţa în două: *înainte* şi *după*. Fiecare agresiune sexuală transformă lumea unei femei într-un decor sumbru şi străin în care fiecare zâmbet, fiecare moment de bucurie este pângărit de disperare. Cu numai câteva săptămâni în urmă probabil că nici n-ar fi băgat de seamă râsul lui Crowe. În seara asta îl auzi foarte clar şi-i recunoscu sluţenia.

Se duse în camera de zi, unde bărbatul de culoare era interogat de detectivul Sleeper.

– Îţi spun că nu voiam decât să ieşim împreună, insista bărbatul.

– Voiaţi să ieşiţi cu şase sute de dolari în buzunar?

– Îmi place să am bani la mine, replică suspectul.

– Ce voiai să cumperi?

– Nimic.

– Cum l-ai cunoscut pe Pacheco?

– Pur şi simplu.

– O, sunteţi prieteni *apropiaţi*. Ce vindea?

„Gama-hidroxibutirat", se gândi Moore. Drogul folosit la violuri. Asta venise să cumpere. Încă o sculă ocupată.

Ieşi în noapte, şi se simţi brusc dezorientat din cauza girofarurilor. Maşina lui Rizzoli dispăruse. Se uită la locul gol şi simţi povara a ceea ce făcuse, a ceea ce fusese constrâns să facă apăsându-i atât de greu pe umeri, încât rămase ţintuit locului. Niciodată în cariera lui nu avusese de făcut o alegere mai dificilă şi, chiar dacă în sinea lui ştia că luase decizia corectă, tot nu avea conştiinţa împăcată. Încercase să găsească o cale de mijloc între respectul pe care i-l purta lui Rizzoli şi ceea ce o văzuse făcând pe acoperiş. Nu era prea târziu să îşi schimbe declaraţia. Totul se petrecuse pe întuneric. Rizzoli crezuse că Pacheco avea o armă. Poate că fusese înşelată de vreun gest pe care-l făcuse tipul, de vreo mişcare de-a lui, pe care el nu o sesizase. Dar, oricât de mult s-ar fi străduit, tot nu reuşea să-şi amintească vreun amănunt care să justifice reacţia lui Rizzoli. Nu putea interpreta ceea ce văzuse decât ca pe o execuţie cu sânge-rece.

Când o văzu din nou, stătea aplecată peste birou, cu o pungă de gheaţă pe obraz. Era trecut de miezul nopţii, şi el nu avea chef de conversaţie. Dar, când trecu pe lângă ea, Rizzoli îi aruncă o privire care îl făcu să încremenească. Îl întrebă:

– Ce i-ai spus lui Marquette?

– Ce a vrut să afle. Cum a murit Pacheco. Nu l-am minţit.

– Nenorocitule!

– Crezi că eu am vrut să-i spun adevărul?

– Ai avut de ales.

– Şi tu ai avut, acolo pe acoperiş. Şi ai făcut alegerea greşită.

– Iar tu nu ai făcut niciodată o alegere greşită, nu? Tu nu greşeşti *niciodată*.

– Dacă greşesc, îmi asum responsabilitatea.

– O, da! Sfântul Thomas cel grozav!

Se apropie de biroul ei şi o privi în ochi.

– Eşti unul dintre cei mai buni poliţişti cu care am lucrat vreodată. Dar, în noaptea asta, ai omorât un om cu sânge-rece, iar eu te-am văzut.

– Nu trebuia să vezi.

– Dar am văzut.

– Şi ce anume ai văzut acolo, Moore? O mulţime de umbre, multă mişcare. Linia dintre alegerea corectă şi cea greşită e *atât* de subţire. Ridică două degete aproape lipite. Şi trebuie să ţinem seama de asta. Trebuie să ţinem seama când există o îndoială cât de mică.

– Am încercat.

– Nu a fost suficient.

– N-am să mint pentru un alt poliţist. Nici măcar dacă e prietena mea.

– Hai să ne amintim cine sunt băieţii răi aici. Nu suntem *noi*.

– Dacă începem să minţim, cum mai facem diferenţa dintre *ei* şi *noi*? Unde se ajunge cu asta?

Rizzoli luă punga de gheaţă de pe faţă şi-i arătă obrazul. Avea un ochi închis şi umflat, iar toată partea stângă semăna cu un balon tărcat. Felul în care arăta rana îl şocă.

– Asta mi-a făcut Pacheco. N-a fost doar o lovitură prietenească, nu? Vorbeşti despre *ei* şi despre *noi*? *El* de ce parte se afla? Omorându-l pe el, am făcut un bine. Nu-i va fi nimănui dor de Chirurg.

– Karl Pacheco nu era Chirurgul. N-ai omorât pe cine trebuia.

Se holbă la el, arătând ca un tablou în flăcări de Picasso, cu jumătate de faţă deformată, cealaltă jumătate normală.

– Am avut proba ADN-ului! El a fost...

– Cel care a violat-o pe Nina Peyton, da, e adevărat. Nimic nu se potriveşte însă cu Chirurgul.

Aruncă pe birou raportul analizelor părului şi ale ţesuturilor.

– Ce e asta?

– Analiza microscopică a părului lui Pacheco. Culoarea e diferită, onduleurile sunt diferite, densitatea cuticulară e alta decât cea a firului găsit pe marginea rănii Elenei Ortiz. Nu avem nici o dovadă care să aibă legătură cu „firul de bambus".

Rizzoli împietri, cu ochii la raportul de laborator.

– Nu înţeleg.

– Pacheco a violat-o pe Nina Peyton. Ăsta e singurul lucru pe care-l putem spune despre el.

– Sterling şi Ortiz au fost şi ele violate...

– Nu avem cum să dovedim că Pacheco a fost autorul. Şi pentru că acum e mort, nu vom şti niciodată.

Rizzoli se uită la el, cu partea nerănită schimonosită de furie.

– *Trebuie* să fi fost el. Alege la întâmplare trei femei din oraş, care sunt şansele ca toate trei să fi fost violate? Asta a reuşit Chirurgul să facă. A ţintit trei din trei. Dacă nu le violează el, cum ştie pe cine să aleagă, pe cine să măcelărească? Dacă nu e Pacheco, atunci e un prieten de-al lui, un partener. Un fel de vultur nenorocit care se hrăneşte cu hoiturile lăsate în urmă de Pacheco. Îi înapoie raportul de laborator. Poate nu l-am împuşcat pe Chirurg. Dar tipul pe care l-am omorât era o scursură. Se pare că toată lumea uită asta. *Pacheco era o scursură.* Nu primesc o medalie?

Se ridică şi-şi împinse cu putere scaunul spre birou.

– Muncă de birou. Marquette m-a transformat într-un păcălici de birou. Mulţumesc mult.

O urmări în tăcere plecând fără să găsească nimic de spus, nimic care să poată repara ruptura dintre ei.

Se duse la biroul lui şi se aşeză pe scaun. Se gândi: „Sunt un dinozaur rătăcit într-o lume care-i dispreţuieşte pe toţi cei care spun adevărul". Nu se mai putea gândi la Rizzoli. Acuzaţiile împotriva lui Pacheco căzuseră, aşa că o luau de la capăt, încercând să vâneze un criminal fără nume.

Trei femei violate. Se tot ajunge la asta. Cum le găsea Chirurgul? Numai Nina Peyton făcuse reclamaţie la poliţie. Elena Ortiz şi Diana

Sterling nu spuseseră nimănui. Trauma lor rămăsese un secret cunoscut doar de violatori, victime şi de medicii care le trataseră. Dar cele trei femei căutaseră asistenţă medicală în locuri diferite: Sterling în cabinetul unui ginecolg din Back Bay. Ortiz la Secţia de urgenţă a Centrului Medical Pilgrim. Nina Peyton la Clinica pentru Femei din Forest Hill. Nu exista nici un angajat comun, nici un doctor, vreo asistentă sau un recepţionist care să fi intrat în contact cu mai mult decât una dintre aceste femei.

Chirurgul aflase că acele trei femei suferiseră şi fusese atras de suferinţa lor. Cei care comit astfel de crime îşi aleg victimele dintre cei mai vulnerabili membri ai societăţii. Caută femei pe care să le poată controla, să le poată înjosi şi care nu reprezintă nici un fel de ameninţare pentru ei. Şi cine poate fi mai fragil decât o femeie care a fost violată?

Înainte să părăsească biroul, Moore se opri pentru a privi peretele pe care erau prinse fotografiile lui Sterling, Ortiz şi Peyton. Trei femei, trei violuri.

„Şi a patra." Catherine a fost violată în Savannah.

Clipi când în minte îi apăru brusc imaginea ei pe care nu se putu abţine să n-o alăture celor de pe perete.

„Într-un fel, totul are legătură cu ce s-a întâmplat în noaptea aia în Savannah. Totul are legătură cu Andrew Capra."

ŞAISPREZECE

A fost o vreme când, în inima oraşului Mexic, sângele omenesc curgea în valuri. Sub fundaţia metropolei moderne se găsesc ruinele locului numit Templo Mayor, măreaţa aşezare a tribului aztec care domina străvechiul Tenochtitlán. Aici zeci de mii de victime nevinovate au fost sacrificate zeilor.

În ziua în care am păşit pe pământul acestor temple, m-am amuzat teribil când am văzut că în apropiere se întrevedea o catedrală, unde catolicii aprind lumânări şi şoptesc rugăciuni adresate preamilostivului Dumnezeu din ceruri. Îngenunchează chiar în apropierea locului unde odinioară pietrele erau acoperite de sânge. Am fost acolo într-o duminică, fără să ştiu că duminicile intrarea era liberă. Muzeul Templo Mayor mişuna de copii, ale căror voci cristaline se împrăştiau cu ecou pe culoare. Nu-mi plac copiii, mai ales dezordinea pe care o fac; dacă mă voi mai întoarce vreodată, voi ţine minte să evit să merg duminica la muzee.

Dar era ultima zi pe care o petreceam în oraş, aşa că a trebuit să ignor toate zgomotele alea. Voiam să văd săpăturile şi să mă plimb prin cea de-a doua odaie. Odaia Ritualurilor şi a Sacrificiilor.

Aztecii credeau că moartea e necesară vieţii. Pentru a se menţine energia sacră a lumii, pentru a împiedica catastrofele şi pentru a se asigura că soarele va continua să răsară, zeii trebuiau hrăniţi cu inimi omeneşti. Am fost în Odaia Ritualurilor şi am văzut într-o cutie de sticlă cuţitul folosit la săvârşirea sacrificiilor, cuţitul care tăiase în carne vie. Avea şi un nume: *Tecpatl Ixcuahua.* Cuţitul cu fruntea lată. Lama era făcută din cremene, iar mânerul avea forma unui bărbat îngenuncheat.

M-am întrebat cum poate cineva să scoată inima cuiva înarmat doar cu un cuţit din cremene.

Asta era întrebarea care mă măcina mai târziu în după amiaza aia în timp ce mă plimbam prin Alameda Central, încercând să ignor copiii jegoşi care se târau în urma mea cerşind. Mai târziu, când au văzut că nu puteam fi sedus de ochii lor căprui şi de zâmbetele, m-au lăsat în pace. Puteam în sfârşit să mă mişc în voie, dacă aşa ceva e posibil în haoticul oraş numit Mexico City. Am găsit o cafenea, m-am aşezat la o masă în aer liber şi am început să sorb din cafeaua tare, fiind singurul client care alesese să rămână afară în căldură. Tânjeam după căldură; îmi oblojeşte pielea crăpată. Caut căldura aşa cum reptilele caută pietrele fierbinţi. Aşadar, în ziua aia înăbuşitoare, îmi beam cafeaua şi mă gândeam la pieptul omenesc, luând în calcul posibilităţile prin care poţi ajunge cel mai bine la comoara mişcătoare dinăuntru.

Ritualul sacrificial al aztecilor îmi fusese descris ca fiind scurt şi uşor de executat, iar asta mă intriga. Ştiu că e greu să străpungi sternul şi să desfaci oasele pieptului care protejează inima ca un scut. Chirurgii cardiaci fac o incizie verticală sub centrul pieptului şi desfac sternul în două cu ajutorul unui ferăstrău. Au asistenţi care-i ajută să deschidă cutia toracică şi folosesc tot felul de instrumente sofisticate din oţel inoxidabil pentru a lărgi câmpul de lucru.

Folosind doar un cuţit din cremene, un preot aztec ar fi putut întâmpina câteva dificultăţi. Ar fi trebuit să lovească sternul cu o daltă ca să-l poată tăia, dar s-ar fi chinuit mult. Victima ar fi suferit şi ar fi ţipat.

Nu, probabil că inima era scoasă folosind o altă tehnică.

O tăietură într-o parte, între două coaste? Dar şi aşa sunt probleme. Scheletul uman este o structură rigidă, şi, ca să reuşeşti să desfaci două coaste suficient de mult încât să poţi introduce mâna, ai nevoie de forţă şi de unelte speciale. Oare abordarea de jos în sus pare mai logică? O tăietură scurtă a bazinului ar desface abdomenul, aşa că preotul nu ar mai trebui decât să taie diafragma şi să se întindă după inimă. A, dar asta e o soluţie mult prea murdară, care ar duce la vărsarea intestinelor pe altar. Nici una dintre sculpturile aztece nu înfăţişază vreo victimă cu intestinele pe afară.

Cărţile sunt nişte lucruri minunate; îţi pot spune totul, orice, chiar şi cum să scoţi o inimă fără prea mult efort, folosindu-te doar de un cuţit din cremene. Am găsit răspunsul pe care îl căutam într-o carte cu titlul *Sacrificiul uman şi tehnicile de război,* scrisă de un profesor universitar (măi să fie, universităţile au devenit nişte locuri foarte intersante în zilele noastre!), de un bărbat pe nume Sherwood Clarke, pe care mi-ar plăcea să-l cunosc într-o bună zi.

Cred că am avea multe de învăţat unul de la celălalt.

Domnul Clarke spune că, pentru a scoate inima, aztecii executau o toracotomie laterală. Tăietura începe între cea de-a doua şi a treia coastă, într-o parte a sternului, continuând de-a lungul osului pieptului până în partea cealaltă. Osul e tăiat transversal, probabil cu o lovitură puternică a daltei. Aşa se face o gaură largă. Expuşi aerului de afară, plămânii se blochează imediat. Victima îşi pierde repede cunoştinţa. Şi, în vreme ce inima continuă să bată, preotul îi bagă mâna în piept şi secţionează arterele şi venele. Apucă organul care încă mai bate, îl scoate din leagănul lui însângerat şi-l ridică spre cer.

La fel este descris actul şi în *Codex Florentino, Istoria generală a Noii Spanii* de Bernardino de Sahagan:

Preotul care face sacrificiul poartă un toiag cu însemnul vulturului,
Îl pune pe pieptul prizonierului unde se aflase inima, îl mânjeşte cu sânge, înfigându-l înăuntru.
Apoi îl înalţă odată cu sângele în cinstea soarelui.
Se spune că: „Astfel îi dă soarelui să bea".
Mai pe urmă, vânătorul adună sângele prizonierului său
Într-o cupă verde învelită în pene.
Preoţii care săvârşesc sacrificiul îl toarnă acolo în locul lui.
Înăuntru e cufundat şi băţul cioplit, la rândul lui învelit în pene,
Apoi vânătorul porneşte să hrănească demonii.

Hrană pentru demoni.

Cât de puternice sunt semnificaţiile sângelui.

La asta mă gândesc când văd un firicel de sânge absorbit într-o pipetă subţire cât un ac. Peste tot în jurul meu sunt rafturi pline de eprubete, iar aerul zumzăie din cauza atâtor maşinării. Strămbunii considerau sângele o substanţă sacră care avea menirea de a menţine viaţa, de a hrăni monştri, iar eu, chiar dacă nu-l văd decât ca pe un lichid

biologic, ca pe o îngrămădire de celule în interiorul plasmei, le împărtășesc fascinația. Cu el lucrez toată ziua.

Corpul omenesc cu o greutate medie de șaptezeci de kilograme conține doar cinci litri de sânge. Din această cantitate, 45 % sunt celule, iar restul e plasmă, o supă alcătuită în proporție de 95 % din apă, la care se adaugă electroliți și nutrienți. Se spune că, dacă îl reducem doar la compoziția chimică, îl sărăcim de natura lui divină, dar eu nu sunt de acord cu asta. Mi se pare că, uitându-ne doar la compoziția lui chimică, îi putem recunoaște proprietățile miraculoase.

Aparatul scoate un sunet care anunță că rezultatul analizei e gata, iar imprimanta îl pune pe hârtie. Rup foaia și mă uit la rezultate.

Dintr-o singură privire, aflu o mulțime de lucruri despre doamna Susan Carmichael, pe care nu am întâlnit-o niciodată. Nivelul hematocritelor e mic – doar 28, ar trebui să fie 40. E anemică, pentru că îi lipsește cantitatea normală de globule roșii, celulele responsabile cu transportul oxigenului. În interiorul acestor celule în formă de disc se află proteina numită hemoglobină, care ne înroșește sângele, ne pigmentează unghiile și aduce roșeața în obrajii unei fete. Unghiile doamnei Carmichael sunt galbene, iar sub pleoape, conjunctiva va fi rozalie. Pentru că este anemică, inima ei trebuie să se grăbească să pompeze prin artere sânge diluat, așa că, la fiecare avânt pe scări, va trebui să se oprească să-și tragă sufletul, să-și mai liniștească bătăile inimii. Mi-o și închipui gârbovindu-se, ducându-și mâna la gât, gâfâind din greu. Oricine ar trece pe lângă ea și-ar da seama că nu se simte bine.

Eu îmi dau seama doar dacă mă uit la foaia asta de hârtie.

Și asta nu e tot. În cerul gurii are pete roșietice – peteșia – unde sângele a spart vasele capilare și a pătruns prin membrana mucoasei. Poate că nici nu și-a dat seama de aceste mici sângerări. Poate le-a observat în alte locuri ale corpului, sub unghii sau pe piele. Poate descoperă tot felul de vânătăi pe care nu-și amintește de unde le are, pete albastre pe brațe sau pe coapse, ceea ce o sperie, dar se străduiește să-și aducă aminte unde ar fi putut să se rănească. S-a lovit de portiera mașinii? Copilul s-a agățat cu putere de piciorul ei? Caută motive exterioare, când, de fapt, cauza sălășluiește chiar în vasele ei de sânge.

Numărul trombocitelor este de douăzeci de mii; ar trebui să fie de zece ori mai mare. Fără trombocite, celulele alea mici care ajută la închegarea sângelui, cea mai uşoară lovitură poate lăsa vânătăi.

Şi mai sunt multe lucruri pe care le putem afla de pe foaia asta subţire.

Mă uit la numărul globulelor albe şi înţeleg care e explicaţia pentru durerile ei. Aparatul a detectat prezenţa mieloblastelor, globule albe primitive care nu au ce căuta în sânge. Susan Carmichael are leucemie acută mieloblastică.

Îmi imaginez cum va fi viaţa ei de-acum încolo. O văd trăind dependentă de un tratament zilnic, cu ochii închişi de durere când acul seringii cu măduvă osoasă îi pătrunde în şold.

Văd cum îi cade câte o mână de păr odată, până când, în cele din urmă, se predă în faţa inevitabilului şi a aparatului de ras.

Mi-o închipui dimineţile ghemuită pe toaletă şi în multe zile care i se vor părea lungi de la atâta uitat în tavan, întreaga ei lume rezumându-se la cei patru pereţi ai camerei.

Sângele dă viaţă, el este lichidul magic care ne menţine vii. Dar sângele lui Susan Carmichael s-a întors împotriva ei; curge prin venele ei precum o otravă.

Toate aceste detalii intime le-am aflat fără să o cunosc.

Imediat trimit rezultatele prin fax doctorului ei, pun raportul de laborator într-o cutie pentru a fi trimis mai târziu şi mă ocup de următoarea mostră. Un alt pacient, o altă eprubetă de sânge.

Încă de la începutul omenirii se cunoştea o legătură dintre sânge şi viaţă. Strămunii nu ştiau că sângele e făcut din măduvă sau că mare parte din el e numai apă, dar ştiau să-i aprecieze forţa în ritualuri şi sacrificări. Aztecii foloseau unelte de găurit osul şi ţepi de agavă pentru a străpunge propria piele şi a extrage sânge. Îşi găureau buzele, sau limba, sau carnea de pe piept, iar sângele obţinut astfel era ofranda lor personală pentru zei. Astăzi, astfel de acte de automutilare ar fi considerate anormale şi groteşti, semne ale nebuniei.

Mă întreb ce ar crede aztecii despre noi.

Iată-mă acum, stând în biroul meu sterilizat, îmbrăcat în alb, cu mâinile protejate de mănuşi, ca să le feresc de stropii căzuţi accidental. Cât de mult ne-am înstrăinat de natura noastră iniţială! Doar simpla vedere a sângelui îi poate face pe unii să leşine, iar oamenii se grăbesc

să ascundă astfel de grozăvii de ochii publici, spălând trotuarele unde s-a vărsat sânge sau acoperind ochii copiilor când la televizor sunt transmise acte de violenţă. Oamenii au pierdut contactul cu adevărata lor natură.

Cu toate astea, nu toţi am făcut-o.

Păşim alături de ceilalţi, părând normali din toate punctele de vedere: poate că suntem mai normali decât toţi tocmai pentru că nu am permis să fim învăluiţi şi mumificaţi de bandajele sterile ale civilizaţiei. Nu ne ferim privirea când vedem sângele pentru că îi recunoaştem frumuseţea sclipitoare; îi simţim chemarea primitivă.

Oricine trece pe lângă un accident rutier şi nu se poate abţine să nu se uite la sângele împrăştiat pe asfalt mă înţelege. Dincolo de repulsie, există o forţă mai puternică. Atracţia.

Toţi vrem să ne uităm. Dar nu toţi recunoaştem acest lucru.

Mă simt singur în mijlocul atâtor anesteziaţi. După-amiezile, colind oraşul şi respir aerul ăsta atât de gros, încât aproape că îl văd. Îmi încălzeşte plămânii precum un sirop călduţ. Mă uit la feţele oamenilor de pe stradă şi mă întreb care dintre ei mi-ar putea fi cel mai bun frate de sânge, aşa cum mi-ai fost tu odinioară. Oare mai există cineva care nu a pierdut contactul cu puterea străveche care curge prin noi? Mă întreb, dacă ne-am întâlni, oare ne-am recunoaşte unul pe celălalt? Mă tem că nu, pentru că ne-am ascuns atât de bine sub mantia asta pe care o numim normalitate.

Aşa că merg de unul singur. Şi mă gândesc la tine, singurul om care m-a înţeles vreodată.

ŞAPTESPREZECE

În calitate de doctor, Catherine privise de atâtea ori spectacolul morţii, încât se obişnuise cu el. Se uitase în ochii pacienţilor şi văzuse viaţa prelingându-se din ei, lăsându-i goi şi sticloşi. Văzuse pielea devenind cenuşie, sufletul părăsind trupul, scurgându-se precum sângele. Medicina e strâns legată atât de moarte, cât şi de viaţă, iar Catherine făcuse de mult cunoştinţă cu moartea prin intermediul rămăşitelor reci ale pacienţilor. Nu se temea de cadavre.

Cu toate astea, când Moore coti spre Albany Street şi se apropiară de clădirea Institutului de Medicină Legală, îşi simţi palmele transpirându-i.

Parcă în spatele clădirii, lângă o dubă pe care scria: „Statul Massachusetts, Institutul de Medicină Legală". Se temea să iasă din maşină, şi coborî abia atunci când el veni să-i deschidă portiera. O întrebă:

– Eşti pregătită să faci asta?

– Nu ţin neapărat, recunoscu ea. Dar hai să terminăm odată!

Deşi mai văzuse zeci de autopsii, se simţi agresată de mirosul sângelui şi al intestinelor sfâşiate care o izbi de îndată ce intrară în laborator. Pentru prima oară în cariera ei de medic, se gândi că o să i se facă rău când va vedea cadavrul.

Un bărbat în vârstă, purtând o pereche de ochelari din plastic, se întoarse şi se uită la ei. Îl recunoscu pe medicul legist Ashford Tierney, pe care-l întâlnise în urmă cu şase luni la o conferinţă de patologie legală. Pe masa de autopsii a doctorului Tierney sfârşeau cel mai adesea subiecţii pe care chirurgii nu reuşeau să îi salveze. Nu mai vorbise

cu el de o lună, când discutaseră despre circumstanţele nefericite ale morţii unui copil din cauza unei rupturi de splină.

Zâmbetul blajin al bărbatului contrasta izbitor cu mănuşile de plastic pline de sânge pe care le purta.

– Doctore Cordell, mă bucur să vă reîntâlnesc. Se opri brusc când îşi dădu seama că făcuse o gafă. Deşi aş fi vrut să se întâmple în circumstanţe mai plăcute.

– Ai început deja să tai, remarcă dezamăgit Moore.

– Locotenentul Marquette vrea rezultatele cât mai repede, se scuză Tierney. Mass-media sare numaidecât de fiecare dată când se lasă cu împuşcături.

– Dar am sunat mai devreme ca să programez întâlnirea.

– Doctorul Cordell a mai văzut şi altă dată cum se face o autopsie. Pentru ea nu e nimic nou. Lasă-mă să termin cu extirparea asta şi am să-i permit imediat să se uite la faţa lui.

Tierney se concentră din nou asupra abdomenului. Folosindu-se de bisturiu, termină de desfăcut intestinul subţire, scoase colacii de intestine şi îi puse într-un lighean de oţel. Apoi se dădu la o parte de lângă masă şi-i făcu semn lui Moore.

– Dă-i drumul!

Moore atinse braţul lui Catherine, iar ea se apropie în silă de cadavru. La început se uită la incizie. Pentru ea, abdomenul deschis era un teritoriu familiar, iar organele, nişte puncte de reper impersonale, bucăţi de ţesut care puteau fi ale oricui. Organele nu conţin nici un fel de semnificaţii emoţionale, nu poartă nici un fel de însemne personale. Le putea studia cu răceală, cu ochi de profesionist, şi exact asta făcu. Observă că stomacul, pancreasul şi ficatul erau încă la locul lor, aşteptând să fie extirpate toate odată. Incizia în formă de Y, de la gât spre pântece, lăsa la vedere atât pieptul, cât şi cavitatea abdominală. Inima şi plămânii fuseseră deja scoşi, lăsând toracele gol ca un castron. În peretele pieptului se vedeau două răni provocate de gloanţe, una chiar deasupra sfârcului stâng, cealaltă câteva coaste mai jos. Ambele gloanţe pătrunseseră în torace, găurind inima, respectiv plămânul. În partea stângă, sus, era o a treia rană, ţintind direct spre locul unde se aflase splina. O altă rană mortală. Cine trăsese asupra lui Karl Pacheco intenţionase clar să-l omoare.

– Catherine, o atenţionă Moore.

Abia atunci își dădu seama că nu mai scosese nici un sunet de minute bune.

Trase adânc aer în piept, inhalând mirosul de sânge și de cadavru. Până acum cunoștea foarte bine anatomia lui Karl Pacheco; venise vremea să se uite la fața lui.

Îi văzu părul negru, fața îngustă și nasul ascuțit ca o lamă. Mușchii fălcilor erau moleșiți, iar gura deschisă. Avea dinții drepți. În cele din urmă, se concentră și asupra ochilor. Moore nu îi spusese mai nimic despre el, decât numele și că fusese împușcat de poliție pentru că se opusese arestării. „Tu ești Chirurgul?"

Ochii, corneele încețoșate de moarte nu îi spuneau nimic. Îi analiză fața, încercând să sesizeze cea mai mică urmă de răutate, dar nu simți nimic. Învelișul ăsta neînsuflețit era gol, lipsit de orice semn care să indice prezența celui care până nu demult trăise în el.

În cele din urmă, rosti:

– Nu-l cunosc pe omul ăsta.

Și părăsi încăperea.

Când Moore ieși din clădire, ea îl aștepta lângă mașina lui. Își simțea plămânii contaminați de duhoarea din sala de autopsii și, încercând să-i curețe, inspira cu lăcomie aerul fierbinte. Deși transpira, aerul rece care venea spre instalația de aer condiționat a clădirii îi pătrunsese până în măduva oaselor.

– Cine era Karl Pacheco? îl întrebă.

Detectivul privi în direcția în care se afla Centrul Medical Pilgrim, ascultând sunetul din ce în ce mai tare al sirenelor ambulanțelor.

– Un violator, îi răspunse. Un bărbat care agresa femeile.

– El era Chirurgul?

Moore oftă.

– Se pare că nu.

– Dar tu ai crezut că ar fi putut fi.

– Probele ADN fac legătura dintre el și Nina Peyton, pe care a violat-o în urmă cu două luni. Dar nu avem nici o dovadă care să-l apropie de Elena Ortiz sau de Diana Sterling. Nimic care să indice prezența în viețile lor.

– Sau în a mea.

– Ești sigură că nu l-ai mai văzut niciodată?

– Sunt sigură doar că nu mi-l amintesc.

Pentru că soarele transformase automobilul într-un cuptor, deschiseseră portierele, aşteptând să se mai răcorească înăuntru. Îl privi pe Moore peste acoperişul maşinii şi văzu cât era de obosit. Avea cămaşa pătată de sudoare. Era sâmbătă după-amiază, iar el conducea un martor la morgă. În multe privinţe, doctorii şi poliţiştii au vieţi asemănătoare. Muncesc mult, şi nu se ştie niciodată când e sfârşitul programului. Văd cele mai negre şi mai dureroase aspecte ale vieţii. Sunt martori la tot felul de scene de coşmar, dar învaţă să trăiască şi cu aceste imagini.

„Oare ce imagini poartă el în suflet? se întrebă ea în timp ce o conducea acasă. Câte feţe de victime, câte imagini oribile o fi văzut?" Ea nu era decât un element dintr-un caz, dar se întreba câte alte femei, vii sau moarte, nu s-or fi luptat pentru a-i atrage atenţia.

Parcă în faţa clădirii ei şi opri motorul. Catherine se uită în sus spre fereastra apartamentului unde locuia; nu voia să iasă din maşină. Nu voia să-l părăsească. Petrecuseră atât de mult timp împreună în ultimele zile, încât ajunsese să se bazeze pe forţa şi bunătatea lui. Dacă s-ar fi întâlnit în nişte circumstanţe mai fericite, i-ar fi atras atenţia doar prin fizicul lui. Însă n-o mai interesa cât era de atractiv sau de inteligent, ci mai degrabă dacă era un om cu suflet. Era un bărbat în care putea avea încredere.

Se gândi bine la cuvintele pe care avea să le rostească, şi la urmările lor. Se gândi însă că nu-i mai păsa deloc de consecinţe.

Îl întrebă blând:

– Vrei să intri să bem ceva?

El nu-i răspunse imediat, iar asta o făcu să roşească pentru că tăcerea lui era greu de suportat. Moore se lupta să ia o decizie; şi el, la rândul lui, înţelegea ce se petrecea între ei, dar nu ştia ce să facă.

În cele din urmă, o privi şi-i spuse:

– Da, mi-ar plăcea să vin.

Amândoi erau conştienţi că nu se gândeau doar la un pahar de băutură.

Merseră până la uşa holului, şi el o luă pe după umeri. Era mai mult decât un gest protector, mai mult decât o mână aşezată întâmplător pe umărul ei, şi căldura atingerii lui şi propria reacţie o făcură să se intimideze. Îşi găsi în cele din urmă cheile. Nerăbdarea o făcea înceată şi neîndemânatică. Sus, descuie uşa cu mâinile tremurânde, şi

fură întâmpinați de răcoarea plăcută a apartamentului. El se opri doar atât cât să închidă ușa și să pună siguranțele.

Iar apoi o luă în brațe.

Trecuse atât de mult timp de când nu se mai lăsase îmbrățișată. Până de curând, numai gândul că un bărbat ar fi putut să-și pună mâinile pe ea o îngrozea. Dar îmbrățișarea lui Moore nu o speria deloc. Îi răspunse la sărutări cu o dorință care îi uimi pe amândoi. Fusese atât de mult timp lipsită de iubire, încât uitase ce înseamnă pasiunea. Abia acum, pe măsură ce fiecare părticică a trupului ei se trezea la viață, își amintea cum e să dorești. Buzele ei le căutau pe ale lui cu nerăbdarea unei femei înfometate. Ea fu cea care îl trase pe hol spre dormitor, fără să se oprească din sărutat. Tot ea îi desfăcu nasturii cămășii și-i slăbi cureaua. Moore intuise că nu putea fi el cel care face primul pas, pentru că asta ar fi speriat-o. Așa că, la început, trebuia să conducă ea lucrurile. Dar nu avu cum să ascundă cât de excitat era când ea îi desfăcu fermoarul și-i lăsă pantalonii să cadă.

Bărbatul îi atinse nasturii bluzei, dar se opri, căutându-i privirea. Modul în care se uită la el, felul în care respiră îi spulberă orice îndoială, dându-i de înțeles că exact asta își dorea și ea. Îi desfăcu bluza ușor, dezvelindu-i umerii. Sutienul alunecă pe podea. I-l scoase cât mai ușor cu putință, nevrând să o facă să se simtă lipsită de apărare, ci eliberată. O eliberare. Catherine închise ochii și gemu de plăcere când el se aplecă și-i sărută un sân. Nimic agresiv, doar un gest de venerație.

Astfel, prima oară după doi ani, Catherine îi permise unui bărbat să facă dragoste cu ea. Se întinse lângă Moore în pat, fără să se gândească nici o clipă la Andrew Capra. Nu era deloc speriată, nu mai exista nici o amintire care să o înspăimânte; scăpară de ultimele haine, și simți greutatea lui cufundând-o în saltea. Ce îi făcuse celălalt bărbat fusese un act brutal, care nu avea nici o legătură cu aceste momente, cu trupul ei de-acum. Violența nu e sex, iar sexul nu e dragoste. Când Moore o penetră, ținându-i fața în mâinile lui, nedezlipindu-și privirea de a ei, simți doar dragoste. Uitase câtă plăcere poate oferi un bărbat și savură acele clipe, bucurându-se ca și cum ar fi fost pentru prima oară.

Când se trezi în brațele lui, era deja întuneric. Îl simți mișcându-se și-l auzi întrebând:

– Cât e ceasul?

– Opt şi un sfert.

– Cât?

Râse uimit şi se întoarse cu faţa-n sus.

– Nu-mi vine să cred că am dormit toată după-amiaza. Cred că m-a dat gata oboseala.

– N-ai prea dormit până acum.

– Cine are nevoie de somn?

– Ai vorbit ca un doctor.

– Avem deja ceva în comun, îi zise desenându-i linia trupului. Amândoi am fost lipsiţi prea mult timp de...

Tăcură câteva clipe. Apoi el o întrebă încet:

– Cum a fost?

– Mă întrebi cât de bun eşti?

– Nu. Am vrut să spun cum te-ai simţit *tu?* Când te-am atins.

Îi surâse.

– M-am simţit bine.

– N-am făcut nimic greşit? Nu te-am speriat?

– M-ai făcut să mă simt în siguranţă. De asta am nevoie, mai mult decât orice. Să mă simt în siguranţă. Cred că tu eşti singurul bărbat care a putut să înţeleagă asta. Singurul bărbat în care pot avea încredere.

– Merită să ai încredere în unii bărbaţi.

– Da, dar în cine? Niciodată n-am ştiut asta.

– Nu vei şti decât atunci când vei da de greu. În acele momente, el va fi alături de tine.

– Atunci cred că nu l-am întâlnit niciodată. Le-am auzit pe unele femei spunând că, de îndată ce-i mărturiseşti unui bărbat ce ţi s-a întâmplat, de îndată ce pronunţi cuvântul *viol,* el face pasul înapoi. Bărbaţii preferă să taci decât să le spui adevărul. Dar tăcerea se extinde până când nu mai poţi vorbi deloc. Viaţa însăşi devine un subiect tabu.

– Nimeni nu poate trăi aşa.

– Doar aşa pot suporta ceilalţi să stea în preajma noastră. Doar dacă păstrăm tăcerea. Dar, chiar şi când nu vorbeasc despre asta, problema *rămâne.*

O sărută, iar gestul ăsta fu mai intim decât oricare alt act de iubire, tocmai pentru că venise imediat după o mărturisire.

– Rămâi cu mine în noaptea asta? îi şopti.

Respirația lui îi încălzea părul.

– Dacă mă lași să te invit la cină.

– O! Am uitat complet de mâncare.

– Asta e diferența dintre bărbați și femei. Un bărbat nu uită niciodată să mănânce.

Catherine îi zâmbi și se ridică.

– Atunci tu pregătești băuturile, iar eu am să te hrănesc.

Moore turnă două pahare de martini, pe care le bău în timp ce ea pregăti salata și puse două bucăți de friptură pe grătarul cuptorului. „Mâncare pentru bărbați", se gândi amuzată. Carne roșie pentru noul bărbat din viața ei. Gătitul era o plăcere, mai ales că Moore îi zâmbi când îi dădu sarea și piperul; se simțea amețită de la gin. Nici nu-și amintea de când mâncarea nu i se mai păruse așa de bună. Se simțea ca și cum ar fi ieșit dintr-o sticlă închisă, lăsându-se invadată parcă pentru prima oară de gusturi și de mirosuri.

Mâncară în bucătărie și băură vin. Brusc, bucătăria ei cu faianță albă, cu dulapuri albe i se păru plină de culoare. Vinul rubiniu, salata verde răcoroasă, șervețelele cu pătrate albastre. Și Moore în fața ei. La început, îl crezuse lipsit de culoare, ca orice alt bărbat fără chip care-i ieșise în cale pe străzile orașului, asemenea unor linii trasate pe o pânză plană. Abia acum îl vedea cu adevărat, abia acum îi observa pielea rumenă, ridurile de expresie din jurul ochilor. Toate imperfecțiunile fermecătoare ale unei fețe care a trecut prin multe.

„Avem toată noaptea la dispoziție", se gândi, anticipând zâmbitoare ce urma să se întâmple. Se ridică și-i întinse mâna.

Doctorul Zucker opri caseta cu ședința doctorului Polochek și se întoarse spre Moore și Marquette.

– Ar putea fi o amintire falsă. Cordell a invocat o a doua voce care nu există. Vedeți, asta e problema cu hipnoza. Memoria e o entitate fluidă. Poate fi alterată sau rescrisă pentru a se potrivi așteptărilor noastre. A mers la ședința asta, fiind sigură că Andrew Capra a avut un partener. Și, zbang, amintirea iese la suprafață! O a doua voce. Un al doilea bărbat în casă.

Zucker clătină din cap.

– Nu e credibilă.

– Nu doar amintirile ei susţin ipoteza existenţei unui alt suspect, îl contrazise Moore. Necunoscutul nostru i-a trimis fire de păr care nu i-ar fi putut fi tăiate decât în Savannah.

– *Ea susţine* că părul i-a fost tăiat în Savannah, accentuă Marquette.

– Nici tu n-o crezi?

– Locotenentul are dreptate, întrerupse Zucker. Avem de-a face cu o femeie extrem de labilă din punct de vedere emoţional. Chiar dacă au trecut doi ani de la atac, e posibil să nu-şi fi revenit complet.

– Este chirurg.

– Da, şi se descurcă bine la locul de muncă. Dar *suferă*. Ştii asta. Agresiunea a marcat-o.

Moore căzu pe gânduri, amintindu-şi de prima zi în care o întâlnise pe Catherine. Gesturile ei i se păruseră atât de precise, atât de bine controlate. Nu semăna deloc cu fata voioasă care ieşise la suprafaţă în timpul şedinţei de hipnoză, cu copila care stătea la soare pe puntea bunicilor ei. Noaptea trecută, Catherine cea veselă renăscuse în braţele lui. Nu dispăruse nici o clipă, ci doar fusese prinsă sub o coajă subţire, aşteptând să fie eliberată.

– Şi atunci ce facem cu informaţia obţinută în urma şedinţei de hipnoză? întrebă Marquette.

Zucker răspunse:

– Eu nu spun că ea nu crede în asta, că nu şi-o aminteşte clar. Dar e ca şi cum i-ai spune unui copil că a existat un elefant în curtea din spate. După o vreme, ajunge să fie convins de asta, şi va începe să-ţi descrie trompa şi firele de paie pe care le avea pe spate. Ba chiar şi colţul rupt. Amintirea capătă contur. Chiar şi atunci când ea nu a existat în realitate.

– Nu putem să o ignorăm, spuse Moore. Poate nu aveţi încredere în ea, dar Cordell *se află* în centrul interesului necunoscutului nostru. Ce a început Capra – hărţuirile, crimele – nu a luat sfârşit încă. Toate astea au urmat-o până aici.

– Un imitator? întrebă Marquette.

– Sau un partener, adăugă Moore. Au mai existat cazuri.

Zucker încuiinţă.

– Colaborarea între criminali nu e un lucru deloc neobişnuit. Noi ne imaginăm criminalii în serie ca pe nişte lupi singuratici, dar aproape un sfert dintre crimele acestea sunt săvârşite alături de un partener.

Henry Lee Lucas a avut unul. La fel şi Kenneth Bianchi. Le e mai uşor aşa. Răpirile şi controlul victimelor sunt mai simplu de pus în faptă. Merg împreună la vânătoare, ca să-şi asigure reuşita.

– Lupii vânează împreună, replică Moore. Poate aşa făcea şi Capra.

Marquette luă telecomanda aparatului video, derulă caseta şi apoi îl porni. Pe ecran, Catherine stătea cu ochii închişi şi cu braţele moi.

– *Cine rosteşte vorbele astea, Catherine? o întrebă Polochek. Cine zice: „E rândul meu, Capra"?*

– *Nu ştiu. Nu-i recunosc vocea.*

Marquette îngheţă imaginea cu faţa lui Catherine. Se uită la Moore.

– Au trecut mai bine de doi ani de gând a fost atacată în Savannah. Dacă el era partenerul lui Capra, de ce a aşteptat atât până să vină după ea? De ce se întâmplă abia acum?

Moore dădu din cap.

– Şi eu m-am întrebat acelaşi lucru, şi cred că am aflat răspunsul.

Deschise dosarul pe care-l adusese special pentru întâlnire şi luă un articol tăiat din *Boston Globe.*

– Asta a apărut cu şaptesprezece zile înainte de uciderea Elenei Ortiz. E un articol despre femeile chirurg din Boston. O treime din el e consacrat lui Cordell. Succesului ei. Realizărilor ei. În plus, există şi o fotografie color cu ea.

Îi înmână hârtia lui Zucker.

– Începe să devină interesant, mărturisi Zucker. Tu ce vezi când te uiţi la fotografia asta, detective Moore?

– O femeie atractivă.

– Şi în afară de asta? Ce-ţi transmit atitudinea, expresia ei?

– Siguranţă de sine. Făcu o pauză. Răceală.

– Şi eu tot asta văd. O femeie stăpână pe situaţie. O femeie imposibil de atins. Asta îmi inspiră braţele încrucişate, bărbia înălţată. Mult deasupra multor muritori de rând.

– Ce vrei să spui cu asta? îl întrerupse Marquette.

– Gândeşte-te la femeile care îl incită pe necunoscutul nostru! Cele rănite, pângărite prin viol. Femei care, simbolic vorbind, au fost distruse. Şi iat-o aici pe Catherine Cordell, femeia care l-a omorât pe partenerul lui, Andrew Capra. Nu pare deloc rănită. Ba dimpotrivă, în fotografia asta arată ca o învingătoare. Cum crezi că s-a simţit când a văzut asta?

Zucker se uită la Moore.

– Supărat.

– Nu doar supărat, detective. Trebuie să fi simţit o furie de-a dreptul incontrolabilă. După ce ea a plecat din Savannah, a urmat-o până în Boston, dar nu a avut cum să ajungă la ea, pentru că doamna doctor a avut grijă să se protejeze. Aşa că îşi petrece timpul ucigând alte victime. Probabil că şi-o închipuia pe Cordell traumatizată. O creatură subumană care abia aştepta să-i cadă pradă. Apoi, într-o zi, deschide ziarul şi vede nu o victimă, ci o *căţea* învingătoare.

Zucker îi înapoie articolul lui Moore.

– Tipul nostru încearcă să o doboare din nou. Şi tocmai de asta o terorizează.

– Şi care ar fi scopul lui? vru să afle Marquette.

– Să o aducă la un nivel care să fie din nou accesibil pentru el. Întotdeauna atacă femei care se comportă ca nişte victime. Femei care sunt atât de rănite şi de umilite încât nu-l mai pot ameninţa în nici un fel. Şi dacă, într-adevăr, Andrew Capra i-a fost partener, atunci mai are încă un motiv. Trebuie să se răzbune pe ea pentru că l-a distrus.

Marquette grăi:

– Şi atunci până unde mergem cu teoria asta legată de partenerul secret?

– Dacă Andrew Capra a avut un partener, interveni Moore, atunci trebuie să ne întoarcem la ce s-a întâmplat în Savannah. Aici nu am găsit nici o dovadă. Până acum am interogat aproape o mie de persoane, şi nu am dat peste nici un posibil suspect. Cred că trebuie să stăm de vorbă cu oricine ar fi putut avea vreo legătură cu Andrew Capra. Să vedem dacă vreunul dintre numele alea nu apare cumva şi aici în Boston. Frost vorbeşte deja la telefon cu detectivul Singer, şeful Poliţiei din Savannah. O să se ducă acolo să verifice dovezile.

– De ce Frost?

– De ce nu?

Marquette se uită la Zucker.

– Oare nu ne luptăm cu morile de vânt?

– Uneori şi morile de vânt *pot* fi oprite.

Marquette aprobă.

– Bine. Să mergem atunci la Savannah.

Moore se ridică să plece, dar se opri când îl auzi pe Marquette zicând:

– Poţi să mai rămâi un minut? Trebuie să vorbesc cu tine.

Aşteptară până când Zucker părăsi biroul, apoi Marquette închise uşa şi-i spuse:

– Nu vreau să se ducă detectivul Frost.

– Pot să ştiu de ce?

– Pentru că vreau să te duci tu la Savannah.

– Frost e gata de plecare. S-a pregătit pentru asta.

– Asta n-are nici o legătură cu Frost. E vorba despre tine. Trebuie să te distanţezi puţin de cazul ăsta.

Moore amuţi, înţelegând prea bine ce voia să spună.

– Ai petrecut cam mult timp alături de Catherine Cordell, continuă Marquette.

– Ea e cheia rezolvării investigaţiei.

– Ai petrecut prea multe seri în compania ei. Marţi la miezul nopţii erai la ea.

„Rizzoli. Rizzoli ştia asta."

– Iar sâmbătă ai rămas la ea toată noaptea. Ce anume se petrece?

Moore nu răspunse nimic. Ce putea să mai spună:

„Da, am depăşit măsura. Dar nu m-am putut abţine."

Marquette se aşeză, părând profund dezamăgit.

– Nu pot să cred că vorbesc cu tine despre asta. Dintre toţi oamenii din lume, tocmai cu tine. Oftă. E timpul să te retragi. O să se ocupe altcineva de ea.

– Dar ea are încredere în mine.

– Doar asta e tot ce vă leagă, *încrederea?* Eu am auzit că e mult mai mult de-atât. Nu e nevoie să-ţi spun că nu procedezi corect. Amândoi am văzut asta întâmplându-se şi altor poliţişti. Nu merge niciodată. Nu va merge nici de data asta. Acum are nevoie de tine, iar tu se întâmplă să fii la îndemână. O să aveţi o relaţie pasională vreo câteva săptămâni, o lună. Apoi, într-o bună zi, o să vă treziţi amândoi, şi, gata, s-a terminat. Numai că unul din voi o să fie rănit. Şi amândurora o să vă pară rău că s-a ajuns aici.

Marquette se opri, aşteptând un răspuns. Dar Moore nu avea nimic de zis.

– Dincolo de latura personală, legătura voastră o să complice investigaţia. Şi e al dracului de stânjenitor pentru tot departamentul. Îi făcu semn spre uşă. Du-te la Savannah. Şi stai dracului departe de Cordell!

– Trebuie să-i explic...

– Nici măcar să n-o suni. O să avem grijă să primească mesajul. O să-l trimit pe Crowe în locul tău.

– Nu pe Crowe, se răsti Moore.

– Atunci pe cine?

– Frost, oftă Moore. Lasă-l pe Frost.

– Bine, Frost. Acum fugi să prinzi avionul. O plecare din oraş e exact ce-ţi trebuie pentru a te linişti. Probabil că acum eşti supărat pe mine. Dar ştii că nu-ţi cer decât să faci ce trebuie.

Moore ştia şi suferea când i se atrăgea atenţia în privinţa comportamentului său. Era ca şi cum s-ar fi uitat într-o oglindă şi l-ar fi văzut pe Sfântul Thomas cel Decăzut, adus la pierzanie de propriile dorinţe. Iar adevărul îl înfuria, pentru că nu putea face nimic. Nu putea să nege. Reuşi să-şi păstreze calmul până părăsi biroul lui Marquette, dar, când o văzu pe Rizzoli, nu se mai putu controla.

– Felicitări, îi strigă. Ai reuşit să te răzbuni. Te simţi bine să mă vezi învins, nu?

– Am reuşit?

– Tu i-ai spus lui Marquette.

– Mda, ei bine, dacă i-am spus eu, atunci nu am fost prima care şi-a trădat partenerul.

Voise să-i plătească o poliţă şi-i ieşise din plin. Fără să mai adauge ceva, Moore se întoarse şi plecă.

Ieşi din clădire şi se opri, lăsându-se învăluit de briză, dezamăgit că nu avea s-o mai vadă pe Catherine în seara aceea. Cu toate astea, Marquette avea dreptate; aşa trebuia să procedeze. Aşa *ar fi trebuit* să facă de la bun început, să se distanţeze cu grijă unul de celălalt, să ignore orice dorinţă. Dar ea fusese vulnerabilă, iar el, destul de prosteşte, fusese atras de asta. După atâţia ani în care mersese întotdeauna pe calea cea dreaptă, se trezise pe un teritoriu complet străin, într-o zonă guvernată nu de logică, ci de pasiune. Nu se simţea deloc bine în lumea asta nouă. Şi habar nu avea cum ar fi putut ieşi din ea.

*

Catherine stătea în maşină, făcându-şi curaj să intre în One Schroeder Plaza. Toată după-amiaza, în timpul programărilor de la clinică, al consultaţiilor sau al discuţiilor colegiale, se chinuise să spună glumele obişnuite, să depăşească problemele mărunte care se iveau în mod normal în munca ei de toate zilele. Dar zâmbetele-i erau false, sub masca binevoitoare ascunzându-se o disperare sfâşietoare. Moore nu-i răspundea la telefoane şi nu înţelegea de ce. După o noapte petrecută împreună, apăruseră deja problemele.

În cele din urmă coborî din maşină şi intră în sediul poliţiei.

Deşi mai fusese o dată acolo pentru şedinţa cu doctorul Polochek, clădirea i se părea o fortăreaţă unde nu avea ce să caute. Impresia îi era întărită de ofiţerul în uniformă care se uita la ea din spatele biroului de recepţie.

– Pot să vă ajut cu ceva? o întrebă pe un ton neutru.

– Îl caut pe detectivul Thomas Moore de la Departamentul omucideri.

– Aşteptaţi să sun sus. Care este numele dumneavoastră, vă rog?

– Catherine Cordell.

Bărbatul sună, iar ea aşteptă în hol, simţindu-se copleşită de granitul lustruit, de toţi bărbaţii aceia care treceau pe lângă ea în uniformă sau îmbrăcaţi în civil şi care o priveau curioşi. Asta era lumea lui Moore, în care ea se simţea ca o străină care intrase ilegal pe un teritoriu în care bărbaţii duri se uitau ţintă la ea, iar armele străluceau în tocuri. Brusc îşi dădu seama că făcuse o greşeală venind aici şi se repezi spre ieşire. Exact când ajunse la uşă, auzi o voce:

– Doctore Cordell?

Se întoarse şi-l recunoscu pe bărbatul blond cu zâmbet blând şi faţă plăcută care tocmai ieşea din lift. Era detectivul Frost.

– Să mergem sus, o rugă.

– Sunt aici să-l văd pe Moore.

– Da, ştiu. Am venit să vă conduc sus. Îi făcu semn spre lift. Mergem?

La etajul al doilea, o conduse spre Departamentul omucideri. În acea aripă nu ajunsese niciodată, şi fu mirată să constate cât de mult semăna cu un birou de afaceri, cu echipament computerizat şi birouri separate de paravane. Frost o conduse până la un scaun şi o rugă să se

aşeze. Bărbatul avea ochi blânzi. Îşi dădea foarte bine seama că nu se simţea prea bine în acel loc străin, şi încercă să o liniştească.

– Doriţi o ceaşcă de cafea?

– Nu, mulţumesc.

– Să vă servesc cu altceva? Apă minerală? Un pahar cu apă plată?

– Nu am nevoie de nimic, mulţumesc.

Se aşeză şi el.

– Despre ce vreţi să vorbim, doamnă doctor?

– Speram să mă întâlnesc cu detectivul Moore. Mi-am petrecut toată dimineaţa în operaţie, şi mă gândeam că poate a încercat să mă caute...

– De fapt... Frost se opri, vădit stânjenit. V-am lăsat un mesaj la birou în jurul prânzului. De acum încolo va trebui să mă sunaţi pe mine în legătură cu orice problemă. Nu pe detectivul Moore.

– Da. Am primit mesajul. Vreau doar să ştiu... Încercă să se abţină să nu izbucnească în plâns. Vreau să ştiu de ce s-au schimbat lucrurile.

– S-a întâmplat pentru că... vrem să eficientizăm investigaţia.

– Ce înseamnă asta?

– Vrem ca Moore să-şi concentreze atenţia asupra altor aspecte ale cazului.

– Cine a hotărât asta?

Frost părea din ce în ce mai stingherit.

– Nu ştiu, doctore Cordell.

– A fost Moore?

Urmă încă o pauză.

– Nu.

– Asta nu înseamnă că nu vrea să mă mai vadă.

– Sunt sigur că nu aşa stau lucrurile.

Nu ştia dacă îi spunea adevărul sau dacă încerca doar să o liniştească. Observă că alţi doi detectivi se uitau în direcţia ei şi brusc roşi de furie. Toată lumea era la curent? Le era milă de ea? Toată dimineaţa savurase amintirile din noaptea trecută. Aşteptase ca Moore s-o sune, fusese nerăbdătoare să-i audă vocea şi să ştie că se gândea la ea. Dar n-o sunase.

Iar la prânz fusese anunţată că pe viitor trebuia să discute cu el.

Tot ce putea face era să-şi ţină capul sus şi să încerce să-şi păstreze stăpânirea de sine. Întrebă:

– E vreun motiv pentru care nu pot vorbi cu Moore?

– Mă tem că nu e în oraş. A plecat în după-amiaza asta.

– Înţeleg.

Îşi dădea seama chiar şi fără să i se spună că mai mult de atât nu avea să-i mai dezvăluie. Nu-l întrebă nici unde plecase Moore, nici cum putea să dea de el. Se făcuse deja de râs venind aici, dar apelă din nou la mândrie. În ultimii doi ani, mândria fusese singura sursă de putere pe care o avusese. Asta o ajutase, zi după zi, să meargă mai departe: refuzul de a se comporta ca o victimă. Cei care se uitau la ea nu vedeau decât seriozitate profesională şi detaşare, iar asta pentru că doar asta îi lăsa ea să vadă.

„Numai Moore m-a văzut aşa cum sunt în realitate. Rănită şi vulnerabilă. Şi uite rezultatul. Ăsta e motivul pentru care nu-mi mai permit să fiu iarăşi slabă."

Se ridică să plece, îşi îndreptă spatele şi arboră o mină serioasă. Când se îndreptă spre ieşirea din birou, trecu pe lângă masa lui Moore, pe care o identifică datorită plăcuţei cu numele lui. Încetini suficient cât să se uite la fotografia aşezată acolo, a unei femei zâmbitoare cu părul strălucind în soare.

Ieşi, lăsând în urmă lumea lui Moore, întorcându-se la nefericirea universului ei.

OPTSPREZECE

Moore crezuse că doar în Boston era o căldură de nesuportat; fusese complet luat prin surprindere de vremea din Savannah. În după-amiaza aceea, când ieşi de la aeroport, avu senzaţia că intrase într-o saună şi, în timp ce se îndrepta spre parcarea firmei de la care închiriase maşina, se simţi ca şi cum ar fi înaintat, abia mişcându-şi picioarele, prin apă. Până când ajunse la hotel, avea cămaşa leoarcă. Se dezbrăcă şi se întinse pe pat să se odihnească câteva minute, dar sfârşi prin a dormi toată după-amiaza.

Era deja întuneric când se trezi tremurând de frig în camera prea rece din cauza aerului condiţionat. Simţi că îi plesneşte capul de durere şi se aşeză pe marginea patului.

Îşi luă o cămaşă curată din valiză, se îmbrăcă şi părăsi hotelul.

Deşi era noapte, aerul era dens ca un abur, dar conduse cu geamurile lăsate, respirând mirosurile jilave ale oraşului. Chiar dacă nu fusese niciodată în Savannah, ştia că acest loc avea un farmec aparte, auzise de casele lui vechi, de băncile lucrate din fier şi de *Miezul nopţii în grădina binelui şi răului.*

Dar nu era în căutare de locuri turistice. Mergea spre o adresă precisă din partea de nord a oraşului. Era un cartier primitor de case mici, dar îngrijite, cu verande şi curţi împrejmuite cu garduri şi copaci stufoşi. Ajunse pe Ronda Street şi parcă în faţa casei.

Înăuntru, luminile erau aprinse şi văzu ecranul luminat al unui televizor.

Se întrebă cine locuia acolo şi dacă actualii proprietari cunoşteau istoria casei lor. Când stingeau noaptea luminile şi se întindeau pe pat, se gândeau oare vreodată la ce se întâmplase în camera aceea?

Când stăteau în întuneric, ascultau oare ecoul terorii care încă mai vibra în pereţi?

Prin dreptul ferestrei trecu o siluetă – a unei femei zvelte cu părul lung. Semăna foarte mult cu Catherine.

Îşi imagină scena. Îl văzu pe tânăr pe verandă bătând la uşă. Uşa se deschise, lumina aurie revărsându-se în întuneric. Catherine era încadrată de lumină şi-şi invita înăuntru colegul de la spital, fără să ştie ce grozăvii îi pregătise acesta.

„Dar cea de-a doua voce, cel de-al doilea bărbat – el când intră în scenă?"

Moore rămase pe loc mai mult timp, analizând casa, cercetând ferestrele şi tufişurile. Coborî din maşină şi o luă de-a lungul trotuarului, înconjurând casa. Tufişurile erau înalte, aşa că nu putu să vadă ce se afla în curtea din spate.

Pe veranda casei de peste drum se aprinse o lumină.

Se întoarse şi văzu o femeie corpolentă uitându-se pe geam la el. Ţinea un telefon la ureche.

Se întoarse la maşină şi plecă de-acolo. Mai avea încă un loc pe care ar fi vrut să-l vadă. Se afla lângă Colegiul de Stat, la câteva zeci de kilometri spre sud. Se întrebă de câte ori trebuie să fi mers Catherine pe drumul acela, dacă pizzeria mică de pe stânga sau curăţătoria de pe dreapta erau locuri pe care le frecventase şi ea. Oriunde se uita, îi vedea faţa, iar asta îl deranja. Însemna că îşi lăsase emoţiile să-i întunece judecata, iar asta nu avea să aducă nici un bine nimănui.

Ajunse la strada pe care o căuta. Se opri acolo unde ar fi trebuit să găsească adresa. Nu văzu decât un loc viran năpădit de buruieni. Se aşteptase să găsească o clădire deţinută de doamna Stella Poole, o văduvă în vârstă de cincizeci şi opt de ani. În urmă cu trei ani, doamna Poole închiriase apartamentul de sus unui chirurg intern pe nume Andrew Capra, un tânăr tăcut care îşi plătea întotdeauna chiria la timp.

Coborî din maşină şi păşi pe trotuarul pe care cu siguranţă mersese şi Andrew Capra. Se uită în dreapta şi-n stânga străzii. Era la distanţă de numai câteva blocuri de Colegiul de Stat, şi presupuse că multe dintre casele de pe strada aceea erau închiriate de studenţi – chiriaşi pe termen scurt care nu cunoşteau probabil povestea vecinului lor infam.

Aerul dens fu brăzdat de o adiere de vânt încărcată cu miasme. Era izul jilav al decăderii. Privi un copac din curtea vechii case a lui

Andrew Capra şi văzu un bulgăre de tilandsia atârnând de o creangă. Se cutremură, gândindu-se: „Ciudat fruct". Asta îi aminti de o zi bizară de Halloween când un vecin, dorind să sperie colindătorii, legase o sfoară de gâtul unei sperietori de ciori pe care apoi o atârnase de un copac. Tatăl lui Moore pălise când o văzuse. Se dusese valvârtej la vecin şi, ignorând protestele acestuia, dăduse jos sperietoarea.

Acum, Moore simţi acelaşi impuls, de a se căţăra în copac şi de a da jos ghemotocul ăla care se legăna în vânt.

În schimb, se urcă înapoi în maşină şi conduse până la hotel.

Detectivul Mark Singer aşează o cutie de carton pe masă şi-şi scutură mâinile de praf.

– Ăsta e ultimul. Ne-a luat tot weekendul să le dăm de urmă, da' iată-le!

Moore se uită la cele douăsprezece cutii cu dovezi aliniate pe masă şi zise:

– Ar trebui să-mi aduc un sac de dormit şi să mă mut aici.

Singer râse.

– Nu e o idee rea dacă vrei să iei la mână toate hârtiile din cutiile astea. Nimic nu iese de-aici, da? Fotocopiatorul e pe hol; trec doar numele şi agenţia. Baia e acolo. Mai tot timpul, o să găseşti în secţie gogoşi şi cafea. Dacă iei gogoşi, băieţii o să fie fericiţi să le laşi şi lor câţiva dolari în borcan.

Deşi spusese asta cu zâmbetul pe buze, Moore înţelese mesajul din spatele vorbelor tărăgănate şi al accentului sudist: „Aici avem regulile noastre, pe care chiar şi voi, ăştia din Boston, trebuie să le respectaţi".

Catherine nu-l plăcuse pe Singer, iar Moore înţelegea de ce. Era mai tânăr decât se aşteptase, avea mai puţin de patruzeci de ani şi nişte muşchi supradezvoltaţi. Era cu siguranţă genul de om care nu accepta cu uşurinţă să fie criticat. Într-o haită nu putea să fie decât un singur conducător, iar, pentru moment, Moore avea să-l lase pe Singer să dicteze regulile.

– Cutiile astea patru de aici conţin dosarele cu fişele de investigaţie. Poate vrei să începi cu ele. Indexurile sunt în cutia asta, dosarele cu măsurile luate – în asta de-aici. Se deplasa de-a lungul mesei, lovind cutiile, în timp ce vorbea. Iar aici sunt dosarele despre cazul Dorei Ciccone din Atlanta. Doar copiile.

– Originalele sunt la Poliţia din Atlanta?

Singer aprobă.

– Prima victimă, singura pe care a omorât-o acolo.

– Dacă sunt numai nişte copii, pot să iau cu mine cutia asta? Să mă uit pe documente la hotel?

– Atâta timp cât le aduci înapoi. Singer oftă, uitându-se la cutii. Ştii, nu prea îmi imaginez ce crezi c-ai să găseşti. Niciodată nu am avut un caz mai clar. De fiecare dată, am descoperit ADN-ul lui Capra. Am analizat fibrele găsite. Am stabilit momentul exact al crimelor. Capra locuieşte în Atlanta, Dora Ciccone a fost ucisă în Atlanta. Se mută el în Savannah, începe seria de crime aici. A fost întotdeauna la locul potrivit, la momentul potrivit.

– Nu m-am îndoit nici o clipă că Andrew Capra a fost autorul.

– Atunci de ce mai răscoleşti toate astea? Sunt vechi de trei, patru ani.

Moore sesiză tonul defensiv din vocea lui Singer şi ştiu că soluţia cea mai bună era diplomaţia. Dacă Singer ar fi prins de veste că făcuse greşeli în dosarul Capra, că un detaliu foarte important cum era faptul că Andrew Capra avusese un partener îi scăpase, nu ar mai fi cooperat deloc.

Moore alese să-i dea un răspuns care să nu-l facă să se simtă atacat. Îi zise:

– Avem un caz care pare a-l imita pe ăsta. Necunoscutul nostru din Boston pare să fie un admirator al lui Capra. Reproduce crimele în cele mai mici detalii.

– De unde ştie toate amănuntelea?

– E posibil să fi corespondat cu Andrew.

Singer se linişti. Ba chiar râse.

– Un club de violatori obsedaţi, nu? Drăguţ.

– Dacă necunoscutul nostru cunoaşte toate detaliile legate de crimele lui Capra, atunci şi eu trebuie să le ştiu.

Singer îi făcu semn spre masă.

– Atunci dă-i drumu'!

După ce plecă Singer, Moore se uită la etichetele de pe cutii. O deschise pe cea marcată „IC#1". Departamentul de investigaţii şi control din Savannah. Înăuntru erau trei dosare burduşite. Şi asta doar într-o cutie. Primul dosar conţinea rapoartele legate de desfăşurarea

faptelor în cele trei atacuri din Savannah, depoziţiile martorilor şi mandatele. În cel de-al doilea erau fişele suspecţilor, evidenţa infractorilor şi rapoartele de laborator. Analiza materialului din prima cutie avea să-i ocupe toată ziua.

Şi îl aşteptau alte unsprezece cutii.

Mai întâi citi raportul final al lui Singer. Fu încă o dată mirat de cât de clare erau dovezile împotriva lui Andrew Capra. În dosar se vorbea despre cinci atacuri în total, patru dintre ele mortale. Prima victimă ucisă în Atlanta fusese Dora Ciccone. Un an mai târziu, începuseră şi crimele din Savannah. Fuseseră trei femei într-un an: Lisa Fox, Ruth Voorhees şi Jennifer Torregrossa.

Crimele încetaseră după ce Capra fusese împuşcat mortal în dormitorul lui Catherine Cordell.

În fiecare caz, în vaginul victimelor fusese găsită sperma, iar ADN-ul se potrivea cu al lui Capra. Firele de păr găsite la locul crimelor îi aparţineau tot lui. Prima victimă, Ciccone, fusese ucisă în Atlanta în anul în care Capra devenise absolvent de medicină la Universitatea Emory din localitate.

Crimele continuaseră şi când se mutase în Savannah.

Fiecare urmă corespundea unui tipar bine definit, indestructibil. Dar Moore îşi dădu seama că citea doar un raport care aduna laolaltă toate elementele în favoarea concluziei lui Singer. Detaliile care nu se potriveau ar fi putut fi omise. Moore spera să descopere în cutiile astea tocmai acele incongruenţe mărunte, dar importante. „Pe undeva pe aici, se gândi el, Chirurgul trebuie să fi lăsat vreo urmă."

Deschise primul dosar şi începu să citească.

Când, peste trei ore, se ridică în cele din urmă de pe scaun să-şi mai dezmorţească oasele, era deja ora prânzului, iar muntele de dosare din faţa lui părea neatins. Nu reuşise să dea de uma Chirurgului. Înconjură masa cu ochii la etichetele de pe cutiile pe care nu apucase încă să le deschidă şi se opri asupra uneia pe care scria: „#12 Fox/Torregrossa/Voorhees/Cordell. Articole din presă/Casete video/Diverse".

Deschise cutia şi, deasupra unui teanc mare de dosare, găsi şase casete video. Scoase caseta pe care era lipită o etichetă pe care scria: „Locuinţa lui Capra". Era datată 16 iunie. O zi după ce o atacase pe Catherine.

Îl găsi pe Singer în biroul lui mâncând un sendviş. O delicatesă cu o bucată mare de friptură de vită. Biroul îi spunea multe despre Singer. Interiorul era ordonat, teancurile de hârtii fiind perfect aliniate. Un poliţist care ţinea atât de mult la detalii era probabil o persoană dificilă, cu care se lucra greu.

– Aveţi vreun aparat video pe care l-aş putea folosi? vru să ştie Moore.

– Îl ţinem încuiat.

Moore aşteptă, fiind atât de evident ce voia, încât nu se mai deranjă să spună cu voce tare. Oftând melodramatic, Singer căută cheia în birou şi se ridică.

– Bănuiesc că îl vrei chiar acum, nu?

Singer luă din depozit căruciorul cu televizorul şi aparatul video şi îl împinse până în camera unde lucrase Moore. Conectă aparatele, apăsă butoanele de pornire şi mârâi încântat când le văzu pornind.

– Mulţumesc, zise Moore. Probabil o să am nevoie de aparatură vreo câteva zile.

– Ai avut vreo revelaţie până acum?

Nota de sarcasm din vocea lui era evidentă.

– Abia acum încep.

– Văd că ai dat peste caseta cu Andrew Capra. Singer clătină din cap. Doamne, câte chestii ciudate am găsit în casa aia!

– Am trecut aseară pe acolo. Un loc viran, atâta tot.

– Clădirea a ars până la temelii acu' un an. După incidentul cu Capra, proprietara n-a mai putut închiria apartamentul de sus. Aşa că a început să facă bani oferind un tur al locului. Poate n-o să-ţi vină să crezi, dar a avut o mulţime de vizitatori. Nişte ciudaţi, din tagma admiratorilor de Anne Rice, care au venit să venereze vizuina monstrului. În fine, proprietara era şi ea destul de ciudată.

– Va trebui să discut cu ea.

– Doar dacă poţi vorbi cu morţii.

– A murit în incendiu?

– Carbonizată, râse Singer. Tutunul dăunează grav sănătăţii. În cazul ei a fost categoric valabil.

Moore aşteptă să plece Singer. Apoi introduse caseta cu „Locuinţa lui Capra" în aparatul video.

Primele imagini erau filmate ziua, afară, în faţa casei unde locuise Capra. Moore recunoscu copacul din faţa curţii cu tilandsia. Casa era lipsită de orice farmec, o clădire cu două etaje care ar fi avut nevoie de o văruială. Cameramanul anunţă data, ora şi locul unde se filma. Se legitimase ca fiind ofiţerul Spiro Pataki din Savannah. Judecând după intensitatea luminii, Moore presupuse că imaginile fuseseră filmate dimineaţa. Imaginea se rotea panoramic, pentru a înfăţişa strada, arătând un alergător care întorsese o faţă curioasă spre aparat. Traficul era intens (la o oră de vârf a dimineţii?), iar pe trotuar stăteau câţiva vecini care se holbau la cameraman.

În imagine apărură casa şi uşa din faţă, cu un mâner care înfăţişa un vultur. După ce intră, detectivul Pataki făcu un tur rapid al primului etaj, acolo unde locuia proprietara. Moore văzu covoarele decolorate, mobila închisă la culoare şi o scrumieră plină ochi cu mucuri de ţigară. Viciul fatal al unei femei care avea să ardă de vie. Cameramanul urcă pe nişte scări înguste, apoi trecu de o uşă prevăzută cu o încuietoare solidă şi pătrunse în apartamentul lui Andrew Capra.

Moore simţi că se sufocă doar urmărind imaginile. Cel de-al doilea etaj fusese împărţit în mai multe camere mici, iar cine se ocupase de „renovare" avusese mult de lucru cu tâmplăria. Toţi pereţii erau căptuşiţi cu foi de placaj închis la culoare. Pataki trecu printr-un hol atât de strâmt, încât părea să se transforme într-un tunel.

– Dormitorul e în stânga, se auzi vocea lui Pataki, care muta aparatul pentru a filma patul dublu, impecabil făcut, o noptieră şi o măsuţă de toaletă.

O mobilă care să încapă în peştera aia mică şi întunecată.

– Mergem în spate, rosti Pataki în vreme ce camera de filmat trecu încă o dată prin tunel.

Intră într-o cameră mai mare, unde erau alţi oameni cu feţe încruntate. Moore îl recunoscu pe Singer lângă uşa unei debarale. Aici se petrecuseră lucrurile interesante.

Pataki focaliză pe Singer.

– Uşa asta a fost încuiată cu lacătul, zise Singer arătând spre lacătul spart. A trebuit să desfacem balamalele. Înăuntru am găsit asta.

Deschise uşa şi aprinse lumina.

Ecranul se înceţoşă pentru o clipă, după care cameramanul focaliză brusc, imaginea revenind cu o claritate înspăimântătoare. Era

o fotografie alb-negru a unei femei, cu ochii larg deschişi şi lipsiţi de viaţă, cu gâtul tăiat atât de adânc, încât cartilajul traheic era larg deschis.

– Cred că este Dora Ciccone, declară Singer. Bine, acum uită-te la asta!

Camera video se mişcă spre dreapta. O altă fotografie a unei alte femei.

– Par a fi fotografiile post-mortem ale celor patru victime. Cred că avem în faţă imaginea cadavrelor Dorei Ciccone, Lisei Fox, al lui Ruth Voorhees şi al lui Jennifer Torregrossa.

Era propria galerie foto a lui Andrew Capra. Un refugiu unde retrăia plăcerea măcelurilor. Moore găsi însă şi mai tulburător locul gol de pe pereţi şi cutia de piuneze de pe raft. Spaţiu suficient pentru mai multe fotografii.

Camera ieşi clătinându-se din debara şi intră din nou în camera cea mare. Încet, Pataki făcu înconjurul camerei şi filmă o canapea, un televizor, un birou şi un telefon. Rafturile bibliotecii erau pline de cărţi medicale. Aparatul de filmat continuă să facă periplul încăperii până când ajunse în dreptul bucătăriei. Se concentră asupra frigiderului.

Moore se apropie, gâtul uscându-i-se brusc. Ştia deja ce conţinea frigiderul, dar, cu toate astea, simţi cum pulsul i se accelerează, iar stomacul i se întoarse pe dos de groază când îl văzu pe Singer îndreptându-se într-acolo.

– Uite ce am găsit înăuntru, zise deschizând uşa.

NOUĂSPREZECE

Se plimbă în jurul blocului, dar de data asta abia dacă bagă de seamă căldura. Imaginile video îi înghețaseră sângele în vine. Se simți mai bine părăsind sala de ședințe, pe care o asociase cu groaza. Însuși orașul, cu aerul umed și cu lumina lui verzuie, îl împiedica să se simtă în largul lui. Bostonul era plin de margini ascuțite și de zgomote deranjante, pe care le găseai în fiecare clădire, în fiecare căutătură mânioasă, în fiecare privire dură. În Boston știai că trăiești și numai pentru că ajungeai să te enervezi. Aici nimic nu părea simplu și clar. Ca prin ceață, vedea Savannah, orașul în care oamenii zâmbesc politicos și vorbesc molcom, și se întrebă ce anume se ascundea dincolo de asta.

Când se întoarse la unitate, îl găsi pe Singer în fața laptopului.

– Stai puțin, rosti Singer, dând clic pe programul de autocorecție.

Doamne ferește să existe vreo greșeală gramaticală în rapoartele lui. Mulțumit, se uită la Moore.

– Da?

– Ai dat vreodată peste agenda cu adrese a lui Capra?

– Ce agendă?

– Majoritatea oamenilor au o agendă cu adrese pe care o țin lângă telefon. Nu am văzut așa ceva în imaginile filmate în apartamentul lui și nici pe lista ta.

– Vorbești despre chestii de acum doi ani. Dacă nu e pe lista noastră, atunci nu avea.

– Sau a fost luată din apartament înainte să ajungeți voi acolo.

– Ce cauți tu de fapt? Credeam că ai venit să analizezi modul în care acționa Capra, nu să rezolvi iarăși cazul.

– Mă interesează prietenii lui Capra. Oricine îl cunoştea bine.

– La dracu', nu-l cunoştea nimeni. I-am interogat pe toţi doctorii şi toate asistentele cu care lucra. Pe proprietară şi pe vecini. Am mers chiar şi până în Atlanta să vorbesc cu o mătuşă, singura lui rudă în viaţă.

– Da, am citit interogatoriile.

Singer pufni:

– Atunci ştii că a reuşit să-i prostească pe toţi. De la toţi am auzit aceleaşi comentarii: „Un doctor milos! Un tânăr foarte politicos!"

– Habar nu aveau cine era Capra în realitate.

Singer se întoarse la laptop.

– La dracu', nimeni nu ştie niciodată care sunt monştrii.

Ajunsese la ultima casetă. Intenţionat o lăsase la urmă de tot, pentru că nu se simţise în stare să privească imaginile. Pe celelalte reuşise să le urmărească detaşat, luând notiţe pe măsură ce analiza camerele Lisei Fox, a lui Jennifer Torregrossa şi a lui Ruth Voorhees. Văzuse iar şi iar petele de sânge, nodurile firelor de nailon din jurul încheieturilor victimelor. Dar nu se concentrase asupra victimelor, ci asupra spiritului răului care trecuse prin camerele lor. Scoase caseta cu imaginile filmate acasă la Vorhees şi o aşeză pe masă. În silă, luă şi cea din urmă casetă. Pe etichetă era trecută data, numărul cazului şi următoarele cuvinte: „Locuinţa lui Catherine Cordell".

Se gândi să o lase pe mai târziu sau să aştepte până a doua zi dimineaţă, când avea să revină cu forţe proaspete. Era ora nouă, iar el stătuse toată ziua în acea cameră. Ţinu caseta în mână, gândindu-se ce să facă.

Trecură câteva clipe bune până să-şi dea seama că Singer stătea în uşă, privindu-l.

– Doamne! Tot aici eşti, exclamă Singer.

– Trebuie să analizez multe lucruri.

– Ai văzut toate casetele?

– Toate, cu excepţia ăsteia.

Singer se uită la etichetă.

– Cordell!

– Da.

– Haide; dă-i drumul! Poate am să pot să-ţi mai dau câteva detalii în plus.

Moore introduse caseta în video şi apăsă butonul de pornire.

Se uitau la imaginile din faţa casei lui Catherine Cordell. Era noapte. Veranda era luminată, iar becurile din toată casa erau aprinse. În acelaşi timp, îl auzi pe cel care filma anunţând data şi ora – 2 a.m. – şi spunându-şi numele. Era din nou Spiro Pataki, care părea să fie cameramanul preferat al secţiei. Pe fundal, Moore auzi o mulţime de zgomote – voci, sunetul pierdut al unei sirene. Pataki luă, ca de obicei, o imagine de ansamblu, iar Moore putu să vadă o grămadă de vecini agitaţi holbându-se peste banda care delimita locul, cu feţele luminate de girofarurile câtorva maşini de poliţie parcate pe stradă. Asta îl surprinse, având în vedere ora târzie. Probabil că hărmălaia trezise toţi vecinii.

Pataki se întoarse din nou spre casă şi se apropie de uşa din faţă.

– Împuşcăturile, grăi Singer. Asta ni s-a raportat la început. Femeia de peste drum a auzit prima împuşcătură, şi după o lungă pauză, pe a doua. Ea a sunat la poliţie. Primul poliţist a ajuns acolo în şapte minute. Ambulanţa a fost chemată două minute mai târziu.

Moore îşi aminti de femeia de peste drum, care îl privise fix din spatele ferestrei.

– Am citit declaraţia vecinei, zise Moore. Nu a văzut pe nimeni ieşind pe uşa din faţă a casei.

– Aşa e. Ea a auzit doar cele două împuşcături. După prima, s-a sculat din pat şi s-a uitat pe fereastră. Apoi, cam la cinci minute, a auzit şi a doua împuşcătură.

„Cinci minute", se gândi Moore. Cine a ţinut socoteala?

Pataki intrase pe uşa din faţă, iar acum era înăuntru. Moore zări un dulap cu uşa deschisă, lăsând la vedere câteva haine pe umeraşe, o umbrelă şi un aspirator. Imaginea se schimbă, cameramanul rotindu-se pentru a filma încăperea. Pe măsuţa de cafea de lângă canapea erau două pahare, unul din ele conţinând încă un lichid care părea a fi bere.

– Cordell l-a invitat înăuntru, spuse Singer. Au băut câteva pahare. Ea s-a dus la baie, s-a întors şi şi-a terminat berea. Într-o oră, Rohypnolul şi-a făcut efectul.

Canapeaua de culoarea piersicii avea un model floral imprimat în țesătură. Nu crezuse că imprimeurile florale sunt pe gustul lui Catherine, dar iată dovada. Flori pe draperii și pe fețele pernelor. Multă culoare. În Savannah, trăise înconjurată de culoare. Și-o închipui stând pe canapeaua aia împreună cu Andrew Capra, ascultând înțelegătoare grijile lui legate de muncă, timp în care Rohypnolul îi trecea din stomac în sânge. Moleculele drogului urcau spre creier, iar vocea lui Capra începea să se estompeze.

Trecură în bucătărie, camera video captând pe rând imaginea fiecărei încăperi a casei, așa cum era la două noaptea în sâmbăta aceea. În chiuveta din bucătărie era un pahar cu apă.

Brusc, Moore se aplecă în față.

– Paharul ăla – ați luat analiza ADN-ului salivei?

– De ce-am fi făcut-o?

– Nu știți cine a băut din el?

– Când a ajuns polițistul acolo, în casă nu erau decât două persoane. Capra și Cordell.

– Pe măsuța de cafea erau două pahare. Cine a băut din acest al treilea pahar?

– La dracu', ar fi putut să fie acolo toată ziua. Nu avea nici o legătură cu situația noastră.

Cameramanul termină cu bucătăria și se îndreptă spre hol.

Moore luă telecomanda și derulă înapoi până la momentul în care era filmată bucătăria.

– Ce e? întrebă Singer.

Moore nu-i răspunse. Se duse mai aproape, privind încă o dată imaginea de pe ecran. Frigiderul presărat cu magneți colorați în formă de fructe. Cutiile cu făină și zahăr de pe masă. Chiuveta cu un singur pahar cu apă. Apoi cameramanul ieși pe ușă în hol.

Moore derulă din nou.

– La ce te uiți? insistă Singer.

Imaginea arăta din nou paharul cu apă. Cameramanul își urmă drumul spre hol. Moore apăsă butonul pentru pauză.

– La asta, zise. La ușa bucătăriei. Unde duce asta?

– Ă... spre curtea din spate. Se deschide spre pajiște.

– Și ce e în spatele curții?

– Curtea vecină. Un alt rând de case.

– Ai vorbit cu proprietarul curții vecine? A auzit împușcăturile?

– Ce mai contează?

Moore se ridică și se duse spre monitor.

– Ușa bucătăriei, rosti lovind cu degetul în monitor. Aici e un lanț. Nu e pus.

Singer făcu o pauză.

– Dar ușa e încuiată. Uită-te la poziția încuietorii.

– Corect. E un buton dintr-ăla pe care îl tragi înainte să ieși, încuind ușa în urma ta.

– Și ce vrei să spui cu asta?

– De ce ar fi tras butonul ăla fără să pună și lanțul? Oamenii care încuie pe timpul nopții fac totul până la capăt. Apasă butonul și pun și lanțul. Ea nu a făcut al doilea pas.

– Poate a uitat.

– Fuseseră trei femei ucise în Savannah. Era destul de îngrijorată încât să țină un pistol sub pat. Nu cred că a uitat. Îl privi fix pe Singer. Poate *a ieșit* cineva pe ușa de la bucătărie.

– Nu au fost decât două persoane în casă. Cordell și Capra.

Moore se gândi bine la ce urma să zică. Dacă avea mai multe de câștigat sau de pierdut spunând adevărul.

Dar Singer începuse să înțeleagă unde bătea.

– Vrei să spui că Andrew Capra a avut un partener.

– Da.

– E o concluzie a naibii de importantă ca să o poți deduce doar uitându-te la un lanț care nu a fost pus.

Moore trase aer în piept.

– E mai mult de-atât. În noaptea în care Catherine Cordell a fost atacată, a mai auzit o voce în casă. Era un bărbat care vorbea cu Capra.

– Mie nu mi-a zis asta niciodată.

– Și-a amintit de ea în urma unei ședințe de hipnoză.

Singer izbucni în râs.

– Ai adus și un clarvăzător să susțină ipoteza asta? Pentru că atunci chiar aș fi convins.

– Așa se explică de ce Chirurgul cunoaște atât de bine modul în care acționa Capra. Cei doi bărbați au fost parteneri. Iar Chirurgul duce mai departe moștenirea, până acolo încât a ajuns să hăituiască singura victimă care a supraviețuit.

– Lumea e plină de femei. De ce ales-o tocmai pe ea?

– O afacere neîncheiată.

– Da, ei bine, eu am o teorie mai bună!

Singer se ridică de pe scaun.

– Cordell a uitat să pună lanţul la uşa de la bucătărie. Băiatul tău din Boston copiază ce a citit în ziare. Iar hipnotizatorul vostru a scos la iveală o amintire falsă. Se îndreptă spre uşă, dând din cap. Înainte de despărţire, îi aruncă o replică sarcastică: Să mă anunţi şi pe mine când o să-l găseşti pe *adevăratul* criminal.

Moore nu se lăsă intimidat de schimbul ăsta de replici. Ştia că Singer nu făcea decât să-şi apere propria muncă, şi nu-l putea învinovăţi pentru că era neîncrezător. El însuşi începuse să-şi pună întrebări în legătură cu propriile instincte. Venise în Savannah ca să confirme sau să infirme teoria cu partenerul, dar până în acel moment nu avea nimic care să o susţină.

Îşi concentră atenţia asupra ecranului televizorului şi apăsă butonul de pornire a aparatului video.

Cameramanul ieşi din bucătărie şi înaintă pe hol. Se opri puţin la baie – prosoape roz, o perdea de baie cu peşti multicolori. Lui Moore îi transpiraseră mâinile. Îi era groază gândindu-se la ce avea să urmeze, dar nu-şi putea dezlipi ochii de pe ecran. Pataki ieşi din baie şi continuă să meargă pe hol, trecând pe lângă pereţii pictaţi cu bujori roz. Pe podeaua din lemn, urmele însângerate de pantofi fuseseră întinse de poliţiştii ajunşi la locul crimei şi mai târziu de paramedicii agitaţi. Rezulatul era un desen roşu abstract şi complicat. În faţă apăru o uşă. Privelişte făcu aparatul de filmat să tremure în mâna nesigură a lui Pataki.

Intră în dormitor.

Moore simţi cum i se strânge stomacul, dar nu pentru că scena ar fi fost mai şocantă decât altele. Nu, groaza era viscerală, pentru că o cunoştea şi ţinea foarte mult la femeia care suferise acolo. Analizase fotografiile acelei încăperi, dar nu i se păruseră atât de tulburătoare ca imaginile de pe casetă. Deşi Catherine nu apărea în cadru – ajunsese probabil la spital –, dovezile chinului ei îl impresionau teribil. Văzu, încă prins de cei patru stâlpi ai patului, firul de nailon cu care îi fuseseră legate încheieturile mâinilor şi gleznele. Se uită la instrumentele chirurgicale – un scalpel şi retractoare – lăsate pe noptieră. Văzu

toate astea, iar impactul fu atât de puternic, încât se lăsă brusc pe spate ca şi cum ar fi primit un pumn.

Când, în cele din urmă, imaginea se fixă pe cadavrul lui Andrew Capra care zăcea pe podea, aproape că nu mai simţi nici un fel de emoţie; era deja ameţit de ceea ce văzuse cu câteva secunde înainte. Rana abdominală a lui Capra sângerase mult, iar sub el se formase o baltă mare. Cel de-al doilea glonţ, din ochi, îi provocase o rană mortală. Îşi aminti de cele cinci minute dintre cele două împuşcături. Ceea ce văzu îi întări ipoteza. Judecând după sângele din jur, Capra se prăbuşise şi sângerase cam cinci minute.

Caseta se termină.

Rămase cu ochii la ecranul negru; îşi reveni într-un târziu şi opri aparatul. Se simţea prea secătuit pentru a se ridica din scaun. În cele din urmă se dezlipi de scaun, însă numai pentru a scăpa de acolo. Luă cutia care conţinea fotocopiile investigaţiei din Atlanta. Din moment ce nu erau originalele, ci doar copii ale dosarelor din Atlanta, le putea citi şi în altă parte.

Ajuns la hotel, făcu duş şi mâncă un hamburger şi cartofi prăjiţi. Se uită o oră la televizor pentru a se mai relaxa. Dar, în timp ce apăsa butoanele telecomenzii, nu se gândise decât să o sune pe Catherine. Ultima casetă de la locul crimei îl făcuse să-şi amintească de monstrul care o hăituia, şi din cauza asta nu-şi găsea liniştea.

De două ori luă telefonul, dar de fiecare dată îl puse la loc. Îl mai luă încă o dată, iar de data asta degetele se mişcară singure, tastând numărul pe care-l cunoştea atât de bine. Sună de două ori, apoi intră robotul lui Catherine.

Închise fără să lase nici un mesaj.

Rămase cu ochii ţintă la telefon, ruşinat de cât de uşor cedase. Îşi promisese că avea să se ţină tare, fusese de acord cu cererea lui Marquette de a sta departe de Catherine pe tot parcursul investigaţiilor. „Când toate astea se vor termina, voi reuşi să îndrept cumva lucrurile dintre noi."

Se uită la teancul de documente de pe birou. Era miezul nopţii, iar el nici măcar nu pusese mâna pe ele. Oftă şi deschise primul dosar din cutia pe care scria „Atlanta".

Nu prea îi venea să citească despre cazul Dorei Ciccone, prima victimă a lui Andrew Capra. Cunoştea cazul în linii mari; fusese

rezumat în raportul final al lui Singer. Dar Moore nu citise rapoartele neprelucrate din Atlanta, iar acum se întorcea în timp, să cerceteze faptele mai vechi ale lui Capra. Acolo începuse totul. În Atlanta.

Citi raportul inițial al cazului, apoi trecu la dosarele cu interogatorii. Citi mărturiile vecinilor lui Ciccone, ale barmanului din localul unde fusese văzută ultima oară în viață și ale prietenei care-i descoperise cadavrul. Era atașată și o listă cu numele suspecților și cu fotografiile lor; Capra nu se afla printre ei.

Dora Ciccone era o absolventă de douăzeci și doi de ani a Universității din Emory. În noaptea morții, fusese văzută în jurul orei douăsprezece bând o margarita în barul La Cantina. Patruzeci de ore mai târziu, acasă, cadavrul ei fusese descoperit, gol și legat de pat cu un fir de nailon. Avea uterul scos și gâtul tăiat.

Găsi raportul poliției. Era doar o schiță cu un scris aproape ilizibil, ca și cum detectivul din Atlanta ar fi făcut asta doar de frica vreunui control intern. Aproape că putea mirosi eșecul în aceste pagini, îl putea citi în scrisul înclinat și depresiv al detectivului. El însuși cunoscuse sentimentul apăsător care ți se naște în suflet pe măsură ce trec douăzeci și patru de ore, apoi o săptămână, o lună, fără să ai măcar o pistă tangibilă. Exact asta avea și polițistul din Atlanta – nimic. Criminalul Dorei Ciccone nu fusese găsit.

Deschise raportul autopsiei.

Modul în care fusese măcelărită Dora Ciccone nu trăda nici rapiditatea și nici îndemânarea cu care avea să opereze la următoarele crime. Zimții tăieturii arătau că nu fusese încrezător că putea face o singură incizie curată în partea de jos a abdomenului. În schimb, ezitase, iar cuțitul îi tremurase, zdrențuind pielea. Odată ce trecuse de piele, totul degenerase într-o ciopârțeală de amator, lama atingând vezica și intestinele pe măsură ce scobise după premiu. La prima victimă nu folosise catgutul pentru a lega arterele. Sângerarea fusese abundentă, așa că probabil operase fără să vadă, punctele de reper dispărând în balta roșie fără fund.

Doar lovitura de grație fusese dată cu mai multă pricepere. Făcuse o singură incizie, de la stânga la dreapta, ca și cum, potolindu-și foamea și domolindu-și exaltarea, devenise în sfârșit stăpân pe situație și-și putuse termina treaba cu eficiență maximă.

Moore dădu deoparte raportul autopsiei şi se uită la ce mai rămăsese din cina lui aşezată pe o tavă lângă el. Brusc i se făcu greaţă şi scoase tava afară, lăsând-o pe hol. Apoi se întoarse la birou şi deschise următorul dosar care conţinea rezultatele de laborator.

Prima foaie avea analiza microscopică: „Probele colectate din vaginul victimei au dezvăluit existenţa spermei".

Era sigur că analiza ADN a spermei trimisese mai târziu la Capra. Înainte s-o omoare pe Dora Ciccone, o violase.

Moore trecu la următoarea pagină şi găsi alte rapoarte cu dovezi legate de firele de păr şi de fibrele descoperite pe cadavru. Zona pubiană a victimei fusese pieptănată pentru a se analiza firele de păr. Printre probe fusese găsit şi un fir brun-roşcat care se potrivea cu părul lui Capra. Frunzări următoarele pagini cu rapoartele analizelor părului găsit la locul crimei. Majoritatea mostrelor de păr pubian sau din cap aparţineau victimei. Pe pat, fusese găsit şi un fir scurt de păr blond, dar mai târziu, după analiza structurii medulare complexe, se descoperise că nu era de om. O notă scrisă de mână spunea: „Mama victimei deţine un Golden Retriever. Fire asemănătoare au fost găsite pe scaunul din spate al maşinii victimei".

Ajunse la ultima pagină cu rapoartele în care apăreau rezultatele analizelor părului şi al fibrelor şi se opri. Dăduse peste analiza unui alt fir de păr, de data asta de om, dar neidentificat. Fusese găsit pe pernă. Într-o casă se pot găsi mai multe tipuri de fire de păr. Oamenii pierd zeci de fire de păr în fiecare zi şi, în funcţie de cât de pretenţios eşti şi de cât de des dai cu aspiratorul, păturile, covoarele şi canapelele acumulează o cantitate microscopică de fire de păr de la fiecare vizitator care a petrecut ceva timp în casa ta. Firul de păr găsit pe pernă ar fi putut fi al unui iubit, al unui musafir sau al unei rude. Nu era al lui Andrew Capra.

Un singur fir de păr, brun-deschis, A0, (cârlionţat), lungime 5 cm. Faza telogen. Se observă *trichorrhexis invaginata.* Origine neidentificată.

Trichorrhexis invaginata. Păr de bambus.

Chirurgul fusese acolo.

Se lăsă pe spate uimit. Ceva mai devreme în acea zi citise rapoartele poliției din Savannah despre cazurile Fox, Voorhees, Torregrossa și Cordell. La nici unul dintre locurile crimei nu fusese găsit vreun fir cu *Trichorrhexis invaginata.*

Dar partenerul lui Capra fusese acolo tot timpul. Rămăsese invizibil, nu lăsase în urmă nici spermă, nici ADN. Singura dovadă era acest fir de păr și amintirea vocii lui îngropată adânc în mintea lui Catherine.

„Parteneriatul lor a început încă de la prima crimă. În Atlanta."

DOUĂZECI

Peter Falco era cu mâinile în sânge până la coate. Ridică privirea şi o văzu pe Catherine intrând pe uşa sălii de operaţie. Toată tensiunea dintre ei şi disconfortul pe care ea îl simţea în prezenţa lui fuseseră brusc date la o parte. Îşi luaseră în primire rolurile de profesionişti care lucrează împreună pe câmpul de bătălie.

– Mai vine unul! zise Peter. În total sunt patru. Deocamdată încearcă să-l scoată din maşină.

Sângele ţâşni din incizie. Lua un tampon de pe tavă şi-l băgă în abdomenul deschis.

– O să te ajut eu, răspunse Catherine, desfăcând învelişul halatului steril.

– Nu, cu ăsta mă descurc. Kimball are nevoie de tine la Sala doi.

Parcă pentru a-i întări afirmaţia, sirena unei ambulanţe se auzi peste hărmălaia sălii.

– Ăsta e al tău, adăugă Falco. Distracţie plăcută!

Catherine alergă spre una dintre ieşiri. Doctorul Kimball şi două asistente aşteptau afară ambulanţa care intra cu spatele. Auziră pacientul ţipând înainte ca doctorul Kimball să deschidă uşa.

Era un tânăr cu mâinile şi umerii plini de tatuaje. Se zbătea şi înjura în vreme ce personalul împingea targa. Catherine se uită la cearşaful îmbibat cu sânge care-i acoperea extremităţile picioarelor şi-şi dădu seama de ce ţipa.

– I-am dat o tonă de morfină la locul faptei, o informă paramedicul în vreme ce-l duceau în sala de operaţie. Se pare că n-a avut nici un efect.

– Ce doză? vru să ştie Catherine.

– Patruzeci, patruzeci şi cinci de miligrame intravenos. Ne-am oprit când a început să-i scadă tensiunea.

– Îl mutăm la numărătoarea mea! grăi o asistentă. Unu, doi, trei!

– La *DRACU'! MĂ DOARE!*

– Ştiu, dragule; ştiu.

– Ştii PE DRACU'!

– O să te simţi mai bine. Cum te cheamă, fiule?

– Rick... Doamne, piciorul meu...

– Rick şi mai cum?

– Roland!

– Suferi de vreo alergie, Rick?

– Ce *DRACU'* e cu voi?

– Avem semnele vitale? întrerupse Catherine în timp ce-şi punea mănuşile.

– Tensiunea arterială e peste şaisprezece. Pulsul e o sută treizeci.

– Zece miligrame de morfină, intravenos, ordonă Kimball.

– *LA DRACU'! DĂ-MI O SUTĂ!*

În vreme ce toată lumea se agita, luându-i sânge, agăţând pungi pentru perfuzie, Catherine dădu la o parte cearşaful îmbibat cu sânge şi-şi ţinu respiraţia când văzu bandajul de compresie legat în jurul a ceea ce cu greu mai putea fi numit un membru.

– Dă-i treizeci! ordonă ea.

Partea de jos a piciorului drept era prinsă doar în câteva fâşii de piele. Piciorul era doar o masă de carne roşie, fiind aproape răsucit.

Îi atinse degetele care erau reci ca gheaţa; bineînţeles că nu simţi nici un fel de puls.

– Au spus că artera sângera, o informă paramedicul. Primul poliţist care a ajuns la locul accidentului a pus bandajul de compresie.

– Poliţistul ăla i-a salvat viaţa.

– I-am injectat morfina!

Catherine îndreptă lumina spre rană.

– Se pare că nervul sciatic popliteu şi artera sunt secţionate. Legătura vasculară de la piciorul ăsta e distrusă.

Se uită la Kimball, amândoi ştiind ce aveau de făcut.

– Hai să-l ducem la Chirurgie, zise Catherine. Starea lui e suficient de stabilă ca să poată fi mutat. Aşa o să eliberăm şi sala de traumatisme.

– Exact la timp, rosti Kimball auzind o altă ambulanţă apropiindu-se.

Se întoarse să plece.

– Hei. *Hei!*

Pacientul îl apucă pe Kimball de braţ.

– Nu eşti tu doctorul? *Mă doare* ca dracu'! Zi-le târfelor ăstora *să facă ceva!*

Kimball se strâmbă la Catherine şi rosti:

– Poartă-te frumos cu ele, prietene. Târfele astea conduc totul.

Amputarea nu fusese niciodată o soluţie la care Catherine să apeleze cu uşurinţă. Dacă un membru putea fi salvat, făcea tot ce-i stătea în putinţă pentru a-l pune la loc. Dar, o jumătate de oră mai târziu, la Chirurgie, cu scalpelul în mână, uitându-se la ceea ce mai rămăsese din piciorul pacientului ei, era evident ce trebuia să facă. Gamba era zdrobită, iar tibia şi peroneul erau sfărâmate. Judecând după piciorul stâng nevătămat, membrul drept fusese zdravăn, musculos şi foarte bronzat. Laba piciorului – care în mod curios rămăsese intactă în ciuda unghiului imposibil la care se rotise – purta urmele cafenii lăsate de baretele sandalelor şi avea nisip sub unghii. Nu-i plăcea pacientul ăsta şi nu gustase deloc înjurăturile şi insultele pe care din cauza durerii li le adresase ei şi celorlalte femei care îl îngrijeau, dar, în timp ce secţiona cu scalpelul carnea, decupând pielea de la spate, şi tăia cu ferăstrăul aşchiile tibiei şi ale peroneului, îi părea rău.

Asistenta de la Chirurgie luă piciorul rănit de pe masă şi-l înfăşură într-o pânză. Un picior care odinioară se bucurase de căldura nisipului de pe plajă avea în curând să se transforme în cenuşă, laolaltă cu celelalte organe şi membre sacrificate care sfârşeau la Patologie.

După operaţie, Catherine era deprimată şi se simţea secătuită. Când, în cele din urmă, îşi scoase mănuşile şi halatul şi ieşi din sala de operaţie, n-avea nici un chef să discute cu Jane Rizzoli, care o aştepta.

Se duse la chiuvetă pentru a scăpa de mirosul de latex şi a îndepărta cât mai repede talcul de pe mâini.

– E miezul nopţii, doamnă poliţist. Dumneata nu dormi niciodată?

– Probabil că la fel de mult ca dumneata. Vreau să te întreb ceva.

– Credeam că nu te mai ocupi de cazul ăsta.

– Asta n-o să se întâmple niciodată. Poate să spună cine ce-o vrea.

Catherine își uscă mâinile și se întoarse să se uite la Rizzoli.

– Nu prea mă placi, nu?

– Dacă te plac sau nu, asta nu are nici o importanță.

– Am spus ceva greșit? Am făcut ceva?

– Ascultă, ai terminat aici în seara asta?

– E din cauza lui Moore, nu-i așa? De asta mă urăști.

Rizzoli își încleștă fălcile.

– Viața personală a detectivului Moore e treaba lui.

– Dar dumneata nu ești de acord.

– Nu mi-a cerut niciodată părerea.

– Părerea dumitale e destul de clară.

Rizzoli o privi cu un dezgust evident.

– Îl admiram pe Moore. Credeam că e deosebit. Un polițist care respectă regulile. S-a dovedit că nu-i deloc mai bun decât ceilalți. Ceea ce nu înțeleg e faptul că motivul pentru care a făcut-o a fost o femeie.

Catherine își scoase boneta chirurgicală și o aruncă în coșul de gunoi.

– Știe că a fost o greșeală, zise ea, ieșind în hol.

Rizzoli o urmă.

– De când?

– De când a părăsit orașul fără să spună nimic. Cred că a fost doar o scăpare.

– Asta a fost el pentru tine? O scăpare?

Catherine rămase nemișcată în hol, încercând să nu dea drumul lacrimilor. „Nu știu. Nu știu ce să cred."

– Doctore Cordell, dumneata ești în mijlocul tuturor acestor lucruri. Ai un rol primordial în treaba asta, ești în centrul atenției tuturor. A lui Moore. A Chirurgului.

Catherine se întoarse furioasă spre Rizzoli.

– Crezi că eu îmi doresc asta? N-am cerut niciodată să devin o victimă!

– Dar ți se tot întâmplă, nu-i așa? Există un fel de legătură ciudată între dumneata și Chirurg. Nu mi-am dat seama de asta de la început. Am crezut că a omorât celelalte victime doar pentru a-și împlini fanteziile bolnave. Acum însă cred că totul a avut legătură cu dumneata. El e ca un motan care omoară păsările și le aduce acasă la stăpâna lui ca să-și dovedească calitățile de vânător. Victimele astea au fost ofrande

menite să te impresioneze. Cu cât te sperii mai mult, cu atât se simte mai împlinit. De asta a aşteptat s-o omoare pe Nina Peyton abia când a ajuns la spital sub îngrijirea dumitale. A vrut să fii de faţă când îşi etalează îndemânarea. Ai devenit obsesia lui. Vreau să ştiu de ce.

– El e singurul care poate să răspundă la asta.

– Dumneata nu ai nici o idee?

– De unde să ştiu eu? Nici măcar nu ştiu cine e.

– A fost în casa dumitale cu Andrew Capra. Asta dacă e adevărat ce ai spus când erai hipnotizată.

– În noaptea aia, l-am văzut doar pe Andrew. Andrew e singurul... Se opri. Poate *nu eu sunt* adevărata lui obsesie. Te-ai gândit la asta? Poate că Andrew este.

Rizzoli se încruntă, ca lovită de acele cuvinte. Catherine îşi dădu brusc seama că mersese drept la ţintă. Pentru Chirurg, centrul universului nu era ea, ci Andrew Capra. Bărbatul pe care încerca să-l depăşească, pe care poate îl venera. Partenerul pe care Catherine îl smulsese de lângă el.

Ridică privirea când îşi auzi numele strigat prin staţia spitalului.

– Doctore Cordell, imediat la Urgenţă. Doctore Cordell, imediat la Urgenţă.

„Doamne, oare mă vor lăsa vreodată în pace?"

Apăsă butonul de coborâre al liftului.

– Doctore Cordell?

– Nu am timp pentru întrebările dumitale. Am pacienţi de consultat.

– Când vei avea timp?

Uşa se deschise, şi Catherine intră în lift asemenea unui soldat obosit, chemat înapoi pe front.

– Noaptea mea abia a început.

*

Îi voi cunoaşte după sânge.

Inspectez rafturile cu eprubetele cu sânge asemenea unui pofticios care ezită în faţa bomboanelor de ciocolată dintr-o cutie, întrebându-se care e mai bună. Sângele nostru e la fel de unic ca noi, iar ochiul meu distinge diferite nuanţe de roşu, de la roşu-deschis la roşu-închis. Cunosc bine ce anume ne dă varietatea asta largă de culori; ştiu că roşeaţa

vine de la hemoglobină, care se găseşte în diferite stadii de oxigenare. Totul e chimie, dar chimia asta are capacitatea de a şoca, de a îngrozi. Toţi suntem mişcaţi la vederea sângelui.

Deşi eu îl văd în fiecare zi, mă înfior de fiecare dată.

Mă uit cu lăcomie la rafturi. Tuburile au venit de pe toată suprafaţa Bostonului, adunate din cabinetele medicale, din clinicile şi din spitalul de vizavi. Noi avem cel mai mare laborator din oraş. De oriunde din oraş ţi s-ar lua sânge, există şanse ca sângele tău să ajungă aici. La mine.

Notez primul raft de mostre. Pe fiecare tub e o etichetă cu numele pacientului, al medicului şi cu data. Lângă raft se află şi teancul de formulare de predare care însoţesc tuburile. Mă întind după ele, le frunzăresc citind numele.

Mă opresc la jumătate. Mă uit la un formular aparţinându-i lui Karen Sobel, douăzeci şi cinci de ani, care locuieşte în Brookline, Clark Road 7536. E albă şi necăsătorită. Ştiu toate detaliile astea pentru că sunt trecute în formular, laolaltă cu numărul asigurării sociale, numele angajatorului şi al celui care beneficiază de asigurare.

Medicul a cerut două teste: HIV şi depistarea sifilisului.

La diagnostic, doctorul a scris: „Agresiune sexuală".

Pe raft găsesc tubul cu sângele lui Karen Sobel. Este de un roşu aprins, sângele unui animal rănit. Îl ţin în mână, şi se încălzeşte, o văd, o simt pe femeia asta numită Karen – rănită, împleticindu-se, aşteptând să fie prinsă.

Apoi aud o voce care mă sperie, şi ridic privirea.

Catherine Cordell tocmai a intrat în laboratorul meu.

Stă aşa de aproape, încât aş putea să o ating. Mă mir să o văd aici, mai ales la ora asta, între noapte şi zori. Doctorii se aventurează rareori în lumea noastră de la subsol, iar apariţia ei neaşteptată, la fel de uluitoare precum coborârea Persefonei la Hades, mă face să mă înfior.

Mă întreb de ce a venit. Apoi o văd înmânându-i tehnicianului de la cealaltă masă câteva tuburi cu un lichid gălbui şi o aud cum spune: „Efuziune pleurală" şi înţeleg de ce a catadicsit să ne viziteze. La fel ca alţi medici, nu are încredere în curierii spitalului când e vorba despre anumite lichide corporale preţioase, aşa că a adus personal tuburile, trecând prin tunelul care leagă Centrul Medical Pilgrim de Laboratoarele Interpath.

O urmăresc plecând. Trece chiar pe lângă biroul meu. Are umerii încovoiați și se leagănă pe picioarele moi ca și cum s-ar chinui să meargă prin noroi. Oboseala și luminile fluorescente îi fac pielea să pară un strat lăptos care-i acoperă osatura frumoasă a chipului. Dispare pe ușă, fără să știe că am privit-o.

Mă uit la tubul lui Karen Sobel pe care îl am încă în mână și brusc sângele mi se pare neinteresant și lipsit de viață. Aparține unei prăzi care nici măcar nu merită să fie vânată. În nici un caz nu prin comparație cu cea care tocmai a trecut pe lângă mine.

Încă mai simt parfumul lui Catherine.

Deschid calculatorul, intru într-un program și sub numele medicului tastez: „C. Cordell". Pe ecran apar toate analizele de laborator pe care le-a cerut în ultimele douăzeci și patru de ore. Văd că e în spital de la 10 p.m.. Azi e vineri, 5.30 a.m. Are în față o zi întreagă în care va sta la clinică.

Ziua mea de lucru e pe sfârșite.

Când ies din clădire e 7.00 a.m., iar soarele dimineții îmi intră direct în ochi. E deja cald. Merg până la garajul spitalului, iau liftul până la etajul 5 și mă îndrept spre șirul de mașini de la standul # 541, unde e parcată mașina ei. E un Mercedes de culoarea lămâii, ultimul model. Strălucește de curățenie.

Scot brelocul din buzunar, brelocul pe care îl păstrez de două săptămâni, și bag o cheie în încuietoarea portbagajului.

Portbagajul se deschide.

Mă uit înăuntru și dau peste pârghia de deschidere, un dispozitiv excelent de siguranță, care poate evita închiderea accidentală a copiilor înăuntru.

O altă mașină intră huruind în garaj. Închid repede portbagajul și mă îndepărtez.

Războiul troian a durat zece ani sângeroși. Sângele virginei Ifigenia vărsat pe altar la Aulius a adus vânt prielnic care să împingă mai repede cele o mie de corăbii grecești spre Troia, dar acolo nu i-a așteptat o victorie ușoară, pentru că în Olimp părerile zeilor erau împărțite. De partea Troiei, erau Afrodita și Ares, Apollo și Artemis. De partea grecilor, erau Hera, Atena și Poseidon. Victoria se muta dintr-o tabără

într-alta, la fel de schimbătoare ca briza. Eroii omorau şi erau omorâţi, iar poetul Vergiliu spune că pământul era inundat de sânge.

În cele din urmă, nu forţa, ci viclenia a îngenuncheat Troia. În zorii ultimei zile a Troiei, soldaţii ei s-au trezit având în faţă un imens cal din lemn lăsat la porţile scaene.

Când mă gândesc la calul troian, sunt intrigat de prostia soldaţilor din Troia. Când au împins monstrul în cetate, cum de nu şi-au dat seama că înăuntru era ascuns duşmanul lor? De ce l-au adus înăuntru? De ce au chefuit toată noaptea, sărbătorind victoria cu multă băutură? Îmi place să cred că eu aş fi acţionat altfel.

Poate zidurile cetăţilor lor inexpugnabile i-au determinat să nu-şi facă griji şi să să petreacă. Odată porţile închise, iar baricadele la locul lor, cum ar mai putea ataca inamicul? E afară, dincolo de ziduri.

Nimeni nu stă să se gândească la posibilitatea ca inamicul să fie înăuntru, chiar acolo.

Mă gândesc la calul troian în timp ce amestec frişca şi zahărul în cafea.

Ridic telefonul.

– Cabinetul de chirurgie; aici Helen, răspunde recepţionera.

– Pot s-o văd pe doamna doctor Cordell în după-amiaza asta? întreb.

– E o urgenţă?

– Nu chiar. Am o umflătură moale pe spate. Nu mă doare, dar aş vrea să se uite la ea.

– V-aş putea programa în două săptămâni.

– Nu pot s-o văd în după amiaza-asta? După ultima programare?

– Îmi pare rău, domnule... cum vă numiţi, vă rog?

– Troy.

– Domnule Troy. Doamna doctor Cordell are programări până la ora cinci, iar după asta merge direct acasă. Mai devreme de două săptămâni nu vă pot programa.

– Lăsaţi atunci. Încerc la un alt doctor.

Închid. Acum ştiu că în jurul orei cinci o să plece de la cabinet. E obosită; cu siguranţă o să meargă acasă.

E 9 a.m. Va fi o zi de aşteptare, de anticipaţie.

Vreme de zece ani sângeroși, grecii au asediat Troia. Timp de zece ani, au perseverat, năpustindu-se asupra zidurilor inamice, până când norocul le-a surâs.

Eu am așteptat doar doi ani ca să-mi primesc premiul.

A fost de ajuns.

DOUĂZECI ŞI UNU

Secretara de la Biroul pentru problemele studenţilor de la Universitatea Emory era un fel de Doris Day, o blondă luminoasă care devenise la maturitate o matroană sudistă plină de graţie. Winnie Bliss ţinea o cană de cafea lângă cutia cu scrisori pentru elevi şi un bol de cristal cu bomboane de zahăr ars şi unt pe birou, iar Moore îşi putea imagina cât de primitoare putea fi încăperea asta pentru un student la medicină stresat. Winnie lucra în biroul acela de douăzeci de ani şi, pentru că nu avea copii, îşi concentrase impulsurile materne asupra studenţilor care treceau prin biroul ei pentru a-şi ridica în fiecare zi corespondenţa. Le dădea prăjituri, le vindea ponturi despre apartamente de închiriat şi le dădea sfaturi când aveau probleme amoroase sau luau note proaste. Şi, în fiecare an, la absolvire, plângea pentru că 110 dintre copiii ei o părăseau. Toate astea i le spuse lui Moore cu un uşor accent de Georgia, în vreme ce îl asalta cu prăjituri şi-i turna cafea, iar el o crezu. Winnie Bliss era numai dulceaţă, fără strop de răutate.

– Nu mi-a venit să cred, acum doi ani, când m-a sunat cineva de la Poliţia din Savannah, îi mărturisi femeia aşezându-se cu graţie pe scaun. Le-am spus că trebuie să fie o greşeală. L-am văzut pe Andrew venind în fiecare zi după corespondenţă, şi era cel mai drăguţ băiat din câţi cunoşteam. Era politicos, niciodată nu am auzit o vorbă urâtă din gura lui. Domnule detectiv Moore, eu mă uit întotdeauna în ochii oamenilor ca să le dau de înţeles că îi *văd* cu adevărat. Iar în ochii lui Andrew am văzut că era un băiat bun.

„Iată dovada faptului că suntem atât de uşor înşelaţi de rău", se gândi Moore.

– În timpul celor patru ani în care Capra a fost student aici, vă amintiţi să fi avut vreo prietenie mai specială? o întrebă el.

– Vreţi să spuneţi o iubită?

– Mai degrabă mă interesează prietenii lui bărbaţi. Am vorbit cu fosta lui proprietară de aici, din Atlanta. Mi-a spus că era un tânăr care îl vizita din când în când pe Capra. Ea crede că era tot un student la medicină.

Winnie se ridică în picioare şi merse spre dulapul ei cu registre de unde recuperă câteva foi printate.

– Iată lista cu studenţii din acelaşi an cu Andrew. În anul întâi erau o sută zece studenţi. Cam jumătate dintre ei erau bărbaţi.

– A avut vreun prieten apropiat printre ei?

Femeia se uită la numele de pe cele trei pagini şi clătină din cap.

– Îmi pare rău. Nu-mi amintesc pe nimeni de pe lista asta care să-i fi fost apropiat.

– Vreţi să spuneţi că nu avea prieteni?

– Spun că eu nu ştiu de nici un prieten.

– Pot să văd şi eu lista?

Femeia i-o înmână. El o citi, dar, în afară de numele lui Capra, nu mai dădu de nici unul care să i se pară familiar.

– Ştiţi unde locuiesc acum toţi studenţii ăştia?

– Da. Le-am actualizat adresele de e-mail pentru buletinele informative trimise absolvenţilor.

– Locuieşte vreunul dinre ei în zona Bostonului?

– Staţi să verific.

Se întoarse spre calculator şi începu să lovească tastele cu unghiile ei date cu ojă roz. Inocenţa lui Winnie Bliss o făcea să pară o femeie din alte timpuri, dar uşurinţa cu care folosea calculatorul îl frapă.

– E unul în Newton, Massachusetts. E destul de aproape de Boston?

– Da.

Moore se aplecă în faţă, pulsul crescându-i brusc.

– Cum îl cheamă?

– E o femeie. Latisha Green. O fată foarte bună. Obişnuia să-mi aducă nişte pungi mari cu nuci. Bineînţeles că era o obrăznicie din

partea ei, pentru că știa că am grijă de silueta mea, dar cred că îi plăcea să hrănească oamenii. Așa era ea.

– Era măritată? Avea prieten?

– O, are un soț minunat! Cel mai mare bărbat pe care l-am văzut în viața mea! Avea doi metri și o piele neagră foarte frumoasă.

– Neagră, repetă el.

– Da. Parcă ar fi lăcuită.

Moore oftă și se uită din nou la listă.

– Și nu mai e nimeni din anul lui Capra care să locuiască lângă Boston, din câte știți dumneavoastră?

– Din câte pot să spun eu, nu. Se întoarse spre el. Oh. Sunteți dezamăgit.

Păru foarte necăjită, ca și cum s-ar fi simțit direct responsabilă că îl dezmăgise.

– Azi nu-mi iese nimic, recunoscu el.

– Luați o bomboană!

– Nu, mulțumesc.

– Și dumneavostră aveți grijă de siluetă?

– Nu prea-mi plac dulciurile.

– Atunci cu siguranță *nu* sunteți sudist, domnule detectiv.

Nu putu să nu râdă. Winnie Bliss, cu ochii ei mari și cu vorba blândă, îl fermecase, la fel cum se întâmpla probabil cu orice student, bărbat sau femeie, care pășea în biroul ei. Își ridică privirea spre peretele din spatele ei unde erau atârnate câteva fotografii de grup.

– Astea sunt clasele absolvente?

Femeia se întoarse să se uite la fotografii.

– L-am pus pe soțul meu să-mi facă una la fiecare absolvire. Nu e deloc o treabă ușoară să-i aduni laolaltă pe toți studenții ăștia. Soțului meu îi place să spună că e ca și cum ai mâna vitele. Dar vreau fotografiile astea, și-*i oblig* să le facă. Nu-i așa că sunt foarte drăguți?

– Care sunt cei din an cu Andrew Capra?

– Am să vă arăt albumul. Are și numele trecute.

Se ridică și merse la un raft închis cu uși de sticlă. Cu mare grijă, scoase un volum mic și-și trecu mâna ușor peste copertă, ca și cum ar fi vrut s-o șteargă de praf.

– Ăsta e anul în care a absovit Andrew. Sunt fotografii cu toţi colegii lui şi sunt menţionate spitalele unde au fost primiţi să-şi facă rezidenţiatul. Făcu o pauză, apoi îi înmână albumul. E singurul exemplar. Aşa că vă rog, dacă se poate, să vă uitaţi pe el aici şi să nu-l luaţi cu dumneavoastră.

– O să stau chiar acolo în colţ, ca să nu vă încurc. În felul ăsta puteţi să mă ţineţi sub observaţie. Ce părere aveţi?

– O, nu spun că nu am încredere în dumneavoastră!

– Ei bine, nu ar trebui, îi zise, făcându-i cu ochiul.

Femeia roşi ca o şcolăriţă.

Luă albumul şi merse în colţul încăperii unde erau aşezate cana de cafea şi farfuria cu prăjituri. Se aşeză pe un scaun uzat şi deschise albumul Facultăţii de Medicină a Universităţii Emory. Veni ora prânzului, şi începură să apară o mulţime de studenţi cu feţe de copii ca să-şi ridice corespondenţa. De când erau copiii doctori? Nu se vedea lăsându-şi corpul ajuns la vârsta a doua pe mâna unor asemenea tinerei. Le văzu privirile curioase şi-o auzi pe Winnie Bliss şoptind: „Este un detectiv de la *Omucideri*, din Boston". Da, bărbatul ăla ramolit din colţ.

Moore se ghemui şi mai mult în scaun şi se concentră asupra fotografiilor. Lângă fiecare dintre ele erau trecute numele studentului, oraşul natal şi spitalul unde el sau ea fusese acceptat/ă la rezidenţiat. Când ajunse la fotografia lui Capra, se opri. Capra se uita fix la aparat, un tânăr zâmbitor cu o privire serioasă, sinceră. Asta i se păru lui Moore cel mai înfiorător lucru – că prădătorii merg printre prăzi fără să poată fi recunoscuţi.

Lângă fotografia lui Capra era numele spitalului unde primise rezidenţa. Centrul Medical Riverland, Savannah, Georgia, Secţia chirurgie.

Se întrebă cine altcineva din anul lui îşi începuse rezidenţiatul în Savannah, cine altcineva mai locuise în oraşul ăla când Capra îşi măcelărise victimele. Răsfoi paginile, uitându-se la liste, şi descoperi că alţi trei studenţi la medicină fuseseră acceptaţi în jurul oraşului Savannah. Două erau femei; cel de-al treilea era un asiatic.

Încă o fundătură.

Se lăsă pe spate dezamăgit. Albumul îi căzu în poală şi-l văzu pe decan zâmbindu-i dintr-o fotografie sub care era tipărit următorul mesaj: „Să vindecăm lumea".

Astăzi, 108 tineri minunaţi depun jurământul solemn care duce la bun sfârşit un drum lung şi dificil. Jurământul acesta, în calitate de medic şi de vindecător, nu este făcut fără chibzuinţă, pentru că e menit să dureze pentru tot restul vieţii...

Moore se îndreptă şi reciti afirmaţia decanului.

Astăzi, 108 tineri minunaţi...

Se ridică şi merse la biroul lui Winnie.

– Doamnă Bliss?

– Da, domnule detectiv.

– Aţi spus că Andrew avea o sută zece colegi de an.

– Admitem o sută zece în fiecare an.

– Uitaţi, aici, în discursul decanului, el spune că au absolvit o sută opt. Ce s-a întâmplat cu doi dintre ei?

Winnie dădu din cap cu tristeţe.

– Încă nu am uitat ce i s-a întâmplat sărmanei fete.

– Care fată?

– Laura Hutchinson. Muncea într-o clinică din Haiti. Pentru un curs opţional. Ei bine, am auzit că acolo drumurile sunt îngrozitoare. Camionul a intrat într-un şanţ şi s-a răsturnat fix peste ea.

– Deci a fost un accident.

– Ea stătea în spatele camionului. Nu au putut-o scoate de acolo decât după zece ore.

– Dar celălalt student? Mai e încă unul care nu a absolvit odată cu ceilalţi.

Winnie îşi lăsă privirea în jos, iar el îşi dădu seama că nu dorea să vorbească despre asta.

– Doamnă Bliss?

– Din când în când se mai întâmplă, rosti femeia. Unii studenţi abandonează şcoala. Încercăm să-i ajutăm să ajungă până în ultimul an, dar unii dintre ei *au* adevărate probleme cu materia.

– Deci studentul ăsta... cum îl cheamă?

– Warren Hoyt.

– A abandonat facultatea?

– Da, se poate spune şi aşa.

– A fost o problemă academică?

– Ei bine...

Se uită în jur ca şi cum ar fi căutat sprijinul cuiva, dar nu găsi pe nimeni.

– Poate ar trebui să vorbiţi cu unul dintre profesori, cu doctorul Kahn. Dumnealui o să fie în măsură să vă răspundă la întrebări.

– Dumneavoastră nu puteţi?

– E o problemă... personală. Domnul doctor Kahn e cel care ar trebui să vă răspundă.

Moore se uită la ceas. Ar fi vrut să prindă un avion spre Savannah în acea seară, dar se părea că era deja prea târziu.

– Unde-l găsesc pe doctorul Kahn?

– În laboratorul de anatomie.

Mirosul formolului se simţea de pe hol. Moore se opri în faţa uşii pe care scria: „ANATOMIE", încercând să-şi facă curaj pentru ce avea să urmeze. Deşi se pregătise, când intră pe uşă, rămase pentru o clipă înmărmurit. Douăzeci şi opt de mese, aşezate pe patru rânduri, se întindeau pe toată suprafaţa camerei. Pe mese, erau cadavre în diferite stadii de disecare. Spre deosebire de cadavrele pe care Moore era obişnuit să le vadă în laboratorul de autopsii, cele de pe mese păreau artificiale, cu pielea dură ca de vinil, cu vasele îmbălsămate de un roşu şi albastru aprins. În acea zi, studenţii se concentrau asupra capetelor, desfăcând muşchii feţei. Lângă fiecare cadavru, erau câte patru studenţi, iar camera era brăzdată de murmurele celor care-şi citeau unul altuia din cărţi, cântărind întrebările şi dându-şi sfaturi. Dacă nu ar fi fost subiecţii palizi de pe masă, studenţii ar fi putut fi luaţi drept nişte muncitori într-o fabrică, lucrând la componente mecanice.

O tânără îşi ridică privirea şi se uită curioasă la Moore, la străinul în costum care nimerise în sala lor.

– Căutaţi pe cineva? îl întrebă ea, cu un scalpel în mână pregătită să facă o incizie în obrazul cuiva.

– Pe doctorul Kahn.

– Este în celălalt capăt. Îl vedeţi pe bărbatul înalt cu barbă albă?

– Îl văd, mulţumesc.

Merse pe lângă şirul de mese, uitându-se fără voia lui la fiecare cadavru pe lângă care trecea. La femeia cu picioarele scofâlcite

asemenea unor bețe scorojite aflată pe masa de oțel. La bărbatul negru cu pielea despicată pentru a scoate la iveală mușchii groși ai coapsei. La capătul șirului, un grup de studenți ascultau ce spunea un bărbat care semăna cu Moș Crăciun și care le arăta fibrele delicate ale nervului facial.

– Doctorul Kahn? întrebă Moore.

Kahn privi în sus, și imediat orice asemănare cu Moș Crăciun dispăru. Bărbatul avea ochii de un negru intens, fără nici o urmă de umor în ei.

– Da?

– Sunt detectivul Moore. Doamna Bliss de la secretariat m-a trimis la dumneavoastră.

Kahn se îndreptă, iar Moore se trezi brusc în fața unui munte de om. Scalpelul părea ridicol de mic în mâna lui imensă. Lăsă instrumentul deoparte și-și scoase mănușile. Când se întoarse spre chiuvetă să-și spele mâinile, Moore văzu că părul grizonat al lui Kahn era prins la spate într-o coadă de cal.

– Și despre ce e vorba? întrebă Kahn luând un prosop de hârtie.

– Vreau să vă pun câteva întrebări despre un student care a frecventat cursurile dumneavoastră în urmă cu șapte ani. Warren Hoyt.

Kahn era întors cu spatele, dar Moore putu să-i vadă brațul masiv încremenind deasupra chiuvetei, cu apa șiroind. Apoi profesorul smulse un prosop de hârtie și-și șterse în liniște mâinile.

– Vă amintiți de el? continuă Moore.

– Da.

– Vi-l amintiți bine?

– Era un student pe care nu-l puteai uita așa ușor.

– Vreți să-mi spuneți mai multe?

– Nu chiar.

Kahn aruncă prosopul mototolit de hârtie la coșul de gunoi.

– E vorba despre o investigație a unei crime, domnule doctor.

Câțiva studenți îi urmăreau cu atenție. Cuvântul „crimă" le atrăsese atenția.

– Să mergem în biroul meu!

Moore îl urmă într-o cameră vecină. Printr-un paravan de sticlă se vedea laboratorul cu cele douăzeci și opt de mese. Un sătuc de cadavre.

Kahn închise uşa şi se întoarse spre el.

– De ce întrebaţi de Warren? Ce a făcut?

– Din câte ştim noi, nimic. Vreau numai să aflu ce relaţie a avut cu Andrew Capra.

– Andrew Capra?

Kahn pufni.

– Cel mai faimos absolvent al nostru. Asta e o chestie care a ajuns o mândrie pentru o facultate de medicină. Îi învăţăm pe nebuni cum să secţioneze şi să ciopârţească.

– Credeţi că Andrew Capra era nebun?

– Nu cred că există un diagnostic psihiatric pentru oameni ca Andrew Capra.

– Atunci dumneavoastră ce părere aveaţi despre el?

– N-am văzut nimic deosebit la el. Andrew mi s-a părut perfect normal.

Descrierea i se părea lui Moore şi mai înfricoşătoare când o auzea din nou.

– Dar despre Warren Hoyt?

– De ce mă întrebaţi de Warren Hoyt?

– Trebuie să ştiu dacă el şi Capra erau prieteni.

Kahn stătu puţin pe gânduri.

– Nu ştiu. Eu nu am cum să aflu ce se petrece dincolo de laboratorul ăsta. Nu văd decât ce se întâmplă aici, înăuntru. Văd studenţi care se chinuiesc să înghesuie o cantitate enormă de informaţie în creierele lor epuizate. Nu toţi au capacitatea să se descurce în condiţii de stres.

– Asta s-a întâmplat cu Warren? De asta s-a retras din facultate?

Kahn se întoarse spre paravanul de sticlă şi se uită în laborator.

– Vă întrebaţi vreodată de unde vin cadavrele?

– Poftim?

– De unde le obţin facultăţile de medicină? Cum ajung pe mesele astea, pentru a fi tăiate?

– Bănuiesc că oamenii îşi cedează corpurile facultăţii.

– Exact. Fiecare dintre cadavrele astea a fost o fiinţă care a luat o decizie extrem de generoasă. Ne-au donat nouă trupurile lor. În loc să-şi petreacă eternitatea într-un coşciug din lemn de trandafir, au ales să facă un lucru folositor cu rămăşiţele lor. Ei sunt cei care ne educă noua

generaţie de vindecători. Asta nu se poate face fără cadavre adevărate. Studenţii trebuie să vadă tridimensional toate tipurile de trupuri omeneşti. Trebuie să exploreze cu un scalpel ramurile arterei carotide, muşchii faciali. Da, în parte, lucrurile astea se pot învăţa şi cu ajutorul unui calculator, dar altceva e să tai în realitate pielea, să secţionezi un nerv delicat. Pentru asta ai nevoie de un trup omenesc. E nevoie de oameni generoşi care să-şi cedeze cea mai personală latură a lor – propriul corp. Cred că trupurile astea au aparţinut cândva unor oameni extraordinari. Eu îi tratez ca atare şi am pretenţia ca şi studenţii mei să facă la fel. Nimeni nu glumeşte şi nu îşi bate joc în încăperea asta. Trebuie să trateze corpurile şi toate părţile lor componente cu respect. Când disecţiile iau sfârşit, rămăşiţele sunt incinerate şi îngropate cu demnitate. Se întoarse şi se uită la Moore. Aşa se desfăşoară lucrurile în laboratorul meu.

– Ce legătură are asta cu Warren Hoyt?

– Are mare legătură cu el.

– Cu motivul pentru care s-a retras.

– Da.

Se întoarse cu faţa la geam.

Moore aşteptă cu privirea fixată pe spatele lat al profesorului, lăsându-i timp să-şi găsească cuvintele potrivite.

– Disecţia, reluă Kahn, e un proces care ia timp. Unii studenţi nu pot duce la bun sfârşit sarcina în timpul orei. Unii dintre ei au nevoie de mai mult timp pentru a analiza anatomia complicată. Aşa că le permit accesul în laborator la orice oră. Fiecare dintre ei are o cheie de la intrarea principală, aşa că pot veni să lucreze chiar şi la miezul nopţii, dacă vor. Unii dintre ei o şi fac.

– Aşa a făcut şi Warren?

Răspunsul urmă după o scurtă pauză.

– Da.

În mintea lui Moore începea să ia naştere o bănuială înfiorătoare.

Kahn se duse la dulapul cu documente, deschise un sertar şi începu să caute printre lucrurile îngrămădite acolo.

– Era într-o duminică. Eu îmi petrecusem weekendul în afara oraşului şi noaptea aia a trebuit să vin să pregătesc un exemplar pentru cursul de luni dimineaţa. Ştiţi cum sunt copiii ăştia, unii dintre ei sunt stângaci când vine vorba despre disecţii şi ajung să-şi ciopârţească

cadavrul care le-a fost dat. Aşa că încerc să le arăt cum se face corect o disecţie ca să vadă părţile anatomice pe care le-ar putea distruge la cadavrele lor. Lucram la sistemul reproducător şi începuseră să disece organele astea. Îmi amintesc că era târziu când am intrat cu maşina în campus, în orice caz, după miezul nopţii. Am văzut lumini la fereastra laboratorului şi m-am gândit că trebuie să fie vreun student silitor care vrea să fie cu un pas înaintea colegilor lui. Am intrat în clădire. Am traversat holul şi am deschis uşa.

– Warren Hoyt era acolo? anticipă Moore.

– Da. Kahn găsi ce căuta. Scoase dosarul şi se întoarse spre Moore. Când am văzut ce făcea, mi-am... ei bine, mi-am pierdut controlul. L-am apucat de cămaşă şi l-am izbit de chiuvetă. Recunosc că nu am fost prea delicat, dar eram atât de furios, încât nu m-am putut controla. Încă mă mai enervez când mă gândesc la asta. Oftă adânc, dar chiar şi după şapte ani, tot nu se putea calma. După... după ce am ţipat la el, l-am târât aici, în biroul meu. L-am obligat să se aşeze şi să semneze o declaraţie prin care se angaja ca a doua zi dimineaţă la ora opt fix să renunţe la şcoală. Nu-i ceream să dea şi vreo explicaţie, dar trebuia să abandoneze cursurile dacă nu voia să-i fac un raport scris pentru ceea ce văzusem în laborator. Bineînţeles că a fost de acord. Nu avea încotro. Şi nici măcar nu părea prea afectat de toată treaba asta. Asta mi s-a părut cel mai ciudat la el... nimic nu-l deranja. Putea să ia totul raţional, cu calm. Dar aşa era Warren. Foarte raţional. Nu se enerva niciodată. Era aproape... Kahn se opri o clipă. ... Mecanic.

– Ce anume aţi văzut? Ce făcea în laborator?

Kahn îi înmână dosarul lui Moore.

– E totul scris acolo. L-am păstrat toţi anii ăştia, gândindu-mă că ar putea să mă dea în judecată. Ştiţi cum e, studenţii te pot da în judecată pentru aproape orice în zilele noastre. Dacă avea vreodată să încerce să fie reînmatriculat în facultatea asta, aveam răspunsul pregătit.

Moore luă raportul. Pe etichetă scria simplu: „Hoyt, Warren". Înăuntru erau trei pagini tehnoredactate.

– Warren primise cadavrul unei femei, reluă Kahn. El şi colegii lui de laborator începuseră disecţia pelviană, ajungând la vezică şi la uter. Organele nu trebuiau scoase. În noaptea aia, Warren venise să-şi termine treaba. Dar, ceea ce ar fi trebuit să fie o disecţie curată, s-a transformat într-o mutilare. Ca şi cum ar fi pus mâna pe scalpel şi şi-ar

fi pierdut controlul. Scosese organele din corp. Le scosese de tot din trup. Mai întâi ciopârţise vezica şi o lăsase atârnând între picioarele cadavrului. Apoi extirpase uterul. A făcut-o fără mănuşi, ca şi cum ar fi vrut *să simtă* organele pe propria piele. Aşa l-am găsit. Într-o mână ţinea organul din care picura sângele. Iar cu cealaltă mână...

De silă, Kahn îşi pierdu vocea.

Ceea ce nu reuşea Kahn să spună era tipărit însă pe pagina pe care o citea acum Moore. Termină el fraza în locul profesorului.

– Se masturba.

Kahn se îndreptă spre birou şi se cufundă în scaun.

– Din cauza asta nu am putut să-l las să continue studiile. Doamne, ce fel de doctor avea să fie ăsta? Dacă făcea aşa unui cadavru, ce avea să-i facă un pacient viu?

„Eu ştiu ce îi face. I-am văzut opera cu propriii ochi."

Moore ajunse la pagina a treia a dosarului lui Hoyt şi citi ultimul paragraf scris de dr. Kahn.

> Domnul Hoyt e de acord să se retragă de bunăvoie din facultate mâine-dimineaţă la ora opt. În schimb, eu voi păstra confidenţialitatea în ceea ce priveşte acest incident. Din cauza distrugerii cadavrului, colegii lui de laborator de la masa 19 vor fi distribuiţi în alte grupe pentru a finaliza acest stadiu al disecţiei.

Colegi de laborator.

Moore se uită la Kahn.

– Câţi colegi de laborator avea Warren?

– Sunt patru studenţi la o masă.

– Cine erau ceilalţi studenţi?

Kahn se încruntă.

– Nu-mi amintesc. S-a întâmplat în urmă cu şapte ani.

– Nu ţineţi o evidenţă a acestor sarcini?

– Nu. Făcu o pauză. Dar îmi amintesc de una dintre colegele lui. O tânără.

Roti calculatorul cu faţa la el şi căută fişierele cu registrele în care erau trecuţi studenţii la medicină. Numele colegilor lui Hoyt apărură pe ecran. Kahn se uită o clipă peste listă, apoi zise:

– Iat-o. Emily Johnstone. Mi-o amintesc.

– De ce?

– Ei bine, în primul rând, pentru că era drăguță. Semăna cu Meg Ryan. În al doilea rând, pentru că, după ce Warren s-a retras, a vrut să știe de ce. Nu am vrut să-i spun motivul. Şi a venit şi m-a întrebat dacă era din cauza femeilor. Se pare că Warren o urmărise pe Emily prin tot campusul, iar ea se speriase. Nu mai e nevoie să spun că a fost uşurată când a aflat că el părăsise şcoala.

– Credeţi că şi-ar aminti de ceilalţi doi colegi de laborator?

– E posibil.

Kahn luă telefonul şi sună la secretariat.

– Hei, Winnie? Ai numărul de telefon al lui Emily Johnstone?

Luă un stilou, notă numărul, apoi închise.

– Are un cabinet particular în Huston, rosti şi începu să formeze din nou. La ea e ora unsprezece, deci ar trebui să fie acolo... Bună, Emily? Sunt o voce din trecutul tău. Doctorul Kahn de la Emory... Da, laboratorul de anatomie. Tare demult, nu?

Moore se aplecă în faţă, pulsul accelerându-i-se.

Când Kahn închise în cele din urmă şi se uită la el, Moore citi răspunsul în ochii lui.

– Îşi aminteşte care erau ceilalţi doi colegi de la cursul de anatomie, spuse Kahn. O femeie pe nume Barb Lippman. Iar celălalt...

– Capra?

Kahn încuviinţă.

– Cel de-al patrulea coleg era Andrew Capra.

DOUĂZECI ŞI DOI

Catherine se opri în uşa biroului lui Peter. El stătea la masă scriind ceva într-un tabel, fără să ştie că era privit. Niciodată nu se uitase la el cu adevărat, iar ceea ce văzu o făcu să zâmbească. Lucra extrem de concentrat, un portret al medicului dedicat meseriei sale, cu excepţia unui mic amănunt: avionul de hârtie aruncat pe podea. Peter şi prostioarele lui zburătoare.

Bătu în tocul uşii. Bărbatul se uită peste ochelari, speriat s-o vadă acolo. Îl întrebă:

– Pot să-ţi vorbesc?

– Sigur. Intră!

Se aşeză pe scaunul din faţa biroului. Peter nu zise nimic, aşteptând răbdător ca ea să înceapă. Catherine avu senzaţia că, oricât de mult ar fi durat, el avea să fie tot acolo, aşteptând-o. Zise:

– Lucrurile au fost... încordate între noi.

Bărbatul încuviinţă din cap.

– Ştiu că asta te deranjează la fel de mult ca pe mine. Iar pe mine mă deranjează rău de tot. Pentru că întotdeauna mi-ai plăcut, Peter. Poate că ţi-am lăsat altă impresie, dar aşa e. Trase adânc aer în piept, chinuindu-se să găsească cuvintele potrivite. Nu tu eşti vinovat pentru problemele care au apărut între noi. E numai vina mea. Sunt atât de multe lucruri care se întâmplă acum în viaţa mea. Îmi e greu să-ţi explic.

– Nu trebuie să-mi explici.

– Dar văd că ne îndepărtăm unul de celălalt. Nu doar ca parteneri, dar şi ca prieteni. E ciudat cum de nu mi-am dat seama până acum ce relaţie aveam. Nu mi-am dat seama cât de mult conta asta până când

nu am văzut că sunt pe punctul de a pierde totul. Se ridică în picioare. În orice caz, îmi pare rău. Asta am venit să-ţi spun.

Se îndreptă spre uşă.

– Catherine, zise el cu blândeţe, ştiu ce s-a întâmplat în Savannah.

Se întoarse şi se uită la el. O privea fix.

– Mi-a spus detectivul Crowe, continuă el.

– Când?

– Acum câteva zile, când am vorbit cu el despre intrarea prin efracţie aici. A presupus că ştiam.

– Nu mi-ai zis nimic.

– Nu era dreptul meu să aduc vorba despre asta. Am vrut să te simţi tu pregătită să-mi spui. Ştiam că ai nevoie de timp, şi eram gata să aştept oricât era nevoie până când urma să ai din nou încredere în mine.

Femeia scoase un oftat scurt.

– Bine, atunci. Acum vrei să afli tot ce e mai rău despre mine.

– Nu, Catherine. Se ridică în faţa ei. Ştiu tot ce e *mai bun* despre tine! Ştiu cât eşti de puternică, cât eşti de curajoasă! Tot timpul ăsta nici măcar nu am ştiut prin ce treci! Ai fi putut să-mi spui. Ai fi putut să ai încredere în mine.

– M-am gândit că asta ar fi schimbat lucrurile dintre noi.

– Cum?

– Nu vreau să-ţi pară rău pentru mine. Nu vreau să-i fie nimănui milă de mine.

– Să-mi fie milă pentru ce? Pentru că ai luptat împotriva lui? Pentru că ai rămas vie în ciuda nenorocirii? De ce naiba să-mi fie milă de tine?

Clipi, vrând să înlăture lacrimile.

– Alţi bărbaţi ar face-o.

– Atunci nu te cunosc cu adevărat. În nici un caz, nu aşa cum te cunosc eu.

Bărbatul se ridică de la birou şi se apropie de ea.

– Îţi aminteşti ziua în care ne-am întâlnit?

– Când am venit la interviu.

– Ce îţi aminteşti?

Dădu derutată din cap.

– Am vorbit despre medicină. Despre ce aveam să fac eu aici.

– Deci îţi aminteşti de acea zi doar ca despre o întâlnire de afaceri.

– Asta a fost.

– Ciudat. Eu mă gândesc la ea într-un mod cu totul diferit. Nici nu-mi prea amintesc ce întrebări ţi-am pus sau ce m-ai întrebat tu. Îmi amintesc însă cum m-am uitat peste birou şi te-am văzut intrând. Am rămas năuc. Nu ştiam ce puteam să zic să nu pară răsuflat, prostesc sau pur şi simplu banal. Pentru tine nu voiam sa fiu banal. Mi-am zis: „Uite o femeie care are totul. E deşteaptă; e frumoasă. Şi stă chiar în faţa mea".

– O, Doamne! Cât de mult te înşelai. Nu aveam totul.

Clipi din nou, pentru a-şi alunga lacrimile.

– N-am avut niciodată totul. Abia dacă mă mai ţin pe picioare...

Fără să scoată o vorbă, Peter o luă în braţe. Se întâmplă atât de natural, atât de uşor, fără stângăciile primei îmbrăţişări. O ţinea pur şi simplu în braţe fără să-i ceară nimic. Un prieten consolându-şi partenerul.

– Spune-mi cum aş putea să te ajut, o întrebă Peter. Cere orice.

Oftă.

– Sunt atât de obosită, Peter. Poţi să mă conduci până la maşină?

– Asta e tot?

– De-asta am nevoie acum. De cineva în care să am încredere să meargă cu mine.

Făcu un pas în spate şi-i zâmbi.

– Atunci cu siguranţă eu sunt acela.

Parcarea spitalului era pustie, iar paşii lor răsunau pe asfalt semănând cu zgomotele produse de nişte fantome. Dacă ar fi fost singură, s-ar fi uitat tot timpul peste umăr. Dar acum Peter era lângă ea, aşa că nu se mai temea de nimic. O conduse până la Mercedesul ei. Rămase acolo până ce se urcă la volan. Apoi îi închise portiera şi făcu un semn spre încuietoare.

Catherine încuviinţă, apăsă butonul încuietorii şi auzi sunetul liniştitor care însemna siguranţă.

– O să te sun mai târziu, o asigură bărbatul.

În timp ce se îndepărta, Catherine privi în oglinda retrovizoare şi îl văzu făcându-i cu mâna. Dispăru când maşina coborî panta.

Pe drumul spre apartamentul ei din Back Bay se trezi zâmbind.

„– Merită să ai încredere în unii bărbaţi, îi spusese Moore.

– Da, dar în cine? Niciodată n-am ştiut asta.

– Nu vei şti decât atunci când vei da de greu. În acele momente, el va fi alături de tine."

Ca prieten sau ca iubit, Peter avea să fie unul dintre aceşti bărbaţi.

Pe Commonwealth Avenue încetini, întoarse pe strada de lângă blocul ei şi apăsă pe telecomandă ca să deschidă garajul. Poarta de siguranţă se deschise cu zgomot, iar ea intră. În oglinda retrovizoare văzu uşa închizându-se în urma ei. Abia atunci coborî din maşină. Grija era ceva normal pentru ea, iar astea erau ritualurile pe care le îndeplinea cu sfinţenie. Verifică liftul înainte să urce în el. Cercetă apoi holul. Încuie uşa imediat ce intră în apartament. În sfârşit se afla în siguranţă în fortăreaţă. Abia atunci îşi permise să se relaxeze.

Stătea la geam, bând ceai cu gheaţă şi bucurându-se de răcoarea apartamentului în timp ce se uita la oamenii de jos care mergeau pe stradă cu frunţile transpirate. În ultimele treizeci şi şase de ore dormise doar trei ore. „Mi-am câştigat dreptul la momentele astea de linişte, îşi zise lipindu-şi paharul rece de obraz. Merit să merg devreme la culcare şi să stau un weekend fără să fac nimic." Nu avea să se mai gândească la Moore. Nu avea să se lase pradă durerii. Încă nu.

Tocmai îşi golise paharul şi îl aşezase pe masa din bucătărie, când îi sună pagerul. Un mesaj de la spital era ultimul lucru de care voia să audă. Când îl sună pe operatorul de la Centrul Medical Pilgrim, nu putu să-şi ascundă iritarea din voce.

– Sunt doctorul Cordell. Ştiu că mi-aţi trimis mesaj, dar eu nu sunt de serviciu în noaptea asta. De fapt, acum o să-mi închid pagerul.

– Îmi pare rău să vă deranjez, doctor Cordell, dar a sunat fiul domnului Herman Gwadowski. Insistă să vă întâlnească în după-amiaza asta.

– Imposibil. Am ajuns deja acasă.

– I-am spus că sunteţi liberă în weekend. Dar mi-a zis că asta e ultima zi pe care o petrece în oraş. Vrea să vă vorbească înainte de a merge să-şi întâlnească avocatul.

„Un avocat?"

Catherine se aplecă peste masa din bucătărie. Nu mai avea forţă să se lupte şi cu asta. Nu în acel moment. Nu când era atât de obosită încât nu putea să mai gândească limpede.

– Doctore Cordell?

– Domnul Gwadowski a spus unde vrea să ne întâlnim?

– A spus că o să vă aştepte la bufetul spitalului până la şase.

– Mulţumesc.

Catherine închise şi se uită cu privirea înceţoşată la faianţa strălucitoare din bucătărie. Cu câtă meticulozitate se străduia să păstreze curată faianţa asta! Dar, oricât de bine freca şi oricât de bine îşi organiza viaţa, tot nu putea anticipa apariţia neaşteptată a vreunui Gwadowski.

Îşi luă poşeta, cheile de la maşină şi părăsi încă o dată sanctuarul apartamentului ei.

În lift, se uită la ceas, şi se sperie când îşi dădu seama că era deja 5.45. Nu avea să ajungă la timp la spital, iar domnul Gwadowski avea să ia asta drept sfidare. Când urcă în Mercedes, puse mâna pe telefonul din maşină şi îl sună pe operatorul spitalului.

– Sunt tot eu, doctorul Cordell. Trebuie să dau de domnul Gwadowski ca să-l anunţ că voi întârzia. Ştiţi cumva de pe ce număr suna?

– Staţi să verific lista apelurilor... Iată. Nu a sunat din spital.

– Atunci de pe un telefon mobil?

Urmă o pauză.

– E foarte ciudat.

– Ce s-a întâmplat?

– A sunat de pe numărul de pe care vorbiţi dumneavoastră acum.

Catherine amuţi şi, de frică, simţi că îngheaţă.

„Din maşina mea. Apelul a fost făcut din maşina mea."

– Doctore Cordell?

Atunci îl văzu în oglinda retrovizoare, ridicându-se ca o cobră. Vru să ţipe, dar simţi cum îi arde gâtul din cauza cloroformului.

Scăpă receptorul din mână.

Jerry Sleeper îl aştepta afară în faţa zonei de unde se recuperau bagajele. Moore îşi aruncă geanta pe scaunul din spate, urcă în maşină şi închise uşa trântind-o cu putere.

– Ai găsit-o? fu primul lucru pe care îl întrebă Moore.

– Nu încă, răspunse Sleeper în timp ce demara.

– Mercedesul ei a dispărut, dar în apartament nu e nimic deranjat. Orice s-ar fi întâmplat, a fost rapid şi s-a petrecut fie în maşină, fie

lângă ea. Peter Falco a fost ultimul care a văzut-o, la cinci şi un sfert, în garajul spitalului. Cam la o jumătate de oră mai târziu, operatorul spitalului a contactat-o pe pager şi a vorbit cu ea la telefon. Cordell l-a sunat apoi din maşina ei. Conversaţia s-a întrerupt brusc. Operatorul susţine că atunci când a contactat-o prima oară pe pager primise un apel de la fiul lui Herman Gwadowski.

– Avem confirmarea?

– Ivan Gwadowski era în avion spre California la prânz. N-a sunat el.

Nu mai era nevoie să spună cine sunase. Amândoi ştiau. Moore se uită agitat la luminile stopurilor înşirate una lângă alta ca nişte mărgele roşii în noapte.

„E cu ea de la şase. Oare ce i-a făcut în astea patru ore?"

– Vreau să văd unde locuieşte Warren Hoyt, ceru Moore.

– Într-acolo mergem acum. Ştim că a ieşit din tură de la Laboratoarele Interpath în jurul orei şapte, de dimineaţă. La zece şi-a sunat şeful să-l anunţe că are o problemă familială şi că nu mai poate veni la lucru cel puţin o săptămână. Nimeni nu l-a mai văzut de-atunci. Nici la el acasă, nici la laborator.

– Şi problema familială?

– Nu are nici o familie. Mătuşa lui a murit în februarie.

Luminile stopurilor se înceţoşară, devenind o fâşie roşiatică. Moore clipi şi îşi întoarse capul, ca Sleeper să nu-i vadă lacrimile.

Warren Hoyt locuia în North End, într-un labirint ciudat de străzi înguste şi de clădiri din cărămidă roşie, care alcătuiau cel mai vechi cartier din Boston. Zona era considerată sigură datorită italienilor vigilenţi care făceau afaceri pe acolo. Pe una dintre străzile unde turiştii şi riveranii mergeau fără să se teamă de infracţiuni locuia un monstru.

Apartamentul lui Hoyt se afla la etajul trei al unui bloc din cărămidă. Înaintea lor o echipă verificase locul, căutând dovezi, şi, când Moore intră şi văzu mobilierul răvăşit, rafturile aproape golite, simţi că stătea într-o cameră căreia parcă îi lipsea sufletul. Nu mai rămăsese nimic din ceea ce fusese Warren Hoyt.

Doctorul Zucker ieşi din dormitor şi-i spuse lui Moore:

– Ceva nu e-n regulă aici.

– E Hoyt omul nostru sau nu?

– Nu ştiu.

– Ce dovezi avem?

Moore se uită la Crowe, pe care-l întâlniseră la uşă.

– Măsura pantofilor e aceeaşi. Patruzeci şi doi; se potriveşte şi cu urmele de la Ortiz. Am găsit şi câteva fire de păr pe pernă – scurt, şaten-deschis. Şi el se potriveşte. În plus, am mai descoperit un fir lung, negru, pe podeaua de la baie. Lung până la umăr.

Moore se încruntă.

– O femeie a fost aici?

– Poate o prietenă.

– Sau o altă victimă, zise Zucker. Cineva de care nu ştim încă.

– Am vorbit cu proprietara, care locuieşte la parter, interveni Crowe. Ultima oară când l-a văzut pe Hoyt a fost în dimineaţa asta; se întorcea de la lucru. Nu ştie unde s-ar putea afla acum. Pariez că ştiţi ce părere are despre el: „Un chiriaş bun. Un bărbat liniştit, care n-a făcut niciodată nici un fel de probleme".

Moore se uită la Zucker.

– Ce nu e în regulă aici?

– Nu există nici un fel de ustensile pe care le-ar fi putut folosi la săvârşirea crimelor. Maşina lui e parcată în faţă, dar n-am găsit nimic în ea.

Zucker făcu semn spre camera aproape goală.

– Apartamentul ăsta pare nelocuit. În frigider sunt doar câteva chestii. La baie, am găsit un săpun, o periuţă de dinţi şi un aparat de ras. Pare o cameră de hotel, doar un loc de dormit şi nimic mai mult. Nu aici îşi trăieşte fanteziile.

– Aici locuieşte, zise Crowe. Aici primeşte corespondenţa, aici îşi ţine hainele.

– Dar lipseşte cel mai important lucru dintre toate, continuă Zucker. Trofeele lui. Nu are nici un trofeu.

Moore se cutremură de groază. Zucker avea dreptate. Chirurgul îşi luase câte un trofeu anatomic de la fiecare victimă; ar fi trebuit să le păstreze aproape, pentru a-i aminti de crimele lui. Pentru a avea la ce să se uite între partidele de vânătoare.

– Nu avem imaginea de ansamblu, grăi Zucker. Se întoarse spre Moore. Vreau să văd unde lucra Warren Hoyt. Trebuie să văd laboratorul.

*

Barry Frost stătea în faţa unui computer şi tasta numele pacientei: Nina Peyton. Informaţiile apărură imediat.

– Calculatorul ăsta e o adevărată mină de aur, spuse Frost. Aici îşi găseşte victimele.

Moore se holbă la monitor, speriat de ceea ce văzu. În laborator, maşinăriile zumzăiau, telefoanele sunau, iar tehnicienii lucrau la rafturile lor zdrăngănitoare de fiole cu sânge. Aici, în lumea antiseptică a oţelului inoxidabil şi a halatelor albe, în această lume devotată ştiinţei vindecării, Chirurgul îşi vânase prăzile în tăcere. De aici avusese acces la toate numele femeilor ale căror sânge şi lichide corporale fuseseră trimise pentru analize la Laboratoarele Interpath.

– Ăsta este principalul laborator de analize din oraş, zise Frost. Mergi să-ţi ia sânge la orice cabinet medical sau la orice clinică din Boston, şi vei avea mari şanse ca analizele să fie făcute aici.

„Chiar aici, la Warren Hoyt."

– Avea adresa ei de-acasă, zise Moore, citind informaţiile despre Nina Peyton. Ştia numele angajatorului, vârsta şi că era necăsătorită...

– Şi diagnosticul, adăugă Zucker. Arătă spre cele două cuvinte afişate pe ecran: „Agresiune sexuală". Exact asta urmăreşte Chirurgul. Femei cu probleme emoţionale. Femei marcate de violenţa sexuală.

Moore sesiză exaltarea din vocea lui Zucker pe care jocul îl fascina; vedea în el o confruntare a inteligenţelor. În sfârşit, putea şti mişcările adversarului şi putea aprecia geniul din spatele lor.

– Iată unde era, continuă Zucker. Se ocupa de sângele lor. Le cunoştea secretele cele mai ruşinoase. Se îndreptă şi privi laboratorul ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima oară. Te-ai întrebat vreodată ce ştie un laborator medical despre tine? continuă. Toate datele personale pe care le oferi când îţi întinzi braţul şi îi laşi să-ţi înţepe vena cu acul? Sângele îţi scoate la iveală cele mai intime secrete. Mori pentru că ai leucemie sau SIDA? Ai fumat sau ai băut un pahar de vin în ultimele ore? Iei Prozac pentru că eşti deprimat sau Viagra pentru că nu poţi avea erecţie? Ţinea în mâinile lui chiar *esenţa* acestor femei. Le putea analiza sângele, îl putea atinge sau mirosi. Iar ele n-au ştiut niciodată. N-au ştiut niciodată că partea asta a corpului lor era dezmierdată de un străin.

– Victimele nu l-au cunoscut niciodată, adăugă Moore. Nu l-au întâlnit niciodată.

– Dar Chirurgul *le-a cunoscut* pe ele. Ba chiar in intimitate. Ochii lui Zucker străluceau. Chirurgul nu vânează asemenea celorlalţi criminali în serie pe care i-am cunoscut până acum. E unic. Stă ascuns pentru că îşi alege prada fără să o vadă. Rămase mut de uimire în faţa unui stativ cu fiole de pe masă. Laboratorul ăsta e terenul lui de vânătoare. Aşa le găseşte. Prin sângele lor. Prin suferinţa lor.

Când Moore ieşi din clinică, aerul nopţii era mai răcoros şi mai proaspăt, cum nu mai fusese de câteva săptămâni. Acum, Bostonul avea să aibă mai puţine ferestre deschise, mai puţine femei vulnerabile în faţa atacurilor.

„Dar în noaptea asta, Chirurgul nu va fi la vânătoare. În noaptea asta se va bucura de cea mai recentă pradă."

Moore se opri brusc în faţa maşinii şi rămase acolo paralizat, pradă disperării. Chiar acum, Warren Hoyt şi-ar putea lua scalpelul. Chiar acum...

Auzi paşi apropiindu-se. Se forţă să ridice capul, să se uite la bărbatul care stătea la câţiva paşi de el în umbră.

– A prins-o, nu-i aşa? întrebă Peter Falco.

Moore încuviinţă.

– Doamne, Dumnezeule.

Falco se uită deznădăjduit la cerul nopţii.

– Am condus-o la maşină. Era *chiar acolo* cu mine, şi am lăsat-o să plece acasă. Am lăsat-o să plece cu maşina...

– Facem tot ce putem să o găsim.

Nu era decât un clişeu. Chiar în clipa în care rosti cuvintele, Moore conştientiză cât de goale erau. Aşa se spune de obicei când situaţia e fără scăpare, când ştii că şi cele mai mari eforturi ale tale nu vor duce la nimic.

– *Ce* faceţi?

– Ştim cine este.

– Dar nu ştiţi unde a dus-o.

– O să ne ia un timp până să dăm de el.

– Spuneţi-mi ce pot să fac! Orice.

Moore se străduia să rămână calm, să-şi ascundă propria frică, propria panică.

– Ştiu cât e de greu să stai pe margine şi să-i laşi pe alţii să facă treaba. Dar aşa trebuie să facem.

– Da, sigur! *Voi sunteţi* profesioniştii! Atunci ce dracu' n-a mers cum trebuia?

Moore nu putea răspunde.

Agitat, Falco se apropie de Moore şi se opri sub stâlpul de iluminat al parcării. Lumina îi căzu pe chipul îngrijorat.

– Nu ştiu ce s-a întâmplat între voi doi, reluă el. Dar ştiu că avea încredere în tine. Sper din tot sufletul că asta înseamnă ceva pentru tine. Sper că e mai mult decât un alt caz, decât un alt nume pe listă.

– Este, îl asigură Moore.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt, recunoscând în tăcere ceea ce ştiau amândoi, ceea ce simţeau amândoi.

– Îmi pasă mai mult decât îţi poţi închipui, continuă Moore.

Falco zise încet:

– Şi mie.

DOUĂZECI ŞI TREI

– O s-o ţină în viaţă pentru o vreme, anticipă Zucker. La fel cum a ţinut-o şi pe Nina Peyton. Acum el deţine controlul deplin asupra situaţiei. Poate să aştepte cât vrea.

Rizzoli se cutremură gândindu-se la ce însemna „cât vrea". Corpul uman are nenumărate terminaţii; se întrebă câtă durere poţi suporta până când moartea se îndură să vină. Se uită în jurul ei, în sala de şedinţe, şi îl văzu pe Moore lăsându-şi capul în mâini. Părea bolnav, epuizat. Era trecut de miezul nopţii, aşa că feţele pe care le vedea erau palide şi descurajate. Rizzoli stătea în afara cercului, cu spatele sprijinit de perete. Femeia invizibilă pe care nimeni n-o bagă în seamă, care are voie să asculte, dar nu şi să participe. Activitatea ei se rezuma la sarcini administrative, arma îi fusese luată, iar acum era un biet observator într-un caz pe care-l cunoştea mai bine decât toţi cei de la masă.

Moore îşi ridică privirea spre ea, dar nu se uită la ea, ci prin ea. Ca şi cum n-ar fi *vrut* să o privească.

Doctorul Zucker rezumă tot ce ştia despre Warren Hoyt, Chirurgul.

– Tot timpul a avut un singur scop. Din moment ce l-a atins, va încerca să prelungească plăcerea cât de mult va putea.

– Cordell a fost tot timpul ţinta lui? întrebă Frost. Celelalte victime... au fost doar nişte cobai?

– Nu, şi ele i-au oferit plăcere. L-au ajutat să treacă mai uşor peste perioada asta, să-şi elibereze tensiunea sexuală în vreme ce se străduia să-şi obţină premiul. În orice vânătoare, emoţia prădătorului este mai intensă atunci când urmăreşte cea mai dificilă dintre prăzi. Iar Cordell era femeia la care nu avea cum să ajungă atât de uşor. Era întotdeauna

foarte prevăzătoare, foarte grijulie în legătură cu siguranța ei. Se baricada cu lacăte și cu sisteme de alarmă. Evita relațiile foarte apropiate. În afară de dățile în care mergea să lucreze la spital, rareori ieșea noaptea. Era cea mai provocatoare pradă pe care o putea găsi și cea pe care și-o dorea cel mai mult. Și-a făcut vânătoarea și mai dificilă *arătându-i* că era prada lui. Teroarea a făcut parte din joc. A vrut ca ea să-l simtă apropiindu-se. Celelalte femei au reprezentat doar pașii pregătitori. Cordell era peștele cel mare.

– *Este,* îl corectă Moore pe o voce furioasă. Încă e vie.

Toți cei din încăpere amuțiră brusc și-l priviră pe Moore.

Zucker încuviință, păstrându-și calmul.

– Mulțumesc că m-ai corectat.

Marquette interveni:

– Ați citit dosarele despre trecutul lui?

– Da, răspunse Zucker. Warren nu a mai avut frați. Aparent a fost un copil iubit de părinți, născut în Houston. Tatăl lui era om de știință care se ocupa de construirea navetelor spațiale... pe bune. Mama lui provenea dintr-o veche familie de afaceriști cu petrol. Amândoi au murit. Deci Warren a fost binecuvântat și cu deșteptăciune, și cu bani. Nu există mărturii ale unui comportament violent în timpul copilăriei. Nu a fost niciodată arestat, nu a primit amenzi pentru viteză excesivă, nu există nimic care să atragă atenția. Excepția o reprezintă acel incident de la Facultatea de Medicină. Altceva nu am mai găsit. Nu am mai dat peste nici un indiciu care să-mi spună că era menit să devină un criminal în serie. După toate aparențele, a fost un băiat perfect normal. Politicos și demn de încredere.

– Mediu, zise Moore încet. Obișnuit.

Zucker aprobă.

– A fost un băiat care n-a ieșit niciodată în evidență, care n-a speriat niciodată pe nimeni. Ăsta e cel mai inspăimântător tip de criminal, pentru că nu există nici o patologie, nici un diagnostic psihiatric. E un fel de Ted Bundy. Inteligent, organizat și, la suprafață, destul de eficient. Dar are o mică scăpare: îi place să tortureze femei. Poate fi vorba despre cineva cu care lucrezi în fiecare zi, fără să bănuiești vreodată că, atunci când se uită la tine și îți zâmbește, se gândește la o nouă modalitate ingenioasă de a-ți scoate mațele.

Rizzoli se cutremură la şuieratul vocii lui Zucker şi se uită prin încăpere. „E adevărat ce spune el. Îl văd pe Barry Frost în fiecare zi. Pare un tip de treabă. Are o căsătorie fericită. Dar nu ştiu ce gândeşte cu adevărat."

Frost îi întâlni privirea şi roşi.

Zucker continuă:

– După incidentul de la Facultatea de Medicină, Hoyt a fost obligat să se retragă. S-a înscris la un curs de tehnologie medicală şi l-a urmat pe Andrew Capra în Savannah. Se pare că parteneriatul lor a durat câţiva ani. Liniile aeriene şi cărţile de credit ne oferă dovezi că au călătorit adesea împreună. În Grecia sau în Italia. În Mexic, s-au înscris amândoi ca voluntari într-o clinică sătească. A fost o alianţă între doi vânători, între doi fraţi de cruce care împărtăşeau aceleşi fantezii violente.

– Cusătura catgut, interveni Rizzoli.

Zucker o privi mirat.

– Poftim?

– În ţările din lumea a treia încă se mai foloseşte catgutul în chirurgie. Aşa şi-a făcut provizii.

Marquette aprobă:

– S-ar putea să aibă dreptate.

„Am dreptate", se gândi Rizzoli, sfredelindu-i cu privirea.

– Când Coordell l-a omorât pe Andrew Capra, continuă Zucker, a distrus echipa perfectă de asasini. A răpus singura persoană de care Hoyt se simţea apropiat. Şi ăsta e motivul pentru care ea a devenit ţinta supremă. Victima supremă.

– Dar dacă Hoyt era în casă în noaptea în care a murit Capra, de ce nu a omorât-o atunci? întrebă Marquette.

– Nu ştiu. Sunt multe lucruri care s-au întâmplat în noaptea aia în Savannah, pe care numai Warren Hoyt le ştie. Ceea ce ştim noi e că în urmă cu doi ani a venit în Boston, la scurt timp după ce Catherine Cordell s-a mutat aici. După un an, Diana Sterling era moartă.

Moore vorbi şi el în cele din urmă pe un ton chinuit:

– Cum îl găsim?

– Îi putem ţine apartamentul sub observaţie, dar nu cred că se va întoarce prea curând. Nu asta e vizuina lui. Nu aici îşi trăieşte fanteziile.

Zucker se rezemă de spătarul scaunului privind în gol, încercând să transpună în cuvinte şi în imagini tot ceea ce ştia despre Warren Hoyt.

– Adevărata lui vizuină trebuie să fie un loc pe care îl ţine departe de viaţa lui de zi cu zi. Un loc unde se retrage în anonimat, probabil destul de departe de apartamentul lui. E posibil să nu fi fost închiriat pe numele lui adevărat.

– Dacă închiriezi un loc, trebuie să şi plăteşti pentru el, interveni Frost. Urmărim banii.

Zucker încuviinţă.

– Vei şti că e cuibul lui abia după ce-l vei fi găsit, şi asta pentru că acolo vor fi trofeele lui, amintirile pe care le-a luat de la victime. O adevărată cameră de tortură. E un loc cât se poate de intim, unde să nu fie deranjat. O clădire doar pentru el. Sau un apartament bine izolat fonic.

„Deci nimeni nu o va auzi pe Cordell ţipând", se gândi Rizzoli.

– În locul ăsta poate fi el însuşi. Aici se simte relaxat şi dezinhibat. Niciodată nu a lăsat spermă la locurile crimelor, ceea ce mă face să cred că amână satisfacţia sexuală până când se află într-un loc sigur. Locul este cuibul ăsta. Probabil că îl vizitează din când în când pentru a retrăi emoţia măcelului, pentru a se reîncărca de energie între două crime.

Zucker privi împrejur.

– Acolo a dus-o pe Catherine Cordell.

*

Grecii îl numesc *dere* referindu-se la partea din faţă a gâtului, la cea mai frumoasă, cea mai vulnerabilă parte din anatomia unei femei. În grumaz pulsează viaţa şi se simte respiraţia, iar sub pielea albă ca laptele a Ifigeniei venele albastre pulsau la întîlnirea cu pumnalul tatălui ei. Oare pe când Ifigenia era întinsă pe altar, tatăl ei s-a oprit să admire liniile delicate ale gâtului fiicei lui? Oare şi-a stabilit puncte de reper pentru a alege cel mai bun loc în care lama trebuia să cresteze pielea? Deşi sacrificiul ăsta îi provoca o mare durere, oare, în momentul în care cuţitul a pătruns în piele, n-a simţit un fior, o vibraţie de plăcere sexuală pe măsură ce-i înfigea lama în carne?

Nici măcar vechii greci cu poveştile lor îngrozitoare despre părinţi care îşi devorează progeniturile şi despre fiii care se împerechează cu mamele nu menţionează astfel de detalii al depravării. Nici nu trebuia s-o facă; e unul dintre adevărurile acelea secrete pe care toţi le înţelegem fără să mai fie nevoie să fie rostite. Dintre toţi războinicii ăia care au stat nemişcaţi şi cu inimile împietrite în faţa ţipetelor fecioarei, dintre toţi cei care au privit cum Ifigenia era dezgolită, iar gâtul ei de lebădă era lăsat pradă pumnalului, oare câţi nu au simţit căldura bruscă a plăcerii năvălindu-le în vintre? Oare câţi nu şi-au simţit scula întărindu-li-se?

Oare câţi dintre ei au mai putut după aceea să se uite la gâtul unei femei fără să simtă dorinţa de a-l tăia?

Gâtul ei e alb, cum trebuie să fi fost şi al Ifigeniei. S-a protejat de soare aşa cum ar trebui să facă orice roşcată, şi numai câţiva pistrui îi pătează pielea translucidă. În aceşti doi ani şi-a păstrat gâtul impecabil pentru mine. Apreciez asta.

Am aşteptat răbdător să-şi recapete cunoştinţa. Ştiu că acum e trează şi e conştientă de prezenţa mea, pentru că pulsul i s-a accelerat. Îi ating gâtul şi golul imediat de deasupra osului pieptului, iar ea inspiră adânc. Nu expiră cât timp îi mângâi gâtul şi-i trasez artera carotidă. Pulsul îi creşte, lovind pielea cu tremurări ritmice. Îi simt sudoarea sub degete. I-a răsărit brusc din piele, lăsându-i faţa strălucitoare. În vreme ce îi mângâi gâtul până la întâlnirea cu maxilarul, respiră în sfârşit; aud un scâncet înăbuşit de banda adezivă lipită peste gură. Nu-i stă în fire lui Catherine a mea să scâncească. Celelalte erau doar gazele proaste, dar Catherine e o tigroaică, singura care a răspuns la atac şi care a vărsat sânge.

Deschide ochii, se uită la mine, şi văd că înţelege. În sfârşit am câştigat. Ea, cea mai merituoasă dintre toate, e învinsă.

Îmi pregătesc instrumentele. Scot un sunet plăcut când le pun pe tava de metal de lângă pat. Simt că se uită la mine şi ştiu că privirea ei e atrasă de reflexia oţelului inoxidabil. Cunoaşte întrebuinţarea fiecărui instrument, pentru că de multe ori le-a folosit şi ea. Retractorul ajută la depărtarea marginilor unei incizii. Cu pensa hemostatică se prind ţesuturile şi vasele de sânge. Iar scalpelul... ei bine, amândoi ştim la ce foloseşte un scalpel.

Pun tava lângă capul ei, ca să poată vedea şi contempla ce va urma. Nu trebuie să spun nimic; strălucirea instrumentelor e mai mult decât elocventă.

Îi ating abdomenul dezgolit, iar muşchii abdominali se încordează. E un pântec virgin fără cicatrici care să-i brăzdeze suprafaţa plată. Lama va trece prin piele ca prin unt.

Ridic scalpelul şi îi apăs vârful pe abdomen. Catherine trage aer în piept şi face ochii mari.

Am văzut odată o fotografie a unei zebre făcută exact în momentul în care colţii unui leu i se înfigeau în gât; ochii prăzii erau măriţi de groază. E o imagine pe care n-o voi uita niciodată – şi e exact privirea pe care o văd acum în ochii lui Catherine.

*

„Doamne, Doamne, Doamne."

Când simţi vârful scalpelului înţepându-i pielea, Catherine începu să respire precipitat. Leoarcă de sudoare, închise ochii, anticipând îngrozită durerea ce avea să vină. Îi venea să plângă, cerând parcă îndurare cerului, fie ea chiar şi sub forma unei morţi rapide, numai asta nu. Nu să fie tăiată.

Apoi scalpelul se ridică.

Deschise ochii şi se uită fix la el. Era atât de banal, atât de neremarcabil. Un bărbat pe care l-ar fi putut vedea de zeci de ori fără să-i reţină figura. Cu toate astea, el o ştia *pe ea.* Rămăsese la graniţele lumii ei şi o plasase în centrul universului său, în vreme ce el se rotea în jurul ei, ascuns în întuneric.

„Iar eu n-am văzut niciodată că era acolo."

Bărbatul puse scalpelul înapoi pe tavă. Zâmbi şi spuse:

– Nu încă.

Abia când necunoscutul ieşi din cameră, Catherine înţelese că tortura era amânată şi răsuflă uşurată.

Deci ăsta era jocul lui. Să-i prelungească groaza, să-şi prelungească plăcerea. Deocamdată avea s-o ţină în viaţă, lăsându-i timp să se gândească la ce avea să vină.

„Fiecare minut e o şansă de a scăpa."

Efectul cloroformului dispăruse, şi era cu simţurile în alertă. Era întinsă pe un pat cu rama de fier. Fusese dezbrăcată; încheieturile mâinilor şi ale picioarelor erau legate de barele patului cu bandă adezivă. Deşi trase cu putere şi întinse legăturile până când muşchii începură să-i tremure, nu putu să se elibereze. În urmă cu patru ani, în Savannah, Capra folosise sfori de nailon pentru a-i lega încheieturile şi de aceea reuşise să-şi elibereze o mână; Chirurgul nu avea să repete greşeala.

Transpirată, prea obosită pentru a mai continua să lupte, îşi concentră atenţia asupra lucrurilor care o înconjurau.

Deasupra patului atârna un singur bec electric. Mirosul de pământ şi de piatră rece spuneau că era într-o pivniţă. Întoarse capul şi, chiar în spatele cercului de lumină, putu distinge suprafaţa pietruită a fundaţiei.

Deasupra se auzeau paşi scârţâind şi picioarele unui scaun târât. O podea de lemn. O casă veche. Un televizor era pornit. Nu-şi putu aminti cum ajunsese în camera asta, nici cât de lung fusese drumul până aici. Puteau fi la zeci de kilometri distanţă de Boston, într-un loc în care nimănui nu avea să-i treacă prin cap să caute.

Strălucirea tăvii îi atrase atenţia. Se uită cercetător la instrumentele aranjate pentru procedura ce avea să urmeze. Ea însăşi mânuise de nenumărate ori nişte ustensile asemănătoare şi se gândise la ele ca la nişte unelte de vindecare. Cu ajutorul scalpelului şi al clemelor, extirpase cancerul şi gloanţele, oprise hemoragia din arterele secţionate şi drenase sângele care umpluse multe cavităţi toracice. În acel moment se uita la ustensilele pe care le folosise la salvarea vieţilor şi nu putea să vadă decât nişte instrumente care aveau să-i aducă moartea. Răpitorul le aşezase aproape de pat, ca ea să le poată privi şi să poată analiza lama ascuţită a scalpelului, dinţii de fier ai penselor hemostatice.

„Nu intra în panică! Gândeşte! Gândeşte!"

Închise ochii. Frica parcă prinsese viaţă şi-şi întinsese tentaculele în jurul gâtului ei.

„I-ai învins o dată. Poţi s-o faci din nou."

Simţi o picătură de transpiraţie prelingându-i-se de pe sâni pe salteaua îmbibată de sudoare. Exista o cale de scăpare. Trebuia să existe

o soluţie, o modalitate de a contracara. Alternativa era mult prea îngrozitoare pentru a o lua în calcul.

Deschise ochii şi se holbă la becul de deasupra capului, concentrându-şi mintea ascuţită ca un scalpel asupra a ceea ce avea de făcut. Îşi aminti ce-i spusese Moore: Chirurgul se hrăneşte cu groază. Atacă femeile rănite, care sunt victime uşoare. Femei pe care le considera inferioare lui.

„Nu mă va ucide decât după ce mă va fi învins."

Trase aer în piept, înţelegând cum trebuia să joace de-acum încolo. „Luptă cu frica! Spune bun venit furiei! Arată-i că, orice ţi-ar face, nu te poate învinge!

Nici măcar prin moarte."

DOUĂZECI ŞI PATRU

Rizzoli se trezi brusc, cu o durere care îi înţepa gâtul ca un pumnal. „Doamne, sper că nu am mai făcut vreo întindere musculară", se rugă în timp ce-şi ridică încetişor capul şi clipi în lumina soarelui care pătrundea pe fereastra biroului. Birourile vecine erau goale; era singură. În jurul orei şase, îşi lăsase capul pe masă obosită, promiţându-şi că va trage un pui de somn. Era deja nouă şi jumătate. Teancul de foi scoase la imprimantă pe care îl folosise pe post de pernă era mânjit cu salivă.

Se uită spre biroul lui Frost şi văzu că haina lui era atârnată de spătarul scaunului. Pe masa lui Crowe era o pungă cu gogoşi. Pesemne ceilalţi membri ai echipei veniseră în timp ce ea dormea şi o văzuseră cu saliva curgându-i din gura căscată. Ce privelişte încântătoare trebuie să fi fost!

Se ridică îndreptându-se, încercând să scape de cârcelul de la gât, dar îşi dădu seama că avea să stea toată ziua cu gâtul strâmb.

– Hei, Rizzoli! Ţi-ai făcut somnul de frumuseţe?

Se întoarse şi văzu un detectiv de la o altă echipă rânjindu-i prin geamul despărţitor.

– Nu se vede? îi mârâi. Unde e toată lumea?

– Echipa ta a intrat în şedinţă de la opt.

– Poftim?

– Cred că tocmai s-a terminat.

– Nimeni nu s-a deranjat să-mi spună şi *mie*.

Ieşi pe hol, amorţeala de după somn evaporându-se din cauza furiei. O, ştia ce se petrecea! Aşa te înlătură, nu printr-o confruntare

directă, ci puţin câte puţin, prin umilire. Nu te cheamă la şedinţă, te exclud din cerc. Te lasă fără indicii.

Intră în sala de şedinţe. În încăpere nu mai era decât Barry Frost, care-şi aduna hârtiile de pe masă. Bărbatul ridică privirea şi roşi uşor când o văzu.

– Mersi că mi-ai spus de şedinţă, îi aruncă ea.

– Păreai atât de obosită. M-am gândit că o să te informez despre asta mai târziu.

– Când, săptămâna viitoare?

Frost îşi plecă ochii, evitând să se mai uite la ea. Lucraseră împreună destul de mult timp şi putea să-i recunoască privirea vinovată.

– Deci am rămas pe dinafară, continuă Rizzoli. A fost decizia lui Marquette?

Frost încuviinţă trist.

– Eu m-am împotrivit. Am susţinut că avem nevoie de tine. Dar mi-a spus că din cauza împuşcăturilor şi aşa mai departe...

– Ce a zis?

Frost termină în silă:

– Că nu mai eşti de folos unităţii.

Nu mai era de folos. În traducere: cariera ei se terminase.

Frost părăsi camera. Cuprinsă brusc de ameţeală pentru că nu se odihnise suficient şi nu mâncase, Rizzoli se prăbuşi pe un scaun şi rămase acolo, uitându-se la masa goală. Pentru o clipă, se văzu la nouă ani, sora dispreţuită, care îşi dorea cu disperare să fie acceptată în cercul băieţilor. Dar băieţii o respinseseră, aşa cum făceau de fiecare dată. Ştia că nu moartea lui Pacheco era adevăratul motiv pentru care fusese îndepărtată. Nişte împuşcături nejustificabile nu ruinaseră cariera altor poliţişti. Dar când erai femeie şi erai mai bună decât oricine altcineva şi mai aveai şi curajul să le-o demonstrezi, atunci o singură greşeală era suficientă.

Când se întoarse la biroul ei, îşi dădu seama că nu mai rămăsese nimeni în departament. Haina lui Frost dispăruse, la fel şi punga cu gogoşi a lui Crowe. Ea n-avea decât să crape. De fapt, ar fi trebuit să elibereze biroul în acea clipă din moment ce nu mai avea nici un viitor în departament.

Trase sertarul pentru a-şi scoate poşeta şi se opri. O fotografie de la autopsia Elenei Ortiz o privea din grămada de hârtii amestecate. „Şi eu

sunt o victimă", se gândi. În ciuda resentimentelor pe care le avea față de colegii ei, nu putea să uite că un singur om era responsabil pentru prăbușirea ei – Chirurgul. El era cel care o umilise.

Închise sertarul cu putere.

„Nu încă. Nu sunt gata să mă dau bătută."

Se uită la biroul lui Frost și văzu teancul de hârtii pe care le adunase de pe masa sălii de ședință. Se uită în jur să se asigure că nu o vedea nimeni. Mai erau câțiva detectivi, dar din celelalte departamente, în capătul îndepărtat al încăperii.

Se întinse după hârtiile lui Frost, le luă și se așeză să le citească la ea la birou.

Erau fișele fiscale ale lui Warren Hoyt. În asta se transformase cazul ăsta: într-o vânătoare de hârtii. Găsești banii, dai și de Hoyt. Văzu ce plăți făcuse cu cardul de credit, cecurile bancare, depozitele și retragerile. Cifre cu multe zerouri. Părinții lui Hoyt îi lăsaseră o moștenire considerabilă, iar în fiecare iarnă călătorise în Caraibe și în Mexic. Nu găsi nici o dovadă că avea altă locuință, nici un cec pentru chirie, nici o altă rată lunară fixă.

Bineînțeles că nu. Doar nu era prost. Dacă mai avea un adăpost, atunci plătea cu bani gheață.

Bani gheață. Nu întotdeauna poți prevedea când rămâi fără bani gheață. Retragerile prin bancomat sunt adesea tranzacții neplanificate, spontane.

Frunzări rapoartele bancare căutând fiecare tranzacție prin bancomat și le notă pe o altă foaie. Majoritatea erau retrageri din apropierea casei lui Hoyt sau a clinicii, locuri din raza lui normală de activitate. Ea căuta ceva neobișnuit, tranzacțiile care ieșeau din tipar.

Găsi două. Una dintre ele, din Nashua, New Hampshire, pe 26 iunie. Cealaltă era de la un bancomat din Hobb's FoodMart din Lithia, Massachusetts, pe 13 mai.

Se lăsă pe spate, întrebându-se dacă Moore verificase cele două tranzacții. Cu atâtea detalii și atâtea interogatorii ale colegilor de laborator ai lui Hoyt, era posibil ca două retrageri de la bancomat să fi fost la coada listei de priorități a echipei.

Auzi pași și tresări speriată, panicată că fusese prinsă citind hârtiile lui Frost, dar era doar un lucrător de la laborator. Bărbatul îi zâmbi, puse un dosar pe biroul lui Moore și plecă.

La scurt timp, Rizzoli se ridică de pe scaunul ei şi merse la biroul lui Moore ca să tragă cu ochiul la dosar. Prima pagină de la Fire şi fibre era o analiză a firului şaten-deschis găsit pe perna lui Warren Hoyt.

Trichorrhexis invaginata, compatibil cu firul găsit pe marginea rănii victimei Elena Ortiz.

Bingo. Asta era confirmarea că Warren Hoyt era omul lor.

Trecu la pagina a doua. Era un alt raport de la Fire şi fibre cu analiza firului găsit pe podeaua băii lui Hoyt. Ăsta nu avea nici un sens. Nu se potrivea.

Închise dosarul şi merse la laborator.

Erin Volchko stătea în faţa microscopului, trecând în revistă o serie de microfotografii. Când Rizzoli intră în laborator, Erin, care ţinea o fotografie, îi spuse:

– Repede! Ce e?

Rizzoli se încruntă în faţa imaginii alb-negre a unei fâşii solzoase.

– E urâtă.

– Da, dar ce *e*?

– Probabil că e ceva dezgustător. Cum ar fi piciorul unui gândac.

– E un fir de păr de căprioară. Marfă, nu-i aşa? Nu seamănă deloc cu un fir de păr uman.

– Apropo de asta...

Rizzoli îi înmână raportul pe care tocmai îl citise.

– Poţi să-mi spui mai multe amănunte?

– Din apartamentul lui Warren Hoyt?

– Da.

– Analiza firului şaten de pe perna lui Hoyt a scos la iveală *Trichorrexis invaginata*. El pare să fie suspectul nostru.

– Nu, celălalt fir. Firul negru din baie.

– Stai să-ţi arăt fotografia!

Erin începu să caute printr-o grămadă de microfotografii. Le frunzări ca şi cum ar fi fost cărţi de joc şi scoase una dintre ele.

– Ăsta e firul din baie. Vezi cifrele de-aici?

Rizzoli se uită pe foaie la scrisul îngrijit al lui Erin. *A00-B00-C05-D33.*

– Da. Orice ar însemna asta.

– Primele două date, A00 şi B00, îţi arată că firul e drept şi negru. La microscop, vei vedea şi alte detalii.

Îi înmânâ microfotografia lui Rizzoli.

– Uită-te la partea mai groasă! Priveşte secţiunea transversală care e aproape rotundă!

– Şi asta ce înseamnă?

– E o trăsătură care ne ajută să facem diferenţa dintre rase. De exemplu, un fir de la un subiect din Africa este aproape plat, ca o fundă. Acum uită-te la culoare şi vei observa că e foarte închisă. Vezi cuticula groasă? Toate astea ne duc la aceeaşi concluzie. Erin o privi în ochi. Firul ăsta aparţine unui subiect care are strămoşi în Asia de Est.

– Ce vrei să spui cu asta?

– E al unei chinezoaice sau al unei japoneze. De pe subcontinentul indian. Sau al unei indience.

– E vreo modalitate prin care se poate confirma asta? E suficientă rădăcina asta pentru un test ADN?

– Din nefericire, nu. Pare să fi fost tăiat, n-a căzut singur. Nu există ţesut folicular pe firul ăsta. Dar sigur nu provine de la un subiect cu descendenţă europeană sau africană.

„O asiatică, se gândi Rizzoli întorcându-se în Departamentul omucideri. Ce importanţă are asta pentru cazul nostru?" Pe coridorul cu pereţi de sticlă, care ducea spre aripa de nord, se opri. Când încercă să privească în direcţia cartierului Roxbury, închise ochii instinctiv din cauza luminii puternice. Mai exista o victimă al cărei trup nu fusese încă descoperit? Oare Hoyt îi tăiase şi ei părul ca să-l păstreze ca amintire, aşa cum se întâmplase în cazul lui Catherine Cordell?

Se întoarse şi se sperie când îl văzu pe Moore trecând pe lângă ea, îndreptându-se spre aripa de est. Poate că nici n-ar fi observat că era acolo dacă nu l-ar fi strigat.

Detectivul se opri şi se răsuci fără nici o tragere de inimă.

– În legătură cu firul negru găsit în baia lui Hoyt, îi zise. Cei de la laborator spun că provine de la o asiatică. Ar mai putea exista o victimă care ne-a scăpat.

– Am discutat despre posibilitatea asta.

– Când?

– De dimineaţă, la şedinţă.

– La naiba, Moore! Nu mă exclude din grup!

Tăcerea şi răceala lui o enervară.

– Şi eu vreau să-l prind! izbucni ea. Încet, se apropie neînduplecată de el până când ajunse chiar în faţa lui. Vreau la fel de mult ca tine să-l prindem. Primeşte-mă înapoi!

– Nu eu trebuie să iau decizia asta. Ci Marquette. Se întoarse să plece.

– Moore?

Detectivul se opri.

– Nu mai suport asta, zise ea. Tensiunea dintre noi.

– Nu e momentul să discutăm acum despre asta.

– Uite, îmi pare rău. M-am supărat pe tine din cauza lui Pacheco. Ştiu că asta nu poate fi o scuză pentru faptul că i-am spus lui Marquette despre tine şi Cordell.

Moore se întoarse iar spre ea.

– De ce-ai făcut-o?

– Ţi-am spus de ce. M-am înfuriat.

– Nu, e mai mult decât chestia cu Pacheco. Are legătură cu Catherine, nu? Nu ai plăcut-o de la început. N-ai putut suporta faptul că...

– Că te îndrăgosteai de ea?

Urmă o pauză lungă.

Când vorbi din nou, Rizzoli nu putu să-şi ascundă tonul sarcastic.

– Ştii ce e, Moore? În ciuda discursului tău despre felul în care respecţi mintea unei femei, talentul ei, te interesează aceleaşi lucruri ca pe toţi bărbaţii. Ţâţele şi curul.

Bărbatul se albi de furie.

– Deci o urăşti pentru felul cum arată? Şi te superi pe mine pentru că îmi place asta? Dar ştii ceva, Rizzoli? Ce bărbat ai vrea să se îndrăgostească de tine dacă nici măcar tu nu te placi?

Rizzoli îl privi cu amărăciune în timp ce se îndepărta. Până nu demult, crezuse că Moore era ultimul om din lume care să spună ceva atât de crud. Vorbele lui o dureră mai mult decât dacă ar fi fost spuse de oricine altcineva.

Însă nu voia să se gândească deloc dacă spusese sau nu adevărul.

Când străbătu holul de la parter, se opri în faţa monumentului poliţiştilor din Boston căzuţi la datorie. Numele morţilor erau gravate pe perete în ordine cronologică, începând cu Ezekiel Hodson, în 1854. Pe piedestal se afla o vază cu flori. Mori la datorie şi devii erou. Cât de simplu, cât de imuabil. Nu ştia nimic despre bărbaţii ale căror nume erau imortalizate. Unii dintre ei ar fi putut fi poliţişti corupţi, dar numele şi reputaţiile lor deveniseră după moarte fără pată. Stând acolo, în faţa peretelui, aproape că îi invidia.

Ieşi şi se duse la maşină. Scormonind în torpedou, găsi o hartă pe care scria: „New England". O întinse pe scaun şi fixă două puncte: Nashua, în New Hampshire, sau Lithia, în partea de vest din Massachusetts. Warren Hoyt folosise bancomatul în ambele locuri. Trebuia să dea cu banul.

Porni maşina. Era zece şi jumătate; ajunse în Lithia abia la prânz.

Apă. Catherine nu se putea gândi la altceva decât la lichidul răcoritor şi curat pe care ar fi vrut să-l simtă în gură. Se gândi la toate sursele de apă din care băuse, la toate oazele din oţel inoxidabil de pe holurile spitalului din care ţâşnea apa rece ca gheaţa, stropindu-i buzele şi obrajii. Se gândi la gheaţa spartă şi la felul în care, după operaţii, pacienţii îşi lungeau gâturile şi-şi deschideau gurile uscate ca nişte pui pentru a primi câteva prea preţioase picături.

Apoi se gândi la Nina Peyton, legată în dormitor, ştiind că avea să moară, dar cu toate astea incapabilă să se gândească la nimic altceva decât la setea aceea îngrozitoare.

„Aşa ne torturează. Aşa ne înfrânge. Vrea să implorăm după apă, să implorăm pentru vieţile noastre. Vrea să deţină controlul absolut. Vrea să-i recunoaştem puterea."

O lăsase singură toată noaptea, să se holbeze la becul ăla. Aţipise de câteva ori până când se trezise dintr-odată, cu stomacul strâns din cauza panicii care pusese stăpânire pe ea. Dar panica nu dură mult, pentru că, după ce ore în şir se chinui fără succes să mai slăbească legăturile, corpul ei căzu într-o stare de pasivitate. Plutea pur şi simplu în acest coşmar întunecat, în lumina crepusculară dintre negare şi realitate, concentrându-se asupra nevoii de a bea apă.

Podeaua începu să scârţâie. O uşă se deschise cu zgomot.

Imediat îşi reveni. Brusc, inima începu să îi bată puternic ca şi cum ar fi fost un animal care se lupta să-i iasă din piept. Inspiră aerul jilav şi rece de pivniţă care mirosea a pământ şi a piatră umedă. Respira din ce în ce mai sacadat pe măsură ce paşii coborau pe scări, până ce el ajunse acolo şi se opri lângă ea. Lumina beculuí arunca umbre pe faţa lui, transformând-o într-un craniu fără ochi care rânjea.

– Vrei să bei ceva, nu-i aşa? o întrebă.

Avea o voce calmă, ca a oricărui om cu mintea sănătoasă.

Nu putea vorbi din cauza benzii adezive care îi acoperea gura, dar el citi răspunsul în ochii ei febrili.

– Uite ce am eu, Catherine.

Ţinea în mână un pahar, iar ea auzi clinchetul delicios al cuburilor de gheaţă şi văzu stropii strălucitori prelingându-se pe suprafaţa rece a sticlei.

– Nu-i aşa că vrei o gură?

Încuviinţă, fără să se uite la el, cu ochii la pahar. Setea o făcea să-şi piardă minţile, dar anticipase deja ce avea să urmeze, după primă gură de apă. Se gândea la mişcările lui, îşi cântărea şansele.

El agită uşor paharul, iar cuburile de gheaţă se loviră de margine cu un clinchet.

– Doar dacă te porţi frumos.

„O voi face", promise ea din priviri.

Când smulse banda, Catherine simţi o mie de înţepături. Rămase complet nemişcată şi-l lăsă să-i strecoare un pai în gură. Sorbi cu lăcomie, dar nu stinse focul care o ardea. Bău din nou, dar începu să tuşească, atât de preţioasa apă curgându-i din gură.

– Nu pot... nu pot să beau culcată, gâfâi ea. Te rog, lasă-mă să mă ridic! Te rog!

El lăsă paharul jos şi o analiză cu ochii lui negri fără fund. Văzu o femeie pe punctul de a leşina, o femeie care trebuia reînviată dacă voia să se bucure de plăcerea absolută a terorii.

Începu să taie banda care îi lega mâinile de pat.

Inima îi bubuia şi era sigură că el vede cum îi sare din piept. Legătura din partea dreaptă fu desfăcută, iar mâna îi rămase moale. Nu se mişcă, nu încordă nici măcar un muşchi.

Urmă o pauză lungă.

„Haide. Desfă şi legătura de la mâna stângă. Desfă-o!"

Îşi dădu seama prea târziu că îşi ţinea respiraţia şi că el observase acest lucru. Sunetul benzii dezlipite de pe rolă o făcu să dispere.

„Acum ori niciodată."

Bâjbâi cu mâna după tava cu ustensile şi răsturnă paharul cu apă, cuburile împrăştiindu-se cu zăngănit pe podea. Apucă un obiect de oţel. Scalpelul.

Când vru să o lege, îl lovi cu scalpelul şi simţi lama pătrunzând în carne.

Bărbatul se dădu în spate, urlând şi ţinându-se de mână.

Catherine se întoarse pe o parte şi trecu lama scalpelului peste banda din jurul mâinii stângi. Încă o mână liberă!

Se ridică, şi imediat privirea i se înceţoşă. O zi întreagă fără apă o slăbise, aşa că încercă pe bâjbâite să îndrepte lama scalpelului spre banda din jurul gleznei drepte. Tăie la întâmplare şi simţi o durere. Dădu cu putere din picior şi îşi eliberă glezna.

Se întinse spre ultima legătură.

Retractorul greu o lovi în tâmplă atât de brutal, încât văzu stele verzi.

Cea de-a doua lovitură îi nimeri obrazul, după care auzi osul scrâşnind.

Nu-şi amintea să fi dat drumul scalpelului.

Când se trezi, faţa îi pulsa şi nu putea vedea cu ochiul drept. Încercă să-şi mişte membrele, şi-şi dădu seama că încheieturile îi erau din nou legate de rama patului. Dar pe gură nu-i pusese încă nimic; n-o redusese încă la tăcere.

Stătea deasupra ei. Îi văzu petele de pe cămaşă. „E sângele *lui*", îşi dădu ea seama cu o satisfacţie sălbatică. Prada lui ripostase şi vărsase sânge. „Nu sunt atât de uşor de cucerit. Se hrăneşte cu frică; n-o să-i arăt nimic de genul ăsta."

Bărbatul luă un scalpel de pe tavă şi se aplecă spre ea. Deşi inima i se zbătea în piept, rămase complet nemişcată, fixându-l, sfidându-l, provocându-l. Ştia că moartea era inevitabilă, aşa că, acceptând asta, se simţea eliberată. Avea curajul celor condamnaţi. Timp de doi ani, se ascunsese ca un animal laş. Timp de doi ani, lăsase fantoma lui Andrew Capra să-i conducă viaţa. Gata!

„Haide, taie-mă! Dar nu vei învinge. N-o să mă vezi înfrântă."

Îi atinse abdomenul cu lama. Mușchii i se încordară involuntar. Se aștepta să-i citească pe față frica.

Nu-i arătă decât sfidare.

– Nu poți s-o faci fără Andrew, nu? îi zise. Singur nu ești în stare de nimic. Andrew trebuia să le-o tragă. Tu nu puteai decât să te uiți la el.

El apăsă lama, înțepându-i pielea. Chiar dacă o durea, chiar dacă îi dăduse sângele, îi susținea privirea, arătându-i că nu se temea, refuzând să-i dea satisfacție.

– Nici măcar nu ești în stare să i-o tragi unei femei, nu-i așa? Nu, eroul tău trebuia s-o facă pentru tine, Andrew. Oricum, și el era un ratat.

Scalpelul ezită. Se ridică. Îl văzu suspendat acolo, în lumina slabă.

„Andrew. Cheia e Andrew, bărbatul pe care-l venerează. Zeul lui."

– Un ratat. Andrew era un ratat, continuă. Știi de ce a venit la mine în noaptea aia, nu? A venit să mă implore.

– Nu.

Abia dacă șopti cuvântul.

– M-a rugat să nu-l concediez. M-a implorat. Catherine râse, un sunet neîndurător și înspăimântător în locul acela întunecat al morții. Era patetic. Așa era Andrew, eroul tău. M-a implorat să-l ajut.

Degetele se strânseră în jurul scalpelului. Lama îi apăsă iar pe abdomen, și sângele țâșni din nou, curgându-i într-o parte. Își reprimă cu sălbăticie instinctul de a tresări, de a plânge. În schimb, continuă să vorbească, cu vocea atât de puternică și de încrezătoare ca și cum *ea* ar fi fost cea care ținea scalpelul:

– Mi-a vorbit despre tine. Nu știai asta, nu? Mi-a spus că nici măcar nu ești în stare *să vorbești* cu o femeie, așa de laș ești. Trebuia să ți le găsească *el*.

– Mincinoaso!

– N-ai însemnat nimic pentru el. Ai fost doar un parazit. Un vierme.

– Mincinoaso!

Lama îi intră în carne și, deși se împotrivi, din gât îi ieși un sunet sacadat.

„N-o să învingi, nenorocitule! Pentru că nu-mi mai e frică de tine. Nu-mi mai e teamă de nimic."

Când el taie din nou, Catherine se uită fix la el, cu ochii sfidători ai unui condamnat.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Rizzoli studie grămada de prăjituri de diverse sortimente, întrebându-se câte dintre cutiile alea erau infestate cu musculiţe de făină. Hobbs' FoodMart era genul de băcănie întunecoasă şi prăfuită, un adevărat magazin de cartier, ai cărui patroni erau probabil nişte nenorociţi capabili să vândă lapte stricat şcolarilor. Patronul era Dean Hobbs, un yankeu suspicios, care, înainte să accepte banii de la client, se oprea să-l analizeze bine. Înapoie restul în silă, apoi închise casa de marcat.

– Nu ţinem socoteala celor care folosesc bancomatul, mormăi. Banca l-a pus aici în folosul clienţilor mei. Eu n-am nimic de-a face cu asta.

– Banii au fost retraşi în mai. Două sute de dolari. Am o fotografie a bărbatului care...

– După cum i-am spus şi poliţistului de mai înainte, asta a fost în mai. Acum suntem în august. Credeţi că mi-aş mai aminti faţa unui client după trei luni?

– Poliţia statului a fost aici?

– În dimineaţa asta, şi m-au întrebat acelaşi lucru. Voi nu vorbiţi între voi?

Deci tranzacţia prin bancomat fusese deja verificată, însă nu de Poliţia din Boston, ci de cea statală. La dracu', îşi pierdea timpul aici.

Privirea domnului Hobbs se mută brusc asupra unui adolescent care analiza sortimentele de dulciuri.

– Hei, o să plăteşti pentru batonul ăla de Snickers?

– Ă... da.

– Atunci de ce nu-l scoţi din buzunar?

Băiatul puse ciocolata înapoi pe raft şi ieşi din magazin trântind uşa.

Dean Hobbs bombăni:

– Întotdeauna am avut probleme cu ăsta.

– Îl cunoaşteţi pe puşti? se interesă Rizzoli.

– Îi cunosc pe-ai lui.

– Dar pe ceilalţi clienţi, îi cunoaşteţi pe toţi?

– V-aţi uitat niţel prin oraş?

– Puţin.

– Ei bine, nici nu ai nevoie de mai mult ca să cunoşti Lithia. O mie două sute de locuitori. Nu sunt prea multe de văzut.

Rizzoli scoase fotografia lui Warren Hoyt. Asta era tot ce putuseră obţine, o fotografie făcută în urmă cu doi ani pentru permisul de conducere. Se uita fix la aparat, un bărbat cu faţa slăbuţă, cu părul îngrijit şi cu un zâmbet comun. Deşi Dean Hobbs îl văzuse deja, i-o mai întinse o dată.

– Îl cheamă Warren Hoyt.

– Da, am văzut-o. Mi-a arătat-o poliţia statului.

– Îl recunoaşteţi?

– Nu l-am recunoscut azi-dimineaţă. Nu-l recunosc nici acum.

– Sunteţi sigur?

– Nu par sigur?

Părea cât se poate de sigur. Un bărbat care nu se răzgândea niciodată.

Clopoţeii zăngăniră când uşa se deschise şi intrară două adolescente, două blonde îmbrăcate în haine de vară, în pantaloni scurţi care le lăsau la vedere picioarele lungi bronzate. Atenţia lui Dean Hobbs fu pentru scurt timp distrasă când îşi făcură apariţia, chicotind şi căutând ceva în spatele magazinului.

– Dar ştiu că au crescut, murmură mirat.

– Domnule Hobbs.

– Ăăă?

– Dacă vedeţi bărbatul din fotografia asta, vreau să mă sunaţi imediat.

Îi înmână o carte de vizită.

– Mă puteţi găsi oricând. Pe pager sau pe mobil.

– Da, da.

Fetele veniră la casă, ţinând în mâini o pungă de chipsuri şi un Pepsi Light. Stăteau în toată splendoarea lor, fără sutien, cu sfârcurile vizibile prin materialul tricourilor fără mânecă. Dean Hobbs se holba de-a binelea, iar Rizzoli se întrebă dacă uitase că mai era şi ea acolo.

„Povestea vieţii mele. Cum intră o fată drăguţă, eu parcă nici nu mai exist."

Ieşi din băcănie şi se întoarse la maşină. Deşi nu stătuse decât puţin în soare, aceasta devenise deja un cuptor încins, aşa că deschise uşa şi aşteptă să intre aer. Pe strada principală din Lithia nu era nici ţipenie de om. Văzu o benzinărie, un magazin de obiecte de uz casnic şi o cafenea, dar nici un om. Din cauza căldurii nimeni nu mai ieşise din casă, zumzetul aparatelor de aer condiţionat fiind omniprezent. Nici măcar în oraşele mici, americanii nu mai stăteau afară făcându-şi vânt cu evantaiul. Aerul condiţionat detronase veranda.

Auzi clopoţeii de la uşa băcăniei zăngănind şi le văzu pe cele două fete mergând agale prin soare, singurele vietăţi care se mişcau pe stradă. În timp ce se îndepărtau, Rizzoli văzu perdelele de la o fereastră mişcându-se. În oraşele mici, oamenii observă totul. Cu siguranţă n-aveau cum să rateze nişte fete drăguţe.

Ar fi observat însă dispariţia uneia?

Închise uşa maşinii şi se întoarse în băcănie.

Domnul Hobbs era în sectorul cu legume, aranjând cu viclenie salata proaspătă în spatele raftului frigorific, mutându-le şi pe cele ofilite în faţă.

– Domnule Hobbs?

Se întoarse.

– Tot dumneavoastră?

– Mai am o întrebare.

– Asta nu înseamnă că eu am un răspuns.

– Locuieşte vreo asiatică în oraşul ăsta?

Asta era o întrebare la care nu se aşteptase, aşa că se uită la ea perplex.

– Poftim?

– O chinezoaică sau o japoneză. Sau poate o indiancă.

– 'Avem vreo două familii de negri, oferi el informaţia ca şi cum ar fi fost de vreun folos.

– E posibil ca femeia asta să fi dispărut. Are părul negru, foarte drept, lung.

– Şi spuneţi că e din Orient?

– Sau poate e indiancă.

Bărbatul râse.

– La dracu', cred că ea e de altă naţie!

Replica lui îi atrase atenţia lui Rizzoli. Bărbatul se întorsese spre lada cu legume şi începuse să aşeze dovlecii vechi deasupra celor proaspeţi.

– Cine e *ea,* domnule Hobbes?

– Mai mult ca sigur nu e asiatică şi nici indiancă.

– O cunoaşteţi?

– Am văzut-o aici o dată sau de două ori. A închiriat vechea fermă Sturdee pe timpul verii. O fată înaltă, cam urâţică.

Da, cu siguranţă remarcase acest ultim detaliu.

– Când aţi văzut-o ultima oară?

Domnul Hobbs se întoarse şi strigă:

– Margaret!

Uşa ce dădea într-o cameră din spate se deschise, şi doamna Hobbes ieşi.

– Ce e?

– Nu ai livrat tu o comandă la reşedinţa Sturdee săptămâna trecută?

– Ba da.

– Ţi s-a părut că fata aia era bine?

– Ea mi-a plătit.

Rizzoli întrebă:

– Aţi mai văzut-o de atunci, doamnă Hobbes?

– N-am avut nici un motiv s-o mai văd.

– Unde e ferma Sturdee?

– În West Fork. Ultima casă.

Rizzoli se uită la pagerul care începu să sune. Întrebă:

– Pot să folosesc telefonul dumneavoastră? Tocmai mi s-a descărcat bateria.

– Nu e o convorbire în afara localităţii, nu?

– La Boston.

Bărbatul se încruntă şi se întoarse la aranjarea dovlecilor.

– Telefonul public e afară.

Înjurând în gând, Rizzoli ieşi în căldură, găsi telefonul public şi introduse monedele.

– Frost la telefon.

– Tocmai m-ai sunat pe pager.

– Rizzoli, ce cauţi în Massachusetts?

Spre surprinderea ei, Frost îşi dăduse seama unde se afla, datorită dispozitivului de localizare a apelantului.

– Am făcut o mică plimbare.

– Încă mai lucrezi la caz, nu-i aşa?

– Pun doar câteva întrebări. Nu fac mare lucru.

– La dracu', dacă... Frost coborî brusc tonul. Dacă află Marquette...

– Doar n-o să-i spui, nu-i aşa?

– Nu. Dar întoarce-te la sediu! Te caută şi e nervos.

– Mai am încă un loc de verificat.

– Ascultă-mă, Rizzoli! *Las-o baltă* sau o să pierzi toate şansele de a mai rămâne în unitate.

– Nu înţelegi? Le-am ratat deja! Sunt terminată!

Clipi ca să alunge lacrimile şi se uită amărâtă la strada goală, unde nisipul ardea ca şi cum ar fi fost cenuşă încinsă.

– El e singura mea şansă. Chirurgul. Singurul lucru pe care pot să-l mai fac e să-l prind.

– Poliţia statală a fost deja acolo. N-au găsit nimic.

– Ştiu.

– Atunci *tu* ce mai faci pe-acolo?

– Întreb ce *n-au* întrebat ei.

Închise.

Apoi urcă în maşină şi plecă să găsească femeia cu părul negru.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Ferma Sturdee era singura casă de la capătul unui drum lung şi murdar. Era o clădire veche cu faţada vopsită în alb şi cu o verandă care se încovoia la mijloc sub povara unei grămezi de lemne de foc.

Rizzoli rămase o clipă în maşină, prea obosită să iasă afară. Pe deasupra, mai era demoralizată din cauza felului în care sfârşise cariera ei promiţătoare: ajunsese să stea singură pe un drum murdar, conştientă că n-avea nici un rost să meargă până acolo, să bată la uşă şi să stea de vorbă cu o femeie uluită care se întâmpla să aibă părul negru. Se gândi la Ed Geiger, un alt poliţist din Boston care, într-o zi, îşi parcase maşina pe un alt drum murdar şi hotărâse, la patruzeci şi nouă de ani, că *ajunsese* la capătul drumului. Rizzoli fusese primul detectiv care ajunsese la locul faptei. În vreme ce colegii ei stăteau în jurul maşinii cu parbrizul pătat de sânge, clătinând din cap şi vorbind trişti despre săracul Ed, Rizzoli simţise simpatie pentru un poliţist suficient de patetic încât să-şi zboare creierii.

„E atât de uşor", se gândi, devenind brusc conştientă de arma pe care o purta la şold. Nu era arma de serviciu, pe care i-o returnase lui Marquette, ci a ei, de acasă. Un pistol poate fi cel mai bun prieten sau cel mai mare duşman. Uneori şi una, şi alta.

Dar ea nu era Ed Geiger; ea nu era o ratată care să-şi pună pistolul în gură. Opri motorul şi coborî în silă din maşină ca să-şi facă treaba.

Rizzoli trăise toată viaţa la oraş, aşa că liniştea aceea i se păru stranie. Urcă scările verandei, iar scârţâitul lemnului se amplifică. Muştele îi zburau în jurul capului. Ciocăni la uşă şi aşteptă. Învârti mânerul, dar uşa era încuiată. Bătu din nou, apoi strigă, vocea sunându-i înspăimântător de puternic.

– Hei!?

O năpădire şi ţânţarii. Se lovi peste faţă şi se trezi cu o pată închisă la culoare de sânge pe palmă. La dracu' cu viaţa la ţară! Măcar la oraş vietăţile care sug sânge umblă pe două picioare şi le poţi vedea venind.

Mai bătu de câteva ori cu putere la uşă, uitându-se după semne de intrare prin efracţie, dar toate ferestrele erau închise; toate plasele erau la locul lor. Ferestrele erau prea sus şi nu se putea ajunge la ele decât cu scara, pentru că locuinţa fusese construită pe o fundaţie din piatră.

Ocoli casa şi aruncă o privire în curtea din spate. Descoperi un hambar vechi şi un iaz acoperit de o crustă verde, pe care plutea o raţă sălbatică, probabil respinsă de stolul ei. Grădina era neîngrijită – nu creşteau decât buruieni şi iarbă înaltă până la genunchi, şi în aer roiau o mulţime de ţânţari.

Urme de cauciuc duceau spre hambar. O parcelă de iarbă fusese culcată la pământ de trecerea recentă a unei maşini.

Mai avea de verificat un singur loc.

Păşi apăsat pe cărarea făcută prin iarba culcată, ajunse la hambar şi ezită. Nu avea mandat de percheziţie, dar cine avea să ştie? Nu făcea decât să arunce un ochi înăuntru pentru a se asigura că nu era nici o maşină acolo.

Apucă mânerele şi deschise uşile grele.

Razele soarelui pătrunseră înăuntru, despicând întunericul; imediat, firele de praf începură să se rotească în aer. Împietri în faţa maşinii parcate înăuntru.

Era un Mercedes galben.

Broboane de sudoare îngheţată începură să-i alunece pe faţă. Era atât de linişte; cu excepţia unei muşte care bâzâia în umbră, era al dracului de linişte.

Nu-şi dădu seama când desfăcu tocul pistolului şi scoase arma. Dar se trezi că o ţinea în mână în timp ce se apropia de maşină. Se uită rapid pe geamul şoferului, pentru a fi sigură că nu era nimeni acolo. Apoi se mai uită o dată, pe îndelete, pentru a analiza interiorul. Privirea îi căzu pe un obiect închis la culoare care se afla pe scaunul din faţă al pasagerului. O perucă.

„De unde vine părul pentru majoritatea perucilor? Din Orient."

Femeia cu părul negru.

Își aminti casetele cu imagini filmate de camerele de supraveghere din spital, în ziua în care fusese ucisă Nina Peyton. În nici una dintre ele nu-l văzuseră pe Warren Hoyt venind la etajul 5 în aripa de vest a spitalului.

„Pentru că a intrat în salon ca femeie și a ieșit ca bărbat."

Se auzi un țipăt.

Se învârti, inima bătându-i cu putere. „Cordell?"

Ieși ca din pușcă din hambar, alergând prin iarba înaltă până la ușa din spate a casei.

Era încuiată.

Gâfâia. Făcu un pas în spate, se uită la ușă, la ramă. Pentru a sparge o ușă, ai nevoie mai degrabă de adrenalină decât de mușchi. De-abia se alăturase echipei, fiind singura femeie de altfel, când i se ceruse să spargă ușa unui suspect. Fusese un test, și poate ceilalți polițiști crezuseră, ba chiar speraseră, că nu avea să-l treacă. În timp ce colegii ei așteptau s-o vadă umilindu-se, ea își revărsase toate resentimentele, toată furia împotriva ușii aleia. O făcuse praf din două lovituri și intrase acolo precum Diavolul Tazmanian.

Simți aceeași adrenalină când își îndreptă arma spre ramă și trase trei focuri. Lovi ușa cu călcâiul. Sărira așchii. Lovi din nou. De data asta se deschise, iar ea se ghemui și intră întinzând mâna în care ținea arma, cercetând camera. Era o bucătărie. Draperiile erau lăsate, dar era suficientă lumină încât să vadă că nu era nimeni înăuntru. În chiuvetă erau farfurii murdare. Frigiderul zumzăia.

„E aici? E dincolo și mă așteaptă?"

Dumnezeule, ar fi trebuit să poarte o vestă antiglonț. Dar nu se așteptase la asta.

Sudoarea îi alunecă printre sâni, udându-i bustiera. Văzu un telefon pe perete. Se îndreptă spre el și ridică receptorul din furcă. Nu avea ton. Nu avea cum să cheme întăriri.

Îl lăsă să atârne și se îndreptă temătoare spre ușă. Din prag se uită în cealaltă cameră și văzu o sufragerie cu o canapea jerpelită și câteva scaune.

Unde era Hoyt? Unde?

Intră în sufragerie. La jumătatea drumului, țipă de frică atunci când simți vibrațiile pagerului. La dracu'! Îl închise și își continuă drumul prin sufragerie.

În hol se opri să se uite cu atenție.

Ușa din față era larg deschisă.

„Nu e în casă."

Ieși pe verandă. În vreme ce țânțarii bâzâiau în jurul ei, se uită cu atenție în curtea din față, dincolo de drumul prăfuit unde era parcată mașina ei, la iarba înaltă și la grămada de puieți cu vârfurile inegale. Erau prea multe locuri în care se putea ascunde. Ea o luase ca proasta pe ușa din spate, iar el fugise prin față și o luase spre pădure.

„Cordell e-n casă. Găsește-o!"

Intră din nou în casă și urcă repede scările. În camerele de sus era înăbușitor, iar ea transpiră abundent în timp ce verifică rapid cele trei dormitoare, baia și dulapurile. Nici urmă de Cordell.

Doamne, avea să se sufoce.

Coborî scările. Liniștea din casă o făcea să se înfioare. Dintr-odată știu că doctorița era moartă. Se gândi că, de fapt, ceea ce auzise din hambar fusese ultimul strigăt, ultimul sunet scos de cineva care moare.

Se întoarse în bucătărie. Prin fereastra de deasupra chiuvetei vedea hambarul.

„M-a văzut mergând prin iarbă, îndreptându-mă spre hambar. M-a urmărit deschizând ușile alea. A știut că voi găsi Mercedesul. Și-a dat seama că nu mai are timp. Așa că și-a terminat treaba și a fugit."

Frigiderul păcăni de câteva ori și se opri. Își auzea bătăile inimii.

Întorcându-se, văzu ușa care dădea spre pivniță. Era singurul loc în care nu căutase.

Deschise ușa și nu văzu decât întunericul de dedesubt. La dracu'! Ura asta, ura să coboare pe scările alea la capătul cărora știa că va da peste o scenă a groazei. Nu voia să facă asta, dar știa că femeia trebuia să fie acolo.

Băgă mâna în buzunar, căutându-și minilanterna. Cu ajutorul luminii slabe, coborî o treaptă, apoi alta. Aerul era mai rece și mai umed.

Simți miros de sânge.

Simți ceva trecându-i prin față și făcu un pas înapoi speriată. Răsuflă ușurată când își dădu seama că nu era decât un lanț pentru aprins

lumina care atârna deasupra scărilor. Se întinse şi trase de el. Nu se întâmplă nimic.

Trebuia să se descurce doar cu ce avea.

Cu arma strâns lipită de corp, îndreptă din nou lumina spre trepte pentru a vedea pe unde calcă. După căldura sufocantă de sus, aerul din pivniţă părea aproape rece, îngheţându-i transpiraţia pe piele.

Ajunse la capătul scărilor şi puse picioarele pe pământ. Era şi mai rece jos, iar mirosul de sânge se accentua. Aerul devenise irespirabil şi jilav. Era linişte, o linişte mormântală. Cel mai puternic zgomot era respiraţia ei precipitată.

Roti lanterna, şi se sperie de reflexia spotului. Rămase cu mâna întinsă, cu inima bătându-i cu putere, până când văzu în ce anume se reflecta lumina.

În borcane din sticlă. Borcane de farmacie, aliniate pe un raft. Nici nu fu nevoie să se uite la obiectele care pluteau înăuntru ca să ştie ce erau.

„Amintirile lui."

Erau şase borcane, fiecare dintre ele purtând o etichetă. Erau mai multe victime decât ştiuseră ei.

Ultimul era gol, dar numele era deja scris pe etichetă. Recipientul era pregătit şi îşi aştepta premiul. Cel mai mare premiu dintre toate.

„Catherine Cordell."

Rizzoli se învârti şi mişcă lanterna pentru a vedea ce se afla înaintea ei, ocoli stâlpii masivi şi pietrele de temelie, dar se opri brusc când ajunse la colţul cel mai îndepărtat. Ceva închis la culoare era întins pe perete.

Sânge.

Schimbă direcţia razei de lumină care căzu direct pe corpul lui Cordell, ale cărei glezne şi mâini erau legate de pat cu bandă adezivă. Sângele proaspăt şi umed strălucea pe coaste. Pe una dintre coapsele ei albe avea o amprentă roşie, acolo unde Chirurgul se sprijinise cu mâna, ca şi cum ar fi vrut să-şi lase însemnele. Tava cu ustensilele medicale era lângă pat, un adevărat instrumentar al unui schingiuitor.

„O, Doamne! Cât de aproape am fost să te salvez..."

I se făcu rău de furie, dar reuşi să lumineze cu lanterna torsul lui Cordell stropit cu sânge până la gât. Nu era nici o rană adâncă, nici o lovitură de graţie.

Lumina pâlpâi brusc. Nu, nu era lumina; pieptul lui Cordell se mişcase!

„Încă mai respiră."

Rizzoli îi dezlipi banda de pe gură şi-i simţi respiraţia caldă pe mână. O văzu clipind.

„Da!"

Simţi că învinsese, dar în acelaşi timp avu senzaţia supărătoare că era ceva în neregulă. N-avea însă timp să se gândească la asta. Trebuia să o scoată pe Cordell de acolo cât mai repede.

Apucă lanterna cu dinţii, îi tăie repede legăturile de la mâini şi-i verifică pulsul. Era... slab, dar se simţea.

Cu toate astea nu putea scăpa de senzaţia că avea să se întâmple ceva rău. Chiar în clipa în care începu să-i taie legătura din jurul gleznei drepte şi se întinse spre glezna stângă, îşi dădu seama.

Ţipătul ăla. O auzise pe Cordell ţipând tocmai din hambar.

Dar o găsise cu gura acoperită cu bandă adezivă.

„El a înlăturat banda. A vrut s-o lase să ţipe. A vrut ca eu să o aud. E o capcană."

Întinse mâna după pistolul pe care îl lăsase pe pat. Nu mai ajunse însă la el.

Parul o lovi în tâmplă, cu putere, doborând-o la pământ, cu faţa în jos. Se chinui să se ridice în genunchi.

Bucata de lemn se năpusti din nou spre ea şi o pocni. Auzi cum îi trosnesc coastele. Respira şuierător. Se rostogoli pe spate, dar o durea atât de tare, încât nu putea să tragă aer în piept.

Se aprinse o lumină, un singur bec legănându-se undeva sus.

Stătea deasupra ei, faţa lui fiind doar un oval negru dincolo de conul de lumină. Chirurgul îşi analiza noul premiu.

Rizzoli se rostogoli pe partea teafără şi încercă să se ridice de la pământ.

El îi lovi braţul pe care se sprijinea, şi căzu din nou pe spate. Coastele rănite fură iar lovite. Ţipă din cauza durerii şi nu se mai putu mişca. Chirurgul se apropie. Chiar atunci ea văzu vătraiul ivindu-se deasupra capului ei.

O călcă cu bocancul pe încheietura mâinii, strivindu-i-o.

Femeia ţipă.

El se întinse spre tava cu instrumente şi luă unul dintre bisturie.

„Nu! Doamne, nu."

În vreme ce bocancul apăsa în continuare pe mâna ei, bărbatul se aplecă şi ridică scalpelul. Îl coborî apoi fără milă asupra mâinii ei libere.

Rizzoli ţipă când simţi cuţitul intrându-i în carne şi ieşind prin partea cealaltă, ţintuindu-i mâna.

Chirurgul luă un alt scalpel de pe tavă. Îi apucă mâna dreaptă şi trase de ea, întinzându-i braţul. Călcă pe mână. Ridică din nou bisturiul şi din nou îl coborî, înfigându-l în palmă.

De data asta ţipătul fu mai slab. Era înfrântă.

Bărbatul se ridică şi se uită la ea o clipă, aşa cum un colecţionar admiră noul fluture strălucitor pe care tocmai l-a fixat pe planşetă.

Se duse la tava cu instrumente şi luă un al treilea cuţit. Cu mâinile întinse, ţintuite în pământ, Rizzoli era forţată să privească şi să aştepte ultimul act. Bărbatul îi dădu ocol şi se ghemui. O apucă de păr şi îi trase cu putere capul pe spate, întinzându-i gâtul. Se holba la el, şi tot nu-i putea distinge faţa care rămânea în umbră. O gaură neagră care înghite toată lumina. Îşi simţea carotidele pulsând cu fiecare bătaie a inimii. Sângele care-i curgea prin artere şi prin vene era viaţa însăşi. Se întrebă cât avea să rămână conştientă după ce Chirurgul avea să-şi termine treaba şi dacă moartea însemna o afundare treptată în întuneric. Îşi dădea seama că n-avea cum s-o evite. Toată viaţa fusese o luptătoare, toată viaţa refuzase să se lase înfrântă, dar de data asta trebuia să capituleze. Capul îi era dat pe spate, iar gâtul îi rămăsese liber. Văzu strălucirea lamei şi închise ochii când aceasta îi atinse pielea.

„Doamne, să fie repede."

Îl auzi respirând adânc, ca şi cum s-ar fi pregătit, şi simţi că o trage de păr şi mai tare.

Detunătura o şocă.

Deschise imediat ochii. Era încă ghemuit deasupra ei, dar nu o mai trăgea de păr. Scăpă scalpelul din mână. Rizzoli simţi ceva călduţ picurându-i pe faţă. Sânge.

Nu de la ea, ci de la el.

Chirurgul se prăbuşi pe spate şi dispăru din raza ei vizuală.

Deja resemnată în faţa morţii, zăcea înmărmurită la gândul că va trăi. Se chinui să pună cap la cap mai multe detalii deodată. Văzu becul legănându-se ca o lună strălucitoare pe un fir de aţă. Întoarse capul şi zări braţul lui Catherine Cordell căzând uşor pe pat.

Privi cum arma îi aluneca din mână, lovind cu zgomot podeaua.

În depărtare, se auzea o sirenă.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Rizzoli stătea în capul oaselor pe patul ei de spital, uitându-se încruntată la televizor. Bandajele din jurul mâinilor erau înfăşurate atât de strâns, încât păreau nişte mănuşi de box. În partea din spate a capului, în locul în care doctorii îi trataseră o rană, avea o porţiune rasă. Se juca nervoasă cu telecomanda şi nici nu-l observă pe Moore care stătea în prag. Îşi dădu seama că era acolo abia când detectivul bătu la uşă. Când se întoarse cu faţa spre el, în ochi i se putea citi o licărire de vulnerabilitate. În timp ce el intră în cameră şi se aşeză pe scaunul de lângă pat, Rizzoli îşi puse scuturile de apărare şi redeveni precaută. Era aceeaşi dintotdeauna.

La televizor bâzâia melodia enervantă de pe coloana sonoră a unui serial.

– Nu poţi să opreşti porcăria aia? zise frustrată, arătând spre telecomandă cu o mână bandajată. Eu nu pot să apăs pe butoane. Ăştia se aşteaptă probabil să-mi folosesc nasul sau mai ştiu eu ce!

Moore luă telecomanda şi stinse televizorul.

– *Mulţumesc*, pufni ea, tresărind din cauza celor trei coaste rupte.

Televizorul fiind oprit, se aşternu o linişte mormântală. Prin uşa deschisă, auzeau cum cineva striga pe hol numele unui doctor şi zăngănitul căruciorului cu mâncare.

– Au grijă de tine aici? întrebă el.

– E bine, pentru o porcărie de spital. Probabil că e mai bine decât dacă aş fi la oraş.

În vreme ce Catherine şi Hoyt fuseseră transportaţi cu avionul la Centrul Medical Pilgrim din Boston din cauza rănilor grave, Rizzoli fusese adusă cu ambulanţa la micul spitalul din regiune. În ciuda

distanţei, aproape toţi detectivii de la Departamentul omucideri o vizitaseră.

Şi toţi îi aduseseră flori. Buchetul de trandafiri al lui Moore aproape că se pierduse printre atâtea aranjamente aşezate pe măsuţele pentru tăvile de instrumente medicale şi pe noptieră, ba chiar şi pe podea.

– Mamă! exclamă el. Ai o groază de admiratori.

– Da. Îţi vine să crezi? Chiar şi Crowe mi-a trimis flori. Crinii ăia de acolo. Cred că încearcă să-mi spună ceva. Nu seamănă cu un buchet de înmormântare? Vezi orhideele alea drăguţe? Mi le-a adus Frost. La dracu', eu ar fi trebuit să-i trimit *lui* flori pentru că mi-a salvat pielea.

Frost fusese cel care sunase poliţia statală pentru a-i veni în ajutor. Pentru că Rizzoli nu avusese cum să-l sune după ce primise apelul pe pager, vorbise cu Dean Hobbs de la FoodMart pentru a da de ea şi aflase că plecase cu maşina la ferma Sturdee pentru a vorbi cu o femeie cu părul negru.

Rizzoli continuă să inventarieze aranjamentele florale.

– Vaza aia imensă cu chestiile alea tropicale sunt din partea familiei Elenei Ortiz. Garoafele sunt de la zgârcitul de Marquette. Iar nevasta lui Sleeper mi-a adus un hibiscus.

Moore dădu mirat din cap.

– Ţii minte toate astea?

– Da, ei bine, mie nu-mi trimite nimeni flori. Deci trebuie să ţin minte.

Îi văzu din nou vulnerabilitatea în spatele măştii de curaj. Şi mai văzu ceva ce nu mai observase niciodată, o lumină în ochii ei întunecaţi. Era rănită, bandajată şi avea o porţiune lipsită de păr la spate. Dar, odată ce treceai peste defectele feţei ei, peste falca pătrăţoasă şi fruntea bombată, îţi puteai da seama că Jane Rizzoli avea ochi frumoşi.

– Tocmai am vorbit cu Frost. E la Centrul Medical Pilgrim, reluă Moore. Zice că Warren Hoyt o să-şi revină.

Rizzoli nu spuse nimic.

– I-au scos tubul respirator azi-dimineaţă. Mai are un tub în piept, din cauza unui plămân care a cedat, dar respiră singur.

– E conştient?

– Da.

– Vorbeşte?

– Cu noi nu. Cu avocatul lui.

– Doamne, dacă aş fi avut şansa să termin cu nenorocitul ăla...

– N-ai fi făcut-o.

– Nu crezi?

– Cred că eşti o poliţistă prea bună încât să faci din nou aceeaşi greşeală.

Se uită fix în ochii lui.

– Nu se ştie niciodată.

„Nimeni nu ştie niciodată. Nu aflăm decât atunci când ne găsim în faţa situaţiei concrete."

– Mă gândeam doar că ar trebui să ştii asta, zise el şi se ridică să plece.

– Hei, Moore!

– Da?

– Nu mi-ai spus nimic despre Cordell.

De fapt, evitase intenţionat să aducă vorba despre doamna doctor. Din cauza ei erau în conflict, ea era cea care provocase ruptura care le stricase parteneriatul.

– Am auzit că e bine, continuă Rizzoli.

– A ieşit cu bine din operaţie.

– El... Hoyt a...

– Nu, nu a tăiat-o până la capăt. Ai ajuns înainte să facă asta.

Se lăsă pe spate, părând uşurată.

– Acum mă duc la Pilgrim să o văd, o anunţă el.

– Şi ce-o să se întâmple după aia?

– După aia, te ducem înapoi la serviciu, ca să poţi să răspunzi singură la blestematul ăla de telefon.

– Nu, vreau să zic ce-o să se întâmple cu tine şi Cordell.

Făcu o pauză şi se uită spre fereastra pe care lumina se revărsa asupra crinilor, făcând petalele să strălucească.

– Nu ştiu.

– Încă te mai necăjeşte Marquette din cauza asta?

– M-a prevenit să nu mă implic. Şi are dreptate. N-ar fi trebuit. Dar nu m-am putut abţine. Mă întreb dacă...

– Deci până la urmă nu eşti Sfântul Thomas?

Detectivul râse trist şi aprobă din cap.

– Moore, nu e nimic mai plictisitor decât perfecţiunea.

Bărbatul oftă.

– Trebuie să luăm nişte decizii. Grele.

– Deciziile importante sunt întotdeauna greu de luat.

Rămase un pic pe gânduri, apoi spuse:

– Poate că nu eu trebuie să iau decizia, ci ea.

Pe când se îndrepta spre uşă, Rizzoli strigă:

– Când o vezi pe Cordell, vrei să-i zici ceva din partea mea?

– Ce anume?

– Data viitoare să ţintească mai sus.

„Nu ştiu ce-o să se întâmple mai departe."

Conduse pe drumul spre Boston cu geamul deschis; aerul care intra era răcoros aşa cum nu mai fusese de săptămâni bune. În timpul nopţii, oraşul fusese traversat de un front atmosferic care venea dinspre Canada, aşa că aerul răcoros al dimineţii părea curat, aproape pur. Se gândi la Mary, la dulcea lui Mary, şi la legăturile care aveau să-l lege pentru totdeauna de ea. Douăzeci de ani de căsnicie cu nenumărate amintiri: şoaptele din timpul nopţii, glumele, toată povestea lor. Da, povestea lor. O căsnicie e făcută din chestiile astea mici precum mâncarea arsă şi înotatul de la miezul nopţii, tocmai lucrurile astea unesc două vieţi. Fuseseră împreună şi împreună se maturizaseră. Trecutul lui îi aparţinea numai lui Mary.

Viitorul însă rămânea nerevendicat.

„Nu ştiu ce-o să se întâmple mai departe. Dar ştiu ce m-ar face fericit. Şi cred că şi eu aş putea s-o fac fericită. În acest moment al vieţilor noastre, am putea cere o binecuvântare mai mare?"

Cu fiecare kilometru pe care-l străbătea, devenea însă din ce în ce mai nesigur. Când coborî în sfârşit din maşină la Centrul Medical Pilgrim, păşea cu siguranţa unui bărbat care ştia că luase decizia corectă.

Luă liftul până la etajul 5, se legitimă la biroul asistentelor şi o porni pe holul lung care ducea la camera 523. Bătu încet şi intră.

Peter Falco stătea lângă patul lui Catherine.

Ca şi în camera lui Rizzoli, mirosea a flori. Lumina dimineţii inunda fereastra, învăluind patul şi pe ocupanta lui într-o strălucire de

aur. Dormea. Lângă pat atârna o perfuzie, din care picurau nişte stropi care sclipeau ca nişte diamante.

Moore se aşeză vizavi de Falco, şi o bună bucată de vreme nu-şi vorbiră deloc.

Falco se aplecă să-i sărute fruntea lui Catherine. Apoi se ridică, şi privirea lui o întâlni pe a lui Moore.

– Ai grijă de ea!

– O să am.

– Iar eu o să am grijă să te ţii de cuvânt, zise Falco şi ieşi din încăpere.

Moore se aşeză pe scaunul de lângă patul lui Catherine şi-i luă mâna într-ale sale. I-o sărută plin de respect. Apoi murmură:

– O să mă ţin.

Thomas Moore era un bărbat care-şi respecta promisiunile; avea să o respecte şi pe asta.

EPILOG

E frig la mine în celulă. Afară suflă vântul aspru de februarie şi am auzit că a început iar să plouă. Stau pe pat înfăşurat într-o pătură şi-mi amintesc cum ne învăluia căldura delicioasă ca o mantie în ziua în care mergeam pe străzile din Livadia. În nordul acelui oraş din Grecia, sunt două izvoare care în antichitate erau cunoscute sub numele de Lethe şi Mnemosyne. Uitarea şi Amintirea. Amândoi am băut din ambele izvoare, apoi am adormit la umbra punctată a unui crâng de măslini.

Mă gândesc la asta pentru că nu-mi place frigul de aici. Îmi face pielea să se usuce şi să crape, şi nu pot să mă dau cu suficientă cremă încât să neutralizez efectele iernii. Acum nu mă mai alină decât amintirea plăcută a căldurii, a ta şi a mea plimbându-ne prin Livadia, unde pietrele înfierbântate de soare ne încălzeau sandalele.

Zilele se scurg încet aici. Sunt singur în celulă, izolat de ceilalţi camarazi din cauza notorietăţii mele. Doar psihiatrii îmi vorbesc, dar încep să-şi piardă interesul, pentru că nu le ofer nici un semn incitant de comportament patologic. Când eram mic, n-am chinuit niciodată animalele, nu am incendiat nimic şi n-am făcut niciodată în pat. Mergeam la biserică. Eram politicos cu cei în vârstă.

Mă dădeam cu cremă de protecţie solară.

Sunt la fel de sănătos ca ei, iar ei o ştiu prea bine.

Ne diferenţiază doar fanteziile mele care m-au adus în celula asta rece, în oraşul ăsta rece în care vântul pare alb de la atâta zăpadă.

În timp ce strâng mai bine pătura în jurul umerilor, mi se pare greu de crezut că există locuri în lume unde trupuri aurii strălucesc de sudoare întinse pe nisipul cald, sub umbrele de plajă care flutură în bătaia brizei. Dar ăsta e exact genul de loc unde ea s-a dus.

Caut sub saltea şi scot bucata de hârtie pe care am rupt-o azi dintr-un ziar vechi pe care mi l-a dăruit un gardian drăguţ în schimbul unor bani.

E un anunţ matrimonial. Pe 15 februarie, la ora 3.00 p.m., doctorul Catherine Cordell s-a căsătorit cu Thomas Moore.

Mireasa a fost condusă la altar de tatăl ei, colonelul Robert Cordell. A purtat o rochie brodată cu mărgele de fildeş. Mirele a fost îmbrăcat într-un costum negru.

Recepţia s-a ţinut la hotelul Copley Plaza din Back Bay. După o lungă lună de miere în Caraibe, cuplul va locui în Boston.

Împachetez bucata de ziar şi o bag sub saltea, unde va fi în siguranţă.

O lungă lună de miere în Caraibe.

Acum e acolo.

O văd întinsă pe plajă cu ochii închişi, granule de nisip strălucindu-i pe piele. Părul răsfirat pe prosop pare o mătase roşiatică. Moţăie la căldură, cu braţele moi şi relaxate.

Dar în secunda următoare tresare şi se trezeşte. Deschide ochii larg şi-şi simte inima bătându-i cu putere. De frică îi îngheaţă sudoarea pe piele.

Se gândeşte la mine. La fel cum eu mă gândesc la ea.

Suntem legaţi pentru totdeauna, la fel de intim precum o pereche de îndrăgostiţi. E prinsă în vârtejul fanteziilor mele, şi nu va putea niciodată să se elibereze.

În celula mea, se sting luminile; începe noaptea cea lungă, plină de ecouri care răsună în cuştile în care dorm ceilalţi bărbaţi: sforăituri, tuse, respiraţie precipitată şi mormăielile din timpul somnului. Dar, pe când ce se lasă tăcerea nopţii, nu mă gândesc la Catherine, ci la tine, sursa suferinţelor mele celor mai adânci.

Pentru asta, aş bea cu plăcere din râul Lethe, apa uitării, doar ca să-mi şterg definitiv din memorie ultima noastră noapte petrecută în Savannah, ultima noapte când te-am văzut în viaţă.

Imaginile se desfăşoară în faţa ochilor mei, rănindu-mi retina în timp ce privesc în întunericul celulei mele.

Mă uit la umerii tăi, admirând felul în care îţi străluceşte pielea mult mai închisă la culoare decât a ei, cum ţi se încordează muşchii spatelui în timp ce o pătrunzi, iar şi iar. Te privesc posedând-o în

noaptea aia, la fel cum ai făcut şi cu celelalte înaintea ei. Când termini şi-ţi reverşi sperma în interiorul ei, uiţi de mine şi zâmbeşti.

Şi spui:

– Gata. E pregătită pentru tine.

Dar efectul drogului nu s-a dus încă, şi, când îi apăs lama cuţitului pe abdomen, abia dacă tresare.

Fără durere nu obţin nici o plăcere.

– Avem toată noaptea la dispoziţie, îmi zici. Aşteaptă.

Gâtul îmi e uscat, aşa că mergem la bucătărie, unde îmi umplu un pahar cu apă. Noaptea e abia la început, iar mie îmi tremură mâinile de emoţie. Gândul la ceea ce urmează m-a însetat şi, în vreme ce sorb apa, rememorez totul pentru a-mi prelungi plăcerea. Avem întreaga noapte în faţă şi vrem să dureze cât mai mult.

– Vezi una, faci una, înveţi una, îmi spui tu.

În noaptea asta mi-ai promis, scalpelul e al meu.

Dar îmi e sete şi rămân în bucătărie, în vreme ce tu mergi să vezi dacă s-a trezit. Sunt încă lângă chiuvetă când pistolul se descarcă.

Aici timpul îngheaţă. Îmi amintesc tăcerea care a urmat. Ticăitul ceasului din bucătărie. Sunetul propriei inimi, bătându-mi în urechi. Ascult, încordându-mă să îţi aud paşii. Să te aud spunându-mi că e vremea să plecăm, repede. Îmi e frică să mă mişc.

În cele din urmă, fac un efort şi merg pe hol până în dormitorul ei. Mă opresc în prag.

Îmi ia o clipă să înţeleg ce lucru groaznic s-a întâmplat.

Ea zace atârnată pe marginea patului, chinuindu-se să urce înapoi. Tocmai a scăpat un pistol din mână. Merg spre pat, apuc retractorul de pe noptieră şi-o lovesc cu el în cap.

Mă întorc şi-mi concentrez atenţia asupra ta.

Ai ochii deschişi şi zaci pe spate, uitându-te fix la mine. În jurul tău se formează o baltă de sânge. Mişti buzele, dar nu pot să aud nici un cuvânt. Picioarele sunt imobile, şi-mi dau seama că glonţul ţi-a afectat coloana vertebrală. Încerci din nou să vorbeşti, şi de data asta înţeleg ce-mi spui:

– Fă-o. Termină treaba.

Nu vorbeşti despre ea, ci despre tine.

Clatin din cap îngrozit de ceea ce îmi ceri. Nu pot. Te rog, nu te aştepta să fac asta! Sunt prins între rugămintea ta disperată şi dorinţa mea de a fugi.

– Fă-o acum, mă rogi din priviri. *Înainte să vină.*

Mă uit la picioarele tale inutile, muiate în sânge. Mă gândesc la toate suferinţele care te aşteaptă dacă o să trăieşti. Aş putea să te scap de toate astea.

– Te rog.

Mă uit la femeie. Nu se mişcă, nu e conştientă de prezenţa mea. Aş vrea să o apuc de păr, să-i dezgolesc gâtul şi să-mi afund adânc cuţitul în gâtlej, ca să plătească pentru tot ce ţi-a făcut. Dar trebuie să o găsească în viaţă. Doar dacă trăieşte voi putea scăpa fără să îi am pe urmele mele.

Îmi transpiră mâinile în mănuşile de latex, iar când ridic arma sunt neîndemânatic, mi se pare straniu să o ţin în mână.

Stau la marginea bălţii de sânge, uitându-mă la tine. Mă gândesc la seara aceea magică în care am colindat prin Templul lui Artemis. Era ceaţă, iar la lăsarea serii, m-am uitat la tine cum mergeai printre copaci. Te-ai oprit brusc şi mi-ai zâmbit în lumina crepusculară. Privirile noastre au părut să se întâlnească peste prăpastia care se întinde între lumea celor vii şi a celor morţi.

Acum privesc peste prăpastia asta; îţi simt privirea asupra mea.

E pentru tine, Andrew, cred. Pentru tine o fac.

Îţi citesc recunoştinţa în privire chiar şi atunci când ridic arma cu mâini tremurătoare. Chiar şi atunci când apăs pe trăgaci.

Sângele tău îmi stropeşte faţa. E cald ca nişte lacrimi.

Mă întorc la femeia care zace inconştientă peste marginea patului. Îi pun pistolul lângă mână. O apuc de păr şi îi tai o şuviţă de păr de lângă ceafă, de acolo de unde nu i se va remarca absenţa. Şuviţa asta îmi va aminti de ea. Mirosul la fel de ameţitor ca al sângelui îmi va aminti de frica ei. Mă voi înfrâna până când o voi întâlni din nou.

Ies în noapte pe uşa din spate.

Acum nu mai am preţioasa şuviţă. Dar nu mai am nevoie de ea, pentru că îi cunosc mirosul la fel de bine cum îl cunosc pe al meu. Ştiu ce gust are sângele ei. Îi cunosc luciul mătăsos al sudorii pe piele. Port toate astea în visele mele, în care plăcerea ţipă ca o femeie şi păşeşte

lăsând urme de sânge. Nu poţi ţine toate amintirile într-o mână şi nu poţi dezmierda dintr-o singură atingere. Unele dintre ele pot fi depozitate doar în cele mai îndepărtate unghere ale minţii noastre, în stratul nostru de reptilă, din care ne-am născut cu toţii.

Partea aia din interiorul nostru pe care majoritatea o reneagă.

Eu n-am renegat-o niciodată. Sunt conştient de natura mea esenţială şi o accept. Sunt aşa cum m-a creat Dumnezeu, aşa cum ne-a creat Dumnezeu pe toţi.

La fel de binecuvântaţi suntem toţi.

Şi mielul, şi leul, şi vânătorul.

CLASS

vă oferă în curând:

PECCAVI – Expresia în latină a fost scrisă cu sânge la scena unei crime brutale: „Am păcătuit". Este un Crăciun sinistru pentru medicul legist Maura Isles și pentru detectivul Jane Rizzoli, care face rapid legătura între victimă și controversatul psihiatru Joyce O'Donnell, membru al unei cabale sinistre numite Clubul Mefisto.

La Club, acoliții se dedică analizei răului: Poate fi acesta explicat de știință? Are o prezență fizică? Demonii au venit pe Pământ? Pe baza unor date istorice întunecate și a unui simbolism religios misterios, membrii Clubului Mefisto doresc să dovedească o teorie uimitoare: că însuși Satan se află printre noi.

Cadavrul găsit demosntrează, într-adevăr, că cineva – sau ceva – a ieșit la vânătoare în oraș. Curând, membrii clubului încep să se teamă chiar de subiectul studiului lor. Oare acest ucigaș maniac este unul dintre ei – sau au invocat, fără să vrea, o entitate malefică din întuneric?

Pătrunde noaptea în case și intră în tăcere în dormitoare în vreme ce femeile dorm pentru ca mai apoi să se trezească într-un adevărat coșmar. Precizia tehnicilor criminalului sugerează că este un medicinist nebun, numit de ziarele din Boston „Chirurgul". Singura armă a polițiștilor este victima unei tentative de crimă aproape identice: cu doi ani în urmă, dr. Catherine Cordell s-a luptat și și-a ucis atacatorul înainte să poată să ducă la capăt crima. Acum, acest nou criminal recreează cu o acuratețe înspăimântătoare detaliile chinului prin care a trecut Cordell însăși. Fiecare crimă nouă pare să o tachineze pe ea, să-l apropie și mai mult de ea pe ucigaș. Singura alinare pentru ea este detectivul Thomas Moore, cel care se ocupă de acest caz. Dar nici măcar Moore n-o poate apăra pe Cordell de un vânător sclipitor care, într-un fel, înțelege – și savurează – cele mai îngrozitoare temeri secrete ale fiecărei femei pe care o ucide...

ISBN 978-973-103-502-4

rao international publishing company

www.rao.ro
www.raobooks.com